

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

ÎN CAPCANA LUI MAGISTER

CORINT JUNIOR

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

În capcana lui Maģister

Redactare: Carmen Botoșaru
Tehnoredactare computerizată: Corina Huțan

First published in France under the title
Tara Duncan — Dans le piège de Magister by Sophie Audouin-Mamikonian
© XO Editions, 2008
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-347-0

București, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUDOUIN-MAMIKONIAN, SOPHIE

Tara Duncan: În capcana lui Magister / Sophie Audouin-Mamikonian;

trad. de Emil Paraschivoiu. - București: Corint Junior, 2010

ISBN 978-973-128-347-0

I. Paraschivoiu, Emil (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

În capcana lui Magister

Traducere de Emil Paraschivoiu

CORINT JUNIOR

*Soțului meu, Philippe, fetelor mele, Diane și Marine,
care m-au bombănit mult pentru că am suprimat
un personaj din carte (mă rog, mai ales Diane și Marine,
fiindcă Philippe a renunțat după al treilea nume de dragon),
mulțumesc, vă iubesc, mereu, de-a pururi.*

INSULA
REGATULUI
PATROK

Kikrok

TATTRAN

Cityville

REGATUL
AQUARIA

Denez

TARA
TRITONILOR

Oo'sale

Oso

Hon

DEȘERTUL
SALTERENS

VIRIDIS

Cédar

Sala

Tiran

MEUS

Kekidi

Tesouro

Poivret

Demoio

BASCRIȚ

Fier

Lasbon

SPANIVIA

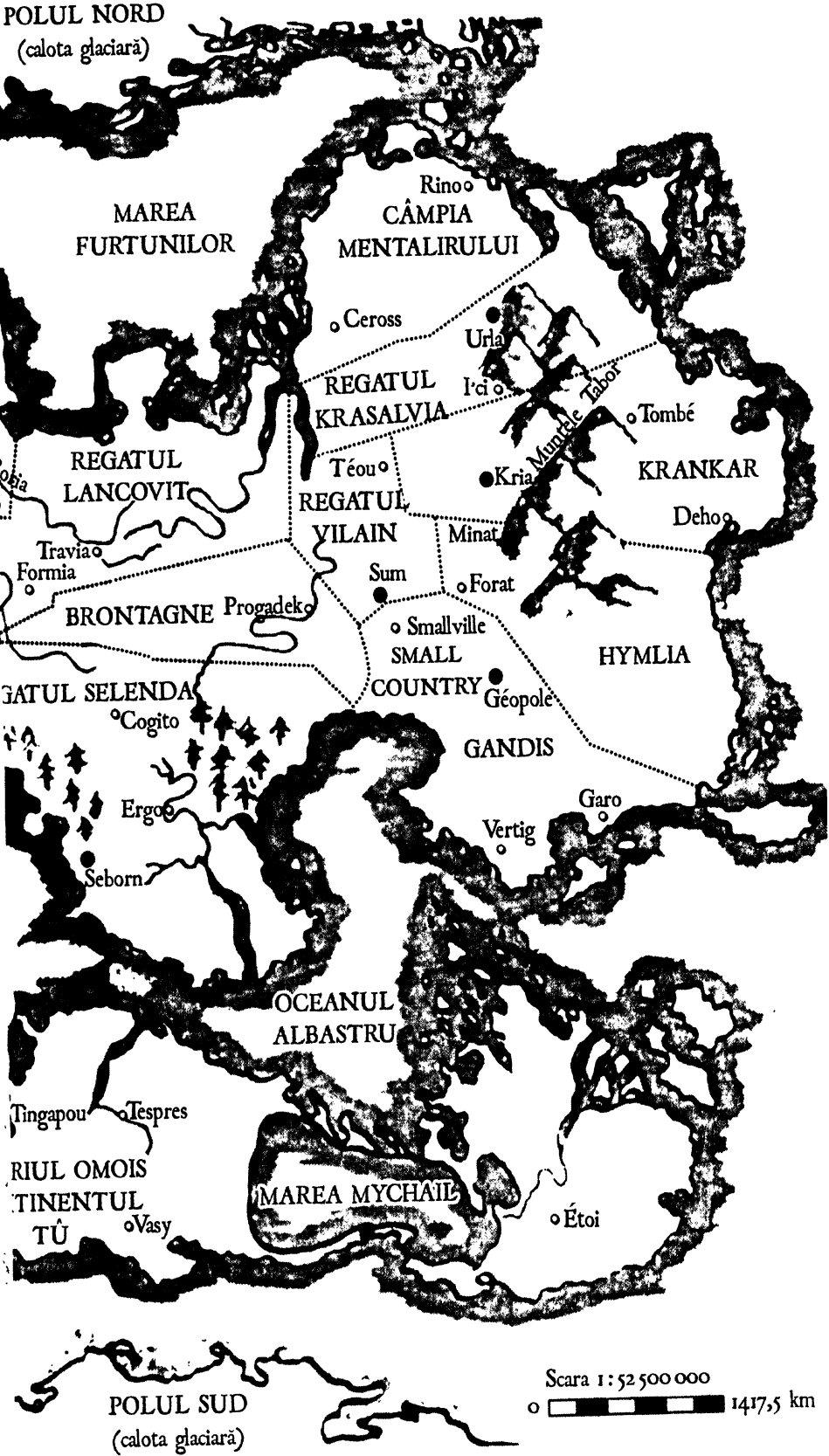
Respyr

Cava

Fluviul Tange

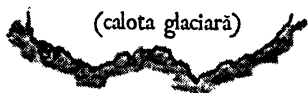
IMPER
CONT

POLUL NORD

(calota glaciară)

POLUL SUD

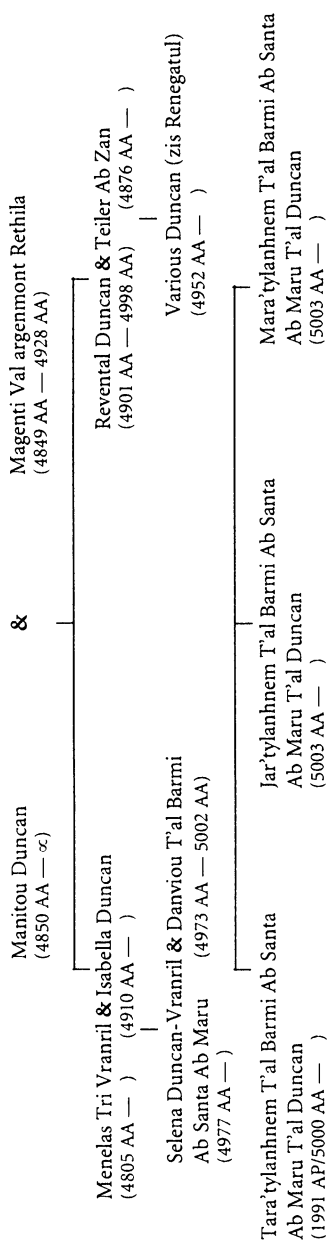
(calota glaciară)

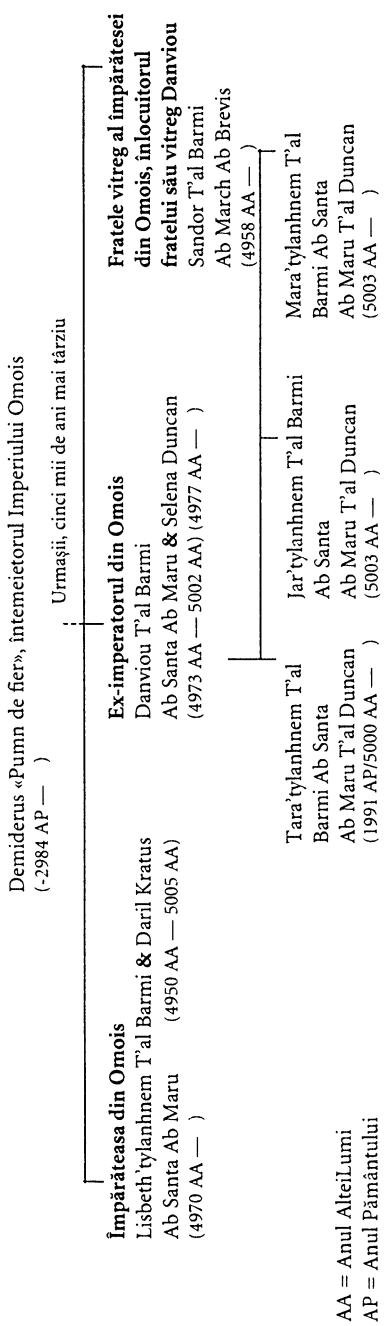
Scara 1:52 500 000

0 1417,5 km

DINASTIA DUNCAN DIN LANCOVIT
ÎNTEMEIATĂ LA 25 FAICHO 5014 (ANUL ALTEILUMI)

DINASTIA T'AL BARMİ AB SANTA AB MARU, ÎMPĂRĂȚIA OMOIS
ÎNTEMEIATĂ LA 25 FAICHO 5014 (ANUL ALTEILUMI)

AA = Anul Alteilumi
 AP = Anul Pământului

Prolog

Dușmani de moarte

Sângele picura încet. O șuviță purpurie care șerpuia. Mirosul metalic îi lăsa un gust acru în gură.

Magister îl aprecie la adevărata lui valoare. La urma urmei, el era responsabil de asta.

Nu-i plăcea în mod deosebit să ucidă. Dar acest idiot se plasase între el și ceea ce râvnea. Împinse trupul cu vârful cizmei sale negre. Și își aținti anonimatul măștii scânteietoare asupra chipului celei pe care o iubea.

Cu o dragoste disperată. Fără viitor. Fără bucurie.

Dar care nu putea fi distrusă.

Selena îi aruncă o privire plină de ură.

— L-ai ucis! Monstrule, l-ai ucis!

Trebuia să-i spună că-i părea rău? Nu-i părea.

— N-ar fi trebuit să încerce să se amestece între noi, iubito, zise, cu vocea lui de catifea topită. Vino cu mine, acum. Nu mai ai de ales.

Îi trebuise mult timp ca să înțeleagă lucrul ăsta. Aproape trei ani. Se cufundase în munca și-n căutarea sa, crezând că avea s-o uite.

Dar absența ei îi devenise și mai apăsătoare, zi după zi.

O răpise deja o dată, chiar dacă fusese fără să vrea. Apoi se îndrăgostise de captiva sa, sfâșiat între blândețea Selenei și voința lui de carnaj.

Nu era foarte greu s-o răpească și a doua oară.

Ea era singura lui slăbiciune. Și dacă dușmanii săi își dădeau seama de asta, ei aveau să încerce s-o folosească împotriva lui. Prefera deci să-și rezolve problema și s-o ia cu el.

Deși conștiința îi spunea că era un prost și că scuza lui friza pateticul.

Selena se ridică în picioare, cu roba ei bleu pătată de sânge, cu chipul îngrozit. Lungile sale plete brune buclate alcătuiau o coamă de mătase.

Arăta minunat.

Era a lui.

— Prefer să mor decât să-ți aparțin, îi aruncă ea.

El clătină trist din cap.

— Da, știu. Dar n-o să faci așa ceva. Tara are nevoie de tine. Fiică-ta poartă pe umerii ei de cincisprezece ani un imperiu, ce-o să se aleagă de ea dacă o abandonezi? O să te ierte ea oare pentru o asemenea lașitate? Sau îți va blestema manii până la sfârșitul zilelor ei, pentru că ai renunțat?

Selena se uită la el, încercând să-i pătrundă secretul măștii.

— De ce? Sfârși ea prin a întreba. De ce nu mă lași în pace? Pot să-ți înțeleg obsesia pentru putere, dar eu? Ce vrei de la mine?

— *VREAU SĂ MĂ IUBEȘTI, răcni el, făcând-o să tresară. Să mă iubești la nebunie, așa cum te iubesc eu. Să nu trăiești decât prin mine, decât pentru mine. Pentru tine, aș putea renunța chiar și să mai caut puterea, aș putea uita chiar și de răzbunarea mea împotriva dragonilor. O să-mi acorzi această șansă, Selena? O să fii tu mântuirea mea?*

Întindea mâinile spre ea, rugător, iar Selena se clătina. Simțea că era sincer. Asta, acum. Și ceea ce-i propunea el era de temut. Să îmblânzești un lup, să capturezi o panteră, să faci din acest bărbat care o venera o ființă umană normală, ce femeie ar fi putut rezista unei asemenea provocări?

Dar ea învățase să-l cunoască. Știa că el nu-și va ține promisiunea. Setea sa de putere era foarte mare. El ar iubi-o, o, da, ar iubi-o, o iubea deja atât de mult, încât să încerce capturarea ei chiar în parcul imperial din Omois, atunci când se plimba cu noul ei însoțitor, un bărbat blând și delicat cu numele de Cavor d'Alir. Cavor nici nu-și dăduse seama ce se întâmplase. Se aruncase asupra lui Magister și acesta îl doborâse cu o singură rafală de magie demonică.

Selena nu avusese nicio tentativă de luptă. Încercase de atâtea ori și totdeauna eșuase. De îndată ce își activa magia, Magister reacționa și o doboră la pământ. Nu voia să riște să cadă inconștientă, asta i-ar fi ușurat lui foarte mult sarcina. Aruncă o privire rapidă în jurul ei. Era devreme și nimeni nu se plimba pe aleile cu nisip din cristal scânteietor, mărginite de mimoze aurii.

Care-și schimbau culoarea într-un roșu-sângerieu, tulburate de emoțiile lor prea puternice.

Magister eliminase gărzile, care zăceau și ele pe pământ, dar Selenă auzea sirenele de alarmă sunând. El nu avea prea mult timp la dispoziție.

— Selenă? o strigă el, și vocea sa lăasă să se strecoare o nouă emoție: speranța.

Ea încremeni. Se întări. Asta nu era cu puțință. Nu va putea niciodată să-i acorde încredere. Și mai rău, nu-l iubea.

El îi simți răspunsul chiar înainte ca ea să-i vorbească. Încremeni și el. Și ridică mâna. Un bulgăre de foc negru se formă în ea.

— Îmi pare rău, dar văd că e mai înțelept să hotărâsc eu pentru tine.

— Și mie îmi pare rău, răspunse blând Selenă. Suntem dușmani. De-a pururi.

Și înainte ca el să aibă timp s-o paralizeze, ea aruncă pe pământ ceva. Se produse un fulger orbitor și ea se făcu nevăzută.

Stupefiat, el își dădu seama că ea folosise un Transmitus necunoscut care nu necesita activarea magiei.

Iar urletul său de furie făcu să se cutremure arborii din AltăLume.

Trolii

sau când treci prin teritoriul cuiva,
e mai bine să-i dai de veste dacă nu vrei să te alegi
cu o măciucă între ochi...

Tara se înăbușea. Trupul care apăsa deasupra ei o împiedica să respire. Câteva secunde în plus, și avea să leșine.

— Grr'ul! șopti ea în momentul în care încerca să țipe, mă înăbuși.

— Protejarea Moștenitoare! mormăi o voce de deasupra ei, dar greutatea de pe ea nu se micșoră.

— O să mă faci terci! se smiorcăi Tara, iar ceea ce o să aperi tu va fi un cadavru!

Garda de corp își săltă considerabila masă verde și își pironi ochii galbeni în ochii bleu marin ai Tarei.

— Nu mișcare, porunci ea cu severitate, ghemuindu-se lângă tânăra sorțitoare.

Tara se sili mai întâi să respire. Apoi, clătină din capul ei blond. Asta îi convenea de minune, având în vedere că asupra micii trupe ploua cu tot felul de lănci, trunchiuri de copaci și mașini diverse.

Erau atacați. De o importantă trupă de troli care le întinsese o capcană într-un luminiș.

— Măi să fie, șopti Tara, nu sunt foarte primitori verișorii tăi!

— Troli sălbatici, mormăi Grr'ul, dezaprobatore. Nu gărzi de corp ci-vi-li-za-te (articulă ea cu grijă cuvântul complicat), ca Grr'ul!

Cu toate astea, Tara se afla aici în misiune oficială. Se ducea în Krasalvia, țara vampyrilor, în calitate de reprezentantă și viitoare Moștenitoare (în fine, dacă reușea să supraviețuiască) a puternicului imperiu Omois, pentru a pleda în favoarea redutabilei vampyr Selenba. În orice caz, aceasta era versiunea oficială. Căci adevărata misiune a Tarei era clar mai... delicată și periculoasă.

Pentru a evita ca numeroșii ei dușmani să fie ispitiți s-o răpească, itinerarul Tarei, precum și data deplasării sale fuseseră păstrate secrete. Un pic prea secrete, la prima vedere. Nu era o idee atât de bună să te duci discret în Krasalvia. Cel puțin, nu traversând mai întâi țara trolilor, care auziseră vorbindu-se despre diplomație tot atât cât și despre băi. Știau că aceasta există, dar nu aveau de gând s-o folosească.

Inițial, Tara și escorta ei trebuiau să călătorească prin intermediul Porții de transfer. Ceea ce ar fi fost totuși mult mai practic și mai rapid; la urma urmei, în locul unei călătorii istovitoare și periculoase, era de-ajuns să te plasezi în mijlocul

cercului de tapiserii fermecate, să numești locul unde voiai să te duci, și gata! O miime de secundă mai apoi, erai acolo.

O chestie care să-i pună în șomaj pe conducătorii de la Boeing și Airbus în același timp, dacă Pământul va avea într-o zi acces la magie. Singurul clenci era că Porțile de transfer din regiune, ca și acelea ale piticilor și vampyrilor (trolii nu aveau) nu erau foarte stabile. Exercițiul era atunci destul de periculos. O Poartă rău stăpânită îi putea expedia pe toți... altundeva. Aici, cu fluctuațiile de magie, exista riscul să se pomenească pe Madix sau Tadx¹).

Și nu întotdeauna într-o singură bucată.

Deodată, imperiul din Omois le trimisese trolilor un mesager (doi, de fapt, primul se lăsase ronțait de un drago-tiranozaur în timp ce zbura la o înălțime cam prea mică pe deasupra pădurii sălbatice), care obținuse autorizațiile necesare trecerii lor.

Trolii care îi atacau chiar atunci nu păreau să fie la curent.

Dacă Tara ar fi avut acces la magia ei, băătălia... n-ar fi fost o băătălie. Ea i-ar fi congelat sau imobilizat pe toți și convoiul ar fi trecut fără daune. Așa că, atunci când trolii se năpustiseră din pădure, tânăra își invocase puterile. Dar în loc să se lumineze în albastru, ca de obicei, înainte de a-și doborî dușmanii, puterea magică împrôscase puțin în vârful degetelor, apoi se stinsese. Fără avertisment, așa.

¹ Cele două luni satelite ale AlteiLumi. Înzestrate cu atmosferă și populate de locuitori care obișnuiesc să-și ia ceaiul-cafeaua-șocolata-diverseșivarietățiferturi sub formă de bule, atât e de redusă gravitatea... (N.a.)

Stând dreaptă pe imensul Galant, pegasul ei Familiar cu aripi argintii, pentru a înfrunta hoardele care urlau, Tara se expusese imprudent. Grr'ul nu avusese de ales. Se azvârlise peste fată pentru a o proteja, și Tara, care nu-și închisese centura de siguranță (indispensabilă pe un pegas, întrucât atunci când cădeai, cădeai de la mare înălțime), căzuse rușinos de pe el.

Și se pomenise la pământ, strivită de femeia-trol verde. Mă rog, nu chiar strivită, altfel ar fi fost moartă (ceea ce ar fi însemnat culmea ridicolului totuși pentru cea mai puternică sorțitoare de pe planetă), ci mai degrabă turtită. Din fericire, Schimbătoarea ei, ciudata entitate care îi servea de machior-du-lap de haine-armurier-gardă de corp se umflase și amortizase șocul, înainte de a se transforma în armură. Tocmai aceasta o salvase. Schimbătoarea avea un fel de baterie magică, pentru că ea funcționa normal. Cu excepția departamentului obuze-ra-chete-arme de distrugere în masă, care nu îi putu furniza mijloace pentru a se descotorosi de troli, funcția ei „armă” fiind dezactivată.

Foarte logic, din momentul în care magia dispăruse, covoarele zburătoare se prăbușiseră, la propriu, la sol. Jumătate dintre oamenii care alcătuiau escorta imperială leșinaseră sau fuseseră răniți în câteva secunde. Or, fără magie, era imposibil să se folosească de globurile de cristal pentru a chema ajutoare. Mai mult, gărzile imperiale, încrezătoare în magia lor, nu-și trăseseră redutabilele spade. Fără puterea lor de sorțitori, în fața unor troli de o jumătate de tonă, pur și simplu ei nu contau.

Grr'ul se întoarse și Tara își ținu respirația... în fine, puținul aer care-i mai rămăsese. Spatele femeii-trol verde era împănăt cu obiecte tăioase. Care nu păreau s-o stânjenească prea mult,

având în vedere dezinvoltura ei când se descotorosi de ele. Sângele său verde curse, ea își contractă puternicii umeri și fluxul se opri la fel de iute. Grr'ul mai fusese rănită în prezența Tarei, dar aceasta nu realizase niciodată că trolii aveau și ei un fel de putere. Se vindeau cu o viteză neobișnuită. Iar stratul de grăsime de sub pielea lor tare era ca o cuirasă impenetrabilă.

Grr'ul scrâșnea din dinți, dornică să se arunce în încăierare, dar rolul ei de gardă de corp o împiedica să se îndepărteze de Tara. Trebui să se mulțumească să scoată din luptă un imprudent care se apropia prea mult.

Fără veste, covoarele se ridicară, surprinzându-i pe toți. Magia revenise, dintr-odată. Unul dintre atacatori se poticni și căzu cu capul în prima dintre toaletele portative, care se afla pe unul dintre covoare. Urletul lui încetă brusc când fu înghițit de vortexul aflat în interior. Tara știa că vortexurile erau considerate un fel de treceri spre alte dimensiuni. Și se întreba uneori dacă într-o bună zi, niște locuitori, mirosind urât și furioși, nu aveau să debarce în AltăLume după ce timp de milenii se pri-copsiseră cu c... deșeurile planetei.

Deocamdată, era în desfășurare o bătălie. Ea se concentra, încercând să-și activeze puterea magică, dar din nou aceasta se stinse și Tara înjură în toate limbile pe care le cunoștea. Treaba nu se prezenta bine. Deși de un curaj uimitor, thugii nu aveau să reziste prea mult timp.

Deodată, nechezatul pegasului ei și avertismentul lui mental o făcură să tresară. Prea târziu. O mână verde, mare cât o far-furie, cobora spre ea și o ridica de jos. Degeaba se zbătea, nu

putea face nimic. Un enorm cuțit de abator îi fu pus la gât și o voce guturală porunci într-o omoisiană perfectă¹.

— Lăsați armele jos sau o ucid pe muritoare!

* * *

Totul încremeni. Maestrul Dragosh, vampyrul, care înfrunta doi troli în același timp, se întoarse, ca toți ceilalți combatanți. O lucire de speranță trecu prin ochii săi roșii și, fără veste, se transformă. O clipă mai apoi, un liliac mare scăpa și dispărea în întunericul care începea să se lase.

Vampyrul tocmai îi lăsase baltă².

Tara strânse din dinți. Trăise lucruri și mai rele decât acela de a fi capturată de troli. Nu?

Trolii, foarte numeroși, strânseră și mai mult lațul. Xandiar, marea căpetenie a gărzilor din Omois, care se oferise voluntar pentru această misiune, nu era idiot, știa că n-aveau nicio șansă. Foarte drept în uniforma sa purpuriu cu auriu, el dădu semnalul capitulării. Thugii cu patru brațe scrâșniră din dinți,

¹ Odată cu magia, a dispărut și Traductus-ul. Din fericire, prietena sorțitoare a Tarei, Moineau, a înscris cam douăzeci de limbi diferite în mintea Tarei, printre care omoisiana, și chiar în cazul în care magia lipsește, limbajele rămân intacte. Ceea ce e destul de deconcertant pentru Tara, uneori, atunci când vreo jumătate de duzină de nume diferite îi vin în minte pentru același obiect... Exemple: pâine se spune „bouf” în căpcăună, „blip” în omoisiană, „sv’ouli” în elfă, „train” în vilaină, „lulull” în gnomă etc. Uneori, comandarea unui simplu dejun devine puțin cam complicată pentru Tara... (N.a.)

² Aici, unii mici răutăcioși își spun: „Ah, dar magia a dispărut, atunci cum face vampyrul ca să-și schimbe înfățișarea?” Iar răspunsul este: „Dar vampyrii nu depind de magie pentru a se transforma, lucrul acesta e înscris în codul lor genetic!” (N.a.)

dar nu avură încotro. Una câte una, ultimele arme căzură pe sol și Grr'ul, furioasă, trebui să-și lase măciuca jos, cu regret. Foarte temeinic, trolii îi legară, ca și pe ceilalți membri ai delegației, apoi cel care o capturase o lăsă pe Tara jos. Galant necheză din nou și își luă zborul, scăpând la timp de trolii care încercau să pună mâna pe el. Aripile sale scânteiară o clipă în lumina celor doi sori din AltăLume, mușchii săi puternici jucând pe sub roba sa albă în timp ce lupta cu gravitația pentru a se înălța. Trolii lansară o plasă cu ochiuri colante, dar pegasul le evită agil și necheză pe un ton batjocoritor. Apoi dispăru în cerul violet.

Tara nu se clinti. Ea îi poruncise mental Familiarului ei să fugă. Prizonier, ar fi fost foarte ușor să-i tortureze pegasul pentru a o face pe ea să sufere. O pășise deja cu Maģister¹, destul pentru a descoperi despre Galant că putea fi o armă de temut... și, totodată, un punct slab de temut.

— Eu sunt comandantul Grr'og. Sunteți prizonierii noștri. Acum, scoate-ți armura, îi porunci trolul, un pic prea pătrunzător după părerea ei. Și nu nădăjdui, ființă umană, că amărățul tău de Familiar te va salva, el se află la mai multe zile de zbor de cel mai apropiat oraș al oamenilor.

Tara nu-și făcea nicio nădejde, cu excepția aceleia de a-l pune pe Galant la adăpost. Se supuse cu înțelepciune și Schimbătoarea îi recreă roba de sorțițoare.

¹ Șeful Sangravilor. Aproape cu totul sărit de pe fix, Maģister e cel mai teribil dușman al Tarei și nu ezită să se folosească de magia demonilor pentru a încerca să cucerească AltăLumea. Distracție ca oricare alta, care otrăvește serios viața Tarei. (N.a.)

Tot echipamentul lor fu inspectat cu de-amănuntul, lucrurile stivuite foarte bine, globurile de cristal și alte instrumente de comunicare confiscate.

Dar trolii nu descoperiră asupra Tarei Piatra Vie, prietena ei și rezervor de magie din AltăLume, pe care Schimbătoarea o ascunse cu ușurință. Și nu băgară de seamă nici că cercelul ei Klick era un miniglob de cristal. Cel puțin acesta constituia un contact posibil, neștiut de răpitorii lor.

În fine... atunci când afurisita asta de magie avea să revină.

Tara era surprinsă și se simțea din ce în ce mai bănuitoare. Aici se petrecea ceva cu adevărat necurat. Bine, de acord, chiar mai necurat decât faptul de a fi fost capturați în timp ce se aflau în misiune diplomatică.

Mai întâi de toate, era pentru prima dată când vedea niște troli atât de bine organizați. Fără a face speciism¹ primar, marile umanoide verzi nu erau chiar renumite pentru capacitățile lor de strategie și de reflecție.

Și ea îl găsea neobișnuit de inteligent pe trolul cel mare care îi conducea. De unde, următoarea reflecție, care o făcu să-i treacă un fior pe șira spinării.

Aceasta nu era apărarea unui teritoriu invadat de intruși.

Aceasta era o ambuscadă.

¹ Acest cuvânt nu există decât în AltăLume, așa că nu-l folosiți în vreun text pe care-l redactați. Mi-a venit greu să-l traduc din omoisiana curentă. E ca și rasismul, numai că e un rasism între specii. (N.a.)

Pădurea, vizită în ținutul mușticilor sau plăcerile unei plimbări în aer liber

Comandantul Grr'og îi muștră pentru ceva pe congenerii săi, apoi îi dădu Tarei un ușor brânci în dreptul umerilor și fata fu aproape aruncată la pământ. Bine, înțelesese. Acesta era semnalul care însemna „înainte”.

Spera că acela pentru „oprire” nu avea s-o omoare.

Trolii strânseseră covoarele și le încărcaseră pe un fel de animale grase, verzi, cu pustule, care aduceau cu niște crapi uriași cu șase labe. Mugind, convoiul se urni din loc și Tara îl urmă.

Spre marea ei uimire, lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Încă nu-și revenise bine după aventura de la Stonehenge, chiar dacă de-atunci trecuseră mai multe luni, iar uneori, pe nepusă masă, începea să plângă.

De regulă, eroinele de roman plâng cu foarte multă eleganță. Tara nu știa cum făceau acestea. În ceea ce o privește, ea avea nasul roșu, care-i curgea, ochii ca niște bile de loto și o migrenă enormă dacă aceasta avea să dureze prea multă vreme.

Schimbătoarea îi făcu rost cu gentilețe de o batistă. Apoi, de o a doua, apoi, de un întreg pachet din care Tara semăna batiste în urma ei ca tot atâtea mici mușuroaie de hârtie albă. Din fericire, mâinile îi fuseseră legate în față, altfel n-ar fi putut să-și tamponeze valul constant. Mai mult decât o scurgere de apă!

Gărzile imperiale îi aruncară niște priviri jenate. Prințesa lor plângea, ei nu puteau face nimic și nu puțini aveau la rândul lor lacrimi în ochi, ceea ce nu prea se potrivea cu reputația lor de mari duri.

Se cufundară de tot în adâncul pădurii sălbatice. Spre deosebire de pădurile din AltăLume, în general roșu cu albastru, această pădure era verde. Complet, total verde. În fine, cu excepția florilor, bineînțeles. De jur împrejurul lor, animale care își șteau vârful nasului pentru a vedea dacă indivizii care făceau atâta zgomot erau comestibili. O privire aruncată asupra măciucilor și lăncilor, și ele dispăreau, prudente. Trolii nu mâncau poate carne¹, dar știau să se apere.

Sunetele, mirosurile erau uluitoare. Treee, mici păsări de culoarea smaraldului, zburau în jurul lor și uneori se așezau pe capul trolilor, pentru a face o bucată de drum fără să se ostenească. Gazze, niște patrupede cu părul moale și verde, își strecurau capetele lor cu coarne, apoi o luau la fugă de îndată ce îi vedeau. Balorhidee enorme îi stropeau cu parfum și polen, iar uneori tufișuri întregi se mișcau fără ca să se știe foarte bine dacă era vorba de un animal sau un vegetal. Trolii se văzură chiar nevoiți să-i explice unui vrrrir un pic prea întreprinzător că ei nu erau un vânat foarte comestibil pentru el. Felina scuipă

¹ Aceasta îi transformă în căpcăuni cu dinți lungi și apetit mare...
(N.a.)

în fața tufișului de lănci, apoi dispăru, suplă pe cele șase picioare ale ei, cu blana-i albă cu galben ieșind în evidență pe tonalitatea verde a pădurii. Mici lemurieni roz cu verde săreau prin arbori și unul dintre ei scoase un scurt schelălăit când creanga pe care se așezase se dovedi a fi un șarpe enorm de culoare măslinie, care îl înghiți printr-o mișcare iute.

Una dintre gărzile thuge rupse fără să vrea o creangă și întreaga pădure fu străbătură de un fior. Din acest moment, mersul înainte îi deveni un coșmar. Rădăcinile îl făceau să se poticnească, spinii îi sfâșiau mâinile și veșmintele, gropi i se deschideau sub tălpi imediat după trecerea tovarășilor săi. În sfârșit, atunci când gândul confuz că supărase pe cineva, undeva, începea să-i încolțească în minte, o ramură groasă, foarte grea, îl lovi peste craniu, întrerupându-i cugetările și făcându-l să leșine.

Trolii le porunciră thugilor să-l ducă pe brațe.

Gândindu-se că aceasta nu putea fi o coincidență, din acest moment Tara fu extrem de circumspectă. Cu excepția firelor de iarbă, care nu păreau să-i poarte pică, slavă Domnului, se sili să nu zdrobească, să nu sfărâme ori să deplaseze ceva.

Un drago-tiranozaur aflat în trecere îi făcu pe toți să încremenească. Din fericire, enormul animal, cu botul lucind de bale, urmărea o altă pradă și nu-i băgă în seamă.

Tara se opri din plâns. Pe de o parte, fiindcă era terorizată de carnivor, apoi, mai ales pentru că nu voia să facă zgomot.

Mai departe, un boschet de blurpși îi obligă să facă un lung ocol. Plantele verzui de forma unor saci groși, deși înfipite în sol, înghițeau tot ce trecea prin dreptul gurii lor. A doua parte a trupului lor era disimulată în țărnul apropiat, alimentându-le

cu apă și cu diverși și variați pești. În jurul lor, fiicele blurpșilor, care aduceau cu niște termite grase, albicioase, cu mandibule puternice, le alimentau cu tot ceea ce puteau ele îndrepta spre gurile lor lacome.

Tara le privi cu repulsie. Faptul de a fi înghițită de vie și digerată agale, ce fericire deplină! Trebuia să ai cu adevărat inima foarte tare pentru a locui și trăi în această pădure.

Deodată, una dintre gărzile din escorta imperială căzu și se rostogoli pe jos urlând că îi era rău. Grr'og refuză să se oprească și-i porunci unuia dintre troli să se ocupe de bolnav, chiar dacă trebuia să-l ducă în spate. Se îndepărtară și tresăriră când un fel de explozie răsună în spatele lor. Comandantul trimise doi troli să verifice ce se întâmplase, dar când se întoarseră, o făcură ca să anunțe că tovarășul lor și garda dispăruseră. Grr'og, neliniștit, îl interogă pe Xandiar, dar căpetenia imperialilor nu fu deloc capabilă să-i spună de ce și cum o gardă legată putuse face să dispară un trol de două ori și jumătate mai mare decât el și înarmat.

Își continuară înaintarea, dar trolii își strângeau măciucile în mână și nu păreau să fie în largul lor.

Cu atât mai bine, își spuse Tara, cu răutate. Tot ceea ce putea să-i sperie sau să-i destabilizeze era bun de luat în seamă.

În mai multe rânduri, atunci când Tara îndepărta vreo insectă îndrăzneță, ea întrezări ceva auriu, care părea să-i urmărească insistent. Și, ceea ce era chiar și mai curios, era că se simțea... observată. Bineînțeles, era supravegheată de troli, dar asta era ceva diferit. Ca și cum mintea ei remarcase ceva și-i trimitea avertismente pe care ea nu izbutea să le descifreze.

Deodată, un urlet de durere se înălță... și se întrerupse la fel de repede. Înjurând, Grr'og se întoarce și se rezezi înapoi. Tara nu putea să vadă ce se petrecea, încadrată cum era de două enorme femei trol verzi, dar atunci când se întoarce, comandantul era pământiu la față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu nevinovăție Xandiar, căpetenia gărzii Tarei.

— Unul dintre trolii mei a fost atacat și ucis. De o vietate care are dinți ascuțiți și merge în patru labe, dar ale cărei amprente nu seamănă cu nimic din pădurea noastră. Avem două posibilități. Fie e vorba despre un animal sălbatic, lucru de care mă îndoiesc, fie n-am capturat toată trupa voastră și unul de-ai voștri a reușit să se transforme, în ciuda fluctuațiilor de magie, și încearcă să vă elibereze. Ați face mai bine să-i spuneți să se predea imediat. Dacă punem mâna pe el, nu-l vom cruța pentru că i-a ucis cu atâta lașitate pe doi dintre ai noștri.

Xandiar îi aruncă o privire goală.

— N-am nicio idee despre ceea ce vă urmărește și mă îndoiesc cinsti că e garda mea. Așa că n-am nimic să vă spun. Puteți ucide pe cine vreți, mie nu-mi pasă câtuși de puțin.

Grr'og îl privi cu un aer bănuitor, dar simți că șeful gărzilor era sincer. Făcu modificări în ariergardă, punând trei trolii împreună, care se uitară în urma lor neîncrezători. Apoi, o luară din nou din loc.

Trecură mai multe minute. Trolii, nervoși, se destinseră puțin. Apoi, pe flancul stâng, un dublu țipăt, care se sfârși printr-un teribil horcăit, îi făcu pe toți să tresară. Trolii se repeziră cuprinși de panică. Și, de această dată, Tara putu vedea trupurile celor doi războinici trolii.

Aveau pieptul sfâșiat.

Întoarse ochii, scârbită. Aceasta nu era opera unei ființe umane, asta era sigur, ci mai degrabă a unui animal sălbatic.

— Ar trebui să ne dați armele înapoi, reclamă Xandiar pe un ton ferm. Dacă ne atacă, așa, cu mâinile legate, vom fi lipsiți de orice apărare împotriva acestei fiare!

Tara se uită în jur cu teamă și înghiți cu greu. Ea nu credea că situația ar putea fi mai rea, aparent însă nu avea dreptate.

Dar, nemilos, comandantul Grr'og refuză să-i elibereze și să le dea armele înapoi. Îi făcu să-și reia drumul, iar trolii adoptară un mers rapid și susținut, iar Tarei și celorlalți le veni tare greu să țină pasul cu ei. Tara făcea trei pași în timp ce Grr'og nu făcea decât unul. Broaștelor uriașe nu le plăcea nici lor mai mult decât oamenilor și țipau cât le ținea gâtulejul, sărind mai repede, îmboldite de troli.

Trebuiă să se oprească de mai multe ori, gâfâind. Și, de fiecare dată, trolii mureau, sfâșiați în bucăți. Gărzile thuge se temeau. Cele două servitoare și majordomul care se ocupau de Tara erau livizi de spaimă. Aceștia nu erau luptători și a ști să pui o masă sau a pregăti un pat nu avea nimic de-a face cu piepturile sfâșiate și cu urletele. Se strângeau unii lângă alții, aruncând priviri speriate spre frunzișul pădurii.

Deodată, Tara fu cât pe-acum să aibă o criză de inimă. O pasăre își luă zborul din dreptul ei, bătând cu zgomot mare din aripi. Ea înghiți în sec, tresărind la fiecare zgomot, la fiecare murmur. Fața îi șiroia de sudoare, picăturile i se scurgeau în ochi, orbind-o pe jumătate. Își binecuvântă Schimbătoarea care îi redusese veșmintele la maximum, dezgolind-o atât cât îi permitea decența.

Trolii îi făcură deodată să accelereze, scoțând strigăte de victorie. Trecură de un zid gros apărat de un pod mobil jos și se precipitară în satul trol.

La urletele lor, podul mobil se coborî, despărțindu-i de pădure.

Erau prizonieri.

În fine, chiar mai mult decât prizonieri.

Satul nu era un sat, de altfel, ci mai degrabă un oraș. Pe jumătate terestru și pe jumătate aerian, cuibărit în inima copacilor. Tăra fu uimită de splendoarea spectacolului. Pădurea verde, aproape aurie pe alocuri, scânteia sub cei doi sori din AltăLume. Florile căzând în cascadă alcătuiau perdele colorate și parfumate.

Apoi se apropiară și Tăra își holbă ochii. Nu, nu un oraș în mijlocul arborilor, ci chiar un *arbore*. Enorm, imens, fără sfârșit. Arborele unic dăduse lăstari, rădăcini, grefoane, și mădularele sale formau acoperișuri, ziduri și chiar mese și scaune pentru trol. Aceștia nu mai aveau decât să adauge pietre și argilă pentru a se proteja eficient de intemperii. Lipsite de unghiuri ascuțite, casele erau rotunde, incredibil de sculptate, de parcă arborele însuși ar fi lustruit aceste reliefuri magnifice. Unele aveau mai multe etaje și trolii se aplecau curioși peste balcoane. Totul era foarte diferit de ceea ce se aștepta Tăra. Cu mult mai... sofisticat. Apoi, ca o sticlă care se ridică la suprafață, ceea ce citise despre acest popor îi reveni în minte. În mod curios, trolii erau un pic ca driadele, acele nimfe grecești ale stejarilor și ale altor arbori¹, doar că ei nu mureau atunci când

¹ De acord, există puține legături între trolii cei groși și verzi și grațioasele driade, exceptând faptul că și unora, și celorlalți le plac copacii și depind de ei... (N.a.)

arborele lor se usca, ci rămâneau în continuare foarte atașați de pădurea lor.

Însăși garda sa de corp își petrecea mult din timpul ei liber în pădurile care înconjurau palatul din Omois sau în grădini. Și era un spectacol deconcertant să vezi această masă de mușchi de trei metri înălțime vorbind tandru cu o umilă margaretă și stropind-o cu delicatețe.

Comandantul Grr'og dădu niște ordine și o sută de troli ieșiră din oraș alergând să pună mâna pe agresorul lor. Tara spera că o să găsească animalul care îi atacase. Dacă pleca de-aici... nu, nu, gândire pozitivă, gândire pozitivă... *când* o să plece de-aici, prefera să nu aibă motive de îngrijorare din pricina unei mașinării care smulgea pieptul oamenilor.

Înaintară epuizați, cu genunchii încă tremurând după lunga lor cursă. „Străzile” erau acoperite de lemn viu care se legăna, înlesnind deplasările. Trolii domesticiseră traducii și grasele animale băloase cu păr lung trăgeau poveri mari fără efort. Ascensoare urcau și coborau cu sutele din vârful arborelui, strălucitor luminate, dar Tara nu putu discerne cum erau puse în mișcare.

Erau și trotuare și Tara văzu și guri de canalizare.

Hm, era din ce în ce mai ciudat. Din ce motive cărțile din AltăLume îi descriau pe troli ca pe niște ființe sălbatice și primitive?

Toate astea nu aveau nimic primitiv.

Atentă să descopere tot ceea ce i-ar putea permite să iasă din această situație inconfortabilă, Tara nu înțelegea nici de ce pădurea era verde, spre deosebire de toate celelalte păduri din AltăLume. Pentru a fi în armonie cu nuanța trolilor?

Aparent, aceștia creaseră o adevărată simbioză între ei și arbori, care îi camuflau.

Tara se întrebă cu o oarecare neliniște ce anume le dădeau trolii în schimb. Ceva... îngrășămintе? Sub ce formă? De... cadavre?

— Asta fost arbore pe Pământ, îi strecură Grr'ul, care îi percepuse curiozitatea. Pe Pământ, clorofilă. Arbore stejar plantat mii de ani, devine, schimbă. Dar păstrează culoare verde de la început. Și pentru noi la fel. Sângele nostru, clorofilă în parte.

Ah, una o explica pe alta. Dar ceea ce devenise stejarul era impresionant. Această planetă transforma tot ceea ce atingea. Chiar și pe ea? Dintr-o mică pământeană fără griji devenise... altceva. Și ea nu știa încă foarte bine ce.

Apoi, comandatul Krr'og se opri și Tara făcu la fel, prudentă, simțind încă durerea din umăr.

— Grrallloullgrrrr¹, țipă el lovindu-și mijlocul cu ambele mâini.

Din case, mai bine de o sută de trolі, trolete și troleți ieșiră, curioși să vadă peste ce lucruri nostime² dăduse marea lor căpetenie în pădure.

Troleții găsiră că acele gărzi thuge cu cele patru brațe ale lor erau foarte amuzante. Ca jucării.

¹ Ceea ce în limbaj trol înseamnă: „Tot poporul să se strângă aici, înăuntru, am pus mâna pe niște dușmani pe care o să ne facă o mare plăcere să-i prăjim cu grijă, pentru a-i face pe copii să râdă”... Ceea ce dovedește că poate fi de plin de subtile nuanțe limbajul trol. (N.a.).

² Trolі au un simț al umorului foarte dezvoltat, adesea pe spezele adversarilor lor. Iar glumele lor includ o mulțime de amuzamente numite „cap spart”, „picior rupt”, „braț scrântit” etc. Ei consideră, de asemenea, că rasele celelalte sunt într-adevăr firave. (N.a.)

Thugii, în schimb, nu-i găseau pe troli deloc amuzanți... în fine, îndeosebi cei care mai erau conștienți.

Gărzile fură închise în niște cuști mari din lemn atârinate de jur împrejurul pieței principale a orașului. Întrucât erau exact atâtea cuști câte ar fi fost necesare întregii sale escorte, Tara, cu inima strânsă, putu aprecia în ce măsură fuseseră așteptați.

Luată în primire de către copii (care aveau totuși doi metri înălțime), Tara fu foarte căutată din pricina lungilor ei plete blonde, pe care troletele voiau să le împletească, să le taie, să le încrețească, sălestrângăîncoadădecal, să le ridice, să le lege, să le dea drumul etc. Tânăra fată avu deodată înspăimântătoarea impresie că era transformată într-o uriașă Barbie. Cel mai rău fu atunci când Schimbătoarea, simțind că ea intra în panică, o acoperi cu roba ei de sorțitoare în locul brasierii și a șortului pe care le crease pentru cursa prin pădure. Troletele fură cu totul încântate să descopere că noua lor păpușă putea să-și modifice și veșmintele.

Din fericire, comandantul Grr'og veni s-o recupereze înapoi de a sfârși scalpată de către copii. Ea avu atunci un gând plin de simțire pentru vechile ei păpuși. De acord, niciodată nu o să le mai maltrateze!

Trolul cel mare o scăpă de legături.

— Aici, nu magie, mormăi el în omoisiană. Pădurea n-o să te lase să faci. Așa că fii cuminte, mică ființă umană, dacă nu vrei să te dau copacilor mei să te mănânce. Înțeles?

De câteva secunde, Tara simțea o mâncărime în vârful degetelor. Magia îi revenise. Îi zâmbi cu deliciu.

— Nicio problemă! Nimeni...

În mijlocul frazei, jetul ei de magie lovi trolul, amplificat de faptul că, unu, ea făcuse descoperirea, și doi, era furioasă. Grr'og încremeni, transformat într-o statuie de marmură verde.

— ...nu mișcă, și mai ales voi, încheie Tara.

Mulțumită, făcu să strălucească magia care îi lumina mâinile. Apoi îi întoarse spatele trolului încremenit.

— Noi o să vă lăsăm acum! strigă ea, atrăgând atenția trolilor. Noi nu vrem să vă deranjăm, noi suntem o misiune diplomatică. Scopul călătoriei noastre este Kria, capitala vampyrilor. Noi aveam o autorizație din partea guvernului vostru pentru liberă trecere, faptul de a fi fost capturați ar putea dăuna foarte mult în privința relațiile voastre cu imperiul Omois. Așa că voi o să-mi eliberați prietenii, și totul se va petrece b...

O mână groasă și verde o apucă de gât și o ridică de jos, întrerupându-i brusc discursul. Uluită, Tara se regăsi nas în nas cu Grr'og.

— Am spus că Pădurea n-o să te lase să faci, traficanto, urmări comandantul trol. Tu poți folosi toată magia pe care o vrei, ea nu va funcționa foarte mult timp.

Da, de asta își dăduse și ea seama. Marele trol se eliberase foarte repede. Pădurea îi anulasă magia. Ei, cum îi spusese trolul? Traficantă? Cum adică, traficantă?

— Dar Alteța Sa Regală vă poate ucide! urlă Xandiar, tot legat, și care se zbătea cu energia disperării, încât făcea să i se legene cușca. Nu cred că nenorocita voastră de pădure e în stare să vă resusciteze!

Mâna trolului se crispă pe gâtul Tarei. Ea își dori din tot sufletul ca viteazul Xandiar să înceteze să-l mai sfideze pe

comandantul trol... mă rog, cel puțin atâta timp cât acesta era pe punctul de a o strangula.

Turbată de furie când o văzu pe Moștenitoarea tratată astfel, Grr'ul urlă ceva în trolă și Tara regretă că nu înțelegea limbajul gutural.

Comandantul Grr'og oftă și o lăasă jos pe Tara. Care își masă gâtul, căci o durea, și constată:

— Dacă vreți să mă păstrați în viață, ar fi bine să evitați să mă luați de gât pentru a mă ridica, nu sunt sigură că aş putea suporta și a treia oară...

Marele trol se aplecă, o apucă de o gleznă, o ridică ținând-o cu capul în jos, și zise:

— Așa e mai bine?

Tara, învăluită în roba ei de sorțitoare, arătându-și veșmintele roz de pe dedesubt (Schimbătoarei plăcându-i desuurile roz, ea renunțase s-o facă să-și schimbe părerea, și apoi se socotea că nimeni nu avea să i le vadă!) cu inimioare turcoaz, țipă:

— Încetează! Lasă-mă jos!

Trolul rânji și îi dădu drumul. Tara ateriză puțin armonios pe solul tare. Își înălță capul. Ochii ei pe de-a-ntregul albaștri străluceau de o furie supraumană. Trolul înțelese că mersese un pic prea departe. Ea se ridică și magia care scânteia pe mâinile ei își schimbă culoarea într-un albastru foarte închis. Aproape negru.

Apoi, la fel de brusc, magia improșcă puțin și pieri. Tara înjură, ochii ei redeveniră normali și trolul respiră, ușurat.

Și în acel moment, o piatră strălucitoare, rotundă ca un glob de cristal, țâșni din buzunarul Tarei și se plasă deasupra capului ei.

Piatra Vie nu era mulțumită. Nu era deloc mulțumită.

Fusesse scuturată, trambalată, magia acestui stupid capăt de pământ nu înceta să fluctueze (din fericire, veritabil rezervor de magie, ea nu avea nevoie de asta, dar bun, chiar când aceasta nu era plăcut) și, toată din cuarț fragil, ea avea oroare ca Tăra să fie azvârlită pe jos fără menajamente. Or, această aliată a Tărei avea un caracter la fel de urât ca al unui pitic apucat de o durere de dinți... Vocea sa vibra în tăcerea pădurii.

— *Putere tu vrei drăguță Tăra?*

— Da! răspunse Tăra cu o sălbatică satisfacție.

— *Putere îți dau.*

Fu la fel de ușor ca asta. Adăpându-se direct din enormul rezervor de putere care era Piatra Vie, Tăra pluti și se ridică în zbor deasupra înalților trolî. Ochii ei, din nou în întregime albaștri, străluceau ca efect al furiei. O armură scânteietoare o înveșmântă ca o a doua piele, subliniindu-i curbele trupului, și o spadă, niște cuțite, câțiva tricroci țâșniră din armură și se fixară în jurul taliei, al brațelor și al coapselor sale. Pletele i se împletiră și o bentiță de aur îi încercui capul.

Dintr-odată, nu mai părea deloc o bipedă fragilă. Mă rog, da, părea o bipedă fragilă, înarmată până-n dinți.

Cu gura căscată, trolîi se uitară la ea cum plutea, iradiind ca un mic soare.

— Magia ta nu ne poate face rău! insistă Grr'og, sigur pe el.

Vocea sa era fermă, dar tresări când, la porunca scurtă a lui Xandiar, care o cunoștea bine pe Moștenitoare, toți soldații din escorta Tărei își protejară capul și se ghemuiră în cuștile lor. Prudenți.

— CHIAR AȘA? răspunseră vocile cântate ale Tărei și Pietrei Vii la unison. IA SĂ VEDEM ASTA.

Și, în loc să-l lovească pe trolul zdravăn proptit pe picioarele sale, Piatra lovi Arborele unic. Trolii urlară, apoi rămaseră imobilizați, incapabili să miște, paralizați de atac.

Aproape imediat, Tara simți un ciudat schimb cu entitatea vegetală. Ea *deveni* Pădurea. Simți greaua bătaie sistolică, seva ce făcea să crească spre sori mii de arbori se întinse pe sute, pe mii de kilometri. Ea era Una. Ea era Tot. Apoi conștiința ei se diviză și Pădurea își slăbi dominația, de parcă o recunoscuse pe Tara. Ea nu era cu adevărat ostilă. Doar curioasă. Ea începu să absoarbă puterea tinerei, precum o floare care se umple de lumina soarelui, golind-o de magie puțin câte puțin.

Chestia asta nu mai ținea deloc. Tara își blestema adesea magia, dar nici vorbă s-o dea cui s-o nimeri, fie el la fel de mare precum un stat. Zâmbi cu subînțeles: soarele nu face doar să hrănească. El poate și să ucidă.

Tara își vârî puterea magică în gura Arborelui dintr-un singur bloc, îndopându-l într-o asemenea măsură, încât acesta începu să geamă.

Trolii gemură la unison și câțiva o sfârșiră în patru labe, vomând morcovi și mrrumi pe jumătate digerați. Nimic altceva decât o bună indigestie pentru a repune lucrurile la adevăratul lor loc. Se poate susține mai puțin bine o luptă cu stomacul întors pe dos.

Arborele luptă minute îndelungate, dar era inutil. În ciuda întregii sale forțe, magia Tarei părea inepuizabilă.

Nici chiar cu sprijinul copiilor săi, trolii, nu reușea să stăvilească această furioasă putere. Nu avea mult de ales. Să continue să se bată și să moară, condamându-și astfel trolii, sau să admită că nu era cel mai puternic. Pentru prima dată de mii de ani.

Se hotărî să-i dea de înțeles Tarei că ea nu trebuia să-l distrugă. Mai ales asta nu. Căci ceea ce făcea el era indispensabil pentru supraviețuirea AlteiLumi.

De fapt, o viziune înspăimântătoare se afișă în creierul Tarei, tulburându-i concentrarea. O ființă imensă, cu colții roșii de sânge, la fel de mare ca și cel mai mare dintre uriași. Apoi o hoardă de aceste ființe, hăituind tot ceea ce mișca, tot ceea ce trăia în AltăLume. Ea văzu înfruntarea dintre uriași și ființe.

Și pe uriași pierzând, fiind respinși spre munți. Deci, faptul că se stabiliseră în Tasdor¹ nu fusese alegerea lor! Ci pentru că fuseseră învinși! Ceea ce tocmai vedea se petrecuse cu mii de ani înainte. Memoria Arborelui era ca și întinderea sa... imensă.

Apoi, ca o televiziune care se reglează pe un alt canal, imaginea unor nave aterizând în AltăLume se impuse în mintea ei, iar din ele ieșiră dragoni, vampyri, elfi. Și încă una: dragonii atacați de ființele monstruoase. Numele lor ajunseră până la ea.

Căpcăuni. Căpcăuni așa cum sunt ei închipuiți în coșmarurile cele mai hidoase. Sălbatici, înfometați, de necontrolat.

Tara văzu sfatul dragonilor deliberând. Pentru înțeleptele reptile nu era vorba de a suprima o rasă sub pretextul că ea nu corespundea criteriilor lor... și aceasta cu atât mai mult cu cât această rasă era originară din AltăLume. Atunci dragonii se uniră și aruncară un sort. De o incredibilă putere și care lovi toți căpcăunii. Tara fu cât pe-acți să vomite atunci când viziunea ei lăuntrică o făcu să treacă prin burta unei căpcăune însărcinate. Văzu embrionul unui căpcăun. Înainte de naștere,

¹ Munți din AltăLume botezați de către pitici, care, cum se poate constata, au puțină imaginație pentru a da nume lucrurilor. E plin de aur în munți, deci acesta e un Tasdor. O mare grămadă de aur. (N.a.)

acesta suferea o stranie transformare și devenea... trol. Iar în pântecul mamelor trole, urmașe ale primilor căpcăuni, nu se aflau troli, ci căpcăuni. Transformarea nu se producea decât exact înainte de naștere.

Apoi, Pădurea se întindea și, încetul cu încetul, aceste ființe dispăreau. Acum înțelegea! La origine, toții trolii erau niște căpcăuni monstruoși. Ceea ce explica prezența colților lor, foarte diferiți de dinții lați ai celor care mănâncă vegetale. Dragonii aruncaseră un sorț asupra rasei lor, pentru ca ea să devină mai pașnică. Dar dacă trolii mâncau carne, o parte a sorțului dispărea și sălbaticul lor apetit revenea. Căci sorțul era prea puternic pentru a fi rupt dintr-o singură lovitură.

Mai rău, când un trol deja pe jumătate transformat de absorbția de carne se afla într-un câmp de ne-magie prea multă vreme, atunci sorțul dragonilor se rupea de tot, el își regăsea natura originară și devenea un ucigaș monstruos de zece metri înălțime, gata să masacreze orice pentru a-și potoli foamea. Iar Tara se înfioră gândindu-se la folosirea malefică — la care ar putea recurge unul ca Magister — a unei informații atât de periculoase.

După ce îi transmise aceste imagini, Arborele se predă.

Îi ceru fetei să nu-l distrugă, în caz contrar, n-ar mai putea veghea asupra trolilor, copiii săi. Tara acceptă, cu condiția ca entitatea să nu mai facă nimic împotriva tinerei, nici împotriva aliaților ei. Acord tacit care fu încheiat între cei doi adversari. Tara nu cerea nimic altceva decât să părăsească mai repede această pădure nebună.

Voi să desfacă fuziunea ei cu Piatra Vie, dar, spre marea lor surprindere, lucrul acesta nu se dovedi atât de ușor. Cu inima bătându-i cu putere, Tara trase, Piatra trase la rândul ei.

Și, în sfârșit, se despărțiră. Dar Tara rămase în suspans în cerul roșu, iluminată de magia ei, cu mintea tot în legătură cu Piatra Vie, cu ochii închiși pentru a se concentra mai bine.

— *Ce s-a întâmplat?* o întrebă Tara pe Piatră, *mi-a venit greu să-ți redau puterea!*

— *Nu știu*, răspunse Piatra, și ea la fel de uimită. *O clipă, tu și cu mine lucram pentru a-l face terci pe stupidul Arbore, apoi, puf, atins altceva și imposibil părăsire Tara. Tu te simți bine?*

— *Da, mă simt bine, mersi. Și sper că asta n-o să reînceapă, recunosc că mi-a fost teamă.*

— *Nu grav*, răspunde Piatra cu nepăsare, *eu pot trăi și în Tara, asemenea unui cristal și mai puțin fragil.*

Ah, ah. Foarte caraghios. Tara se înfioră. S-o aibă pe Piatra Vie ca locatară în mintea ei nu i se părea o idee foarte bună. Data viitoare când o să aibă nevoie de puterea magică a prietenei sale, o să fie prudentă. Deschise ochii și sughiță.

O teribilă încăierare se angajase în timp ce ea înfrunta Arborele. Peste tot, măciuci și lănci se opuneau unor gheare și colți.

După ce își regăsiseră cu greu mobilitatea, luptând corp la corp cu niște ființe păroase și monstruoase, trolii se băteau cu disperare pentru supraviețuirea lor.

~ CAPITOLUL III ~

Fabrice

sau când îți faci prieteni, e mai bine când ei nu se transformă într-o bestie feroce pentru orice fleac

Crezând că e vorba de un atac al animalelor pădurii, Tara se pregătea să sară în ajutorul trolilor când se opri, stupefiată. Îi cunoștea pe agresori! Erau vârcolaci! Deja ei îi supuneau pe trolî fără efort, mult mai iuți, mult mai feroce și la fel de puternici ca ei. Și eliberau escorta Tarei, cățărându-se în arbori, deschizând cuștile, sfărâmând legăturile ca și cum nu erau decât niște sfori obișnuite.

În cele din urmă, clorofila era ceva simpatic, dar pentru a te deplasa repede, hemoglobina era mai bună.

Tara își săltă capul, căci tocmai auzise o bătaie din aripi pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Galant ateriză în fața ei. Pegasul ei purta un enorm vârcolac cu blană galbenă și mătăsoasă, îmbrăcat cu o robă de sorțitor albastră în culorile regatului Lancovit, plutind ca o capă elegantă.

— Fabrice¹? strigă ea.

— Te salut, soro! zâmbi vârcolacul, dând la iveală o dantură care l-ar fi putut face gelos și pe un tigru, iar ai ajuns la ananghie? Cum „să faci un fapt să avanseze, a șaptea literă din alfabet, strigăt de durere”. Pas g aie²! Harababură!

Tara oftă. De când devenise vârcolac, Fabrice își dezvoltase un agasant simț al ironiei. Și, din păcate, nu-și pierduse mania de a face șarade.

— Ce-i cu tine aici? Cum ai făcut de m-ai găsit?

— Noi nu te-am „găsit” chiar, îi spuse Fabrice, noi te urmărim încă de la începutul... „ei câte doi, a noua literă din alfabet, ceea ce se spune când cade apă”, paire i pleut³ periplului tău.

— Poftim?

— Păi, da, mătușa ta, Împărăteasa, are impresia că ai nevoie de o dădacă. Și cred că are dreptate. Atunci, paf, treaba a picat pe mine și cum eram cu prietenii mei pe continentul interzis, păi i-am imbarcat odată cu mine.

Tara numără până la șapte în timp ce-și repeta: „Nu-ți transformi prietenii în broaște numai pentru că te enervează”.

— O dădacă. Genial, reluu ea cu un calm admirabil. De ce n-ai intervenit când au atacat trolii? Mai mulți dintre thugii mei sunt grav răniți!

Fabrice îndepărtă acuzația printr-un gest dezinvolt al mâinii.

¹ Fabrice, prietenul de pe Pământ al Tarei, a fost contaminat de un câine mare... mă rog, de ceea ce el lua drept un câine mare, care în realitate era un tânăr vârcolac. Oricum, în AltăLume, dacă te lași mușcat sau zgâriat de ceva sau de cineva, te poți aștepta la o schimbare în viața ta de zi cu zi... (N.a.)

² Șaradă intraductibilă în românește. (N.t.)

³ Încă o șaradă intraductibila în românește. (N.t.)

— Dar n-au murit. Cu un Reparus, totul va reintra în ordine; nu voiam să-i atacăm pe trolî în timp ce se luptau cu voi, căci deodată a avut loc un accident. Ne-am ascuns, așteptând ca atenția trolîlor să fie distrasă. Am trecut la atac când tu ne-ai oferit o mică demonstrație a puterii tale. Trecerea peste ziduri a fost ușoară, fiindcă apărătorii orașului erau paralizați. De altfel, lupii mei sunt foarte impresionați, lor încă le vine greu să-i vadă pe oameni făcând magie.

Tara se strâmbă. Ea era cea care-i eliberase pe vârcolaci, sclavi de milenii ai unor dragoni nebuni pe continentul interzis. În ziua aceea, ea nu reușea întotdeauna să-și dea seama dacă asta fusese un lucru bun sau unul rău. Ținând cont de puterea lor intrinsecă, vârcolacii puteau domina și exploata AltăLumea abuziv. Chiar dacă, deocamdată, se mulțumeau să-și construiască propria guvernare, experimentând cu o anumită durere principiile de Drept ale Vârcolacului și ale Democrației, și să joace rolul unor turiști entuziaști¹. Imaginea unor cadavre pluti în mintea Tarei. Prietenul ei se smintise oare?

— Deci tu ești cel care i-a ucis pe toți acei trolî?

Fabrice ridică din sprâncene.

— Care trolî?

— Cei cu pieptul sfâșiat, din pădure.

— Pieptul sf... dar nicidecum, noi n-am sfâșiat nimic nimănui! În fine, nu deocamdată. Dar am găsit cadavrul uneia dintre gărzile tale thuge în pădure. Părea... ca și cum ar fi explodat

¹ Mai ales de când descoperiseră că existau mai bine de două mii de feluri de a condimenta o spașună la Tingapour, capitala gastronomiei complicate. (N.a.)

din interior. Și lângă el era un trol căruia i se deschisese pieptul, așa cum ai spus și tu mai înainte. Era foarte ciudat...

Un muget asurzitor zgudui pădurea. Tara recunoscuse strigătul și nu se clinti. Trolii, înspăimântați, crezură că erau atacați de un Ceva¹ și începură să țipe. Totuși, ceea ce dădu năvală în luminiș nu fu o bestiolă cu colți, ci un mamut albastru. Fabrice zâmbi și mai larg și se duse să-i mângâie Familiarului său trompa. Enormul animal se frecă de vârcolacul auriu cu plăcere, făcându-l să se clatine, în ciuda forței sale.

— Pardon, Barune, răspunse Fabrice la reproșul său neformulat, cum tu nu ești discret-discret, am preferat să iau înălțime pe Galant pentru a conduce operațiunile. Dar uite ce am găsit în treacăt!

Și Fabrice scoase din buzunarul robei sale de sorțitor un șirag întreg de roș-banane, fructele preferate ale lui Barune. Ochii Familiarului sclipiră de bucurie și el le luă în primire cu mare lăcomie.

— Nu-l miniaturizezi? întrebă Tara, surprinsă.

Botul prietenului ei se încreți.

— Nu, răspunse el sec. Magia mea nu e destul de puternică pentru ca el să rămână tot timpul mic. Prefer s-o fac pentru o ocazie importantă. Nu-l miniaturizez decât dacă trebuie într-adevăr să mergem repede.

¹ Unele dintre animalele din AltăLume fiind capabile să se transforme în niște „ceva”-uri neidentificate (dar în general bine înzestrate cu tentacule, gheare și colți diverși), trolii trăind în păduri s-au obișnuit foarte repede să numească tot ceea ce nu pot clasifica drept un „ceva”. E mai rapid să spui „hait, ne atacă ceva”, decât „hait, o încrucișare între un tiranozaur, un șarpe chelbos și un pui uriaș e pe cale să ne ia drept dejunul său”. (N.a.)

Galant își frecă partea de sus a capului până la nări, imaculată, de umărul tinerei. Ea se deschise la valul de senzații și de imagini pe care i le transmitea pegasul. Nu-i făcuse deloc plăcere s-o părăsească în plină încăierare și găsea că Fabrice era din ce în ce mai... ciudat. Tara îl îmbărbătă și se uită atent la prietenul ei. Tânărul Pământean se schimbase profund de la sosirea sa în AltăLume, cu trei ani mai înainte.

Sub privirile ei atente, el se scutură și se transformă la loc cu ușurință. Perii i se resorbiră, botul lăsă loc unei guri vădit mai civilizate, se micșoră, reluându-și alura lui de tânăr atlet blond cu ochi negri. Roba sa de sorțitor se ajustă. Își scutură umerii ca și cum și-ar fi testat limitele fostului său corp.

Tara clipi, impresionată de ușurința celui mai bun prieten. Fabrice se întoarse spre trol și superviză amplasamentul interogatoriului prizonierilor. Dar Tarei nu-i plăcu felul dezinvolt în care îl brutaliză pe comandantul Grr'og care încerca să reziste.

Nici semnul adânc pe care degetele sale îl lăsară pe antebrațul trolului atunci când îl aduse dinaintea ei. Sub înfățișarea sa de om, el își păstra forța de vârcolac și se folosea de ea fără rușine. Xandiar li se alătură, cu chipul crispat. Marea gardă își freca furios urmele lăsate de frânghii la încheietura celor patru pumni ai săi.

— Pe strămoșii mei, se jură el, de ce ne-ați atacat, câtă vreme eram sub protecția drapelului diplomatic? Și în misiune oficială. Rănirea sau uciderea Moștenitoarei imperiului Omois ar fi fost un bun fel de a pune să fie rasă această pădure. Împărăteasa nu v-ar fi iertat niciodată.

Comandantul Grr'og se înfioră în ciuda corpolenței sale.

— *Ni s-a spus că era o capcană, preciză el. Că misiunea voastră venise în pădurea noastră pentru a exploata bang-bang-ul. Noi nu vrem să avem traficanți printre noi.*

Da, chiar așa îi spusese. Traficantă.

Xandiar inspiră cu putere.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă am avea o întâlnire... privată, indică el coborându-și vocea. Aveți o primărie sau ceva de felul ăsta, Comandante?

— Da, răspunse Grr'og, arătând cu mâinile sale legate o clădire impunătoare, verde cu portocaliu, aceea e primăria.

— Bine, să mergem acolo.

Odată înăuntru, Tara și Fabrice făcură niște ochi mari. Prudenți, trolii rezervaseră aspectele cele mai sofisticate ale culturii lor pentru interiorul caselor. Cornișe, console, staffuri și muluri, tavane înalte, planșee marchetate, mobile magnifice, tablouri delicate, tapiserii bogate, aveai impresia că te afli într-un palat luxos.

Și infinit de colorat. Destul ca să te doară inima, atât de mult roșul, galbenul, albastrul și verdele se confruntau de-a lungul pernelor, al perdelelor și catifelelor.

În ciuda opoziției lui Xandiar, Tara hotărî să-i redea comandantului Grr'og demnitatea. Puse să fie dezlegat și toată lumea luă loc în niște fotolii confortabile.

Tara ar fi câștigat în prestanță dacă picioarele ei ar fi putut atinge solul. Așa, avea puțin impresia că era o fetiță mică de tot într-un fotoliu pentru adulți.

— Bun, vorbeați de o chestie cu care se consideră că fac trafic. Despre ce e vorba? întrebă ea.

— Bang-bang-ul, răspunse Xandiar, al cărui chip se înăsprise. E un fel de drog care-i face pe oameni euforici. Într-o asemenea măsură, încât uită să se alimenteze și mor de foame. Se face din bacele arborelui bang-bang. Se prezintă sub forma unei pulberi roșii care se diluează în apă. Un pahar, și ai fericirea absolută. Două, și mori în extazul cel mai deplin. E interzis în Omois. De fapt, oficial sau nu, prețul lui e prohibitiv, pentru că e greu de găsit. Și încă și mai greu de recoltat. Alteța Voastră, e ridicol să vă acuze de o asemenea ispravă! Comandante, eu cred că Alteța Sa nu știe prea bine nici măcar cu ce seamănă bang-bang-ul!

Comandantul Grr'og scoase un mic pachet din buzunarul centironului său și li-l arătă. Era un pachetel cu pulbere roșie care scânteia în soarele ce trecea prin ferestrele largi. Văzu bine că Tara descoperea pulberea în același timp cu cei care nu o mai văzuseră. Și lăsa să-i scape un oftat de dezamăgire. Ultima lui speranță că nu se înșelase tocmai dispăruse.

— Asupra noastră, efectul nu e același, preciză el. Noi îl folosim pentru calmarea durerilor, precum cele de dinți sau reumatice. La oameni, asta provoacă o dependență imediată. Care sfârșește prin a vă ucide.

Încă tremurând după atacul Tarei împotriva Arborelui său, pachetul îi scăpă și căzu pe jos, de unde îl ridică Fabrice.

Tara își manifestă nemulțumirea. Da, și ea ar fi atacat o bandă de traficanți, desigur.

— Cine v-a făcut să credeți că noi nu eram în misiune diplomatică? întrebă ea sec înaintând spre trol.

Spre marea sa uimire, comandantul se dădu înapoi în scaunul său. Tara avu nevoie de câteva secunde pentru a-i descifra chipul. Trolului îi era frică. Mai rău, îi era frică de ea.

Schimbătoarea simți că tânăra nu era în largul ei și făcu un efort. Făcu să-i dispară legătura care-i încingea capul și-i lăsă pletele libere, dându-i o înfățișare mai puțin marțială... un pic.

— Nu-i faceți rău poporului meu, vă rog, murmură Grr'og, cu ochii lăsați în jos pentru a evita s-o sfideze.

Fabrice ridică din sprâncene.

— Visez eu sau tu îl înspăimânți pe un trol de o jumătate de tonă?

Trolul se întoarse spre Fabrice, sălbatic. Instinctiv, băiatul își răsfrânse buzele peste dinți, luptând împotriva transformării.

— A fost cât pe-acți să ne distrugă Arborele. Privește-o, omulețule. Împotriva ei, și ție ți-ar fi frică.

Surprins, Fabrice se uită fix la Tara și o văzu așa cum nu o mai văzuse niciodată. Lungile plete blonde ale tinerei pluteau în curentul de aer al ferestrelor deschise, ochii ei albaștri scânteiau, pe lungile ei picioare era mulat aurul suplu al armurii sale și inima sa rată o bătaie, atât era de frumoasă. Chiar dacă, în mod curios, avea nasul puțin cam roșu.

El, căruia îi plăcea puterea, fu deodată atras violent de Tara. Își lăsă capul în jos, ascunzându-și gândurile. Și imaginea blândeii Moineau, actuala iubită, pluti în mintea sa, imagine pe care o îndepărtă, agasat.

Tara era îngrozitor de încurcată. Chiar dacă își recunoștea puterea magică, nu-și dădea seama cât de impresionantă putea fi aceasta în ochii altora. Nu, în realitate, ea *nu voia* să fie impresionantă, voia doar să fie lăsată să-și trăiască viața de fată norm... de fată.

— Răspundeți, vă rog, la întrebarea mea, reluă, nevoind să piardă firul.

Trolul se înclină, sensibil la politețea sa neașteptată.

— O ființă umană s-a prezentat la noi, începu el, imediat după ce guvernul nostru ne-a prevenit de sosirea voastră. Avea credințe de la palatul din Omois. Ne-a spus că oamenii misiunii fuseseră cumpărați și că printre ei se aflau traficanți care trebuiau să repereze tufișurile de bang-bang din orașul nostru. Ne-a spus că trebuia să-i capturăm pe toți, dar că fata cu plete blonde trebuia neutralizată prima, deoarece îi conducea pe traficanți, și ucisă.

Tara înghiți în sec.

— Dar voi m-ați capturat, nu m-ați ucis. De ce? În fine... nu mă plâng de asta, ei, dar e illogic.

— Noi suntem bănuitori. Nu acordăm încredere unor străini. Noi voiam să vă interogăm înainte de a vă elimina. Am făcut bine...

Da, în privința asta, Tara era totuși de acord cu el.

— El ne-a spus că erăți o schimbăformă, că ați uzurpat identitatea și fizicul Moștenitoarei, continuă Grr'og. Dar puțința puterii voastre e de netăgăduit, o schimbăformă n-ar fi putut învinge niciodată Arborele. Și îmi dau prea bine seama că nu cunoșteți bang-bang-ul. Îmi pare rău și mă simt totuși un prost că i-am dat crezare acestui om.

Tara rămase calmă. Nu era nici prima și probabil nici ultima dată când era amenințată cu moartea. Să fie oare vorba despre un nou dușman? Super, el nu mai avea decât să se alăture unei lungi, lungi liste.

În fine, nu chiar atât de lungă, dacă stai să te gândești, având în vedere faptul că dușmanii Tarei aveau totuși bunul obicei de a deceda repede. Ca urmare a unor morți destul de exotice, de altfel. Pustiitorul de Suflet devenise o fantomă, Prințul Bandiou

pierise într-un puț, cu capul zdrobit, Regina Roșie făcuse pur și simplu... explozie...

— Atunci, de data asta, nu e o uneltire de-a lui Magister, reflectă Fabrice. El vrea să te captureze ca să aibă acces la obiectele demonice și la putere, uciderea ta nu i-ar fi de niciun folos!

— Ai dreptate, tinere sorțitor, aprobă Xandiar, cu cele patru brațe ale sale încrucișate pe piept. Dar, până una-alta, acești troli au atacat o misiune diplomatică și vor trebui să dea socoteală guvernului lor... și celui al meu.

— Acel om care v-a înșelat... cu cine semăna? întrebă Tara. Comandantul Grr'og ridică din musculoșii săi umeri verzi.

— În ochii mei, voi arătați toți la fel. Avea părul de aceeași culoare ca al vostru, era mai înalt și avea ochii verzi ca ai noștri.

Hm, Isabella avea ochii verzi, dar Tara nu vedea foarte bine de ce furtunoasa ei bunică ar încerca s-o omoare dându-se drept un bărbat. Fafnir, pitica războinică, avea și ea ochii verzi, dar, în afara faptului că ura magia, era și una dintre cele mai bune prietene ale sale. Super, Tara era cum nu se poate mai lămurită acum!

— Pot să vi-l arăt, propuse Grr'og. Pădurea vede. Pădurea nu uită!

Și deodată, apăru în fața lor un bărbat, făcându-i să tresară. Începu să se învâртеască în jurul lui și Tara înțelese că Pădurea proiecta magic imaginea de care ei aveau nevoie în interiorul casei. Practic, ca sistem.

Acesta îi era cu totul necunoscut. Totuși, Tara avu impresia confuză că îl întâlnise deja. Era în atitudinea sa un fel de aroganță, care i se părea familiară.

Xandiar scoase un taludi și înregistrează imaginea înainte de a aranja micul animal în formă de clopot și cu ochi mari într-unul dintre buzunarele sale¹.

Grr'ul se lansă atunci într-o lungă tiradă plină de grrrr și graaaaa. Tara nu relansase Traductus-ul, așa că nu înțelese mare lucru... în realitate, deloc... din ceea ce spunea Grr'ul.

— Bine! sfârși prin a o întrerupe comandantul Grr'og pe un ton morocănos, în omoisiană. Am înțeles că am fost un dobi-toc, nu e nevoie să insiști.

— Cap de cazma, cap de dragon, da, asta e aproape de ceea ce corespunde cu ceea ce îți servește drept creier, mormăi Grr'ul într-o omoisiană la fel de perfectă ca și a sa. Am oroare de încăierări, și cu atât mai mult când ele sunt organizate de către ai mei! Îți dai seama cât de mult ne poate costa asta din punct de vedere diplomatic? Fără să mai vorbim de faptul că toți te-au auzit vorbind. Acoperirea noastră, pentru care am avut nevoie de mai bine de cinci mii de ani pentru a o rafina, a fost dată în vileag datorită ție!

— Normal, Pădurea șterge amintirile celor care ne văd orașele și organizarea, oftă Grr'og. Nu puteam crede că această slăbănoagă era mai puternică decât noi!

Tara descifra discuția lor. Pentru o rațiune care îi scăpa, tro-lii treceau drept mai proști decât erau.

— De ce? nu se putu ea abține să nu întrebe.

¹ Care, ca toate buzunarele de sorțitori, poate conține o mulțime de chestii, incluzând palate și universuri de buzunar, dar și surprize neplăcute pentru cei curioși. Hoții de buzunare nu sunt foarte mulți în AltăLume, asta e o meserie în care, atunci când îți pierzi mâna, nu mai e vorba de o metaforă... (N.a.)

Grr'ul îi înțelese foarte bine întrebarea.

— Cu cât oamenii cred că suntem mai simpli și mai proști, cu atât ne lasă mai mult în pace. Noi evităm frazele complicate, nu vorbim de filosofii, de sculptorii sau de pictorii noștri, suntem gărzi de corp bune și, mai ales, nimeni nu ne-a invadat de mii de ani, pentru că pădurile noastre au reputația că-i lasă pe oameni să intre... dar nu-i lasă să și iasă.

Tara privi decorul luxos din jurul ei, simți moliciunea catifelei sub degetele sale și zâmbi.

— Și nu întotdeauna cei care fac victime sunt drago-tiranozaurii, nu-i așa? ghici ea.

— Nu întotdeauna, da. Noi nu ne arătăm foarte răbdători față de vânătorii și aventurierii care vin să-și provoace spaime, cu douăsprezece arbaletе încărcate și o sută de hăitași, împotriva unui bătrân vrrir care are defectul de a avea încă niște colți frumoși și o frumoasă coamă.

Femeia-trol schiță un surâs care-i dezveli o mulțime de dinți.

— La noi, cel hăituit nu e întotdeauna vânatul...

Fabrice ridică o sprânceană în semn de mirare.

— Vrei să spui că „Grr'ul nu mulțumit” sau „Grr'ul mâncare acum”, era doar de comedie?

— Grr'ul spune da, răspunse femeia-trol reluându-și tonul necioplit.

— Oh! Ei bine, eu îți dau Oscarul pentru cea mai bună actriță, ei, n-am văzut niciodată o treabă atât de bună.

— N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce e un Oscar, dar îți mulțumesc, se înclină femeia-trol. Acum, că secretul

nostru a fost divulgat, ar fi posibil să ne dați cuvântul că n-o să vorbiți cu nimeni despre el?

— Cu siguranță, nu, se indignă Xandiar. Împărăteasa mea trebuie să știe!

— Mă temeam că o să spuneți așa, oftă comandantul Grr'og. Drace, va trebui să-i explic Mamei cât de grav am ratat această operațiune!

Tara n-o întâlnise niciodată pe mama lui Grr'og, dar, având în vedere chipul înspăimântat al trolului verde, aceasta trebuia să fie o persoană înzestrată cu o puternică personalitate.

— Cu atât mai rău, se resemnă Grr'ul după o ultimă privire fulgerătoare, am jucat îndeajuns de mult comedia. Planeta se dezvoltă din zi în zi, să crezi că ne-am fi putut păstra secretul mai mult timp era ceva utopic.

Răsună un fâl-fâl-fâl și un liliac enorm se așeză pe ambratura ferestrei, repliindu-și lungile aripi. Avu loc ca un fel de cutremur în aer, sumbra siluetă se mări și redeveni un vampyr. Maestrul Dragosh. Acesta sări cu grație în încăpere.

Deși nu aveau de ce se teme din pricina lui, deoarece vampyrii nu beau sângele trolilor, Grr'og ca și Grr'ul încremeniră. Și Tara își aminti că ei nu-l înfruntaseră niciodată unu contra unu, ci mai mulți. Trolii aveau secrete. Și vampyrii? Ce le făcuseră oare trolilor pentru ca aceștia să se teamă atât de mult de ei?

Privi cu de-amănuntul fața albă a lui Safir Dragosh, ochii săi purpurii, lunga sa capă bleu-întunecat în culorile Lancovitului, pantalonul negru și cămașa albă cu jabou. Nu-i acordase atenție, dar vampyrul era indiscutabil elegant. Veșmintele sale bine

tăiate i se mulau pe corp, subliniindu-i mușchii abdominali, precum cei ai unui manechin.

De fapt, el era din ce în ce mai seducător pe măsură ce se apropiau de Krasalvia, ca și cum și-ar fi ascuns seducția pentru a părea tern în ochii Lancovienilor.

Era... tulburător.

— Eram gata să vin în ajutorul vostru, spuse el arătându-și colții prea lungi, dar văd că, așa cum se întâmplă de obicei, v-ați descurcat perfect, Alteța Voastră Imperială. Putem pleca acum?

Tonul său nu era speriat, ci foarte presant. Fiecare minut petrecut departe de Krasalvia era un chin pentru el. Intervenția Tarei era singura sa șansă de a-i salva viața logodnicei sale, Selenba, redutabila și mortală femeie-vampyr. Care, printre altele, era totuși vinovată de niște crime de care era acuzată și cu care se delecta. Selenba era un vampyr și își asuma această condiție. Și apoi, ea declarase în timpul procesului ei, retransmis pe toate canalele din AltăLume, că sângele de om era totuși cel mai bun! Tara se afla într-o poziție destul de delicată. Pentru că nu avea o dorință nemaipomenită s-o apere pe smintita care își petrecea timpul înfigându-și colții în jugularele aflate la distanță de un dinte...

* * *

Dornic să se răscumpere, Grr'og insistase să-i ofere Tarei o escortă de troli, pe care avea s-o comande personal. Tara acceptă cu bucurie: alți șefi de triburi putuseră cădea în capcana întinsă de necunoscut, ceea ce însemna evitarea unor noi surprize.

Așadar, o trupă puternic sporită fu gata să se pună în mișcare o oră mai târziu.

Voind să se ducă în cercetare, Fabrice își relua înfățișarea de vârcolac și se afundă în pădure, fără să se preocupe de Barune care mugea speriat. Vârcolacul reveni, se asigură că mamutul albastru urcă pe un covor care gemu sub greutatea sa, oftă, apoi dispăru din nou printre arbori. Covorul se ridică și mamutul albastru survolă pădurea ca un fel de drapel uriaș, albastru și flocos, punctând înaintarea companionului său.

Fabrice avea dreptate. Asta nu era discret-discret.

Tara sări pe spinarea lui Galant și dădu semnalul de plecare, nu înainte de a fi murmurat un memo¹ pentru Schimbătoare.

— Gândește-te să-i precizezi lui Lisbeth că eu n-am nevoie să mi se lipească o juma' de duzină de gărzi de corp. Și dacă ei insistă, să-i transforme în... în nu știu ce, dar să găsească ei ceva.

Odată mesajul înregistrat, centura sa bine legată (prudentă), Tara o contactă mental pe Piatra Vie.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, Piatră Vie, zise ea cu multă căldură. Fără tine, ne-am fi aflat într-o foarte proastă situație.

¹ Tara descoperise că Schimbătoarea putea înregistra ceea ce îi dicta ea. Din păcate, această funcție necunoscută se activase atunci când ea se afla în fața a jumătate din Curtea din Omois și tocmai dialogul ei cu Robin alesese Schimbătoarea să-l restituie. Dialog în care „dragul meu, iubita mea, dragostea mea, astofela mea aurie etc.” se auzeau mult... întrerupte de sunetele unor lungi sărutări languroase. Împărătesei îi trebuise aproape o săptămână pentru a o convinge pe Tara să iasă din nou din cameră. (N.a.)

— *Tara¹ salvat Piatra Vie*, îi răspunse Piatra inundând creierul Tarei cu bucuria sa. *Tara drăguță și apoi Piatra învață. Foarte interesanți locuitorii din AltăLume.*

— Ei, da. Un pic agresivi, socotesc eu!

Fata oftă. Dacă era bucuroasă că Fabrice se afla cu ea (fără să-i spună lucrul acesta, bineînțeles!), părinții ei și ceilalți prieteni îi lipseau teribil. Manitou, străbunicul ei, transformat în labrador din cauza unui sort greșit, se întorsese cu Isabella, bunica-sa, pe Pământ. Fafnir, pitica roșcată, și securile ei, Moineau, Bestia, și Cal, micul Hoț Patentat, se întorseseră în Lancovit.

Iar Robin, frumosul semielf, iubitul ei, era în misiune departe, foarte departe, infiltrat printre pirații din oceanul Cețurilor, pe socoteala Împărătesei Lisbeth.

Ea nu-și putea nici măcar blestema soarta, căci, de data aceasta, ea era cea care se pusese singură într-o asemenea situație.

Când Maestrul Dragosh venise la Curtea din Omois s-o roage pe Tara s-o salveze pe Selenba, femeia-vampyr care suga sânge de om și care i se dedicase trup și suflet lui Magister, Tara îl refuzase ferm.

Selenba era mult prea periculoasă. Și chiar dacă îl respecta pe Maestrul Dragosh, Tara nu uita că el n-ar ezita s-o ucidă dacă ea ar reprezenta un pericol pentru AltăLume, din pricina accesului ei unic la obiectele demonice.

Era chiar atunci când, câteva zile mai târziu, Magister încercase s-o răpească pe maică-sa. Cu părul zburlit, cu roba și-roind de sânge, Selenba dăduse buzna în apartamentele Tarei.

¹ De fapt, nu e chiar exact, deoarece cel care își spărsese doi molari în timp ce dezgropa Piatra Vie fusese Manitou. (N.a.)

Înnebunită, Tara avusese nevoie de ceva timp pentru a-și da seama ce se petrecuse.

Aflase totodată că maică-sa avea un nou iubit, ceea ce ea se ferise cu grijă să-i spună.

Și că acest iubit era mort.

O îmbărbătase pe maică-sa cum se pricepuse ea mai bine. Spălaseră roba de sânge, îi mulțumiseră Împărătesei pentru că îi dăduse acel Transmitus instantaneu care îi permisesese să scape, un gadget foarte util născocit nu demult de laboratoarele de cercetare din Omois.

Văzându-și mama zdrobită, devastată de frică și supărare, Tara se simțise, deodată, invadată de o mânie teribilă. O mânie atât de arzătoare, atât de violentă, încât i se părea că o s-o aprindă în întregime.

Dar nu aceasta fusese ceea ce declanșase totul. Ci anunțul pe care îl făcu Magister a doua zi. Masca lui scânteietoare și capa-i cenușie marcată cu cercul stacojiu se iviră pe ecranele de cristal din întreaga AltăLume. Mesajul său era clar.

Primul care o să se apropie de Selenă era un om, elf, pitic, tatris, ceva etc. mort.

Primul care o să se ia de ea, sub orice formă, era un om, elf, pitic, tatris, ceva etc. mort.

Primul care n-o să se poarte respectuos cu ea, sub orice formă, era un om, elf, tatris, ceva etc. mort.

De fapt, Selenă se pomeni deodată înconjurată de un... mare gol. Nimeni nu mai cuteza să se apropie de ea și comentariile despre acest stupefiant anunț făcură multă vâlvă pe toate jurstalele din întreaga lume.

Așa stăteau lucrurile. Masca încremenită de durere și de frică a mamei sale, care nu mai îndrăznea să-și încrucișeze privirea cu nimeni și mergea ca o ciumată, avea să fie picătura care face paharul să dea pe-afară.

Tara o iubea foarte mult pe maică-sa și nu suporta s-o vadă atât de devastată de supărare. După ce reflectase îndelung, își dăduse seama că singura planetă unde Selena ar putea fi în siguranță, deocamdată, nu era nici Pământul, nici AltăLumea, ci singurul loc unde Magister nu se putea duce... cel puțin din câte știa ea.

În Dranvouglispenchir. Cu un dragon mare lângă ea... în fine, metaforic... nimeni nu avea să se mai apropie de ea.

Fără să-i spună nimănui despre asta, în secret, organizase strecurarea Selenei, și maică-sa plecase sub protecția Doamnei Charmamnichirachiva, zisă Charm, dragoana purpurie, una dintre vechile sale prietene.

Pe planeta dragonilor trăiau mulți oameni. Artiști, meșteșugari, sorțitori, ei erau folosiți de către dragoni, iar unii dintre ei erau destul de puternici pentru a conduce unele dintre companiile lor, ba chiar să le dețină. Nu va fi deci izolată, singura bipedă în mijlocul reptilelor. Ar putea să se facă nevăzută și să se piardă în masă.

Odată maică-sa aflată în siguranță, Tara se aplecă serios asupra viitorului ei. Asupra viitorului lor.

Era destul. Magister îi asasinase tatăl. Magister îi răpise mama. Magister fusese cât pe-aci să-i omoare prietenii. Magister o răpise și pe ea o dată pentru a putea ajunge, prin intermediul ei, la obiectele demonice făurite de demoni, purtătoare ale unei

imense puteri. Magister, în sfârșit, făcea să apese o înspăimântătoare amenințare asupra vieții sale și a aceleia a maică-sii.

Dar prada crescuse, îmbătrânise. Tara nu mai era copila înspăimântată care își descoperise puterile prea mult timp ținute ascunse. Ea luptase, pierduse și își câștigase prieteni, se maturizase.

Era timpul să-și schimbe locul. Era rândul ei să devină Vânătorul.

Atunci, Tara se închisese în apartamentele ei și începuse să reflecteze. Apoi, convocase mai mulți specialiști în magie demonică, printre care doi dragoni care se stabiliseră în AltăLume și cunoscuseră Războiul Faliilor. Aceasta fusese foarte instructiv.

De ce specialiști în magie demonică? Pentru că Magister era impregnat de magie demonică din momentul în care făcuse pactul de alianță cu regele demonilor.

În sfârșit, în zorii celei de-a patra zile, găsi soluția.

Avea să-i întoarcă propria-i putere împotriva lui.

Dar pentru asta avea nevoie de anumite obiecte. Printre care prototipul demonic al inelului lui Kraetovir¹. Care se găsea, chiar în acest moment, acasă la vampyri, ca și Steaua din Zendra.

Vampyrii le păstrasera pentru studiu, în ciuda protestelor savanților omoisieni, căci dacă inelul era într-adevăr un obiect demonic, Steaua însăși nu avea nimic malefic în ea. Era doar un obiect care îți permitea să studiezi magia, iar pentru posesorul

¹ Demonii nu știau dacă experiențele lor o să reușească, atunci ei creaseră niște prototipuri, care nu funcționau foarte bine și aveau o supărătoare tendință de a exploda vitrificând totul în jurul lor pe un diametru de cincizeci de metri. Insignifiant amănunt, pe care Tara îl ignoră pe moment... (N.a.)

ei, să și-o însușească și pe cea a altora, pentru a-și amplifica propria putere.

Tara avea să se ducă deci în Krasalvia, sub pretextul procesului Selenbei, pentru a le lua cu „împrumut” inelul. Poate că astfel va putea înțelege cum funcționa magia demonică. Pentru a face din ea un fel de... radar, ceva care să-i permită să-și hăituiască dușmanul până la a-l scoate din bârlog și a-l captura.

Sau a-l ucide.

Clătinase din cap sumbru. În ce moment faptul de a ucide o altă ființă umană încetase de a mai fi o problemă pentru ea?

Luă legătura cu vampyrul, Maestrul Dragosh, care se afla încă în Omois, în speranța că ea avea să-și schimbe părerea. Îi fu absurd de recunoscător că ea accepta s-o ajute pe Selenba. Tara fu dezolată că el îi mulțumește atât de mult. Și îl ura și mai mult pe Magister că o obliga să-i manipuleze astfel pe oameni.

Ceru o audiență mătușii sale Împărăteasa pentru a o preveni că pleca la vampyri, pentru a depune mărturie în favoarea Selenbei, și profita de asta pentru a ajuta un joker. Această călătorie îi dădea ocazia ideală de a-și lua iubitul cu ea. O înfruntase pe mătușă-sa în arena¹ sălii de audiențe.

Tara trecuse de jumătatea de kilometru care separa poarta de tron spunându-și, ca adeseori, că sala era impresionantă, sculptată toată în marmură albă și aur, din lemn strălucitor, din țesături catifelate și mătăsoase. Piticii, prodigioși sculptori și făurari, lucraseră coloanele și tavanul până le dăduseră o lejeritate care îți tăia respirația. Elfii, uimitori pictori și desenatori, fermecaseră tablourile și frescele care povesteau istoria Omois-ului.

¹ Păi nu, nu e chiar o arenă adevărată, dar Tara are uneori impresia că e o victimă nevinovată aruncată leilor, de unde comparația sa. (N.a.)

Chiar dacă zidurile nu erau însuflețite, ca ale Castelului Viu din Lancovit, imaginile defilau, înfățișând trecutul.

Având în vedere râurile de sânge și numărul de oameni care se pocneau peste față, imperiul trăise perioade... agitate. De ce oare oamenii credeau că războiul era în mod obligatoriu răspunsul la toate?

Acestea fiind zise, sala era pe măsura ego-ului proprietarei sale.

Imensă.

Maiestuoasă, Lisbeth'tylanhnem, Împărăteasa din Omois, se așinea sub păunul purpuriu cu o sută de ochi, simbolul Lancovitului. Era îmbrăcată complet în albastru în ziua aceea, chiar și magnificele sale plete, care-i șerpuiau până la piciorușele încălțate în sandale din safir, erau tot albastre. Ca și coroana și azurul ochilor. Dintr-odată, pielea ei părea albastru-pal și Tara se întreba dacă aceasta se datora luminii sau dacă Lisbeth își vopsise la fel și corpul. Împărăteasa se folosea de frumusețea ei pentru a fi impresionantă.

Aceasta funcționa super bine, inclusiv asupra Tarei, care ar fi trebuit totuși să fie imunizată. Fata strânsese din dinți și o anunțase că pleca la vampyri, ceea ce mătușa sa acceptase cu grație. Apoi, Tara hotărâse:

— Robin vine cu mine. Am nevoie de el.

Uau, reușise să spună asta fără să roșească. Nu precisase *de ce* avea nevoie de Robin. Și de magnificii abdomi... ochi de cristal ai iubitului ei.

— Nici vorbă! îi răspunsese mătușă-sa, care nu se lăsase înșelată. E un agent foarte eficece. Împreună cu *răpitoarea* Vala, a reușit să identifice trei rețele de contrabandiști.

Hotărâtă s-o despartă pe Tara de indezirabilul ei iubit elf, Împărăteasa își petrecea timpul trimițându-l pe Robin sub acoperire împreună cu Vala, sublima elfă violetă. Iar Tara se ruga ca acesta să nu fie și *sub* cuverturi!¹

— Iar pirații din oceanul Cețurilor sunt responsabili de atâția morți și jafuri cât o bandă întreagă de vampyri de felul Selenbei, continuase Împărăteasa. Acolo unde e, el salvează vieți.

— Asta e o lovitură josnică!

— Poate. Dar când tu o să pleci la vampyri, o să plece și el.

— Nu înțeleg...

— Pentru a-și continua misiunea la Pirații din oceanul Cețurilor.

Tara scrâșnea deseori din dinți de la o vreme. Dacă avea să continue, în curând avea să rămână știrbă. În două luni, nu-l văzuse pe Robin decât în două zile, și atunci, pe fugă.

— Îmi pare rău, se enervă ea, dar eu nu găsesc că sunt amuzante glumele tale.

Împărăteasa se aplecase, mortal de serioasă.

— Eu nu glumesc. Eu te trimit intenționat în misiune la vampyri, pentru că vreau ca tu s-o interoghezi personal pe această renegată. Selenba Vânătorul era brațul drept al lui Magister. Ea trebuie să știe multe secrete în privința lui, de care noi avem imperativ nevoie. Vampyrii au refuzat toate propunerile de interogatoriu, deoarece Selenba a fost condamnată. Faptul că unul dintre ei vine să te solicite e o șansă pentru noi. Trebuie să smulgi neapărat de la ea ceea ce știe. Acest bruuik de

¹ În franceză, joc de cuvinte bazat pe expresia „sous couverture” (sub acoperire) și sintagma „sous les couvertures” (literal: sub cuverturi). (N.t.)

Magister ne-a sfidat prea mult puterea. Acum e timpul să sfârșim cu asta.

Tara se înclină, dezolată. Renunța la dragostea ei pentru a-și salva mama.

Ca o politiciană desăvârșită, simțind că ea avusese câștig de cauză chiar dacă nu știa prea bine de ce, Împărăteasa schimbă subiectul.

— Și cu Maestrul Chem ce mai e? Dragonii sunt cei mai puternici aliați ai noștri. N-am înțeles niciodată ce s-a întâmplat. A fost acuzat de o crimă, apoi absolvit, nu-i așa?

Marele dragon albastru cu argintiu, Maestrul Chem era reprezentantul dragonilor în AltăLume. Excentric, posac, Tara îl făcuse să-și piardă cunoștința o dată sau de două ori, și își salvaseră viața reciproc. Asta dădea naștere unor legături.

— E foarte... ciudat, răspunse Tara. Charm, vreau să spun Doamna Charmamnichirachivu tocmai m-a anunțat prin globul de cristal că problema s-a rezolvat. Deocamdată, Chem e tot prizonier, dar asta nu va mai dura. De fapt, nimeni n-a înțeles de ce a fost acuzat. E bănuیت de un fel de complot. Dintr-odată, pornind de la principiul că, iată, Chem e amenințat, Charm preferă ca el să rămână la închisoare, în siguranță, atâta timp cât nu s-a făcut lumină deplină asupra acestei întunecate afaceri.

— Pesemne că el nu apreciază lucrul acesta.

— Într-adevăr.

Schimbară între ele un mic zâmbet crispat. Înfruntările dintre Împărăteasă și Moștenitoare făceau deliciile cristaliștilor și ale întregii Curți, pentru că Tara nu era foarte... docilă.

Dar cum de data asta ajunseseră la un fel de consens fără să se fi certat mai întâi, Împărăteasa constata că ea împărtășea

adesea același simț al umorului cu turbulenta sa Moștenitoare. Chiar dacă ea și-ar fi dorit ca preferințele fetei în materie de iubiți să fie puțin mai omenești... și ceva mai puțin... elfice.

După audiență, Tara îl regăsise pe Robin și îi spusese că nu putea s-o însoțească. Dar nu-i spusese într-adevăr din ce cauză. Nu-i plăcea să-și mintă iubitul, nici măcar prin omisiune. Avea oare de ales, totuși? Ea îl cunoștea pe Robin. Dacă afla că ea urma să-și riște din nou viața, iubitul ei avea să încalce poruncile Reginei Elfilor.

Iar Elfii nu erau tandri față de aceia dintre ei care dezertau...

Cei doi adolescenți, cu ochii scăldați în lacrimi, se îmbrățișaseră și Tara fusese cât pe-acți să renunțe la proiectul ei.

Cât pe-acți.

Semielful era perfect conștient de sforile trase de Împărăteasă. Oficial „împrumutat” de Lancovit serviciilor secrete din Omois, el avea acces la numeroase secrete imperiale și devenea, de fapt, o sursă de informații prețioase pentru tatăl său. Cu moartea în suflet, el își făcea deci datoria, dar Tara îi lipsea îngrozitor. Și cu atât mai mult cu cât V’ala, elfa violetă cu care făcea echipă, își dădea silința să găsească ținute din ce în ce mai lejere, care făceau ca partea sa de om să roșească și să saliveze partea sa de elf. Dacă asta continua așa, avea să sfârșească prin a exploda.

Cei doi adolescenți erau așadar cum nu se poate mai nefericiți.

Lucrul cel mai rău fusese atins câteva momente mai târziu, cu două ore înaintea plecării lui Robin pentru oceanul Ceturilor, când Lisbeth decisese să-i țină un curs de educație sexuală Tarei.

Puțin lipsise ca imperiul să nu-și piardă Moștenitoarea, căci fata se gândise serios să fugă. Cu urechile încinse, cu obraji

roșii, trebuise să îndure supliciul. În unele momente, adulții erau teribil de lipsiți de tact. Și nici Selena, maică-sa, nici Isabella, bunică-sa, nu acceptaseră să-i vină în ajutor. Cât despre Manitou, străbunicul ei, el își scosese limba lungă de labrador¹, mort de răs, și-o sfătuisese să ia notițe.

Ah, ah, foarte amuzant!

Lisbeth îi descrisese pe larg toate maladiile înspăimântătoare care îi puteau afecta pe elfi. Tara închisese ochii în mai multe rânduri, când lucrurile deveniseră puțin prea explicite, îngrozitor de stânjenită.

Punând câteva întrebări, își dăduse seama că lucrurile de care vorbea Lisbeth erau maladii foarte rare, deși spectaculare. Împărăteasa fusese nevoită să cadă de acord, dar și mai mult insistase asupra mijloacelor de protecție, de protecție și iar protecție.

Tara, cu urechile care îi vâjâiau și cu ochii sticloși, ieșise de la întrevedere cu o vagă dorință de a se călugări. Dorință pe care Robin i-o făcuse repede să treacă. Și, cu această ocazie, avuseseră parte de o mică demonstrație de ceea ce Lisbeth numea „mijloace de protecție”. Erau pe punctul să se îmbrățișeze cu patimă în apartamentele Tarei, știind că Robin urma să plece în mai puțin de două ore, când trupurile lor se apropiară și alunecară pe orizontală.

Și în acel moment, sirenele se declanșaseră.

Tara și Robin făcuseră un salt de o bună duzină de centimetri și cu inima bătând cu putere își activară puterea magică, gata de luptă.

¹ Știu, asta surprinde. Manitou Duncan a vrut să devină nemuritor. Asta a funcționat super bine, numai că l-a transformat în labrador. El e deci nemuritor, desigur, dar în patru labe... (N.a.)

Gărzile care năvăliră în încăpere fură cât pe-aci să se transforme în bucăți de carne bine prăjite.

Numai după multe strigăte și explicații confuze, Tara și Robin înțelesesă că Împărăteasa, bănuitoare, pusese pur și simplu alarme cam peste tot în palat, care s-o prevină de îndată ce Tara și Robin se apropiau prea mult unul de altul.

Tara, foarte enervată, ceruse ca alarmele să fie debransate, dar mătușă-sa, impasibilă, refuzase.

În următoarele două ore, cei doi adolescenți încercaseră în aproape toate locurile, inclusiv în parc, în pivnițe și grajduri, spre marea surprindere a pegașilor. Dar, de cum se apropiau un pic prea mult unul de celălalt, gata, sirenele începeau să sune. Împărăteasa trebuise de altfel să-și regleze alarmele, deoarece, la început, ele sunau de îndată ce cineva se apropia de oricine altcineva și îl îmbrățișa. Mai multe incidente extrem de jenante pentru protagoniști avuseseră loc la palat, implicând oameni care se pomeniseră căzând în capcană împreună cu alți oameni care nu erau obligatoriu soții lor.

Deodată, din momentul în care sirenele răsunau, toată Curtea năvălea în goana mare spre locul de unde venea zgomoțul, pentru a vedea cine mai căzuse în capcană.

Cristaliștii de la *Voici*-ul local, care mișunau prin palat, își reglaseră scoop-urile pentru ca ele să se îndrepte direct spre sirene imediat ce se activau.

Un anumit număr de scandaluri spectaculare o siliseră pe Împărăteasă să concentreze alarmele exclusiv asupra Tărei și a lui Robin, nu înainte de a remarca acru că era totuși de necrezut cât de mulți oameni își petreceau timpul în palatul ei îmbrățișându-se, când, în definitiv, se considera că trebuiau să muncească!

Tara și Robin descoperiseră de asemenea că trebuiau să fie atenți și la ceea ce spuneau. Expresia „a face dragoste” declanșa și ea sirenele. Puseseră deci la punct un cod. Aceasta devenea „a face AcelCeva”. Sau chiar a face „Alt-Ceva”. Deocamdată, Tara nu se simțea pregătită. Și încă și mai puțin acum când, de fiecare dată când sirenele răsunau, toată Curtea o privea cu un aer ironic.

Era... agasant. Cele două ore trecuseră prea repede și fata îl însoțise pe Robin până la Poarta de transfer, apoi îi spusese la revedere sub privirea batjocoritoare a elfei violete. Care își trecuse brațul pe sub cel al lui Robin și se strânsese lângă el. Tara se întorsese în apartamentul ei cu inima sfâșiată. Dacă îl pierdea pe Robin, avea să moară de supărare din pricina asta.

Conștient că ea îi făcea o imensă favoare, Maestrul Dragosh accelerase procesul și propusese să treacă prin T'eou, un oraș din Regatul mercenarilor Vilain, foarte aproape de I'ci, primul sat de la frontiera Krasalviei. Apoi, trecuseră printr-un mic capăt din Krankar, aparținând trolilor, și aici hoarda lui Grr'og le căzuse în spinare.

Hm... La urma urmei, poate că nu era chiar așa de rău că prietenii ei nu se aflau acolo. Ar fi putut fi răniți în timpul înfruntării.

Și în vreme ce pegasul îi comunica mental căldură și afecțiune, în timp ce plutea în mijlocul covoarelor zburătoare ale escortei sale, Tara încerca să se consoleze de absența lui Robin, a prietenilor săi și a familiei sale spunându-și că, departe de ea, ei nu riscau nimic...

~ CAPITOLUL IV ~

Cal

sau când încerci să furi ceva, e mai bine să deconectezi
alarma înainte de a intra...

Prieteni Tarei nu aveau nevoie de ea pentru a-și risca
viața, ei o făceau foarte bine și singuri.

Cal era suspendat deasupra unui ocean de foc.

Atârnat într-un ham cum nu se poate mai inconfortabil, el
își ștergea sudoarea de pe frunte chiar înainte ca picătura să se
formeze. De fiecare dată când făcea acest gest, nu se putea ab-
ține să nu se gândească la acel film pământean *Misiune imposi-
bilă 1*, în care eroul era cât pe-acți să declanșeze alarma deoarece
transpira.

Singura mică diferență era că dacă el declanșa alarma, Cal
n-ar fi fost făcut prizonier.

Ar fi fost mort.

Ars de viu. Mai bine decât un *stoc*, *steak*, *stick*, nu-și amintea
exact numele acestei cărnii prăjite de pe Pământ.

Hai, bătrâne, un pic de concentrare.

Micul Hoț Patentat din Lancovit strânse din frumoșii săi ochi cenușii. Nu transpira pentru că îi era frică. Transpira pentru că se afla deasupra unei grămezi de păsări de foc. În mod normal, el le găsea mai degrabă drăguțe pe aceste păsări cu penajul flamboiant, care serveau adesea drept mijloc de încălzire celor mai săraci din AltăLume, atunci când planeta magică se răcea. Acum, el îl blestema pe zeul sucit care născocise o rasă de bestiole capabile să dea foc unui întreg continent. Din fericire, cea mai mică picătură de apă rănea păsările de foc și cantitatea unei linguri le omora. Altfel, AltăLumea n-ar fi fost decât un gigantic incendiu de cine știe când.

Sortitorii aruncaseră un sort asupra păsărilor de foc, obligându-le să nu se așeze decât pe arbori ignifugi, special creați de elfi, cu cinci mii de ani mai înainte. Din amenințări majore, păsările deveniseră deci niște ornamente grațioase.

Tyrann'hic, Prim-ministrul din Omois, făcuse din ele paznicii comorilor sale.

Comori pe care Cal chiar avea de gând să i le fure.

Deocamdată, mașinile de foc dormeau, penele lor ridicându-se ușor în ritmul respirației lor potolite. Pereții, tavanul și solul erau ignifuge, centrul era protejat împotriva magiei și Cal nu putea deci să leviteze pentru a ajunge până la sipet. Trebuise să se mulțumească cu vechiul și bunul sistem de scripeți (silențioși, bine unși) și de corzi pe care le trăgea mulțumindu-i lui Tyrann'hic că era așa de pretențios. Casa lui, situată în apropierea clădirilor imperiale din Omois, la Tingapour, aducea cu un palat și plafoanele erau atât de înalte, încât pe bună dreptate nu avea nevoie de un microclimat în fiecare încăpere. Micul Hoț avea deci suficient loc pentru a scăpa de căldura infernală.

Se temuse când ancora cu gheare se prinsese în zidul din față cu un zgomot surd, dar păsările nu se clintiseră.

Toate acestea din pricina unei fete. Nu, nu a unei fete. „A” fetei, Eleanora Manticore, ai cărei ochi cenușii ca și ai săi îl făceau să se rotească așa ca un nerod, îi suceau capul și-i provocau junghiuri în stomac.

Eleanora era convinsă că Prim-ministrul era instigatorul capcanei care o împinsese să încerce uciderea lui Cal¹. Furioasă că fusese folosită și înșelată, tânăra Hoață Patentată din Omois era ferm hotărâtă să dovedească vinovăția lui Tyrann’hic, dezvăluind legăturile sale cu Magister.

Hoții Patentăți din AltăLume erau temuți de toți. Agili, silențioși, eficienți, ei erau și niște spioni extraordinari, capabili de acrobații și de isprăvi fizice dintre cele mai nesăbuite. Mulți încercau la Universitatea Artelor Secrete Aplicate, dar puțini erau primiți și încă și mai puțini își luau diploma. Din șase mii de elevi în fiecare an, ieșeau șase din fiecare universitate. Cea mai vestită era aceea din Lancovit, spre mare ciudă a Omois-ului, care făcea tot ce putea pentru a schimba acest infamant loc doi. De fapt, Cal, Hoț Patentat din Lancovit, era mai bun decât Eleanora, Hoață Patentată din Omois.

Ei nu-i plăcea deloc acest lucru.

Prim-ministrul din Omois știa ce pune la cale El, așa că își întărise mijloacele de protecție ale documentelor sale cele mai secrete. Ultima dată când El încercase să i le fure, ea fusese cât pe-acum să-și piardă viața. Atunci Cal se hotărâse s-o facă el

¹ De când ea a încercat să-l ucidă, Cal s-a îndrăgostit nebunește de El. Din păcate, acest lucru nu este reciproc... (N.a.)

pentru ea. Se temea prea mult să nu fie rănită, și chiar dacă ea refuza să admită, el se știa mai bun decât ea.

Mai puțin implacabil, asta era sigur. Dar cu mult mai abil. Mai scund decât ea, el era mai musculos și mai suplu, putându-se strecura pe acolo pe unde talia ei înaltă nu îi permitea să se ducă. În rest, cei doi Hoți se asemănau uimitor. Aceiași ochi cenușii scânteietori, același păr negru evident mai zburlit la Cal, aceeași siguranță, aceeași subțirime.

Aproape nevăzut în umbră, el se apropie până când ajunse deasupra casei de bani. O mare IncCadenassus. Cenușie. Cubică. Masivă. Cu cele patru picioare ale sale înfipite în lemnul planșeului, pentru a nu putea fi deplasată ușor dacă nu dădeai drumul la strânsoare. Păsările formau un cerc stacojiu de mai bine de trei metri în jur, probabil pentru a evita să-i supraîncălzească oțelul. Cal observă sipetul care se agită puțin, deschise un ochi bănuitor, apoi îl închise la loc.

Animalul putea conserva aproape orice în pântecul său blindat. Compus dintr-un amestec de oțel și sticlă, indestructibil, el nu-l recunoștea decât pe stăpânul său. Nu-și deschidea ușile decât pentru el. Vedea prin iluzii. Nu putea fi înșelat, nu avea nici combinație, nici lacăt, nici zăvor de sfărâmat sau cod de descifrat.

Și dacă se încerca deplasarea lui, el urla fără întrerupere până când stăpânul său își făcea apariția. Pe scurt, era casa de bani perfectă.

După ce făcuse o anchetă discretă, Cal aflate în cele din urmă ce fel de seif posedă Tyrran'hic. Din fericire, el era bine plătit pentru misiunile sale. Avea bani puși deoparte. Achiziționase deci un IncCadenassus și făcuse o mulțime de experiențe pe seiful său. Și numai după ce reușise să distrugă jumătate din

Academia de Hoți Patentăți unde studia, descoperise cum să oblige IncCadenassus-ul să se deschidă.

Ca toate animalele, IncCadenassus-ul avea nevoie să respire. Și când era inconștient, sistemul său de securitate internă își deschidea pânțele blindat și expulza ceea ce conținea.

Numai că era nevoie de vreo douăzeci de ore bune pentru ca el să ajungă să-și termine oxigenul. Era prea mult.

Foarte prudent, Cal desfășură clopotul pe care-l strânsese compact. Îl legă cu un odgon și, încet de tot, îl făcu să coboare, atent să nu atingă IncCadenassus-ul. De îndată ce clopotul fu pus pe marmura strălucitoare a planșeului, deasupra seifului, el aderă la acesta grație ventuzelor sale, nemailăsând să treacă nici cel mai mic gram de aer. Mulțumit, Cal închise sistemul de valve care avea să expulzeze tot aerul conținut în clopot. Scoase o cutiuță de ceas electronic din buzunar și zâmbi. Magia era bună, dar uneori știința pământeană putea fi foarte utilă. Apăsă pe buton. Nu mai avea decât să aștepte.

Deodată, lângă el se auzi un scrâșnet și o săgeată îi trecu pe la urechea sa dreaptă, după care se înfipse în peretele din față.

* * *

Timp de o secundă de gheață, Cal crezu că fusese reperat de gărzi. Dar încăperea rămase tăcută. Văzând o siluetă neagră alunecând spre el, Cal oftă. Eleanora îl urmărise, fără îndoială, și avea să tipe la el din pricina asta... în fine, când aveau să iasă din capcană.

Așa că fu cât pe aci să cadă de pe odgonul său când recunoscu malițioșii ochi de culoarea nucșoarei și fața fină. Și degetul pus pe o micuță gură trandafirie.

Mara! Mica surioară a Tarei!

La șapte luni după ce fusese sechestrată de Magister, Selena născuse gemeni, pe Jar și Mara, copii ai soțului ei Danviou și frate și soră ai Tarei. Crescuți de Magister ca și când ar fi fost copiii săi, Jar și Mara veniseră la palat să trăiască împreună cu mama lor după înfrângerea „tatălui lor vitreg”.

Dacă Marei îi plăcea mult noua ei viață de Moștenitoare a imperiului Omois, Jar se uita cu îndărătnicie, chiorâș la locul surorii sale mai mari, pe care visa să-l ocupe. Puțin ca Iznogoud, el voia să fie calif în locul califului. Și, la fel ca Iznogoud, nu era foarte îndemânatic pentru a obține ceea ce își dorea mai mult decât orice din lume.

Până una-alta, Cal ar fi vrut tare mult să știe ce făcea fetița agățată de un odgon în întuneric.

Nu-și dădu seama că zgomotul săgeții deșteptase IncCadenassus-ul. Ochiul cel mare se fixă mai întâi asupra păsărilor adormite, înainte de a se opri asupra plafonului. Drept asupra celor doi tineri intruși.

IncCadenassus-ul deschise o gură largă și începu să urle.

Sunetul nu trecu de barajul clopotului. Din fericire pentru Cal, aerul fusese deja aproape aspirat în afara clopotului și, pe deasupra, din precauție, el alesese unul care era complet insonorizat.

Animalul se ridică brusc, întinzând clopotul, ale cărui ventuze fură cât pe-acți să scape priza, dar ținură bine. O ploaie metalică îl stropi și jiclorii încorporați în clopot își scuipară apa. O lumină puternică înconjură casa de bani.

Paralizat, IncCadenassus-ul se imobiliză. În timpul încercărilor sale, Cal văzuse că dura tare mult până să aduci IncCadenassus-ul la inconștiență. De-ajuns ca toate gărzile din

În momentul în care urma să atingă penele mortale, Mara îl prinse de subsuori. Legată în hamul ei, ea se lăsase să cadă în același timp cu Cal, pentru a prinde accelerație. Atârnați ca și când s-ar fi aflat la capătul unui pendul, cei doi adolescenți atinseră ușor păsările care își luară zborul piuind. Mara fu arsă pe obraz și Cal, care se afla mai jos, într-un loc mai... strategic.

Țipând de durere, el ridică picioarele cât mai mult posibil pentru a amortiza șocul lovirii de perete. Mara apăsă butonul de sub bărbie și hamul ei se deschise. Sări cu grație pe zid și ateriză pe picioarele ei, ca o pisică.

Cal, desprins brusc, cu pantalonii din care ieșea fum, evită la timp aterizarea pe un covor gros de păsări de foc. O alarmă începu să sune în străfundurile casei, iar Cal și Mara schimbă între ei o privire speriată.

Cal activă distrugerea odgoanelor, în timp ce Mara făcea la fel. Orice dovadă a intruziunii lor aeriene dispăru. Apoi Cal îi făcu semn să iasă și, de îndată ce se aflară în afara încăperii, el fluieră ușor. Imaginea gărzii pe punctul de a supraveghea ușa tremură, apoi dispăru, dezvăluind că bărbatul fusese leșinat. Blondin, vulpoiul Familiar al lui Cal, dădu drumul micului aparat care îi permisesse să provoace iluzia, care se dezagregă într-un mușchi gros. Imposibil să iei vreo amprentă oarecare. Hoțul activă un Transmitus, care o includea și pe Mara.

Până la sosirea celorlalte gărzi, se făcură nevăzuți.

Când își făcură din nou apariția în apartamentul Tarei din Omois, Mara își zgâi ochii. Ea nu pusese niciodată piciorul acasă la Tara, din solidaritate cu Jar, care refuza orice contact prelungit cu sora lor. Apartamentul era imens și magnific. Tara era într-o perioadă „albă” în momentul plecării și tot apartamentul

era imaculat. Pe jos, un covor neprețuit din mătase de păianjen punea o notă de un roșu intens, răspunzând frescelor mișcătoare de pe ziduri, înfățișând peisajul favorit al Tarei, vastele prerii din Mentalir, ținutul licornilor.

— Asta acum, șuieră ea. Tara îți dă voie să stai aici în timp ce ea nu se află de față?

— Da, desigur, răspunse Hoțul, furios. Pe colții cariați ai lui Gelisor, Blondin, de ce nu m-ai prevenit că eram urmărit de ea?

— Nu-ți certa vulpoiul, interveni Mara, pe de o parte, i-am interzis eu, iar pe de alta, n-a vrut să te tulbure atunci când am intrat.

Cal o trăsni cu privirea și-i spuse, foarte rece:

— Știu că obișnuiești să-ți impui voința ta altora, căci ai fost crescută de Magister. Însă astfel de lucruri nu merg aici. N-ai dreptul să comanzi Familiarului altcuiva. Niciodată. Iar data viitoare când o să-ți permiți să intervii într-una dintre operațiunile mele, făcându-mă astfel să-mi risc viața și pe a ta, n-o să am nicio milă. E limpede, Mara?

Fetița fu șocată de răceala tonului său. Nimeni nu îndrăznise să-i vorbească așa de când venise să trăiască la palat și Jar avea dreptate când spunea că mama lor nu-i lovea poate ca Magister, dar că era slabă și fără putere. Cal tocmai o pusese la locul ei. Iar ei nu-i plăcea asta. Dar îi purta respect.

— N-o... n-o să mai fac. Iertare.

Tânărul Hoț o privi cu atenție. Când o să fie mare, sora Tarei va fi fermecătoare. Deja, în ochii ei de culoarea nucșoarei, mai aurii decât cei ai mamei sale, prin care se amesteca o idee de verde, și-n lungile ei plete brune și buclate, se vedea cum transpare frumusețea Selenei. Lăsa să-i scape un mic oftat obosit, apoi observă:

— Ești rănită. Vino aici să-ți vindec obrazul.

Micuța se supuse, privindu-l cu admirație. Unul dintre sorții cei mai utili din AltăLume era Reparus. Din păcate, sorțitorii nu și-l puteau aplica personal. În timp ce Reparus-ul îi reda obrazului ei frăgezimea, ea puse pentru o clipă mâna pe aceea a lui Cal, cu o expresie ciudată.

În sfârșit, Cal se lasă să cadă într-un fotoliu alb, pe care-l păta cu negru, și se ridică la fel de repede.

— Hait, pe hemoroizii rău plasați ai lui Dhivaltruc, cât de rău îți poate face asta. Spune-mi acum, ce făceai la Tyrann'hic?

Micuța își lasă nasul în jos.

— Voiam doar să văd cum lucrezi. Asta face parte din antrenamentul meu de Hoață Patentată. „Observați modul de acțiune al unui Maestru”, ne-a spus profesorul nostru.

Cal uită de durerea sa.

— Ce? Vrei să... devii Hoață Patentată?

— Da, ca tine.

Cal își veni din nou în fire. „Maestru”, ai? De când îl considerau profesorii săi drept un „maestru”?

— Maică-ta știe de asta? Mai rău, *mătușă-ta* știe de asta?

— Evident, răspunse Mara cu o anume suficiență. Cine crezi tu că-mi dă cele mai bune lecții? Toți conducătorii din Omois urmează un curs de Hoț Patentat. Tara n-a avut încă timp, pentru că Imperatorul a preferat să-i privilegieze formarea sa de luptătoare înainte. Dar va trebui să urmeze cursul, ca noi.

— Drace, asta mai lipsea, gemu Cal. Ei, atunci o să vorbim despre asta mai târziu, deocamdată am nevoie de îngrijirile Șamanului.

— Pot să ți le dau eu, se grăbi Mara.

Adolescentul dădu înapoi, cu o expresie jenată pe față.

— Cu siguranță, nu! O să mă descurc și singur.

Mara avu un zâmbet viclean.

— Ai fost rănit la spate, nu-i așa?

— Hm, ceva mai jos. Așa că fii o fată drăguță, nu? Dă fuga și cheamă-l pe Șaman pentru mine.

— Dar te asigur că pot să-ți aplic și eu un Reparus, insistă Mara rotindu-se în jurul lui.

Cal se roti și el. Apoi rămase nemișcat, bănuitor, văzând zâmbetul malițios al Marei, care devenea și mai larg.

— Știi, făcu ea pe un ton anodin, Tara a avut o idee bună când a pus oglinzi peste tot în salonul ei...

— Asta e pentru a-și putea zări dușma... o, nu! gemu Hoțul căruia îi trebuise ceva timp ca să înțeleagă.

Efectiv, posteriorul său înroșit se detașa net în oglinda din spatele său. Se așeză cu precauție, înjurând.

— Mara!

— Bine, bine, de acord! O să-l chem pe Șaman, dar chiar sunt dezamăgită de lipsa ta de încredere în mine, chicoti micuța ieșind din apartament.

Cal oftă. De la o vreme, de fiecare dată când se ducea undeva, Mara îl urma. Sau îl preceda. Și n-avea nicio idee despre motivul pentru care fetița se ținea scai de el.

Era un Hoț bun. OK, aproape o legendă. Dar erau niște Hoți Patentati fantastici în Omois, la fel de buni ca și cei din Lancovit. Atunci, de ce el?

Șamanul îi întrerupse gândurile lugubre. Și, diplomat, nu făcu nicio reflecție în privința locului răni.

Cal scoase un suspin de ușurare când durerea dădu înapoi. Blondin, la fel. Ceea ce simțea Cal, simțea și el, și viceversa, ceea ce nu era foarte plăcut. Tânărul Hoț incantă și pantalonul său își relua forma normală... fără aeratie.

— Eleanora o să se supere pe noi, preciză Cal mângâind capul roșcat al vulpoiului său. O să creadă că am făcut o treabă de mântuială, și nu va greși.

Blondin îi linse mâna, compătimitor. Treburile oamenilor erau foarte complicate. Lui îi era de ajuns să găsească o vulpiță drăguță, să-i facă ochi dulci, să sară puțin în jurul ei pentru a-i arăta cât e de agil și gata, turul era jucat. Și cu atât mai bine dacă îi aducea vreo chestie de mâncat pe deasupra.

Cal râse când vulpoiul îi transmise gândurile sale.

— Hm, din fericire tu întrerupi comunicarea dintre noi când pleci să-ți agăți prietenele, chicoti el, altfel de multă vreme m-aș fi tăcănit. Crede-mă, dacă faptul de a-i arăta cât sunt de agil ar putea s-o convingă pe Eleanora să iasă cu mine, de mult aș fi făcut salturi peste tot!

— Ce? exclamă o voce sugrumată în spatele lui, vrei să ieși cu Eleanora?

Cal se întoarse surprins. Ușa se deschidea din nou, împinsă de Mara, care îl privea cu o expresie îngrozită pe față.

— Păi, da.

— Ohhhh, te urăsc!

Și, hohotind, fetița ieși în fugă.

Trecu pe culoar și se sprijini cu spatele de perete, ștergându-și furioasă lacrimile de pe față. Îl iubea pe Cal. Mai mult de-atât. Îl adora și el nu pricepea nimic. Pentru că era îndrăgostit de o altă fată.

Deasupra ei, un arbore, implantat în marmură de magia Împărătesei, lăsa să cadă pe umărul ei câteva flori. Se pregătea să le arunce pe jos când văzu o mică zână multicoloră care se amuza s-o acopere cu flori. Resemnata, se lăsa în voia ei. Faptul de a le enerva pe zâne nu era o idee bună. Ele îți puteau arunca un sort de nenoroc, iar deocamdată numai de asta nu avea nevoie.

Deodată, o umbră se lăsa peste ea, făcând-o să ridice ochii. Tyrann'hic, Prim-ministrul cel gras, se aținea în fața ei, cu un aer neliniștit.

— Alteța Voastră? Vă simțiți bine?

Cuvintele îi țâșniră ca o rachetă, ea nu avu răgazul să se stăpânească.

— O urăsc! Doamne, cât o urăsc!

Bărbatul cel gras dădu înapoi, ușor surprins.

— Pe cine anume?

— Pe Eleanora! Această împruțită de crouiik se ține după Cal. Dar ea n-are nimic de-a face cu el!

Tyrann'hic luă un aer gânditor, apoi zâmbi cu blândețe.

— Și voi la fel, îl iubiți mult pe Cal, nu-i așa?

Mara ieși pentru o clipă din furia ei pentru a-l observa pe omul cel gras, în roba sa de sorțitor brodată cu stema Omois-ului, păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Tonul său mângâietor o făcuse să se simtă în largul ei. Se reculese.

— Asta nu contează. Niște toane de puști, cum ziceți voi, adulții. Vă mulțumesc că v-ați oprit. Acum, mă duc.

Grasul se înclină.

— Cum doriți, Alteța Voastră. Un înțelept a spus: „Stau așezat pe malul unui râu și nădăjduiesc că, într-o zi sau într-alta, o să văd trecând trupul dușmanilor mei”.

Zâmbetul său se accentuă, apoi o părăsi.

O clipă, ea se simți descumpănită. Ce voise să spună? Apoi chipul i se înăspri brusc, evident mai puțin ca al unui copil.

Tat... nu, nu era tatăl său, dar ea nu aflase asta decât de curând... falsul ei tată, crudul Magister, îi predase niște lecții excelente. Să nu abandonezi. Niciodată. Să rezisti. Și mai ales să iei lucrul de care ai nevoie.

Eleanora era un dușman.

Eleanora era un obstacol.

Nu pentru foarte mult timp.

* * *

Cu ochii holbați, Cal se uită la ușa care se închidea.

— Păi ce?

Scutură din cap. Era inutil să încerce să înțeleagă reacțiile lui Jar și Mara, gemenii fiind prea complicați. Se scotoci în buzunar pentru a găsi clopotul. Scoase din el un amalgam de hârtii ude și murdare, dar încă destul de lizibile. Mocheta albă avea să aibă parte de un murdar sfert de oră.

Hârțiile se refereau la afacerile de familie ale lui Tyrann'hic. La prima vedere, o moștenire pe care Prim-ministrul o primise și pe ale cărei hârtii le păstra la loc sigur. Cal se strâmbă. Hârțiile astea, va trebui să i le înapoieze discret lui Tyrann'hic, căci Eleanorei nu-i erau de niciun folos.

Erau și o mulțime de dosare despre tranzacțiile operate de către fiii săi, în cadrul întreprinderii de nave de comerț pe care o deținea și a cărei gestiune o lăsase pe seama familiei atunci când devenise Prim-ministru al Omois-ului.

Apoi, Cal dădu peste un borderou de transport și ridică din sprâncene. Arme de foc? Cum adică, arme de foc? Ele erau interzise în AltăLume unde sorģitorii n-aveau chef să se tragă asupra lor. Cei nonso încercau chiar să obțină promulgarea unei legi care să le permită posesia lor, dar, în fața ravagiilor pe care le provocau pe Pământ, până în prezent guvernele se ținuseră tare. Numai forțele armate dețineau arme, și încă într-o cantitate foarte mică.

Mai mult, cartușele detonau greu în AltăLume, din pricina importantei cantități de magie care contraria acțiunea pulberii. Fusesse nevoie să se modifice mitralierele și celelalte arme terestre prin metode periculoase și complicate, care făceau utilizarea lor la fel de periculoasă atât pentru trăgător cât și pentru cel în care se trăgea. De fapt, în trei cazuri din patru, arma exploda în mâinile, tentaculele, pseudopodele celui care o ținea.

Ceea ce nu făcuse folosirea lor foarte populară.

Dar atunci când funcționau, armele sfărâmau totul în calea lor, așa încât adesea Reparus-urile nu mai puteau face nimic. În AltăLume erau numite „nimicitoare”.

Atunci, ce făcea Tyrann’hic cu o hârtie care demonstra clar că vânduse arme de foc?

Apoi, un gând mult mai sinistru îl făcu să sară în picioare și să injure. Dacă Tyrann’hic era pe felie cu Maģister, cum bănuia Eleanora, ce naiba voia să facă teribilul Sangrav cu o sută de arme nimicitoare?

Magister

sau arta de a aranja rămășițele... dușmanilor tăi

Răpitoarele fluorescențe violete mureau la fiecare pas. Indiferent la emoționanta frumusețe pe care o asasina mergând, Magister se afundă și mai mult în grotă.

Piatra verde jad, aproape translucidă, se întindea în magnifice excrescențe. Fluorescențele, fragile flori de mușchi violete, luceau, punând furtunurile într-o lumină fantomatică.

Era frumos.

Dar el nu era acolo pentru frumusețe.

În fundul grotei, un jilț. Din bazalt negru, hidos sculptat cu capete și trupuri monstruoase. De demoni urlând peste tot pe piatra rece.

Ceea ce Magister avea în fața lui era prototipul Tronului lui Silur.

Modelul celui care fusese distrus de această blestemată de Tara Duncan. Un prototip care funcționa o dată la patru încercări, și a cărui energie era pe cale să se epuizeze. Ezită o clipă. Se reîncărcase deja cu energie demonică; doar cu puțin timp

mai înainte. O doză prea puternică îl putea omori, regele demonilor îl avertizase atunci când îi încredințase prototipul pe sfârșite. Îl folosea cu o și mai mare precauție, întrucât, din cele treisprezece prototipuri care existaseră, doar trei rămâneau utilizabile, tronul, coroana și inelul. Acestea două din urmă dispăruseră, chiar dacă regele demonilor credea că cel de-al doilea, coroana, se găsea pe Pământ.

Dar furia care izbea în venele sale era prea puternică. O voia pe Selenă. O voia să-i stea alături, stupid de idealistă, încântătoare, îndrăgostită. Chiar dacă această dragoste nu se datora decât magiei și că, de fiecare dată când scăpa din puterea sortului de constrângere, ea se îndepărta de el și îl ura.

Chiar și în ură, el nu se putea abține să n-o iubească. Încercase să se vaccineze împotriva acestei iubiri. Se pierduse în îmbrățișarea arzătoare a femeii-vampyr Selenba, dar în zadar. Nimic nu putea să-l facă s-o uite pe Selenă. Cei zece ani petrecuți alături de ea fuseseră minunați.

Până în ziua în care Tara i-o răpise.

Se luase de copilă, pentru că avea nevoie de ea, neputând să-și închipuie nici măcar o clipă că o neînsemnată puștoaică de treisprezece ani va reuși să-i distrugă planurile ticluite cu grijă și o va elibera pe maică-sa.

În prezent, planurile sale... evoluaseră. Voia în continuare s-o captureze pe Tara, dar avea de gând s-o folosească într-un mod original, pentru a-i pierde pe dragoni și a o atrage pe Selenă.

Dacă planul său funcționa, niciodată maică-sa nu avea s-o lase singură pe Tara, prizonieră, la Sangravi. Ea avea să i se alăture, o, da, de bunăvoie. Și avea să fie a lui. Pentru totdeauna.

În sfârșit.

Dragostea. Dragostea n-avea nimic rezonabil, iar uneori Magister se mira că era atât de slab, atât de... omenesc.

Tocmai această latură omenească îi declanșase planul, atât de bine pus la punct, pentru a-i diviza și a-i slăbi pe dragoni.

Din fericire, dragonii erau idioți. În fine, nu chiar, dar prea încrezători, da, asta era sigur. Ei făcuseră o mare greșală formând sorțitori și dându-le acces la mai multă putere. Unii, cu Magister în frunte, se revoltaseră și deveniseră Sangravi. Nu-i fusese foarte greu să-și recruteze trupele. Oameni meschini și egoiști, avizi de putere, erau ușor de găsit. Magister dobândise și mai multă putere pactizând cu demonii, care sfârșiseră prin a înțelege că singurul mijloc de a învinge alianța dragoni/oameni, care îi bătuse cu cinci mii de ani în urmă, era de a se alia și ei cu oamenii.

Ei aveau niște parteneri perfecți, Sangravii. În schimbul magiei demonice. Grație lor, Magister era pe punctul de a-i învinge pe dragoni și de a domni în sfârșit asupra universului!

Era puțin cam devreme, din păcate, dar conjunctura era prea bună pentru a lăsa să-i scape ocazia.

Cu zece ani mai înainte, după ce îi studiasse cu grijă pe dragoni, Magister își dăduse seama că unii dintre ei nu erau mulțumiți de politica dusă de guvernul lor. Cu răbdare, dându-se drept un dragon alb, el le ațâțase nemulțumirea. Acum, capcana avea să se închidă peste dragoni și peste Tara în același timp.

Permițându-i să dea două lovituri cu o singură piatră.

Se apropie de tron cu precauție. De jur împrejur, rămășițele dușmanilor săi, oase punctând în luminiscenta difuză a mușchilor, îi pârau sub picioare. Mușchiul înghițea tot ceea ce îi dădea, încântat. Și apăra tronul cu multă eficacitate. Sangravii

prea ambițioși care încercaseră să intre în stăpânirea puterii demonice plătiseră cheltuielile. Un freamăt dintr-o parte îi atrase privirea. Un chip torturat se ivea din mușchiul vampir, lipit de perete.

— Stăpâne, stăpâne, murmură bărbatul, vă implor, vă implor, eliberați-mă! Ahhh, e îngrozitor, mă mănâncă de viu!

Magister nu-i acordă nicio privire. Idiotul își încercase șansa, cu atât mai rău pentru el.

Fluieră ușor trei note și mușchiul se supuse, eliberând calea. Cu o mișcare rapidă, el își scoase hainele, inclusiv masca. Trebuia să fie cu totul în contact cu piatra.

Bărbatul încastrat în stâncă șuieră de stupefacție, descoperindu-i chipul:

— TU? Nu, nu, e cu neputință!

Apoi, ca și cum efortul fusese prea mare, se prăbuși. Murise.

Magister nu-l băgă mai mult în seamă decât atunci când era în viață. Se așează, gol, puternic, magnific, pe tron, cercul roșu al dependenței sale la magia neagră detașându-se pe pieptu-i gol.

Primul fior fu delicios.

Al doilea fu o agonie. Urlă de durere. Pe tot corpul său venele ieșiră în evidență, umflate de magia malefică, asemenea unor viermi monstruoși, colorați în verde. Sudoarea îi maculă fața și, la câteva minute după o suferință fără nume, el căzu, nemișcat, fără cunoștință.

Dacă în acel moment s-ar fi apropiat cineva, s-ar fi putut descotorosi de el printr-un bobârnac. Dar nimeni nu știa unde se afla. Și prizonierul mușchiului avea să rămână eternul maritor al secretului lui Magister.

Deschise din nou ochii. Pe torsul său, cercul roșu strălucea, reîncărcat cu magie demonică.

Pe tron, unele dintre chipurile de demoni dispăruseră. Întotdeauna se producea același lucru. Și când tronul avea să fie golit de energie, el nu va mai lăsa în urma lui decât o piatră netedă.

Ca de fiecare dată, magia demonică îi sporea lui Magister puterea și activitatea creierului său se intensifica. Așa găsisese cele mai bune planuri ale sale.

Dar azi, el nu era aici pentru asta. Avea nevoie de magia demonică pentru a-și ascunde adevărata natură în ochii dragonilor, putându-se învâli cu ea ca într-o capă, pe care ei să-l perceapă ca pe un thug, un elf violet, o wyvernă.

Sau chiar ca pe un dragon.

Voi să rânjească, dar durerea îi atinse plămânii și tuși. Un pic de sânge îi curse din gură, pe care și-l șterse cu nerăbdare.

În fine, încet, cu ezitări, durerea începu să dea înapoi.

Un gând îl făcea să se bucure. Un gând totuși amar, ținând cont de ceea ce trăise. Și de ceea ce rezultase de aici.

Tara nu știa încă asta, dar avea să se ducă foarte curând în Dranvouglispenchir. Pentru o ocazie... excepțională.

I se va alătura aici mamei sale. Asta, ca să fim cinstiți, nu se datora manevrelor sale. Ar fi putut, dar nicio clipă nu se îndoie că Tara n-o s-o pună pe Selena în siguranță în Dranvouglispenchir.

Dar asta era perfect.

În calitate sa de Moștenitoare, Tara trebuia să-și ia cu ea o escortă.

Și din care avea să facă parte și el.

Krasalvia

sau locul unde ești sigur că nu-ți vei petrece niciodată
vacanța

Tara își stăpâni un rictus nervos. Se afla în fața președintelui vampyrilor. Nu rege, nu regină pentru cei mai intelectuali dintre locuitorii AlteiLumi.

Măcar o dată, ar fi găsit simpatic să facă cunoștință cu un conducător afabil, bine îmbrăcat, cu o coroană pusă ușor strâmb, cu zâmbet jovial.

Acum, ea încerca să nu se topească sub focul unei priviri de gheață, încinsă ca iadul, și care părea s-o observe ca pe un sendvici cu jambon și cu unt ușor rânced.

Tara ar fi trebuit să fie intimidată. Dar nu era. În fine, nu de tot. Nevoită să stea în preajma mătușii sale și mai ales a Reginei Aerului și a Bezelor, terifianta T'avila, regina elfilor, care cucerise la mare luptă palma de aur a intimidării glaciale, ea dobândise un fel de... imunitate. Se crispă, atentă să nu-și șifoneze magnifica robă roșu cu auriu pe care i-o crease Schimbătoarea. După un model de lux destul de impresionant. Și cu niște

încălțări aurite atât de înalte și de complicate, încât fusese cât pe-acți să-și stâlcească mutra de vreo douăzeci de ori. Dar, în fine, vampyrii erau înalți, așa că trebuia și ea să se înalțe.

Suveranul... mă rog, președintele, complet îmbrăcat în negru (vai, super original pentru un vampyr), deschise în sfârșit gura, dezvelindu-și colții albi.

— Bine ați venit în țara noastră, Alteța Voastră Imperială. E o onoare și o bucurie să vă primim.

Bine, dacă ceea ce simțea era bucurie, ce trebuia să fie atunci când era furios! Chipul său alb era impasibil, pletele negre îi cădeau ușor pe umeri, foarte *Interviu cu un vampir*, și o lumină dezaprobatoare lucea în ochii săi roșii cu pupile despicate ca acelea ale unei pisici.

Apoi, o ușoară disonanță o făcu să ciulească urechea. Traducătorul automat nu tradusese acel kkt după prima frază, nici pe tktk din fraza de sfârșit. Acel sunet dur care indica faptul că președintele îi vorbea unei vasale.

Nu unei egale.

Înainte de a părăsi Omois-ul, Tara ceruse să învețe limba vampyră. Rece, logică, în ea cuvintele nu se puteau confunda: nu orez, ghind, ghind de vițel, rotire de velă; nu cuvânt, rău; nu șoarece, ras, curent violent de maree¹. Dar ea era plină de subînțelesuri. Ceea ce președintele spusese exact era: „Prezența voastră e acceptată ca fiind cuvenită, Alteța Voastră Imperială. Ne dovedim onoarea și bucuria primindu-vă, Vasală.”

¹ În original, mai multe cuvinte omofone și expresii construite cu ele: „riz, ris, ris de veau, ris de voile”; „mot, mauux”; „rat, ras, raz”. În limba română, cuvintele și expresiile citate nu-și mai păstrează omofonia. (N.t.)

Faptul că el își „dovedea” onoarea și bucuria nu însemna deloc că el *simțea* această bucurie. El ar fi trebuit atunci să se folosească de „stekek”, cuvânt care însemna „căldura sângelui” sau „bucuria de a primi un cadou așteptat”. Dar el preferase „chotttk”.

Da, plină de subînțelesuri această limbă. Și acești vampyri erau foarte aroganți, crezând că ea n-o să-și dea seama. Tara strânse din ochi, recunoscătoare mătușii sale că îi băgase politica în cap, și reflectă iar. Nu, nu era așa. El nu se îndoia deloc că ea cunoștea limba vampyră. Erau așadar două soluții. Fie îi păsa de ea la fel de puțin ca și de prima lui mușcătură, fie era atât de furios, încât își vărsa nervii pe ea insultând-o subtil.

Și știind că, în postura ei de persoană care cerea ceva, ea nu se putea supăra din pricina asta. Hm.

Tara inspiră cu putere aerul rece, în care se putea simți mirosul vampyrilor, ușor prăfos, al thugilor, al trolilor și, de asemenea, al oamenilor.

— Vă mulțumesc, domnule președinte, răspunse ea cu grație în omoisiană, prefăcându-se că nu sesizase nuanțele de sarcasm. Sunt bucuroasă să restabilim legăturile dintre Omois și Krasalvia, una dintre cele mai vechi aliate ale noastre de pe această planetă.

— Mi s-a părut că înțeleg că, în afară de misiunea voastră diplomatică, vă aflați aici pentru a pleda în favoarea renegatei Selenba Bravish? La cererea stăruitoare a Maestrului Dragosh aici de față.

Sllt grvi tkkt sokt Setik Dragosh. Nu la *cererea*, ci la „obligăția imperativă și lipsită de curtenie a Maestrului Dragosh”. Și „Setik”, un cuvânt curios, care nu indica un Maestru, ci mai degrabă un ucenic stângaci, în dizgrație. Traducătorul automat

fusesse fin calibrat pentru a traduce cuvintele trunchiat. Pentru a le face mai acceptabile, mai diplomatice.

Președintele îl fulgeră pe Maestrul Dragosh cu privirea. Dar acesta nici nu clipi. Se mulțumi să-și schimbe poziția, ca un soldat ascultător, dar încăpățânat.

— Așa este, domnule președinte, zâmbi Tara. Pentru a-i salva viața.

El așteptă, dar Tara nu mai spuse nimic. Pentru simplul și excelentul motiv că Maestrul Dragosh refuzase să-i spună cum socotea s-o salveze pe sălbatica sa ex-logodnică.

Ochiul președintelui îngheță și mai mult, ceea ce era o reușită, și nu mai avu de ales decât să se lanseze în discursul său de bun venit. Tara auzise deja destule de acest fel în scurta ei viață pentru a-l cunoaște în linii mari. Și nu-i plăceau afronturile deghizate care erau presărate în spusele vampyrului, deci numai bune de a le ignora. Se deconectă și profită de asta pentru a observa mediul.

Se aflau în palatul președintelui. Casa Neagră. Culoarea care le plăcea mult vampyrilor. În fața unui jilț din plin înălțat, din metal argintiu, al Președintelui, ea era singura care avea dreptul să stea jos, într-un magnific fotoliu de catifea neagră, care se repezise pentru a o întâmpina, cu Galant miniaturizat așezat pe umărul ei. Escorta sa și gărzile vampyre se priveau cu un aer ostil, și avea să aibă câștig de cauză cel care avea să mimeze cel mai bine primejdioasa nonșalanță.

Doi dintre vârcolaci se strâmbau. Se arseseră atingând incrustațiile de argint din pereți sau de la scaune. Dintre toate metalele, doar argintul putea să-i rănească sau să-i omoare. Și, din păcate pentru ei, la Urla se afla din belșug.

Sala era mare, dar departe de lipsa de măsură a palatului din Omois. Nu se afla aici decât argint, ciudatul metal foarte strălucitor, care împodobeă fotoliul președintelui, decora de asemenea pereții cu simboluri matematice absconse. Care se mișcau. Ecuatiile păreau să se rezolve singure. Se transformau, evoluau. Aveai impresia unor matematici... vii. Apoi, Tara remarcă diferențele. Din cei șase pereți ai încăperii, unul era consacrat chimiei, altul fizicii, al treilea matematicilor. Ultimele trei afișau simboluri complet necunoscute pentru Tara. Și care priveau probabil alte științe misterioase.

Vampyrilor le plăceau de asemenea tablourile. Erau mai multe aici, reprezentând adesea animale, dar și scene crude sau simple portrete. Ca primitivii flamanzi Van Eyck sau Memling, minuția cu care erau pictate tablourile dădea impresia că personajele o să iasă din cadru.

Incrustate în partea de sus a acestor pereți, niște ecrane de cristal uriașe retransmiteau ceea ce se petrecea pe planetă unor operatori al căror cap era în parte acoperit de o casă interesantă, legată de consolele din fața lor. Fluide misterioase și strălucitoare circulau între panourile de cristal, pereți, console și operatori, și Tara fu cât pe-aci să tresară când unul dintre ei scoase un geamăt de durere.

Aparent, căștii sale nu-i plăcuseră anumite imagini dintre cele pe care le primise. În fine, era o extrapolare, pentru că Tara n-avea nicio idee despre ceea ce făceau cu adevărat.

Mici blazuri cu aripi albastre dungate cu alb prindeau din zbor mesajele care le erau încredințate și le depozitau pe un birou, poate cel al președintelui? La picioarele sale, două pouf-pouf-uri

erau gata să distrugă orice document confidențial pe care ar vrea să li-l dea stăpânul lor.

Care, în treacăt fie spus, se numea Maestrul Veo Drakul.

Hm, avea oare vreo legătură cu Dracula? Tara descoperise cartea lui Bram Stoker în ciudata bibliotecă a bunicii sale, pe vremea în care se credea o tânără normală, orfană și solitară, și perfect pământeană. Marginile înnegrite de adnotările Isabellei, de tipul „nu contează!” sau chiar „acest tip nu știe despre ce vorbește”, o miraseră puțin. Ea devorase istoria crudă și romantică, și o găsisse îndeajuns de îngrozitoare pentru a stârni câteva coșmaruri. Totuși, la acea vreme, nu știa de existența magiei. Mai rău, nici că monștrii descriși în cărți existau.

Acestea fiind spuse, atitudinea glacială a vampyrului se datoră poate faptului că ea nu contenea să se uite la el ca și cum ar fi avut două capete.

Derutat un moment de aflulul de informație de pe ecrane, Tara aplică acelei cascade de imagini ceea ce o învățase unchiul ei vitreg, Imperatorul din Omois: „Mai ales în teritoriu inamic, observă cât poți mai mult, dând atenție și celui mai mic amănunt!”

O vedere o frapă, vampyrii pe punctul de a lupta cu troli, pe unul dintre ecrane. Ea fu foarte repede înlocuită cu un punct de vedere mai înalt al scenei, ca și cum camera survola pădurea.

Și avu deodată impresia că se afla în centrul nevralgic al unui cartier general. Dar cine spunea CG, spunea militari. Și cine spunea militari, spunea conflicte. Împotriva cui? Împotriva trollilor? Totuși Comandantul Grr'og nu ezitase să discute cu Maestrul Dragosh în timpul traseului spre Krasalvia. Și trolul

nu părea în război împotriva nimănui, cu excepția eventualilor invadatori avizi de bang-bang.

Ceea ce o aducea la următoarea reflecție: vampyrii încercau să-și întindă nația pe spezele celeia a trolilor? Tara și suita ei se găseau în mijlocul unei lupte teritoriale?

Putea oare folosi asta în avantajul ei pentru a „împrumuta” obiectul de care avea nevoie?

În toată AltăLumea vampyrii erau reputați pentru două lucruri. Frica pe care o inspirau. Și cunoștințele lor științifice. Drapelul Krasalviei reflecta de altfel această dragoste pentru știință. Un astrolab deasupra unui simbol al infinitului, un opt culcat.

Tara vedea limpede că ei iubeau știința și erau totodată dependenți de informație într-o asemenea măsură, încât președintele lor nu se putea lipsi de ea nici chiar atunci când primea diplomați străini.

Ceea ce încă nu înțelegea era această reputație de teroare care îi însoțea pe vampyri. De acord, unii dintre ei, ca Selenba, își pierdeau orice control asupra lor și sângerau de moarte o mulțime de oameni.

Ceea ce era considerat ca o considerabilă lipsă de cunoaștere a uzanțelor și era interzis de câteva mii de ani.

Din fericire pentru victimele lor, pe o planetă unde Ghicitorii de Adevăr telepați erau rapizi în a descoperi vinovații, criminalul în serie era o ocupație sortită unei dispariții precocă. Cu atât mai mult cu cât Brigăzile Negre, poliția vampyrilor, nu aveau nicio înțelegere pentru acești periculoși devianți. Tara văzuse ferocitatea cu care elfii îi urmăreau pe renegații lor.

Bineînțeles, crimele existau, chiar dacă erau puțin numeroase. În jur de două mii cinci sute de asasinate în fiecare an pentru întreaga planetă, adică abia cât în orașele New York și Chicago laolaltă. Din care, majoritatea nu erau comise de vampyri, ci de troli, care își pierdeau mințile când deveneau căpcăuni și mâncau tot ceea ce mișca; sau de către elfi, cărora le plăcea să se bată și nu acceptau scuze de la adversarii lor decât atunci când aceștia erau... morți. Sau încă de pitici, a căror susceptibilitate era legendară. Sau chiar... de acord, o mulțime de oameni omorau o mulțime de alți oameni pe această planetă de smintiți. Dar, în general, erau mai degrabă conflicte între specii decât veritabile crime.

Și aici, războaiele nu contau, desigur.

În acest caz, de ce doar vampyrii erau prost văzuți pretutindeni, cu excepția Lancovitului, unde Regina Titania și Regele Bear îi primeau cu plăcere? Era ceva ciudat. Și Tara era bănuitoare. Aici, prea adesea, ciudatul se transforma în pericol.

Discursul sec al președintelui luând sfârșit, Tara trebui să-și fixeze din nou atenția asupra lui.

— Și deși suntem flatați și onorați de prezența voastră, încheie Drakul, noi socotim totuși că e o pierdere de timp. Doamna Selenba Bragish a fost ascultată de Curtea de justiție în legătură cu numeroasele sale crime. Pe care nu le-a negat. Ba chiar le-a revendicat. Lipsită de sânge de om, nu va trece mult până când va slăbi și va muri, căci hrana noastră nu-i mai e de-ajuns. Va fi o ușurare, atât pentru ea, cât și pentru această planetă.

Maestrul Dragosh aducea din ce în ce mai mult cu o statuie, era tot doar o rezistență obtuză și ceea ce ar putea să spună Drakul nu avea să schimbe nimic în această privință. Președintele

avea dreptate. Un vampyr contaminat cu sânge de om se transforma. Forța i se dubla, auzul, mirosul, pipăitul se dezvoltau și ele. Era în stare să-i oblige pe oamenii pe care îi mușca, dar nu-i omora, să-l asculte orbește. Se murmură chiar că unii dintre ei știau să transforme simpli oameni în vampyri, dar legenda nu fusese confirmată niciodată științific. Contaminatul plătea un preț teribil. Nemaiputând să asimileze sângele de bou, nici de miel, nici al oricărui alt animal, precum ceilalți vampyri, el era năpădit de o sete de nestins care îl împingea să ucidă, iar și iar. Și redevenea muritor. Un contaminat nu trăia decât patru până la cinci sute de ani față de câteva mii pentru cei mai bătrâni dintre vampyri.

Președintele marcă o mică pauză, sperând desigur că Tara va încuviința, dar aceasta nu servi la nimic. Schiță o ușoară grimasă de agasare.

— O largă fracțiune a guvernului nostru votase împotriva venirii voastre, insistă el, dar unii dintre noi au judecat totuși util să vă lase să veniți. Noi suntem o democrație, așa că m-am supus.

N-avea rost să mai întrebe de ce parte se situase. Tara clipi din ochi, dar nu reacționează mai mult. Dacă președintele avea probleme politice din cauza ei, ea nu avea să-i ofere nici cea mai mică falie în care să se introducă discutând sau scuzându-se. Capitulă cu regret.

— Ușierii noștri vă vor conduce la camerele voastre. Alteța Voastră Imperială e desigur invitata Casei Negre. Vom celebra venirea voastră printr-un dineu în seara aceasta.

Surprinse privirea brusc speriată a Tarei și adăugă, fără vreo umbră de zâmbet:

— Bucătarii noștri se pricep să pregătească și mâncăruri de-ale oamenilor, așa că nu va trebui să degustați sânge.

Se ridică, maiestuos. Era înalt. Foarte înalt. Mai mult decât elfii. Toți vampyrii semănau cu niște ogari mari, pe labe slabe, ascuțite, rapide... periculoase. Aparent, sângele nu te făcea să te îngrași. Tara își spunea că regimul n-avea să facă mulți amatori.

Își luă rămas-bun și, docilă, îi urmă pe ușieri spre acea aripă a palatului unde erau găzduiți invitații. Care nu trebuia să servească prea des, judecând după aerul înnebunit al vampyrilor care curățau frenetic pereții, vânau păianjenii și ștergeau de praf lustrele de cristal negru.

Președintele așteptase până în ultimul moment pentru a deschide apartamentele de primire, sperând desigur că Tara avea să renunțe.

Ratat.

Bagajele lor fuseseră deja repartizate. Garda Tarei era găzduită în camerele din jurul apartamentului ei. Xandiar organizează tururile de gardă și doi soldați se postară în fața ușii sale. Există o cameră alăturată celei a Tarei în apartamentul ei, pentru Grr'ul, care o luă în stăpânire cu plăcere. Dormitul în pădure era bun, dar trolii erau ca toată lumea. Le plăcea să aibă micul lor confort.

Încăperile erau decorate în stiluri diferite. Marele și micul salon, ca și sufrageria privată, cu mobile grațioase, foarte Ludovic al XV-lea, cu picioare arcuite, din lemn negru și mat, și care se repeziră, pentru ca Tara să se poată așeza, de îndată ce îi simțiră prezența. Camera lui Grr'ul, cu mobile mai moderne, și care aduceau puțin cu niște ciudate instrumente de tortură contorsionate, dintr-un metal alb, ușor lucitor. Cât privește

camera principală, aceea a Tarei, care dădea spre parc, prin niște deschideri largi vitrate, aceasta era... roz.

Cineva, undeva, în acest palat, citise pesemne niște cărți despre tinerele fete din rasa oamenilor și, în plină panică la gândul că trebuia s-o primească pe Moștenitoarea din Omois atunci când nimic nu era cu adevărat pregătit, transformase camera într-o chestie de un roz murdar. Cu o mulțime de jucării de pluș pufoase, un birou marchetat cu flori frumoase și cu păsărigureșe, care umpleau toată încăperea cu trilurile lor, și așezase pe el un caiet roz intitulat „Jurnalul unei prințese”, precum și un stilou mare, roz, ce avea deasupra o inimă.

Chiar și pereții erau acoperiți cu o ciudată țesătură roz care dădea impresia că respiră. Numai perdelele, cornișele și stafurile erau negre, ceea ce producea un efect... ciudat.

Tara evită să-și încrucișeze privirea cu cea a lui Grr'ul, căci marea gardă de corp se silea din răspuțeri să nu rânjească.

Ea era sigură cel puțin de un lucru: n-ar primi niciodată pe cineva într-o asemenea cameră.

Două servitoare veniră să aranjeze lucrurile Tarei (nu avea multe, mulțumită Schimbătoarei), în timp ce ea se instala în salon, apoi se înclină și o lăsară după ce îi arătaseră sala de baie. Atât de mare, încât ar fi putut face schi nautic în cadă, înveselită de o sirenă cu dinți prea lungi, de nu mai puțin trei coafeze argintate cu oglindă incorporată și de o jumătate de duzină de Elementari de aer și de apă numai în serviciul ei.

De îndată ce vampyrii ieșiră, Xandiar reveni cu un ciudat aparat prevăzut cu o mulțime de lumini care clipeau.

Văzând privirea întrebătoare a Tarei, el avu un zâmbet răutăcios.

— Sene mi-a dat această mică bijuterie. Savanții noștri au adaptat-o după un model terestru folosit de o țară numită CIA.

Sene Senssass, Căpetenia Mascaților, serviciile secrete din Omois, era și ea o thug, și o redutabilă spioană. Xandiar nu înțelesese încă, dar Sene avea ferma intenție de a-l lua de bărbat. Toată Curtea era la curent și pronosticurile erau la ordinea zilei. Cota era de 4 la 1 că ea va ajunge acolo unde și-a propus, înainte de sfârșitul anului.

— Ei, CIA nu e o țară, preciză Tara, e o agenție de informații care lucrează pentru o țară care se numește Statele Unite ale Americii.

— Desigur, Alteța Voastră, răspunse diplomatic Xandiar, căruia nu-i păsa de asta mai mult decât de prima lui spadă. Această mașinărie e capabilă să identifice și să neutralizeze orice dispozitiv de spionaj. O să vă arăt.

Apăsă pe un buton și, instantaneu, cam peste tot în jurul lor, se produsese niște mici explozii. Inclusiv în camera lui Grr'ul, care ieși cu un aer înnebunit și pe care ei reușiră cu greu s-o liniștească, și în sălile de baie.

Tara găsi acest din urmă detaliu cu adevărat nedelicat. Oare ce anume credeau ei, vampyrii, că avea să țină conferințe secrete în cadă?

Deodată, camera ei deveni mai puțin roz și un pic cam prea neagră.

Un puternic miros de ars se făcu simțit. Prudent, Xandiar verifică să nu fi dat foc casei președintelui vampyrilor, apoi levită pentru a atinge plafonul înalt de șase metri, și, cu cele patru brațe ale sale, degajă delicat resturile unor microfoane și scoop-uri ascunse pe care le descoperise.

— Măi, măi! făcu el cu o intensă satisfacție, o să le dau aceste fleacuri aprozilor, însoțite de complimentele noastre, după ce le-am neutralizat frații și surorile de pe culoar și din camerele noastre. Pe curând, Alteța Voastră.

— A fost... impresionant, Xandiar, îl complimentă Tara, transmite-i salutările mele prietenești Doamnei Sene Senssass și spune-i cât de mult îi apreciem ajutorul.

— Așa am să fac, Alteța Voastră Imperială.

Și închise ușa neagră din peretele negru.

Căci restul apartamentului era... mai ales negru. Foarte original, având în vedere restul palatului. Vaste ferestre dădeau înspre peisajul rece al Krasalviei, dominat de munții Tasdorului. Era deja noapte și cele două luni, Tadix și Madix, străluceau pe firmament.

Călătoria lor se sfârșise fără alt atac sau surpriză neplăcută. Tara apreciasse perfecțiunea geometrică a culturilor furajere vampyre, recea maiestate a munților și Schimbătoarea sa foarte caldă.

Ospitalitatea vampyră prevăzuse etape pentru prestigioșii invitați și, de îndată ce trecuseră frontiera, putuseră dormi în hanuri în care camerele le fuseseră rezervate. Asta li se păruse bizar Tarei și lui Fabrice, să vadă vampyri hangii, vampyri țărani, vampyri cizmari sau chiar vampyri zidari.

Prin raportare la imaginea cel puțin exotica a filmelor pe care le putuseră vedea pe Pământ și la frapanta personalitate a Maestrului Dragosh, acești vampyri surprinși în viața de zi cu zi păreau teribil de mărginiți. Era totuși destul de logic, ei nu-și puteau petrece timpul punând mâna pe fete drăguțe în cămașă

de noapte subțire pentru a le duce în niște donjoane lugubre. Când ai o țară, chiar trebuie s-o faci să meargă.

Președintele prevăzuse nevoile lor umane trimițându-le alimente la fiecare etapă, dar unii dintre hangii fuseseră totuși zăpăciți când aflaseră că trebuiau *să frigă* carnea...

Cineva bătu la ușă, și, fără a fi surprinsă, Tara îl văzu apărând pe Maestrul Dragosh, cu o expresie neliniștită pe față. Adulmecă o clipă, simțind miros de ars, dar în fața expresiei neclintite a Tarei, a lui Fabrice și a lui Grr'ul, se lipsi să pună întrebări.

Dacă nu cumva avea deja răspunsurile.

Tara se așează pe o sofa atât de neagră, încât aveai impresia că absorbea lumina, și îl privi pe vampyr.

— Asta e, Maestre Vampyr. Ne aflăm acasă la voi, gata să vă ajutăm cum putem noi mai bine. Ce așteptați de la mine mai exact? Președintele are dreptate. Voi nu-i puteți da drumul Selenbei... și, doar dacă veți găsi candidați la sinucidere, nu cred că regimul ei alimentar „eu te mușc și tu mori” o să devină foarte popular.

Maestrul Dragosh își mușcă buzele într-un gest foarte omenesc.

— Nu te-am făcut să vii aici pentru a o dezvinovăți.

Ah, mă tutuiește. Interesant. El, care e atât de ceremonios de obicei...

Tara holbă ochii.

— A, nu?

— Nu, nu poți face asta. A comis atâtea crime, e vinovată de ceea ce a făcut și, oricum, își asumă faptele. Mai rău, se laudă

cu ele. Ca și cum nu i-ar păsa prea mult dacă va muri. Pentru a o salva nu există decât o singură soluție.

— A, da? Care?

— Vreau ca tu s-o lecuiești.

* * *

Din pricina șocului, Tara sări în picioare.

— Poftim?

Apoi, înainte ca vampyrul să poată răspunde, scutură din cap, neîncrezătoare.

— Dar eu credeam că această maladie este imposibil de le-cuit, că ați încercat la fiecare caz care vi s-a prezentat? Și că ați dat greș...

Vampyrul nu clipi. Eșecurile îl costaseră scump. Degeaba.

— Tu nu existai pe-atunci, replică el calm. Și, oricât de puternici sunt congenerii mei, ei nu posedă același fel de magie ca a ta. Tara, tu ești singura care o poate salva pe Selenba, dar nu știu ce repercusiuni poate avea acest lucru asupra ta.

Femeia-trol verde se apropie, neîncrezătoare.

— De ce?

— Pentru că am reflectat îndelung asupra felului în care am putea s-o operăm pe iubita mea. Când Tara a fost atinsă de surplusul de magie, asta se datora faptului că dragonul renegat îi manipulasese genele. El a operat la nivel microscopic. Asta e ceea ce va trebui să facă Tara. Să ajungă la nivelul cel mai profund al celulelor Selenbei și să-i atingă ADN-ul.

Grr'ul își încrucișă brațele și se înfioră. Tara la fel.

— Asta nu bun, declară înalta femeie trol verde, care era ieșită din moda „eu Tarzan, tu Jane”.

Se postă în spatele Tarei, ca pentru a o proteja de vampyr, și adăugă:

— Asta periculos.

— Da, confirmă Maestrul Dragosh, impasibil. Ea o poate omorî pe Selenba dacă dă greș.

El se pleoști puțin, cu gâtul îndoit din pricina durerii.

— Dar iubirea mea e condamnată la moarte, oricum, ea n-are nimic de pierdut.

Tara înghiți în sec. Înțelegea de ce vampyrul îi ascunsese planul. N-ar fi venit dacă i l-ar fi cunoscut.

Nu?

Bineînțeles că da, trebuia să pună mâna pe prototipul inelului lui Kraetovir și, misiune imposibilă sau nu, intenționa să încerce.

— El e ca Angelus, nu-i așa? întrebă Fabrice care profesa o adorație absolută pentru Buffy. Dacă i se redă sufletul, ea redevine vampyrul gentil, echivalentul credinciosului Angel.

Maestrul Dragosh îl privi cu niște ochi rotunzi. Tara îi zâmbi lui Fabrice și, preț de o clipă, cei doi adolescenți redeveniră pământenii fani ai seriilor americane, în prezența unui adult incapabil să le descifreze limbajul.

Clipa trecu și Tara se posomorî. Super! Și cum făcea ea pentru a-i reda sufletul? Mai cu seamă că femeia-vampyr nu și-l pierduse, în realitate. Ea fusese doar otrăvită cu sânge de om de către Magister.

Grr’ul își săltă musculoșii ei umeri verzi. Și punctă amănuntul supărător.

— Ce preț pentru Tara? Dacă vampyr moare, Tara pare rău, noi repleacă hop, salut? Tara teafără?

Safir Dragosh ezită.

— Pro... procesul e delicat, sfârși el prin a preciza. Și lung. Eu nu ți-aș cere, bineînțeles, să-ți riști viața pentru a o salva pe Selenba, dar trebuie să recunosc că nu știu ce se poate întâmpla dacă tu ești profund cufundată în procesul de vindecare și Selenba moare...

Fabrice se ridică de pe sofaua pe care se întinsese cât era de lung, surprinzându-l pe Barune pe care-l mângâia distrat.

— E o foarte proastă idee, interveni tânărul Pământeau, alarmat. Regina Roșie a avut nevoie de mii de ani pentru a-i transforma pe oamenii de pe continentul interzis în vârcolaci și costul a fost teribil. Ea a omorât mii de oameni înainte de a reuși să ne stabilizeze. Mulți dintre dragonii ei au murit în același timp cu subiecții lor de experimente în aceste tentative. Și ea era o prestigioasă savantă, specializată în genetică, ceea ce Tara nu este.

Tarei nu-i plăcu acel „ne”, ea găsea că Fabrice avea puțin tendința să uite că era mai întâi om și apoi vârcolac.

Totuși, prietenul ei avea dreptate. Ea n-avea decât cincisprezece ani... mă rog, peste câteva zile, și cu excepția faptului că știa să se bată cu ajutorul magiei, pe care nici n-o dorise, nici n-o ceruse, nu știa mai mult decât ceea ce tutorii și mama ei o învățaseră.

Și care în niciun caz nu privea ADN-ul sub nicio formă. Drace! Singura experiență științifică pe care o realizase fusese disecția unei broaște, pe Pământ, la școală, și fusese bolnavă timp de două zile!

— Mie... mie nu prea-mi place să fiu pusă în fața faptului împlinit. Nu pot lua această hotărâre atât de repede, declară ea, binecuvântând-o pe mătușă-sa că o învățase să dea aceste răspunsuri atât de diplomatice. Trebuie să mă gândesc. O să vă dau răspunsul mâine.

Grr'ul, Fabrice și Maestrul Dragosh se uitară la ea la fel. Pesemne că ea avea o solidă reputație de repezită, deoarece păreau surprinși. Ea se drapă în demnitatea ei și le opuse un chip de madonă.

— Iubita mea slăbește cu fiecare oră, spuse grav vampyrul. Dar vă respect înțelepciunea. Nu e o hotărâre ușor de luat.

Ah, revenirea la „dumneavoastră”. Nu i-a plăcut răspunsul meu...

— În așteptarea hotărârii voastre, ați accepta să vă învăț metoda ce trebuie aplicată? Ca să-i puteți evalua toate riscurile?

Tara ezită, apoi dădu din cap. Vampyrul îi întinse o cărticică. Tara o privi, cu un aer interogativ.

— E metoda despre care v-am vorbit, Alteța Voastră, i-am adăugat câteva scheme și niște grafice pentru a putea pricepe pe deplin procesul.

Pe deplin era expresia! Erau cel puțin o sută cincizeci de pagini în această carte! Tara oftă discret, apoi o deschise. Avantajul în AltăLume era acela că toate cărțile se imprimau direct în mintea cititorilor. N-avea rost să recitești sau să înveți, era de-ajuns să citești.

Aceasta nu-i luă foarte mult timp, căci graficele, care ocupau mai mult loc, nu erau acolo decât cu titlu de ilustrație. Textul care explica metoda ocupa vreo treizeci de pagini. Și, odată ce-l înțelegeai, nu mai era așa de complicat.

Vampyrul aștepta răbdător ca Tara să termine de citit. Fabrice, fascinat, se plasase lângă ea și se strâmba atunci când schemele erau puțin prea explicite. Grr’ul, impasibilă, arunca o privire din când în când, se înverzea puțin, apoi își îndrepta atenția asupra vampyrului, ca o bună gardă.

Când se termină, Maestrul Dragosh întinse mâna și luă cartea.

Tara profită de asta pentru a face ca planurile ei să avanseze.

— Dacă mă hotărâsc să vă ajut, aş avea poate nevoie de un aport exterior de magie, în plus față de cel al Pietrei Vii. Știu că ați recuperat Steaua din Zendra, care permite studierea magiei. Nu e singura ei funcție, ea e capabilă totodată să „fure” puterea sorțitorilor și să o dea celui sau celei care o poartă, amplificând astfel puterea sa. Ea mi-ar permite să iau magia sorțitorilor sau a vampyrilor și s-o folosesc după voia mea. Unde se află, cum să fac dacă o să am nevoie de ea?

Evită cu grijă să vorbească despre inelul lui Kraetovir. Și așteptă, cu inima bătându-i cu putere. Dar vampyrul se mulțumi să dea din cap, ca și cum asta era evident, și să-și scoată globul de cristal cu un gest elegant.

— Am fost uimiți să găsim Steaua din Zendra asupra Selenbei când am capturat-o. Această mașinărie a dispărut de milenii. E un ciudat amestec între știință și magie, și noi credem că încă nu și-a dezvăluit toate secretele. Veniți, o să vă arăt unde se află.

Se apropie de biroul magnific marchetat din lemn întunecat și deschis la culoare ce contura florile din AltăLume și îl inseră în locul prevăzut în acest scop, în fața computerului. Ecranul de cristal se luminează.

În spatele lui, Tara scoase Piatra Vie din buzunar și șopti mental câteva cuvinte. Globul se ridică și deveni negru, apoi se pierdu în umbrele de deasupra vampyrului, invizibil, dar observând tot ceea ce făcea.

Vampyrul bătu rapid codul său pe globul de cristal, mascând vederea, astfel încât nici Tara, nici Fabrice să nu-l poată citi. Apoi apelă planul palatului care se desenă dinaintea lor.

— Uite. E în laboratoarele noastre, șase etaje mai jos decât apartamentul vostru, Alteța Voastră, spuse el desemnând o serie de încăperi care clipeau în roșu, împreună cu celelalte obiecte pe ale căror structură și funcționare le-o studiem. O să văd eu cum pot proceda pentru a v-o da.

Prima parte a planului chiar funcționa, Tara avea acum confirmarea că Steaua se afla în palatul prezidențial. Rămânea de sperat că inelul se afla și el tot aici.

— Și e de datoria mea să vă avertizez, continuă Safir pe un ton grav, punând globul de cristal în robă, care trecuse de la albastrul cu argintiu ale Lancovitului, la negrul cu argintiu ale Krasalviei. Nu-i atât de ușor să ne spui nu. Chiar fără să vă fi mușcat.

Tara, cu mintea încă plină de mica sa victorie, nu înțelegea. Chiar dacă ar fi fost mușcată pentru a o face să se supună, asta nu i-ar fi făcut nici bine, nici rău, întreaga ei escortă și ea însăși fiind imunizate împotriva salivei hipnotice a vampyrilor. Pentru orice eventualitate.

— Ei, asta e o ghicitoare?

El îi adresă un zâmbet ciudat și, deodată, fără vreun gest, începu să... strălucească. Da, e singurul termen care îi veni în minte Tarei. Pielea începu să-i lucească, parcă luminată din

interior, asemenea unui magnific porțelan. Ochii săi luară culoarea desăvârșită a unui scânteietor rubin, apoi, fără veste, se transformă într-o privire de om, inclusiv pupilele, adoptând o culoare cu reflexe de auriu presărat cu verde, hipnotizant, superb. Pletele sale strălucitoare erau parcă țesute din mătasea cea mai prețioasă și mai moale, iar Tarei îi trecu prin minte gândul absurd de a i le atinge pentru a fi sigură de acest lucru. Trăsăturile i se rafinară, alcătuind un chip atât de seducător, atât de perfect, încât nu puteai să nu te îndrăgostești pe loc de el.

Nu i se mai vedeau colții. Nu i se mai vedea decât frumusețea.

În acest moment, el personifica de minune acel poem al lui William Blake, pe care ea îl adora:

„Tigru! Tigru! Scânteind de foc

În pădurile nopții

Ce mână sau ce ochi nemuritor

A știut să creeze înspăimântătoarea ta simetrie?

În ce prăpăstii și în ce ceruri adânci

A ars focul din ochii tăi?

Pe ce aripi a cutezat el să se ridice?

Cu ce mână a cutezat el să ia în stăpânire acest rug?...”

Chiar asta era. El era sublim, dar rămânea un tigru. Un mâncător de oameni.

Vampyrul se apropie de Tara și aceasta îi simți suflul incredibil de cald pe buze când se aplecă spre ea, ca și cum se pregătea s-o sărute.

Și ducă-se dracului, dintr-odată, asta era tot ceea ce își dorea Tara. Galant necheză, alertat, dar Tara nu reacționează. Spaima mentală a pegasului era înecată de atracția fatală a magnificului vampyr.

— O să mă ajuți tu, dulce și frumoasă Tara? șopti el cu o voce atât de senzuală, încât ea simți deodată cum i se topeau genunchii.

Orice gândire rațională dezertase din capul fetei. Inclusiv faptul că Maestrul Dragosh devenise dușmanul ei cu câteva luni mai înainte. Deschise gura pentru a încuviința. Tot ceea ce și-ar fi dorit ființa ce se afla în fața ei, mai-mai s-o atingă, ar fi putut obține...

— Pfui, fluieră Fabrice, eu nu sunt atras în mod special de băieți, dar pentru el aș putea face o excepție!

Remarca sa era atât de bizară, încât Tara clipi. Timp de o clipă, își aminti că persoana pe care o avea în fața ei era Maestrul Dragosh. Ceva... ceva nu mergea deloc.

Barune țipă, și Galant necheză din nou, sensibil la suferința sa, dar paralizat de reacția companioanei sale. Ea își activă magia, nesigură în privința a ceea ce trebuia să facă. Vampyrul îi zâmbi tandru, apoi îi atinse brațul. Dulceața acestei atingeri o făcu să se înfioare și ea își pierdu din nou șirul gândurilor. Magia i se stinse. Vampyrul fu cât pe-acți să-i atingă ușor buzele, apoi oftă și se îndepărtă. Rămase luminos, și Tara simți că puterea sa de atracție nu era stăpânită decât cu greu. Dar și-o potoli și ea putu din nou să respire și să gândească aproape normal.

— Ah, murmură Safir cu regret, a trecut mult timp de când nu mă mai servisem de carisma mea pentru... a mă juca.

Tara și Fabrice îl priviră cu stupefacție. Grr'ul nu clipise, chiar dacă o cută de îngrijorare i se săpa între sprâncene și dacă mâna ei mare și verde era așezată distrat pe măciucă. Trolii erau desigur obișnuiți cu renghiurile vampyrilor.

— Drace! zise în cele din urmă Fabrice, cum faceți chestia asta? Ați putea să mă învățați și pe mine?

— Fabrice! exclamă Tara care încă își simțea obrazii roșii de emoție.

El se întoarse spre ea cu acea neomenească vivacitate pe care i-o remarcase deja.

— E genial ca putere. Eu nu sunt decât un lup beta deocamdată, nu unul dintre cei mai puțin importanți din haită, pentru că ei mă respectă datorită celor făcute pentru ei, și de asemenea pentru că sunt singurul dintre ei care deține puterea magiei, dar nu un mare caid totuși. Cu un truc ca ăsta, aș putea deveni lup alfa în mai puțin de un minut!

Vampyrul zâmbi din nou, ascunzându-și colții. Nu era o ființă umană, deloc, și totuși ceva, în acest moment, ceva din ciudata sa putere îl apropia de ei, pentru că nu aroganța era ceea ce se afișa pe minunatul său chip, ci vulnerabilitatea.

— Îmi pare rău, tinere lup, dar e o putere care ne e specifică și pe care n-o putem transmite. Asta ne permite să convingem prăzile să se lase prinse. Și când le mușcăm, transformăm durerea într-o senzație foarte plăcută. Bineînțeles, nu avem dreptul s-o folosim împotriva oamenilor. Dar mai mulți vampyri, printre care și președintele nostru, nu sunt încântați să aibă vizitatori străini, îndeosebi în acest moment. Ei ar putea fi deci tentați să-și folosească această carismă asupra voastră pentru a vă face să plecați.

În acest moment? De ce? Tu și ai tăi, Safir, ce încercați să ascundeți de ochii AlteiLumi?

El strălucea în continuare, era în continuare înspăimântător de frumos și erai ispitit să crezi tot ceea ce spunea. Tara închise

ochii. Da, acum când era prevenită, simțea puterea vampyrului ca pe o undă caldă și reconfortantă în care îți doreai să te învâli. El nu exercita influență asupra ei cu toată greutatea, așa cum făcuse cu două minute mai înainte. Din fericire.

Deschise din nou ochii și-i adresă un mic zâmbet tremurător. Galant se ghemui lângă ea, îmbărbătând-o și aruncându-i vampyrului priviri întunecate.

— Îți mulțumesc că ne-ai avertizat, Maestre Dragosh, articolă încet fata, recunosc că, dacă aș fi fost luată pe nepregătite, probabil că aș fi șters-o înainte de sfârșitul seratei. Era... era ceva destul de destabilizant.

— Faptul de a mă vedea o dată așa ar trebui să vă avertizeze dacă președintele nostru sau oricine altcineva încearcă să se folosească de carisma vampyrilor împotriva voastră. Acum, va trebui să găsiți o paradă pentru a rezista. Și așa cum ați putut constata, asta nu e atât de ușor. Nici chiar tânărul vostru lup n-a putut rezista.

— Da, bine, e-n ordine, mormăi Fabrice, încurcat. Nu-i nevoie să mai insistați!

— Femeilor... noastre le place să se folosească de carismă, tinere lup, așa că aveți grijă. Aici voi sunteți o pradă ușoară, chiar protejat de statutul de diplomat al Alteței Sale. Un incident poate avea loc foarte repede. Iar dacă voi sunteți prins în capcană, atunci și Alteța Sa va fi la rândul ei. Iar iubita mea va muri.

— O să fiu înțelept, confirmă Fabrice în silă. Nimeni nu mă va hipnotiza fără voia mea.

— Tocmai asta e problema, remarcă Safir, că nu va fi fără voia voastră. N-ați văzut niciodată o femeie-vampyr în toată

splendoarea ei. Credeți-mă, chiar și nouă ne vine greu să rezistăm. Acum, sunteți avertizați. Mă bazez pe voi.

— Ei, Safir?

— Alteța Voastră?

— Ai putea face mica ta... demonstrație asupra thugilor mei, dacă nu te superi? Nu mi-ar plăcea ca femeile voastre să se joace cu garda mea. Am neutralizat scoop-urile și microfoanele în toată această parte a palatului, puteți merge.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, Alteța Voastră, desigur. O să mă ocup de asta imediat.

Se înclină dinaintea Tarei și reverența sa era un adevărat poem. Apoi ieși, iar Tara avu impresia că toată lumina ieșea odată cu el.

Înainte ca ușa să se închidă, auziră sughițul de uimire al celor două gărzi de serviciu.

* * *

Piatra Vie țâșni din tavan și veni să se așeze din nou în mâna Tarei. Aceasta preferă o comunicare mentală, n-avea rost să-l alerteze pe Fabrice.

— *Prietenă, i-ai putut descifra codul? O să putem apela planul?*

— *Da, răspunse Piatra Vie cu un ușor dispreț. Asta ușor, drăguță Tara mă cheamă dacă are nevoie de mine, bine?*

— *Bine.*

Fabrice nu dăduse atenției manevrei sale. Privea încă ușa, năucit de strania putere a vampyrului.

— Ți-ai fi închipuit o asemenea chestie? zise el în cele din urmă.

— Nu, nici măcar o clipă. Pesemne că „își stinge” carisma când se află printre oameni. Cu o asemenea putere, vampyrii ar trebui să fie stăpânii planetei! Ceea ce mi se pare curios e că Selenba nu s-a folosit niciodată de asta.

— Nu, stilul ei e de a-i sfâșia pe oameni făcându-le cât mai mult rău posibil, răspunse sumbru Fabrice, încă furios pentru ceea ce îl făcuse să îndure femeia-vampyr. Ea se delecta în egală măsură cu frica și cu durerea. De altfel, în privința asta, nu trebuie să încerci s-o lecuiești, Tara, ai putea chiar muri!

— Nu sunt atât de ușor de omorât, răspunse Tara încercând să-și șteargă radioasa imagine din ochi. Și dacă simt că nu reușesc, voi putea oricând să mă desprind. Tu ce-ai face în locul meu? N-ai încerca s-o salvezi, știind că, în realitate, nu-i decât o victimă?

— Eu aș lăsa-o să crape, zise răspicat și sălbatic Fabrice. Ea m-a mușcat și s-a folosit de mine ca de o paieață. Crede-mă, Tara, Selenba e o canalie. Ea ar fi putut lupta împotriva acestei dependențe. Toată lumea poate lupta.

De acord, el nu greșea. Dar cum misiunea Tarei era dublă și cum nu intenționa să i-o dezvăluie, trebuia să-i dezamorseze imediat mânia, căci n-avea nevoie deloc de un alt obstacol în calea ei.

Ea îl privi pe tânărul pământean blond, apoi, înfigându-și ochii albaștri în ochii lui negri, strălucitori, remarcă:

— Tu ai fost transformat în vârcolac din întâmplare, dintr-un ghinion. Poți lupta împotriva acestei transformări?

— Asta n-a făcut din mine un criminal însetat de sânge, se supără Fabrice, șocat.

— Dar dacă așa ar fi fost cazul, ai fi putut lupta? Să combați și să refuzați să te transformați pentru a nu ucide? Sau n-ai fi avut de ales, pentru... a supraviețui?

Fabrice deschise gura... și o închise. Tăra își cunoștea prietenul. El era onest. Nu putea să se mintă pe sine. Instinctul de supraviețuire era puternic. Era mai conștient acum când corpul lui îi scăpa în parte. Tăra avea dreptate, era greu să lupți împotriva setei de sânge când vârcolacul trecea la conducere. El n-avea de gând să-i dezvăluie că singurul lucru pe care-l găsisese pentru a o controla era vânătoarea. Iar animalele din AltăLume fiind ceea ce erau, în special pe continentul interzis, mult mai sălbatic decât restul planetei, nu întotdeauna vânătorul era el...

— Dar asta periculos, interveni Grr'ul, care continua în felul bunului sălbatic. Președintele Drakul de acord?

Ah. Ea punea o bună întrebare. Dacă președintele era la curent cu tentativa de vindecare imaginată de Maestrul Dragosh, el nu trebuia s-o vadă cu ochi buni, mai ales dacă prețioasa lui invitată își risca viața, în treacăt. Ceea ce explica poate de ce Maestrul Dragosh tocmai îi gratificase cu micul său număr de luciolă. Ca să-i imunizeze.

— Hm, nu cred, reflectă Tăra după ce-și rememorase mental ceea ce spusese președintele. El a vorbit doar de pedeapsă. N-a menționat o posibilă vindecare. Vom vedea bine în seara asta la recepție. Astea fiind zise, dacă el încearcă să mă facă să renunț, nu văd foarte bine cum aș putea să nu-i fac pe plac fără să creez un incident diplomatic major.

Ea își mușcă buza de jos, gânditoare.

— Bun, deocamdată nu pot face mare lucru, exceptând faptul de a face o baie bună și de a mă pregăti pentru recepție. Grr'ul, vrei să te duci tu prima?

Deși erau trei băi, femeia-trol nu putea să se spele în același timp cu Tara pentru ca s-o poată supraveghea. Și avea să-i ceară unui thug să intre în timp ce ea însăși o să facă un duș.

— Grr'ul va aștepta Tara curată, confirmă ea.

— OK, atunci, pe curând.

— Pot veni să te spăl eu pe spate, o tachină Fabrice ca să verifice dacă ea era supărată pe el.

Ea îi întoarse un zâmbet delicios care îi încălzi vârful urechilor.

— Asta ar trebui să meargă. Am descoperit o altă funcție a Schimbătoarei, care include ștergerea pielii, inclusiv pe spate, și frecarea și lustruirea unghiilor. Nu înțeleg cum de-a putut bu-nică-mea să se despartă de ea, e genială chestia asta!

— Hm, văd că între mine și o entitate magică nu eziți!

— Dar și tu ești o entitate magică, Fabrice!

Și ea trânti ușa imensei săli de baie.

Fabrice zâmbi, se întoarse și se pomeni nas în buric cu Grr'ul. Femeia-trol îl privea cu o neliniștitoare pătrundere.

— Tu iubește Tara? îl întrebă ea abrupt.

— Eu o iubesc mult pe Tara, răspunse Fabrice fără a înceta să zâmbească.

— Tu nu mai iubește prințesa Gloria?

Zâmbetul lui Fabrice dispăru.

— Bineînțeles că da! Ce întrebare!

— Trolii iubesc o singură persoană, nu două. Trebuie să alegi între ele două, altfel vor suferi amândouă.

— Drace, o luă oblic Fabrice, uite că faci și rime!

— Asta nu caraghios, asta important.

— E-n ordine, minți Fabrice cu ușurință, Tara e cea mai bună prietenă a mea și pe Moineau o ador, așa că nu-ți face inimă rea, grasa mea!

Femeia-trol verde continuă să-l privească pe Fabrice, apoi trebui să renunțe în fața figurii sale senine.

— Grr'ul nu grasă, sfârși ea prin a bombăni.

— A, nu? rânji Fabrice, încântat să vadă că insulta își atinsese ținta.

— Nu, Grr'ul enormă.

Apoi se duse să se posteze în fața ușii sălii de baie, cu brațele încrucișate, cu sprâncenele ridicate.

Fabrice își ratase ținta. La troli, cu cât erai mai gras, cu-atât erai mai frumos.

Drace!

Nemulțumit, îi adresă un semn foarte sec din cap și ieși.

De cealaltă parte a culoarului, lumina vampyrului dansa pe sub ușa camerei lui Xandiar, făcând să scânteieze marmura neagră presărată cu aur a solului. Pesemne că era pe punctul de a-și face numărul în fața lor. Și după fața celor doi thugi în marea lor uniformă purpurie, care îl încadrau, trebuie că ei fuseseră primii care beneficiaseră de spectacol.

Cuprins deodată de o slăbiciune în genunchi, se propti cu spatele în ușă și inspiră adânc, lângă Barune care îl învăluia într-un aer neliniștit. Era într-o mare încurcătură. O iubea într-adevăr pe Moineau, chiar dacă acesteia îi venea greu să înțeleagă în ce măsură starea sa bruscă de vârcolac îl afectase. Tânăra sorțitoare putea să se transforme în Bestie, dar asta nu influența cu nimic mintea ei. Chiar dacă atunci când vânau împreună, Bestia era la fel de rapidă și de feroce ca el.

Ceea ce nu sesiza ea era că vârcolacul din Fabrice nu i se supunea atât de ușor. El trebuia să... cadă la învoială cu sine. Contrar celorlalți vârcolaci, el nu se născuse în această stare. El trebuia să învețe.

Pentru a înțelege mai bine, se hotărâse să-și petreacă timpul pe continentul interzis. Să trăiască împreună cu vârcolacii. Să alerge împreună, să râdă împreună, să construiască împreună cu ei. Să vâneze împreună cu ei.

Să ucidă împreună cu ei.

Și se ferise să-i povestească lui Moineau că, atunci când vâna cu noii săi congeneri, fetele lupoaiice îl găseau foarte apetisant. Și nu pentru a-l mânca.

Unele dintre ele erau într-adevăr șo... bine... superbe. Deocamdată nu cedase, credincios lui Moineau. Dar multe dintre ocupațiile haitei se învârtteau în jurul acestei activități. Lupii erau mult mai liberi în moravuri decât oamenii. Și asta era o problemă pe care trebuia s-o rezolve, într-o zi sau alta. Și iată că acum inima sa nehotărâtă îi juca o altă festă bătând pentru Tara.

Ea îl atrăgea din ce în ce mai mult. Ca o flacăra ce farmecă fluturile care își va arde aripile. Și se va împrăștia ca un fum.

Fără să mai punem la socoteală faptul că nu-și putea imagina reacția lui Moineau când avea să-și dea seama că el se îndrăgostea de cea mai bună prietenă a sa.

Era în stare să-l ucidă. Nu, nu avea să-l ucidă, dar risca să petreacă un foarte prost sfert de oră.

Oftă zgomotos, atrăgându-și privirea neliniștită a gărzilor. La urma urmei, avea să-și petreacă timpul cu Tara, va vedea ce o să se întâmple. Și-apoi, Tara era îndrăgostită de Robin, dar cine știa cu adevărat ce avea să se întâmple între V'ala și seducătorul semielf?

~ CAPITOLUL VII ~

Elfa violetă

sau când vrei să treci neobservată, e mai bine să eviți
dansatul pe mese...

Robin era pe punctul de a comite o crimă. Și cu atât mai rău pentru Ghicitorii de Adevăr. Nu i-ar mai rămâne decât să se exileze pe o planetă unde nu existau. Precum limburile. Sau iadul. Orice, numai să nu mai aibă de suportat nici măcar un minut mai mult manevrele V'alei.

Elfa violetă nu reușea cu niciun chip să înțeleagă faptul că Robin n-o iubea. Că nu voia să se cul... să iasă cu ea.

Și încă și mai puțin să devină tovarășul ei.

Oricare ar fi fost limbajul pe care-l folosisese, în pofida întregii sale răbdări, nu era nimic de făcut. Ea se făcea că nu aude sau schimba atunci vorba ori provoca o încăierare în care negreșit el era învins.

Nu era plăcut de spus, dar, în ciuda lecțiilor lui Llilandril, elfa violetă era în același timp mai rapidă și o războinică mult mai bună decât el. Acestea fiind zise, ultima dată nu terminase

mușcând țărâna, ca de obicei. Și chiar distinsese o sclipire de admirație în privirea ei verde.

Își ciufuli pletele colorate în alb-argintiu pentru a-și ascunde suvițele negre prea omenești. Dar ce spunea! Nu-i păsa câtuși de puțin de admirația V'alei.

Furios, își fixă privirea asupra obiectului mâniei sale. V'ala era pe punctul de a se da peste cap într-o tavernă înțesată, în uralele docherilor și ale piraților pe jumătate beți... și pentru unii complet matoliți, care îi aruncau credite-mute într-o ploaie aurită și argintată. Pielea violetă a tinerei elfe lucea de sudoare, atrăgând atenția spectatorilor. Pletele violete zburau, formând împletituri mai întunecate pe pielea ei, iar ochii, de un verde fraged, străluceau. Era... de neuitat. Adică exact contrariul a ceea ce trebuiau să facă. Se presupunea că trebuie să fie discreți, la dracu'! Sourv se agită lângă el, sensibilă la dispoziția furioasă a companionului său. Hidra miniaturizată şuieră, iar el și-o puse pe umăr ca s-o liniștească. Ea îi înconjură gâtul cu mai multe dintre capetele sale, ca un colier viu, inclusiv spinarea, atentă să-i retransmită și ceea ce se petrecea în spatele său.

De când se legase sufletește de Sourv, Robin descoperise că hidra sa era pe cât de jucăușă, tot pe atât de nepăsătoare, dar și că era dornică să învețe. Ea avusese ideea de a-și folosi capetele pentru a supraveghea ceea ce se petrecea în spatele lor. Se antrenase, de asemenea, să se deplaseze ținându-și ochii închiși și, după câteva cucuie și câteva răni, comunicarea se desfășura acum între ei de minune. Uneori se clătina puțin sub șocul imaginilor pe care le primea din toate părțile, dar metoda lor le

salvase viața în două rânduri. Îi mângâie unul dintre capete și hidra toarse de plăcere, ca o mare pisică bleu-verde.

Se găseau la Oo'sale , un port important din oceanul Cețurilor, într-o tavernă de la marginea mării. Clădit din niște solide trunchiuri de trr roșu, hanul „Seducătorul Bourrée¹” strângea laolaltă pleava din AltăLume, pirați, hoți, asasini de tot felul. Încăierările erau aici frecvente și paiele care acopereau solul nu serveau doar la a absorbi halba de bere vărsată. Două sirene bătrâne cu solzi albaștri făceau curățenie, plutind în bulele lor de apă evitându-i pe bețivi.

Plopii milenari își udau rădăcinile într-o apă puternic mineralizată și își scuturau frunzele agitându-și crengile al căror suc otrăvit era prizat pentru efectul său rapid și aproape indetectabil. Era nevoie de zeci de ani pentru a obține sucul care îți permitea să scapi de indezirabili și de prețul său astronomic. Fiole cu otravă gata preparate îi așteptau pe amatori. Elfi de toate culorile, albi, negri, violeți, își sorbeau s'llivuril-ul, lichiorul lor fumegător și efervescent, pe care rasa lor îl îndrăgea. Și care era interzis aproape peste tot în AltăLume. Un trol pe jumătate transformat în căpcăun saliva în fața unei semi-duzini de gigantice coaste de traduc. Își aștepta viitorul său contract și, dacă nu mai avea mijloacele de a-și cumpăra carnea, el n-ar fi avut decât dificultatea alegerii din grămadă. Motiv pentru care un cerc respectuos îl îndepărta de ceilalți convivi. Era mai înalt decât trolii și în pelajul său verde se amestecau peri de blană brună. Nimeni nu văzuse vreodată un căpcăun. Cel puțin, cei care-l văzuseră nu supraviețuiseră ca să se laude cu acest lucru,

¹ Vechi dans popular francez. (N.t.)

așa că oamenii îi numeau troli pe jumătate transformați în căpcăuni.

V'ala și Robin se îmbrăcaseră în niște veșminte minunate, dar murdare și cârpite, ca și cum fuseseră bogați și cunoșteau acum un revers al norocului.

Foarte potrivite cu cele ale altor clienți. Cu regret, Robin trebuise să-și lase arcul lui Llilandril la hotelul lor, deloc mai strălucit. Arma vie protestase, dar frumusețea sa nu cadra cu noul standing al celor doi elfi.

Căci ei îl hăituiau pe celebrul căpitan SângeNegru. Un triton renegat care asasina și jefuia navele ce se aventurau pe oceanul Cețurilor.

În ultima vreme, scufundase puțin cam prea multe nave omoisene și lancoviene. Împărăteasa Lisbeth din Omois, Regele Bear și Regina Titania din Lancovit, împinși de gildele comercianților, sfârșiseră prin a se enerva. Împărăteasa trimisese mai mulți dintre Mascații ei să pună mâna pe triton, dar fie că fuseseră uciși, fie că dăduseră greș. Suveranii din Lancovit trimisese doi Înalți Magi însoțiți de un Ghicitor, dar pirații îi reperaseră de departe și acostaseră în altă parte. Erau mii de porturi pe planetă, chiar dacă acesta avea reputația de a fi favoritul căpitanului triton.

Robin și V'ala fuseseră deci însărcinați cu această misiune, fără voia Lancovitului. Ei îi dădeau raportul direct Împărătesei, fără niciun intermediar.

Robin fusese încântat, până în momentul în care își dăduse seama că nu fuseseră aleși pentru valoarea lor, ci pentru că erau

tineri și mai puțin susceptibili de a fi bănuți, pe de o parte, și pe de alta, pentru că blestemata de Împărăteasă din Omois nu-l lăsa nici două minute singur cu Tara. Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos, dar ce credea Lisbeth? Că avea s-o răpească pe Tara pe calul lui alb și că o să fugă cu ea pentru a o lua de soție dacă rămâneau prea mult timp împreună? Mai întâi, Tara era cea care avea un cal, un pegas în cazul de față, și apoi, tipul care ar încerca s-o răpească pe Tara, s-ar expune la o neplăcută surpriză. De când Magister încercase acest lucru, Tara își dezvoltase o serioasă alergie la acest tip de inițiative.

Timp de două luni, în cursul cărora ei lucraseră pentru mai mulți pirați, V'ala și Robin își croiseră o serioasă reputație de bătauși... Nu putuseră zdrobi operațiunile de trafic pe care le descoperiseră, pentru că nu aceasta era misiunea lor principală, dar serviciile secrete ale multor țări așteptau cu nerăbdare ca operațiunea lor să ia sfârșit pentru a arunca în temniță un anumit număr de oameni. Care aveau să fie probabil foarte surprinși.

Cu o săptămână în urmă, Robin aflase de la un informator că omul său, căpitanul, se pregătea să facă recrutări. Precedentul său echipaj se lăsase decimat în timpul unui asalt prost pregătit și el avea nevoie de recruți. Neîncrezător, tritonul nu angaja decât pe bază de cooptare. Trebuia să fii cunoscut de cineva care se punea chezaș, altfel, nu era nimic de făcut.

Se făcuseră de acum cinci nopți de când așteptau mult și bine la „Seducătorul Bourrée” în speranța că vor fi angajați de SângeNegru, când V'ala, care se plictisea, hotărâse să le sfideze pe cele două dansatoare din cabaret.

Cele două elfe albe, furioase, sub amenințarea cuțitelor, trebuiseră să-i lase locul tinerei. Orchestra de Tatzboumi¹ își agitase tentaculele pentru a protesta, dar când cuțitul V'alei se înțepenise între două dintre tentaculele cele mai agitate, ei conchiseseră prudent că era mai bine să-i dea ascultare nebunei în violet.

Robin nu se arătase mai întâi interesat de dansul V'alei. Îi supraveghea pe trol și pe ceilalți băutori în timp ce-l pândeau pe SângeNegru. Apoi sughițurile de admirație sfârșiseră prin a-i atrage atenția și privise.

* * *

Prin fumul verzui al ierburilor de Bo'x, pe care elfii și oamenii le fumau pentru efectul lor relaxant și dinamizant totodată, Tatzboumii făceau să răsunе instrumentele muzicale, bătând din tentaculele lor pătate.

Pe scena de trr roșu, V'ala tocmai ridica nivelul.

Se descotorosise de centiron, de cămașa cu jabou din dantelă fină și de pantalonul din piele care i se mula pe corp. Având pe ea doar o brasieră și un șort boxer de culoare violetă asortate la pielea ei atât de bine, încât aveai înspăimântătoarea impresie că era goală, ea își scosese cuțitele din centiron.

Și dansa cu...

Mușchii săi unduiau, pielea îi lucea de sudoare, ea sărea și se ghemuia, dansa de parcă viața ei depindea de cât era de agilă.

¹ Veri ai Cahbourn-ilor, acestora le place muzica, și mai ales tot ceea ce face bum, chiar dacă sunt capabili să interpreteze melodii alese și delicate. (N.a.)

Ceea ce era cazul, căci arunca în sus cuģitele și le prindea fără să se sinchisească de tăișul lor. Elfii erau captivați, ca și oamenii. Robin își mușcă buza. Ochii V'alei nu-l părăseau. Pentru el dansa acest vechi dans elf de dragoste și de moarte. Dar dacă sângele său de elf fierbea și îi striga s-o apuce strâns, s-o ducă în vârful unui arbore și să-i facă o mulțime de lucruri interzise celor mai tineri de o sută de ani¹, partea sa umană îi spunea că: în primul rând, nu era niciun arbore prin apropiere, și că, în al doilea rând, se aflau acolo pentru a pune mâna pe SângeNegru și a-l da pe mâna Ghicitorilor de Adevăr.

Uneori, își ura partea omenească.

Invocă deliberat imaginea Tarei pentru a-și redobândi calmul. Ea îi lipsea îngrozitor și se grăbea s-o revadă. Capturarea lui SângeNegru i-ar putea permite, grație contractului semnat între elfi și Omois, să beneficieze de o lună de concediu cel puțin. Pe care avea ferma intenție de a o petrece cu Tara, fie că Împărăteasa voia sau nu.

Asta îl ajuta considerabil să-și păstreze capul pe umeri.

Se produse o agitație la ușa tavernei și un triton gigantic, cu niște colți pătați cu negru, cu pielea-i albastră acoperită de tatuaje de clanuri, intră în cavernă. Pentru a merge, se sprijinea de un trident ascuțit. Sau era rănit și Reparus-ul nu funcționase cum trebuie, sau atunci avea o problemă cu unul dintre picioare.

¹ Ca și sorģitorii, elfii devin răspunzători de actele lor din momentul în care intră în posesia puterilor lor. Dar această lege e o lege altmundană. Elfii, ei socotesc că ating majoratul dacă reușesc să supraviețuiască aproape întregi până la o sută de ani. (N.a.)

Ca toți tritonii și sirenele când intrau în contact cu pământul în afara bulei lor de apă, coada sa de delfin se modifica pentru a se transforma în două picioare musculoase și fără solzi, ceea ce le făcea curios de omenești.

Era însoțit de doi oameni și de doi elfi violeți. A căror atenție se fixă imediat asupra V'alei. Robin înjură în tăcere. La timp pentru discreție!

Tritonul se așază la o masă, măturându-l pe bețivanul care sforăia, ca pe o cantitate neglijabilă. Pârâitul care punctă căderea bărbatului îi făcu să freamăte pe consumatori, care se îndepărtară. Forța îi era la fel de considerabilă ca și pânțele.

Robin se strâmbă. De obicei, tritonii erau mai degrabă de o constituție subțire. E întotdeauna mai ușor să înoți repede cu o musculatură longilină. Acest triton trebuia să fie un colos prin raportare la ai săi. Care, mai mult, nu se amestecau în treburile AlteiLumi decât pentru a le vinde untul și laptele balenelor mărilor, balbunele cu pielea roșie, la niște prețuri scandaloase.

Apoi strânse din ochi, ușor surprins. SângeNegru nu avea bulă de apă. Și asta era ciudat. Cele două bătrâne sirene care-și făceau serviciul evoluau în bula lor, menținută coerentă cu ajutorul magiei. Ele își puteau petrece un timp afară, dar asta le producea întotdeauna durere, pielea li se descuama foarte repede, branhiile se uscau.

Tritonul, în schimb, părea proaspăt ca un gardon, solzii săi rămăneau strălucitori și branhiile sale palpitau pe flancuri ca și cum respira aer direct. Robin își întoarse mâna discret. În interiorul pumnului său era incrustată o piatră neagră. Împletitura de linii negre tatuate care o înconjurau făceau din ea un fel de giuvaier, o decorație. În realitate, era un gadget foarte isteț al

serviciilor de informații din Omois. El îi permitea lui Robin să știe cu ce tip de magie avea de a face. Când îl activa, silueta celui sau celei spre care o îndrepta se afișa în fața ochilor săi și îi arăta ce fel de magie era folosită.

Magia demonilor era diferită de magia elfilor sau de magia oamenilor. Totuși, când își orienta pumnul spre țintă, piatra nu afișa decât puțină magie, doar niște puncte albastre, magia mării, pe armele marinarilor care îl înconjurau pe căpitan. Dar asupra lui SângeNegru, nimic.

Așa stăteau lucrurile. Respins probabil de ai săi, tritonul era un mutant, capabil să respire la fel de bine sub apă ca și pe pământ. Asta avea să ușureze lucrurile. Un triton cu o constituție atât de aparte nu avea să fie atât de greu de găsit, dacă nu reușeau să fie angajați.

Tritonul nu era interesat de tumele V'alei, spre deosebire de locotenenții săi. Fixa sala cu un aer dubitativ, și Robin se grăbi să-și lase capul în jos. Avea să aștepte să vadă cum reușeau ceilalți să se facă angajați. Odată pe vas, trebuia să-l prindă în flagrant delict pe triton. Chiar dacă Ghicitorii puteau probabil alcătui lista crimelor sale începând de la naștere, legea impunea un flagrant delict, sau o bănuială bazată pe o dovadă de nerespins. Deocamdată, tritonul nu era decât un cetățean oarecare pe punctul de a se destinde într-o tavernă.

Hangiul se apropie. Era un Tattris, dar unul dintre cele două capete brune spânzura moale într-o parte, cu ochii mijiți. Se spunea că se rănise la acel cap cu ocazia unei încăierări între mateloți, atunci când se pregătea să fotografieze celebrele porți ale negustorilor de mirodenii, incredibil de sculptate, pentru o carte pe care urma s-o scrie. Tattris-ul aproape că își pierduse

mințile. Se instalase pe docuri, cumpărase hanul și de atunci... aștepta. Nimeni nu știa ce, la drept vorbind, dar aștepta.

Robin și V'ala se lăudaseră cu isprăvile lor și dovediseră în mai multe încăierări că nu glumeau. Tatris-ul îi arată tritonului, ca și pe celelalte trei persoane, printre care căpcăunul. Mulțumit, SângeNegru dădu comanda, apoi se aplecă și îi șopti ceva unuia dintre elfii săi, care se ridică și se apropie de căpcăun. Acesta își curăța colții plini de grăsime cu ajutorul unei așchii de os. Îi înghițise carnea cu o incredibilă rapiditate, știind că, normal, o coastă de traduc trebuia să ajungă pentru hrănirea unei familii de oameni timp de două săptămâni bune.

Robin, ca toți elfii, avea un auz deosebit de dezvoltat. Așa că își ciuli urechea, eliminând zgomotul bețivilor pentru a se concentra asupra discuției în desfășurare.

— Căpitanul meu ar avea să-ți propună un contract, căpcăunule, șopti locotenentul, el te invită la masa lui pentru a sta de vorbă.

Căpcăunul se ridică, dominându-l pe elf cu trei capete. Apoi, fără să spună nimic, se puse în mișcare spre SângeNegru. Străbătu sala și ceilalți clienți se dădură la o parte cu toată viteza. Se plantă în fața tritonului.

— Eu Krr'al. Tu are contract? mormăi el. Cât, pentru cât timp?

Tritonul nu se pierdu în fața agresivității căpcăunului.

— Fie ca arborele tău să înfrunzească, semi-căpcăunule Krr'al, îl salută el politicos.

— Ție, mare calmă, pește domol, răspunse căpcăunul așezându-se. Atunci?

— E un contract curent, preciză cu seninătate SângeNegru, deschizând larg ochii săi gri-verzi despicați de o pupilă aurie. Un credit-mut de aur pe săptămână, o jumătate-parte, de matelot, din toată prada. Familia ta va fi prevenită dacă ești ucis. Și eu îți plătesc înmormântarea, incinerarea sau imersiunea, în funcție de ceea ce preferi. Tu lucrezi pentru mine timp de un an. Poți să te alegi cu o parte întreagă dacă ești încă în viață. Al doilea contract e de trei ani.

Robin fu cât pe-acți să fluiera printre dinți. Contractul era succulent. Rar se întâmpla să câștige atât un simplu matelot. Fie el și un semi-căpcăun. Tritonul trebuia să aibă o teribilă nevoie de echipaj.

Dar dacă era flămând, căpcăunul nu era și prost.

— Prada? sublinie el pe un ton curios.

— Da, confirmă pe un ton ferm căpitanul. Prada. Tu nu pui întrebări, eu nu pun nici atât. Și toată lumea e mulțumită.

— Tu, pirat? se încăpățână căpcăunul.

— Eu, om de afaceri, răspunse tritonul dezvelindu-și dinții înnegriți cu vârfuri ascuțite. Deci? Te interesează?

— Plus carne șase kilograme în fiecare zi și eu lucrez pentru tine, răspunse căpcăunul.

Tritonul îl privi, apoi zâmbi.

— S-a făcut, zise el scuipând în mâna sa palmată. Avem un contract.

Căpcăunul scuipă o flegmă groasă în mâna lui enormă pe care tritonul i-o strânse fără să slăbească.

Unul dintre oameni îi întinse o hârtie pe care SângeNegru adăugă clauza privind carnea, apoi o semnară amândoi.

— Tu te imbarci mâine la orele șase, preciză SângeNegru ștergându-și discret palma încleiată. Nava mea e amarată la cheiul 5. Nu te poți înșela. Se numește *Răzbunarea Neagră*.

— Krr'al va găsi. Krr'al va fi acolo.

Se răsuci pe călcâie, apoi scoase un enorm râgâit de mulțumire care mătură mesele chiar în momentul în care unul dintre băutori își aprindea pipa. Se produse un *Ooouuf!* Și capul bietului tip se aprinse. Tovarășul său de masă îl stropi cu breubere și stinse incendiul.

— Oooppps, pardon, mormăi căpcăunul.

El ieși din tavernă în timp ce omul clipea din ochii săi înnegriți de funingine și uzi de bere, privindu-și pipa cu un aer neîncrezător.

Perfect, Robin avea numele navei. *Răzbunarea Neagră*. Puținii mateloți supraviețuitori descriseseră nava atacatoare, dar nu-i zăriseră numele. Probabil făcut nevăzut cu ajutorul magiei în momentul asaltului. De asemenea, descrierile privitoare la triton rămăseseră vagi. Numai grație unei anchete minuțioase și îndelungi, serviciile din Omois sfârșiseră prin a-l desemna pe SângeNegru ca probabilul lor vinovat. Dar „probabil” că nu voia să spună „asta e sigur”. Le revenea lui Robin și V'alei s-o dovedească.

Robin se gândi la numele navei. Așadar, tritonul avea o *răzbunare* de îndeplinit? Împotriva cui și pentru ce? Robin se simți curios. Totul era ciudat în acest personaj.

Apoi zări o mică pată aurie pe gâtul tritonului și tresări. Pe toate infernurile din limburi, cum se făcea că un triton se pomenise sclav în minele de Sare salterensă? Și cum reușise să supra-

viețuiască? Căci ceea ce vedea el era semnul lăsat de un t'sil auriu. Or, nu exista antidot pentru o asemenea infecție cu t'sil auriu.

Cu excepția morții.

T'sil-ul, un vierme originar din deșertul Salterensilor, își paraliza gazda înainte de a i se înfige în carne. În general, la nivelul gâtului. Străpungea atunci o arteră majoră și își împrăștia ouăle în tot corpul victimei sale. De îndată ce acest lucru era făcut, în câteva minute, el se dizolva. Paralizia dispărea și ouăle așteptau. Le trebuia în jur de o sută de ore înainte de a deveni active. Se transformau atunci în viermi săpători, care devorau trupul gazdei lor, și ciclul continua. Prima soluție de a scăpa de t'silii cei mai obișnuiți era antidotul. Trecând în sistemul sanguin pornind de la stomac, el ataca ouăle și le distrugea, motiv pentru care trebuia absorbit cu cel puțin două ore înaintea ecloziunii. Dar acest antidot nu funcționa pentru varianta aurie de t'sili, care nu se vindeca decât cu cealaltă soluție: moartea purtătorului. Dacă inima înceta să mai bată, atunci ouăle nu puteau rezista lipsei de oxigen în sânge și mureau instantaneu.

Vânătorii de Sare salterensi, niște feline mari, bipede, cu niște colți galbeni, utilizau t'silul pentru infectarea, apoi ținerea sub control a sclavilor pe care-i răpeau de la alte popoare. Doar ei, sau aproape numai ei dețineau antidotul.

Tara, ca și Robin, nu-i iubea prea mult pe Salterensi.

Ceilalți din AltăLume nici atât, de altfel.

Robin îl scrută pe triton, chiar și mai curios. Da, acum vedea. Dacă tatuajele erau atât de complexe, aceasta se datora faptului că ascundeau niște semne de bici.

Își apropie celălalt pumn de gură și dictă aparatului înregistrator care se ascundea în brățara sa din piele:

— Să se verifice ce fel de marfă era transportată de către vasele atacate, și dacă avea vreo legătură oarecare cu Salterensii.

Locotenentul, mulțumit, se îndrepta acum spre Robin și acesta își lăsa pumnul în jos, apoi se concentrează asupra paharului său de croagrișe:

— Tu și soră-ta căutați de lucru, ne-a spus hangiul, murmură piratul aplecându-se. Căpitanul meu chiar ar putea fi interesat...

Robin ridică o privire nepăsătoare spre locotenent, apoi îi măsură din priviri ținuta. Elful era bine îmbrăcat, mai curat decât ar fi crezut. Măinile i se sprijineau pe cele două săbii ale sale, ceea ce nu era ceva rar la elfii violeți, din fire ambidextri. Părea senin, adopta alura unui pașnic comerciant. Robin clătină din cap, cumva satisfăcut de inspecția sa și se ridică. Apoi fluieră și V'ala se opri. Fără să-i pese de marinarii care urlau, se îmbrăcă la iuțeală, ascunzându-și magnificele-i picioare, spre mare ciudă a băutorilor, și sări jos de pe scenă, abia gâfâind ușor.

— M-ai chemat, iubite frățioare? zâmbi ea cu toți dinții, atât de albi pe fața ei violetă.

Ei nu-i plăcuse deloc sugestia lui de a se da drept frate și soră și i-o plătea în orice moment.

— Ni se propune de lucru, surioară, replică Robin arătând spre masa lui SângeNegru. Să vedem dacă e ceva interesant.

V'ala se prefăcu a-l descoperi pe tritonul care îi cântărea, imposibil, apoi le făcu semn să ia loc.

— Fie ca vântul să sufle în pânzele tale, făcu ea cu o voce târăgănată instalându-se cu grație. Căpitane.

— Fie ca marea să fie îngăduitoare cu voi, răspunse SângeNegru. D'ula și V'ugil, nu-i așa?

Robin dădu din cap confirmând falsele lor nume.

— Frate și soră vitregi?

— Da.

— Căpitan SângeNegru! Am nevoie de un echipaj.

— Noi nu suntem mateloți, îi replică sec V'ala.

Ceea ce n-o împiedică să se aplece pentru a-i face pe toți cei de la masă să profite de adâncul ei decolteu.

Tritonul schiță un zâmbet apreciativ.

— Voi sunteți elfi războinici. Da, nu mă îndoiam de asta. Voi știți să vă bateți, mi-a spus Maestrul Dedoris. Mi-a mai mărturisit că l-ați scăpat de câțiva nedorți.

— Îmi răsturnaseră berea, mormăi V'ala morocănoasă. Și simțeam nevoia să mă defulez.

— Am văzut că te foloseai de cuțitele tale când dansai. Dar ești la fel de bună și la aruncarea lor?

V'ala îl privi, apoi zâmbi.

— Frumosule căpitan, toarse ea, îl vezi pe porcul ăla gras care e pe punctul să trișeze la masa celor patru, din fundul sălii?

Nu era totuși o insultă, căci individul era un războinic orc, care aducea efectiv cu un porc mistreț gras, biped, în zale de fier. Colții săi sculptați erau negri de sânge uscat. Juca împreună cu doi oameni și un vampyr.

Căpitanul se întoarse și dădu din cap.

— Nu știu dacă trișează, dar îl văd. Și?

Nu avu timp să reacționeze, că o lamă de cuțit și trecea pe la urechea lui și se înfigea în laba orcului, care guiță de durere, lăsând să-i scape cărțile ascunse sub brățărilor sale de forță și perii săi urât mirositori.

Blocați pentru o clipă, ceilalți trei jucători fixară cărțile, apoi își scoaseră armele, care aduceau mai degrabă cu niște satâre

decât cu niște cuțite convenabile. Îl scăpară pe orc de lama de cuțit înfiptă în mână, apoi îl încadrară pentru a ieși împreună cu el. Se auzi un scurt strigăt găuit, apoi se întoarseră. Fără orc.

Unul dintre ei îi înapoie V'alei arma, în timp ce se înclina, apoi se apucară din nou să joace, după ce una dintre sirene șterse cu un burete sângele de pe masă.

— Foarte... impresionant, comentă tritonul. Știi să folosești alte arme?

— Spadă, arbaletă, arc, tricroc, tot ceea ce taie, face bucăți sau tranșează, da, știu.

— Arme de foc?

Robin încremeni, V'ala făcu ochii mari.

— Armele de... sunt interzise în AltăLume.

— Și pirateria, răspunse sobru SângeNegru.

Da, desigur, avea dreptate. De ce să furi un ou când poți să furi un bou?

— Guvernele îi spânzură pe cei ce importă arme de pe Pământ.

— Și pe pirați îi spânzură. Și deși asta nu vă privește, cel care îmi furnizează arme e un membru al unui guvern, indică SângeNegru. El n-are deloc interesul să fiu capturat.

Asta, babanule, e o informație care valorează aur. De asta erai atât de greu de prins? Împărăteasa și Tara aveau dreptate să nu vorbească nimănui despre misiunea noastră...

— Arme de foc, nu, răspunse Robin. Nu știm.

Numai anumite trupe guvernamentale aveau arme de foc. A recunoaște că știau să se folosească de ele nu era credibil.

— Tun activat de magie? continuă tritonul. Nivel de magie?

— Noi nu suntem tunari, dar știm să le folosim dacă e necesar. Iar nivelul nostru de magie e de mai puțin de o mie la D'ula, și de două mii pentru mine, răspunse Robin.

Era net sub nivelul lor real, dar Robin voia să păstreze o mică marjă de siguranță. Plafonul unui Înalt Mag ajungea la cinci-șase mii. Demiderus, Prea Înaltul Mag, atingea mai bine de zece mii. Nivelul Tarei încă nu era măsurat, pentru că el varia mereu.

În măsura în care exista un aparat capabil să-l măsoare fără să explodeze...

— Nu e rău pentru niște elfi războinici, aprobă tritonul. În general, dacă rasa voastră e bună în luptă, ea e mediocră în magie. Eu dau un credit-mut de aur pe săptămână și de persoană. O jumătate-parte, pentru fiecare, din pradă. Un contract de un an. Dacă vreți să vă reangajați, al doilea contract e de trei ani. Veți avea aventură, încăierare, fem... (se răzgândi întâlnind ochii verzi ai V'alei) ei... munți de aur dacă totul merge bine. Iau pe seama mea și funeraliile voastre în cazul în care nu veți fi atât de buni pe cât credeți. Și nu există dezertori din echipajul meu. Nu în viață, cel puțin.

V'ala și Robin schimbă între ei o privire, ca și cum ezitau.

— O parte întreagă de persoană, întrebă Robin, curios să vadă până unde va merge piratul.

— Trei sferturi de parte și nu mai există discuție, îl contră SângeNegru.

V'ala scuipă în palmă.

— Gata. Avem un contract.

Tritonul o imită, urmat de Robin. Semnă apoi contractele cu falsele lor nume și primărește aceleași consemne ca și căpcăunul.

Tritonul se dezinteresează de ei. Lui Robin i se păru ciudat că nu-i puse nicio întrebare privind abilitate sa în materie de arme. De parcă numai V'ala îl interesa.

Locotenentul aducea deja al treilea selecționat și ei trebuia să părăsească masa. Mulțumiți, se întoarseră la hotel, „Repausul Elfului”. Îl aleseseră pentru că nu se afla departe de „Seducătorul Bourrée”, pentru că prețul camerelor era corect, scara scârțâia îndeajuns pentru a avertiza în privința oricărei vizite nedorite, iar zăvoarele de la uși erau foarte solide și la adăpost de orice magie.

Robin tocmai făcea al doilea duș și se pregătea s-o scoată pe Sourv, căreia îi plăcea foarte mult apa, când cineva bătu la ușa sa. Era V'ala.

— Dușul meu nu funcționează, pesemne că Elementarul s-a dus la plimbare, zise ea. Pot să-l folosesc pe al tău, dacă nu te superi?

El oftă și o lăsă să intre în camera sa.

— Du-te, eu mi-am făcut dușul.

— Mersi, răspunse ea fără să facă nicio aluzie deocheată, ceea ce îl făcu să se schimbe în mod plăcut.

Sourv șuieră când V'ala o dădu afară din baie și se duse să se așeze îmbufnată pe genunchii lui Robin. O auzi făcându-și dușul, fredonând ușor, în timp ce el își scria raportul către Împărăteasă. Prudent, puse un Protectus în jurul încăperii înainte de a trimite textul prin globul de cristal. N-avea chef ca acoperirea sa să se năruie în acest moment crucial al misiunii lor și trebuia să se protejeze de urechi indiscrete.

V'ala sfârși prin a ieși, învelită într-un prosop foarte ud care i se lipea de corp. Cu lungile ei plete bleu-violet lipite de spate,

cu pielea violetă, caldă toată ca urmare a dușului, arăta magnific... și ea știa asta prea bine.

Luă o poză, cambrându-se imperceptibil. Robin se pregătea să vorbească în momentul în care ea își dădu brațele la o parte.

Prosopul căzu.

Robin închise ochii. Sourv, crezând că el voia s-o antreneze, îi trimise imediat imaginile, și șapte V'ala goale dansară în mintea sa.

Robin gemu și întrerupse cât mai repede cu putință comunicarea cu Familiarul său.

— Ascultă, zise el cu o voce sugrumată. De câte ori trebuie să-ți spun? Nu te vreau, V'ala, sunt îndrăgostit de Tara. Poți face ce vrei, nu-ți va fi de niciun folos.

Patul scârțâi lângă el. Fata se așezase și coapsa ei o atinge pe a lui. El deschise ochii... pentru a-i închide la fel de repede. V'ala nu se îmbrăcase.

— O iubești pentru că e prințesa Omois-ului? Una dintre viitoarele puteri din AltăLume?

— Nu, m-am îndrăgostit de ea înainte de a ști cine era. O iubesc pentru că e cinstită, curajoasă și nu mă minte niciodată, nici nu încearcă să mă manipuleze.

— După părerea mea, dacă vrei să reușești s-o ai, trebuie să faci ceea ce fac îndrăgostiții pământeni în filmul pe care l-am văzut săptămâna trecută. S-o închizi într-un castel până când spune da.

Ei nu, dar despre ce vorbea? Tipul care s-ar amuza s-o închidă pe Tara risca s-o sfârșească în ceva mic, verde și foarte atent la muște.

Sau foarte mort.

Respiră profund, regretă însă, pentru că mireasma caldă a elfei îi invadă nările, și suflă zgomotos.

— V'ala, de ce nu-ți găsești tu un elf? Tu știi că majoritatea dintre noi ar da totul pentru a fi cu tine. Ești frumoasă, ești inteligentă, ești cea mai de temut dintre războinice.

— Dar tu nu mă vrei, continuă V'ala pe un ton sec.

— Nu. Eu cunosc legile noastre, V'ala, iar faptul că ai pus o opțiune pe mine nu-ți dă nici cel mai mic drept asupra mea. Eu nu sunt o jucărie pe care poți s-o iei, apoi s-o arunci după cum îți vine.

— Așa mă vezi tu pe mine? Ca pe o ștrengăriță fără inimă, dornică să se distreze?

Robin ezită, apoi se hotărăște să fie onest.

— Da.

El auzi o inspirație înăbușită și simți ceva ud căzându-i pe mână, fără îndoială o picătură de apă din pletele ei.

— Și totuși ai dreptate, zise ea cu o voce teribil de veselă. Să mă distrez, asta e tot ce vreau. De altfel, îl găsesc pe acest căpităn triton al naibii de seducător. Asta dacă între timp nu reușesc să te seduc, bineînțeles...

Și înainte ca el să aibă timp să reacționeze, ieșise. Un fluierat admirativ din culoar îi dădu de știre că nu se acoperise. Fluieratul se întrerupse cu un sughițat de durere, urmat de zgomotul cuiva care vomă violent. Cineva tocmai plătise pentru frustrarea V'alei.

În fine. Fusesse drăguță, nu-l omorâse.

Robin oftă din răspuțeri. Nu avea decât o singură grabă, ca această misiune să se termine. Protectus-ul era lansat pentru mai multe ore. Se pregătea să profite pentru a o apela pe Tara. Își activă Klick-ul.

Elful stilist

sau când vrei informații fiabile și exacte, nu e nevoie
de un super serviciu de informații, frizerul tău e mai
mult decât de ajuns

Elementarul de apă era pe punctul de a o usca pe Tara, făcându-i pletele să zboare, când un Klick, pe care ea îl pusese pe o tăbliță, sună. Înnebunită, apucă un prosop în care se înveli chiar înainte ca imaginea lui Robin să-și facă apariția în dreptul ei. Ca de fiecare dată, se extazie în fața frumuseții virile a lui Robin, a ochilor de cristal, a nasului drept și fără cusur și a zâmbetului său strălucitor. Brad Pitt se putea duce să-și schimbe înfățișarea, și în primul rând toată această splendoare îi aparținea pe de-a-ntregul doar ei.

Privirea băiatului se ascuți când văzu că era pe jumătate goală sub un prosop ud.

Apoi avu o reacție ciudată.

— Ah, nu, nu și tu! gemu el.

— Bună, dragostea mea. Și ce-i cu „nu și tu”?

Semielful își veni în fire.

— Nu, nimic. Erai sub duș?

— Tocmai terminasem. Și ce-i cu „nu și tu”, reluă Tara, care nu era genul să lase o remarcă atât de ciudată să treacă neobservată.

— V'ala a venit să facă duș la mine și...

— CE?

O lumină albastră o învălui deodată pe fată, dovadă că își activase puterea, și, preț de o clipă înspăimântătoare, Robin se întrebă dacă magia se putea transmite și ea prin mijlocirea Klick-urilor. Dădu un pas înapoi.

— Dușuleierastricatșidansasemaiînainteîntruncabaret, zise el foarte repede.

Răspuns nefericit.

— CE? TE-AI DUS CU EA ÎNTR-UN CABARET? ȘI-AȚI DANSAT ÎMPREUNĂ?

Robin ar fi putut jura că lumina albastră era pe punctul să se schimbe în negru.

— Nu, nu, n-am dansat cu ea! Ea era pe scenă. Am reușit să dăm de căpitanul triton și ne-a angajat, iar ea i-a făcut o demonstrație ținând laba unui orc de masă și apoi ne-am întors la hotel, dar căpitanul ne-a angajat și mâine plecăm împreună cu el.

Ținea atât de mult s-o convingă, încât se bâlbâia, amestecând totul.

— Apoi ea a vrut să facă duș, a venit în camera mea, a făcut duș și apoi prosopul ei a căzut, eu am închis ochii, dar Sourv... în fine, pe scurt, ea vrea să-l seducă pe căpitanul triton pentru că nu mă poate avea pe mine și a plecat.

Trebuia să-și închidă din nou ochii, pentru a nu mai vedea ochii fulgerând de mânie ai Tarei. Curajul de care dădu dovadă în acest moment păstrându-i deschiși fu fenomenal.

Niciun „CE?” furios nu-i acompanie declarația sa descusută. De fapt, Tara încerca să pună în ordine tot ceea ce îi spusese el mai înainte. Și era ceva pe care ea îl înțelesese foarte bine.

— Ea era goală în fața ta și tu ai închis ochii? îl pocni ea pe un ton glacial. Îmi vine puțin cam greu să te cred.

Robin se îndreptă, rănit.

— E totuși așa cum ți-am spus. Pe tine te iubesc, Tara, și cred că în seara asta ea a înțeles în sfârșit lucrul ăsta. Părea nemulțumită de mine în momentul în care a plecat.

— De unde știi dacă aveai ochii închiși?

— După voce! Am înțeles asta din vocea ei!

O-la-la, el se afla într-o mare încurcătură! Elfii aveau vreo jumătate de duzină de zei și Robin era pe punctul de a-i ruga pe toți din adâncul inimii ca Tara să-l creadă.

— Ea n-a încercat să facă nimic mai mult?

— Nu, a spus doar că trebuia să te închid. Într-un castel. Chiar dacă nu știi care sunt obiceiurile pământenilor, nu sunt sigur că asta e ceva foarte obișnuit, nu?

Era o notă de nesiguranță în glasul elfului și Tara fu gata-gata să se sufoc.

— Pe Demiderus, dar ce mai e și cu povestea asta? Să mă închizi? Pentru ce?

Elful păru încurcat.

— Păi pentru... pentru știituce? Acelceva.

Tara sughiță, înghiți cu greu și începu să tușească, fiind cât pe-acum să lase să-i cadă prosopul. Când se îndreptă, era roșie la

față și avea ochii plini de lacrimi. Alertat, Robin se aplecă, înainte de a-și da seama că fata râdea, cu mâinile înfipite în prosop.

— Te asigur, Robin, că în ziua în care vom hotărî... mă rog, mai curând în care eu *mă* voi hotărî să fac acelceva cu tine, deoarece, având în vedere moravurile elfilor, în ceea ce te privește, lucrul acesta va fi fost făcut de mult, nu vei fi nevoit să mă închizi. Și, mai ales, nu asculta ce-ți poate spune ea, știi, pentru că e un mare fâs.

Fata se destindea. Un pic. Avea încredere în Robin, chiar dacă se arăta neîncrezătoare în privința impulsivității laturii sale de elf. Dacă se hotăra s-o înșele, el avea să-i spună deschis.

— Și apoi, fata asta chiar are niște probleme cu hainele, reluă ea. E ceva smintit să le pierzi așa mereu!

— Îmi... îmi pare rău, Tara.

— De ce? Tu n-ai niciun amestec în asta și sunt de-acum două luni de când ea încearcă să se strecoare în patul tău. Ia spune-mi, câți ani are V'ala?

— E tânără, ca mine, probabil mai puțin de o sută de ani, aș zice chiar în jur de vreo cincizeci de ani; de ce?

Tara clipi din ochi. Uita tot timpul că unitățile de valoare nu erau deloc aceleași la elfi și la oameni. Robin avea echivalentul a șaptesprezece ani, dar atâta timp cât nu aveai o sută de ani, vârsta nu conta la elfi, iar ei se comportau ca niște adolescenți burdușiți de hormoni și plini de super reflexe, fie că aveau zece sau optzeci de ani.

— Da, da, cincizeci de ani. Super. Și n-o deranjează să agațe un elf care i-ar putea fi chiar fiu?

— La elfi, ea e considerată o adolescentă, la fel ca tine sau ca mine.

Tăra renunță. Mesajul pe care încerca să-l transmită era probabil prea... subtil. De genul, „un băiat de șaptesprezece ani nu iese cu o femeie de cincizeci de ani, chiar dacă ea seamănă cu Lara Croft, pe deasupra violetă, dacă nu vă e cu supărare”.

Să încercăm într-o altă direcție.

— Robin, e foarte limpede că V'ala a fost însărcinată nu cu una, ci cu două misiuni, declară ea cu tărie.

Dat fiind aerul său rătăcit, semielful părea să nu înțeleagă.

— Aceea oficială, care e de a pune mâna pe acest triton pirat, preciză Tăra. Și aceea, oficioasă, de a te seduce pentru a ne despărți. Tu știi în ce măsură mama ei, E'ree, îi urăște pe oameni și încă și mai mult pe semielfi, tot așa cum mătușa mea nu te vrea pentru mine. Eu cred că ele s-au înțeles împotriva noastră.

Orgoliul semielfului se răzvrăti împotriva acestei deducții. De parcă V'ala nu putea fi sedusă de el, așa, pur și simplu.

Tăra văzu cum i se întunecă trăsăturile și își dădu seama că se dovedise neîndemânatică.

— Fără doar și poate, dacă tu ai fi fost un năpârstoc diform cu dinții cariați, misiunea ei ar fi fost evident mai puțin plăcută. Faptul că tu ești atât de minunat de frumos e un noroc pentru ea.

Semielful nu zâmbi. Hm, la naiba, complimentul nu funcționează.

— Știi de ce?

— De ce?

— Pentru că Împărăteasa nu vrea ca tu să ieși cu un semielf?

Da, știa de ce. Sfârșise prin a-și pune întrebarea cu privire la ciudata xenofobie a mătușii sale. Care pusese punctul pe *i* și liniuța la *t*. Fără deosebire.

— Elfii sunt periculoși, i-o trântise Lisbeth. Ei nu se gândesc decât să se ia la bătaie, cea mai mică remarcă e considerată drept o ofensă, conducând la un duel. Nu e vina lor, așa le e firea. A trebuit să treacă foarte aproape de extincție pentru a se hotărî să-și strunească instinctele. Cred că e un fel de compensație a naturii pentru viața lor foarte lungă. Dacă n-ar fi atât de agresivi, de mult ar fi populat întreaga planetă. Și eu, draga mea, nu văd în Robin al tău un semielf, ci chiar un elf. Care, dacă o influențează pe noua Împărăteasă din Omois, chiar ar putea antrena poporul meu într-un conflict declanșat la moment nepotrivit. Eu nu pot. *Noi* nu putem să ne asumăm acest risc. Să știi că voi face tot ce îmi stă în putere, exceptând eliminarea lui, pentru ca această iubire adolescentină să nu se concretizeze.

Tara reveni la momentul prezent și ezită. Putea ea să-i spună adevărul lui Robin? Își cufundă ochii în somptuoșii lui ochi de cristal și decise că nu putea.

Semielful se strâmbă atunci când ea îi explică.

— Drace, cel mai rău e că n-are deloc dreptate.

— Dar ea nu te cunoaște! se repezi Tara. Tu ești foarte chibzuit, nu te-am văzut niciodată repezindu-te fără a fi estimat toți parametrii problemei și adesea chiar mai bine decât mine. Partea ta omenească, educația pe care ți-a dat-o mama ta au influențat și influențează încă reacțiile tale. În afară de natura voastră, eu cred că pentru mulți dintre voi educația e cea care vă face ceea ce sunteți. Asta ar trebui schimbată, mai degrabă decât să-i trimiteți pe tinerii voștri să se bată. Nu, Robin, eu nu voi renunța sub pretextul că mătușă-mea crede că oamenii nu pot evolua. O să-i arătăm că noi suntem altfel!

Semielful îi zămbi.

— Adorabila mea războinică. În cazul ăsta, o să le dezamăgim și-o să facem exact ceea ce ele nu vor. Să reușim această misiune.

— Și să ignorăm ciuma violetă, punctă Tara, care n-o pierdea din vedere pe seducătoarea în jupon care saliva după iubitul ei.

Robin începu să râdă, apoi, reluându-și aerul serios, îi povesti cu de-amănuntul tot ce se petrecuse de la ultima lor comunicare. Viitoare diriguitoare a Omois-ului (deși fără voia ei), Tara fu foarte tulburată de povestea armelor. Și notă că trebuia să discute despre asta cu Lisbeth.

În ceea ce o privește, Tara îi povesti despre președinte și despre Krasalvia, precum și despre mica ei scenă cu Maestrul Dragosh. Chiar dacă descrierea n-avea într-adevăr nimic de-a face cu trăirea ei.

Dar nu-i vorbi despre inelul lui Kraetovir.

Fruntea lui Robin se strânse la descrierea lui Dragosh vampirul-luciolă.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre această putere, preciză el. E ciudat, nimeni, în toate analele AlteiLumi, n-a vorbit vreodată despre această „carismă”. O să mă informez, Oo’sale trebuie să aibă un Devisatoriu. Până atunci, mai ales, fii foarte prudentă. Dacă reușesc să fac în așa fel ca SângeNegru să fie capturat, o să am dreptul la o permisie. Te-aș putea întâlni?

— Bineînțeles, răspunse Tara roșind de bucurie. Ei, dar, te rog, spune-le tuturor că pleci, știu și eu, pe Tadix sau Madix în vacanță, și nu că vii să mă întâlnești pe mine, altfel te-ai putea pomeni iar cu o misiune urgentă la capătul lumii. Iar Lisbeth ar

fi în stare să ne pună în cârcă nenorocitele ei de alarme antia-celceva, chiar și aici!

Schimbară între ei cuvinte de dragoste, ca toți îndrăgostiții, timp de o oră bună, după modelul bine cunoscut „tu îmi lipsești, și tu mie, te iubesc, iar eu pe tine și mai mult, nu, eu... etc. ...”, apoi Klick-urile se stinseră.

Tara își fixă Klick-ul, simțind cum i se strânge stomacul de nervi. Nu insistase, pentru a nu-l pune pe Robin în încurcătură, dar tentativele V'alei o înfuriau la culme, o furie demnă de un elf. Sau de un pitic. Chiar în acest moment, dacă ar fi după ea, ar sări pe spinarea lui Galant și s-ar repezi spre oceanul Cetu-rilor, pentru a-i trage o chelfăneală rivalei sale.

Pegasul își zburli penele aripilor și-i trimise un aviz entu-ziast. Nu-i plăcea Krasalvia, pe care o găsea rece și sinistă.

Din păcate, pacea mamei sale și răzbunarea sa depindeau de răbdarea ei, ca să nu mai vorbim despre viața Selenbei, așa că nu putea pleca. Se mulțumi să-i ceară Schimbătoarei s-o îm-brace, dar să evite robele decoltate. Se considera că vampyrii nu obișnuiau să bea sângele invitaților lor, dar Tara nu voia să-și ia niciun risc.

Deocamdată, n-avea nici cea mai mică idee despre felul în care o să lupte împotriva carismei vampyrilor fără să-și folo-sească magia agresivă. Să-i paralizeze doar pentru că străluceau ar fi fost puțin cam... excesiv.

Ușa deschise un ochi și o gură pentru a semnală că un servi-tor dorea să-i vadă. Tara fu scoasă brusc din gândurile ei sum-bre și acceptă. Ușa se deschise și în cadrul ei se ivi... un elf.

Cu dreadlock-uri. Strânse cu ajutorul unui inel de argint cizelat și care îi cădeau aproape până la călcâie. Drace, Bob Marley uimise din nou.

Frumos, ca toți elfii, foarte suplu, brunet cu ochii negri, îmbrăcat într-o robă de sorțitor neagră mulată pe corp, cu o mulțime de pensule și foarfeci, acesta o privea cu atenție. Apoi făcu o plecăciune grațioasă.

— Alteța Voastră Imperială, sunt A'mo T'eylatil, elful stilist, anunță el într-o omoisiană înflorită.

— Elful... elful stilist? bâigui Tara.

— Stilist-Coafor. Nu aveți pe delicioasa voastră planetă Pământ?

— Elfi, nu. Stiliști, păi... da, într-un fel.

Elful era bine informat. Puțini erau cei care știau că ea fusese crescută pe Pământ. Imperiul Omois prefera să rămână discret în privința acestui „amănunt”.

— Am venit să vă aranjez părul. Și văd că aveți într-adevăr nevoie, scumpă... hm, Alteța Voastră Imperială.

Tara ridică dintr-o sprânceană, ușor vexată. Schimbătoarea avea grijă de pletele ei, dar trecuseră cel puțin trei luni de când nu și le mai tăiase. Și apoi, dintr-o misterioasă rațiune, ele nu încetau să crească, transformându-se puțin câte puțin într-o coamă bogată care îi ajungea până sub șale, demnă de cea a mătușii sale. Pe care o bănuia cu tărie că nu era străină de acest mister.

— O-la-la! făcu elful stilist apropiindu-se de ea și privind-o cu atenție, dar ce-ați făcut? Ele sunt într-o stare în-gro-zit-toa-re!

Înainte de a avea timp să protesteze, el o târâse în imensa sală de baie. Urmărit de Grr'ul care n-avea desigur s-o lase singură cu un străin atât de... ciudat.

Elful îndepărtă fotoliile de catifea albastră care se repezeau să-i primească și o plasă pe Tara în fața enormei oglinzi împodobită cu puncte de pasmanterie argintii.

— Poftim, explică el ridicându-i părul. E stufos, e sălbatic, nu seamănă a nimic chestia asta.

Ridică ochii spre cer ca și cum ar fi vrut să-l ia drept martor... și privirea i se opri asupra locurilor descoperite de unde fuseseră retrase scoop-urile și microfoanele. Strânse din ochi, gânditor, apoi reluă cum știa el mai bine.

— Ce anume spuneam, eu... ah, da! Vârfurile sunt distruse, părul e uscat și lipsit de culoare. Trebuie hrănit, hrănit, hrănit! Bun, ce culoare v-ar plăcea? Roșu rubiniu? Verde smarald? Bleu safir? Am tot ceea ce trebuie și asta e totuși ceva mai bine decât ceea ce fac oamenii înșiși. Am și dres unele încurcături!

— Dar eu nu vreau să mi-l vopsesc! protestă Tara, și n-am nevoie de un coaf...

Elful stilist o întrerupse cu o mutră înciudată. Dădu din cap agitându-și dreadlock-urile.

— Nu? Vreți să rămâneți în banal, blond? Cum doriți, scumpa mea. Atunci o să intensificăm culoarea acestei șuvițe albe și vom accentua contrastul celorlalte meșe, închizând puțin culoarea caramel și deschizând auriul. Dacă vreți să puteți rivaliza cu vampyrii, va trebui să aveți încredere în mine.

Tara se pregătea să scape de el cu ajutorul lui Grr'ul, când ceea ce spusese acesta îi ajunsese în creier. Tocmai îi dăduse o idee.

Îi zămbi larg și inspiră adânc.

— Ai dreptate, A'rno. Pletele mele sunt o-ri-bile. Mă las pe mâna ta.

Și se așeză cuminte în fața uneia dintre mobilele pentru coafat din sala ei de baie. Grr'ul făcu niște ochi mari, apoi se sprijini cu spatele de un perete din marmură bleu cu alb și se hotărî să se facă uitată. Oglinda se însufleți și proiectă o imagine a Tarei văzută din față, din spate și dintr-o parte. Elementarii de apă și de aer plutiră în jurul lor, gata să intervină la ordinul coaforului.

— Ha-ha, asta e foarte bine, AVI, chicoti A'rno, mulțumit să vadă că viitoarea lui clientă îi dădea ascultare.

— AVI?

— Alteța Voastră Imperială e puțin cam prea solemn, nu? AVI e mai rapid. Eu le dau tot felul de porecle clienților mei.

— Spune-mi Tăra, așa o să fie mai simplu.

— A, nu, n-am dreptul. Prințesă Tăra. Definitiv. Îmi place foarte mult.

Își puse valijoara jos și făcu ceva. Aceasta se desfăcu precum o floare, înconjură scaunul (care se răsuci de uimire) și corpul fetei. O clipă mai apoi, Tăra avea capul dat pe spate, menținut cu grijă într-un fel de ciubăr, iar elful o ungea cu o mulțime de balsamuri. Care scânteiau, făceau spumă și uneori își luau zborul. Unul dintre ele se lipi de părul lui Grr'ul, care se pomeni deodată cu niște șuvițe blonde.

Elful drese daunele, prăpădindu-se de răs, fără să-și dea seama cât de aproape fusese să se prăpădească la propriu.

Și pe toate le făcu fără a conțeni să sporovăiască.

— De fapt, recunosc eu, eu nu trebuia să mă aflu aici. Ei vă trimiseseră un coafor sinistru, cel care se ocupă de președinte. Individul ăsta știe să coafeze așa cum știu eu să fac ouă. E un mare fâs, vă asigur! Dar Satila, una dintre clientele mele preferate, mi-a spus că erați invitata de onoare din seara aceasta. Ea locuiește aici și după ce am terminat s-o coafez, am venit direct aici.

Se opri brusc din freccionat.

— Sper că nu vă deranjează.

— Nu, nu, mormăi Tara, care nădăduia să nu fi făcut o greșală enormă. Sunt... încântată.

— Nu spuneți asta, nu spuneți asta, exclamă elful după ce făcuse o mulțime de semne cabalistice. Nu până când n-ați văzut rezultatul, aduce ghinion!

Își dădu dreadlock-urile pe spate printr-o grațioasă mișcare a capului.

— Coaforul acesta e tot elf ca și tine? Întrebă Tara neliniștită; o să vină și el aici?

Având în vedere firea gâlcevitoare a elfilor, își dorea să nu fie așa... Faptul ca doi elfi să se bată pentru a o coafa ar fi fost culmea ridicolului.

— Ei, nicidecum, am pus să i se spună că n-aveați nevoie de el, recunosc elful cu o privire malițioasă. Și e un vampyr, nu un elf, noi nu suntem foarte mulți în Krasalvia, președintele nu încurajează turismul. Nu puteam să vă las pe mâinile acestui băiat măcelar... credeți-mă, ați fi regretat!

Tara îi zâmbi. Începea să-l aprecieze pe acest ciudat elf. În timp ce el lucra, ea își dădea seama că era foarte cultivat, ceea ce nu era chiar atât de greu în AltăLume, deoarece cărțile se

gravau în mintea ta de îndată ce le citeai, dar el știa să-și folosească erudiția cu eleganță și discernământ.

Și era o nesecată sursă de informații. Cunoștea totul despre viața președinției. Bărfele, cine se culc... făcea ce cu cine și de ce. Aparent, viața cotidiană a vampyrilor era la fel de însuflețită ca și aceea a oamenilor sau elfilor.

— Lucrezi de mult timp aici? întrebă Tăra.

— A, o nimica toată: de vreo cincizeci de ani, răspunse elful care abia dacă părea să aibă douăzeci. De vreo patru sute de ani, călătoresc pe ici, pe colo. Vampyrii plătesc bine, rareori mor și sunt mulțumiți de serviciile mele, așa că, deocamdată, n-am prea mult chef să-mi schimb locul. Dar îmi face o nemaipomenită plăcere să mă ocup de dumneavoastră. Clientelor mele obișnuite le plac culorile monocrome. Și mai ales ceea ce e foarte închis. Pentru că ele știu să se piardă în umbră. Momentan, pentru pletele lor, ia ghiciți ce vor toate?

— Păi, negru?

— E-xact, negru ca noaptea sau chiar negru ca de furtună, negru de primăvară, negru de vară, negru de ploaie, negru de mătase. Dacă ați ști cât mă costă să le fac să se schimbe! O grozăvie. În fine, cu excepția Satilei, adorabila, care m-a lăsat să-i intensific culoarea argintie a pletelor. Ea e pur și simplu divină acum.

Cum el se agita pentru a-și ilustra cele spuse, se stropi cu o chestie neidentificabilă pe frunte, care însă părea să... danseze. Agasat, își ridică mâinile pentru a se șterge și roba sa de sorțitor alunecă.

Brusc, Tăra își ținu respirația. Pe antebrațul elfului coafor, văzuse chiar atunci ceva teribil de ușor de recunoscut.

Semnul unei mușcăături.

Privirea lui A'rno se încrucișă cu aceea a Tarei și el își lăasă mâneca să coboare încet.

— Nu e ceea ce credeți, spuse el.

— Habar n-ai ce cred eu, răspunse plină de calm Tara. Sunt mulți?

— Nu... nu înțeleg.

— Iar eu cred că înțelegi chiar foarte bine. Adepții sângelui, să-i spunem... umanoid... sunt mulți?

— E... e un semn pe care mi l-a făcut mrrr-ul meu. O po-doabă urâtă. Nu încetează să mă muște și să mă zgârie.

— Atunci e un mrrr uriaș. Pentru că o distanță atât de mare între dinți, ca aceasta, te face mai degrabă să te gândești la un vrrir, decât la un mrrr. Așa că îți pun din nou întrebarea... înainte de a mă duce să i-o pun președintelui, dacă nu-mi răspunzi.

A'rno înghiți în sec.

— Nu... nu chiar așa. Un anumit număr.

Privirea Tarei îl străpuse. El cedă.

— Mai mulți decât vor ei să admită. Sângele animalelor e bun, îmi spune Kyla, dar cel al oamenilor e cu mult-mult mai bun, ca și acela al elfilor sau al licornilor.

— Cine e Kyla?

Elful păli. Dreadlock-urile sale se mișcă nervos.

— Eu și blestemata mea de limbă, vă implor, nu repetați nimănui ceea ce v-am spus adineauri!

Tara aștepta.

— E... e prietena mea. Iubita mea. M-am îndrăgostit de ea și am rămas aici pentru ea.

Oh, un elf care iubește o femeie-vampyr. Bine.

— Credeam că sângele elfilor și al licornilor îi otrăvește pe vampyri?

— Îi otrăvește pe cei ce n-au gustat niciodată sânge de om. Pe primul loc e sângele de om, apoi cel de elf, la urmă cel de licorn. Kyla spune că sângele meu e cel mai bun, dar că sângele de om o face mai puternică, asta nu se poate tăgădui. Ea a gustat din sângele licornilor, dar nu i-a plăcut. Prea... prea de animal, a spus ea.

Ah, asta nu era deloc ceea ce îi spusese Maestrul Dragosh. Pentru el, sângele de elf sau de licorn era *verboten*, interzis, de neatins.

— Dar eu văd prea bine că asta o distruge. E tot mai agresivă, tot mai nervoasă. Foarte departe de adorabila femeie-vampyr pe care o cunoșteam.

Tăra fluieră încet. „Adorabila” și „femeie-vampyr” în aceeași frază i se părea un magnific oximoron. Iar dacă elful era atât de neliniștit pentru prietena sa, poate că această gafă a lui nu era chiar așa de involuntară cum părea. La prima vedere, părea să aibă urechi peste tot. Să fi fost oare la curent cu tentativa Maestrului Dragosh de a o vindeca pe Selenba?

Să fi decis el atunci că prietena sa ar putea beneficia de același tratament? Ea nu lăsa să i se vadă nimic din ceea ce gândește. Dar dacă elful era la curent, asta însemna că președintele știa și el, cu siguranță. Speriată, își activă involuntar magia, care îi luminează mâinile. Din fericire, elful era întors cu spatele, ocupat să amestece o mulțime de chestii laolaltă. Așa că avu timp s-o stingă. Trebuia să-i smulgă maximum de informații.

— Cum reușește prietena ta Kayla să se ascundă de Brigăzile Negre?

— Vampyrrii sunt adepții magiei, preciză A'rno întorcându-se, mult mai mult decât ceilalți locuitori din AltăLume. Kyla și ceilalți își ascund părul alb și pielea îngălbenită, stigmatele dependenței lor față de acest sânge, cu ajutorul magiei. Iar unii dintre ei fac parte din rândul Brigăzilor Negre.

Una o explică pe alta. Și mai ales de ce le fusese atât de greu s-o înhațe pe Selenba. Una dintre ai lor. Bine. Să nu se încreadă în motivațiile invocate de Brigăzile Negre.

Tara se concentrează asupra a ceea ce putea s-o privească, pe ea și escortă.

— Suntem în primejdie?

— Nu, nu.

Elful părea sincer înspăimântat.

— Voi nu riscați nimic. Voi sunteți sub protecția președintelui. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l faceți este să ieșiți din palat în timpul nopții. Lunile îi fac pe adepții sângelui nervoși. Ar exista riscul să nu poată rezista.

Tara se înfioră.

— Niciun risc. Eu și gărzile mele vom sta cuminți în casă. Și războiul cu trolii?

Lansase momeala. Peștele era prins în cârlig și nici măcar nu se zbătea. De fapt, el chiar rămase un moment uitându-se la ea, cu gura căscată.

— Cu... cum de știți despre asta?

— Am urechi, răspunse misterios Tara. Și mai mult decât atât, am ochi. Deci?

— Pădurea trolilor e pe cale să se extindă. Vampyrrii nu știu nici cum, nici de ce, dar se pare că ea a decis să producă mai mulți trol și arborii invadează culturile rezervate animalelor.

Când vampyrii au hotărât să taie arborii, trolii au reacționat. Ei au ucis o duzină dintre tăietorii noștri de lemne.

Absorbiți de discuția lor, Tara și A'arno uitaseră de Grr'ul.

— Cum? zise solida femeie trol verde, dar ce tot spuneți?

Elful tresări.

— Ȃsta-i adevărul. Vampyrii n-au făcut decât să se apere. Ei au trimis o expediție de pedepsire. I-au omorât pe trolii și au tăiat arborii.

Grr'ul se apropie, dominându-l cu statura ei.

— I-ați omorât pe trolii?

— Nu eu! Vampyrii. Dar trolii sunt cei care au început, nu noi... în fine, nu vampyrii!

Femeia-trol îl privi cu un aer mai degrabă gânditor decât furios.

— Se petrec lucruri curioase aici, spuse ea în cele din urmă. Foarte curioase. Va trebui să fim foarte prevăzători, Tara.

— Hm, vrei să spui mai mult ca de obicei? Asta va fi greu, știi, nu mă simt în siguranță nicăieri pe această planetă. O să deschid bine ochii, nu te neliniști.

Nefericitul elf își dădu deodată seama că Grr'ul nu vorbea totuși ca de obicei.

— Dar... omoisiana ta e foarte... foarte...

Nu cuteza să continue.

— Da, știi, răspunse pașnic Grr'ul, noi avem și creier, nu numai mușchi, și chiar asta ținem să dezvăluim.

Elful dădu înapoi săltând deasupra capului foarfecelor, brusc foarte atent.

— Nu? Și vă bazați pe mine pentru a-mi ține gura? Un secret în locul altui secret, nu-i așa? Kyla în schimbul adevărului despre troli? Mie îmi convine.

Grr'ul îi distruse toate iluziile.

— Nu, eu nu dădeam ceva la schimb. Noi ne-am decis să ne dezvăluim adevărata fire întregii AlteiLumi. Se întâmplă chiar că n-o să facem asta imediat, motiv pentru care eu sunt în continuare Grr'ul, grasa necioplită.

Elful se prăbuși.

— Oh? Bun, pricep. Dar mă pot bizui pe tăcerea ta în ceea ce o privește pe prietena mea? Ea s-ar lăsa ucisă și prinsă. Chiar dacă e departe de a fi la fel de infectată ca Selenba, ea ar fi tratată ca o renegată de către ai săi.

Totuși, în câteva minute, el îi dezvăluise unei persoane complet necunoscute un secret apăsător și de moarte. Așadar, fie acest elf era complet idiot, fie avea un gând ascuns.

— În măsura în care acest lucru nu va amenința nici persoana mea, nici pe vreunul dintre ai mei, răspunse prudent Tara, ai cuvântul meu că nu-ți voi trăda secretul. Chiar dacă recunosc că ceea ce mi-ai dezvăluit nu e foarte liniștitor, eu am venit aici pentru a încerca să reglez problema Selenbei, nu pentru a mă amesteca în afacerile vampyrilor.

Și cu atât mai puțin în afacerile de inimă dintre vampyri și elfi.

Elful îi mulțumi printr-un zâmbet minunat, care se accentuă când Grr'ul mormăi că ea era de acord.

Când părul Tarei fu pregătit, îl lucră cu ajutorul a două foarfeci care zburau ca niște păsări, ascultându-i comenzile. Era fascinant să le vezi la treabă. El îi degradă masa blondă, o structură.

Apoi, la comenzile sale, doi Elementari de aer suflară, iar el termină periatul cu ajutorul a patru perii.

Într-un timp record, aceasta fu gata și Tăra nu-și putu stăpâni o exclamație de plăcere. Era superb. Părul ei strălucea, șuvițele sclipeau și, prin degradeul operat, îi degajase și-i subliniasă ovalul feței. Exact de ceea ce avea nevoie pentru planul ei.

— E prea top... ei, vreau să spun că ești un artist, Maestre Stilist, îl complimentă ea sincer. Îți mulțumesc.

Și scoase din buzunarul Schimbătoarei o pungă cu credite-mute de argint care aduse pe chipul elfului un zâmbet plin de încântare. Era mult prea mult pentru un simplu baleiaj-scurtare-periat, dar ea nu-i recompensa doar munca...

— Mersi, prințesă.

Un minuscul glob de cristal apăru în vârful degetelor lui A'arno.

— Acesta e numărul meu. Dacă aveți nevoie de orice, vă rog să nu ezitați!

— Mersi, A'rno, răspunse Tăra băgând numărul în buzunar. O să iei parte la serată?

— Da, Kyla a primit o invitație, bineînțeles.

Tăra ridică din sprâncene.

— De ce *bineînțeles*?

— Oh, nu v-am spus? Kyla e fata președintelui.

Balul vampyrilor

sau locul unde e mai bine să eviți decolteurile adânci

Tara știa că acceptând această invitație intra într-o baligă de traduc, dar nu-i măsurase toată profunzimea. A'rno se făcu nevăzut, lăsând-o gânditoare.

Președintele știa că fiică-sa era o băutoare de sânge...în fine, o băutoare de sânge *uman*? Că Maestrul Dragosh încerca s-o vindece pe Selenba și nu s-o scoată nevinovată? Tara era oare o miză de care nu era conștientă? BSU, sau Băutorii de Sânge Uman, riscau să-i atace escorta dacă erau atât de numeroși precum bănuia ea?

Cine era în realitate A'rno și ce voia de la ea? Tara simțea că o pândește o migrenă teribilă.

Se considera că pe ea o proteja statutul de prințesă moștenitoare a împărăției Omois. Dar un accident era oricând posibil și degetul ei mic îi spunea că asta n-ar fi complicat de pus la cale de către niște ființe atât de inteligente.

Ea văzuse filme de groază în care vampyrii îi atacau pe oameni. Dar, în general, în orașele populate de oameni, vampyrii

erau în minoritate. Niciun scenarist nu avusese ideea trăsniță a unor oameni într-un oraș în întregime populat de vampyri... Super, ea tocmai revoluționa genul.

Tot felul de întrebări se ciocneau în mintea ei în timp ce Schimbătoarea o machia și o gătea. De data aceasta, Schimbătoarea avu carte albă. Tăra căuta să obțină un anumit efect și Schimbătoarea găsi o plăcere în a-i da ascultare. Cu scrupulozitate.

Treaba se termină repede, așa că se afla în avans față de orar. O trimise pe Grr'ul în camera ei, după ce o convinsese că nu risca nimic deocamdată, și se așeză pe o canapea complet roz, împodobită cu pompoane fucsia, cu o carte foarte specială și foarte zdravăn închisă cu un lacăt. Care se autodistrugea dacă altcineva în afară de ea încerca s-o deschidă.

Era un cadou de la mătușa sa Împărăteasa.

Cartea Neagră a Întunecatelor Secrete ale Omois-ului.

Coperta ei din piele neagră strălucitoare de Splendital era imprimată în culorile Omois-ului, păunul purpuriu cu o sută de ochi, stema pe care o alesese Demiderus după ce unul dintre aceste animale îi salvase viața, chiar înainte ca el să fi creat împărăția.

Era o carte aparent subțire și care cuprindea totuși, grație magiei, mii de pagini. Ale cărei prime rânduri fuseseră scrise de Prea Înaltul Mag, strămoșul Tarei. El poruncise ca fiecare împărat, fiecare Împărăteasă, fiecare Imperator să scrie în carte, pentru urmași.

Asta era ceea ce ținea ea în mâini. Experiența compilată a tuturor suveranilor din Omois, ce făcuseră, ce spusese și de ce.

Crimele lor. Compromisurile lor. Tradițiile lor. Victoriile lor. Eșecurile lor. Comploturile lor, îndoielile lor, bucuriile lor, spaimele lor. Ei notaseră tot, fără să se ascundă, fără înflorituri, nici minciuni. Documentul era fierbinte, căci dădea socoteală despre tratatele secrete ce legau diferitele țări, și ce anume se făcuse pentru obținerea acestor tratate. Tara citea această carte de mai multe săptămâni. Foarte încet, pentru a se lăsa pătrunsă cu adevărat de ea. Era fascinată de toate aceste experiențe inestimabile, îngreșată uneori când acești bărbați și aceste femei cădeau în monstruos. Puterea era periculoasă, știa aceasta de mult.

Cel care enunța acest adevăr, în cartea sa *Principele*, era Machiavelli. Puterea corupe, puterea absolută corupe în mod absolut. Dacă ea se îndoie de asta, ceea ce citea i-o confirma. Unii dintre acești suverani plătiseră pentru aroganța lor. Iar victoriile lor fuseseră și ele costisitoare. În sânge, în lacrimi și în ură. Totuși, o schemă se detașa, cu obstinație. Toți și toate truseră întotdeauna pentru ca imperiul să supraviețuiască, neglijându-și adesea propria lor securitate.

Citind aceste rânduri, Tara începea s-o înțeleagă mai bine pe mătușă-sa. Sălbatica ei dorință de a ocroti imperiul și aparenta ei cruzime. Și ea scrisese în carte. Tara citise câteva dintre paginile ei, îndeosebi pe cele care o priveau.

Și descoperise, fără mare surprindere, că o agasa nespus de mult pe scumpa ei mătușă.

Se întristase după ce citise paginile despre tatăl ei. Puțin numeroase, căci Danviou nu fusese Imperator decât foarte puțin timp înainte de a fugi în Lancovit, acestea dezvăluiau imensa singurătate pe care o simțise mătușă-sa atunci când el o părăsise.

Și curajul ei de a înfrunta exercițiul greu și plin de constrângeri al puterii.

Cartea pe care o avea ea nu era decât o copie, formidabil protejată, desigur, dar o copie, căci originalul nu trebuia să părăsească niciodată palatul. Mai mulți dintre suverani lucraseră cu vampyri. Ca toate cărțile din AltăLume, era de ajuns să atingi cu degetul de două ori un substantiv pentru ca toate ocurențele lui să apară. Asta făcu și sub cuvântul vampyr din carte. Imediat, el apăru pe pagini iluminându-se și cartea îi arată unde se găsea cuvântul. Erau multe documente în privința asta, și... ah, acesta era acolo. Ea nu-i dăduse atenție ultima dată, dar unul dintre ele vorbise despre carismă. Da, cartea era un izvor inestimabil de informații... cu condiția să ai acces la ele la timp. Tara se pregătea să-și frece fruntea când își aduse aminte că era machiată. Drace! Oftă. De când citea cartea, din când în când avusese impresia că un obscur împărat defunct lua frâiele răspunsurilor sale. Lucru de netăgăduit, devenise mai... politică.

Puse cartea jos și se uită în jur. Hm. Mulți dintre împărați se foloseau de ieșirile secrete pentru a face să fie executați invitații lor stânjenitori. Xandiar îi inspectase cu grijă apartamentele, dar nu strica o precauție suplimentară. AltăLumea o făcuse paranoică, iar ceea ce făcea Cartea Întunecatelor Secrete din ea era rău.

Făcea din ea o adultă. Bănuitoare. Cinică.

Luă Harta Vie din buzunar și o desfășură.

— Ahhh, făcu harta netezindu-și pliurile. Era și timpul! Acum ce mai este, o să mă expediezi în vreo burtă fierbinte și plină de acid?

Harta făcuse un mic sejur involuntar în burta Reginei Roșii și fusese pârlită de foc. De atunci, ea îi ținea piept Tarei. După

explozia Reginei Roșii, ei o descoperiseră în pădurea din continentul interzis, țipând „Veniți în căutarea mea! Ajutor!”, în vârful unui copac, plantat în preajma unui cuib al unei păsări de foc ai cărei puișori începeau să se intereseze de aproape de această chestie supărătoare care făcea atâta gălăgie.

— M-am scuzat de o jumătate de milion de ori, preciză Tara obosită. Bun, poți să-mi spui dacă aici există locuri de trecere secrete?

Harta magică bodogăni ceva de neauzit, apoi afișă planul palatului prezidențial.

Erau o mulțime de treceri secrete, dar niciunul care să dea în apartamentele Tarei. Bine-bine. Asta o liniștea.

— Piatră Vie, aș vrea ca tu să-i arăți Hărții planul pentru ca ea să înregistreze locul unde se află laboratorul.

Piatra Vie ieși din buzunarul ei și se duse să se plaseze în loja computerului. Acesta se aprinse. Într-o microsecundă, Piatra ocoli mijloacele lui de protecție, apoi activă codul Maestrului Dragosh pe care îl înregistrase uitându-se pe deasupra umărului acestuia.

Harta absorbi datele și în curând Tara avu un plan foarte complet și amănunțit al palatului, funcția fiecărei încăperi fiind indicată precis.

Piatra s-ar fi putut lipsi de computer pentru a-i arăta planul, dar nu și pentru a afla la ce servea cutare sau cutare sală, și deci unde se găseau laboratoarele.

Perfect. Aceasta avea să-i folosească atunci când va fi nevoie să recupereze inelul și Steaua.

Strânse Harta și reluă lectura cărții.

La ora convenită, o delegație ceremonioasă îi căută pe invitați pentru a-i conduce în sala banchetului.

Vampyrrii veniți după ei trebuiră să-și ridice privirile... și să mărească ușa. Cât despre Xandiar și thugi, ei își îndreptară ținuta, foarte mândri de Moștenitoarea lor.

În ceea ce-l privește, Fabrice fu cât pe-acți să-și înghită limba.

Deocamdată, Tara nu-și activase decât planul A. Roba ei lungă, decorată cu păunul purpuriu cu o sută de ochi, i se mula pe corp înainte de a se întinde ca o corolă în urma ei. O fină dantelă de aur se formase deasupra, drapând-o ca o somptuoasă pânză de păianjen. Schimbătoarea, la ordinul ei, îi umflase discret pieptul, refuzând acel 90 D pe care i-l ceruse Tara.

Pfff!

O tiară de rubin îi ținea noua coafură, asortată cu ciudata podoabă incrustată care îi împodobește scobitura gâtului, cadou al Culorilor cu ocazia incursiunii ei la regele demonilor. Încălțările de aur lăseau să i se întrezărească picioarele fine.

Și i se vedeau pentru că era urcată ca o amazoană pe Galant. Înșeuat cu o magnifică șă din piele de drago-tiranozaur roșu bătută cu aur. Și care pufnea cu un aer nemulțumit.

Deoarece vampyrilor le place negrul, Tara îl vopsise în negru. Un negru magnific, negrul profund al unei nopți... catifelate. Presărat cu mici diamante, puse cu ajutorul Schimbătoarei care putea crea aproape orice. Și care incrustase stema Omois-ului pe aripile sale imense.

Pegasul nu-și putea da seama cât era de impresionant. Ochii săi aurii se detașau pe roba-i neagră, perfect asortați cu veșmintele Tarei.

În ciuda protestelor sale, Grr'ul fusese și ea pusă la contribuție. Îmbrăcată cu o robă scurtă, roșu cu auriu, cu pletele împletite cu grijă, machiată de Schimbătoare care făcuse risipă de culori, ea era... uimitoare. Și mormăia că primul care avea să se apropie prea mult o să aibă de-a face cu măciuca ei. Împreună cu escorta de gărzi îmbrăcate în uniforma de gală purpurie, ansamblul era senzațional.

Tara fu mulțumită că își acoperise umerii și că roba ei era călduroasă, deoarece era frig. Pe culoare erau așternute covoare rulante pe mijloc și Tara băgă de seamă că, spre deosebire de Omois și chiar mai mult ca în Lancovit, nu se vedeau alte rase decât vampyri. Marmura palatului era de un negru minunat, pudrat cu aur, care forma parcă un fel de striuri în miezul pietrei.

Pretutindenii scoop-uri care spionau făceau legături, informau. Panouri de cristal, încastrate în pereții negri prin care curgeau râuri argintii de cifre și de simboluri, ofereau ultimele noutăți din AltăLume într-o jumătate de duzină de limbi, tălmăcite imediat de Traductus-ul palatului.

Uneori, un vampyr se oprea cu un aer gânditor, modifica un simbol de pe perete, apoi își continua drumul.

Spre deosebire de Omois, aici nu erau plante care să crească direct din solul de marmură, nicio formă de viață. Totul era sterp și meticulos de rece. Tara, căreia îi plăcea vesela harababură a Castelului Viu din Lancovit, se simțea strivită de atâta... perfecțiune.

Drace, chiar că în cele din urmă ar putea regreta rozul ridicol al camerei sale!

Nu-i trebui foarte mult timp pentru a ajunge în sala banchețului. Cele două porți de argint fantastic sculptate povesteau o

istorie, aceea a sosirii vampyrilor în AltăLume. Tara nu avu mult timp pentru a le privi, dar își propuse să le acorde întreaga atenție într-o altă zi.

Mai ales de când văzuse relieful vaselor spațiale... ca la Salterensi. De fapt, dacă priveai mai de aproape, erau exact la fel. Hm, interesant.

Fabrice le văzuse și el, dar dacă se strâmba, aceasta se datora faptului că argintul îl făcea să nu se simtă în largul său.

Porțile se deschiseră și un crainic anunță intrarea Tarei și a suitei sale, salută de muzica răsunătoare a unei orchestre de Tatzboumi cu tentacule. Trompe, trompete și corni dezlănțuindu-se, Tara avu nevoie de câteva secunde pentru a-și recăpăta auzul.

Toți invitații se întoarseră. Sute de priviri reci o măsurară cu de-amănuntul pe Moștenitoarea din Omois, și Tara fu bucurasă să constate că mici sclipiri de gelozie se aprindeau ici-colo. Bine, ea își făcuse efectul. Ia să vedem un pic ceea ce urma să se petreacă după asta.

Xandiar îi înconjură mijlocul cu două dintre brațele sale, apoi o coborî ceremonios. Fără să scoată vreun cuvânt (se antrenase serios), Tara făcu să-i țâșnească magia, care atinse pe-gasul. Într-o clipă, acesta era miniaturizat și i se așeza pe umăr ca o umbră neagră. Un sughițat de uimire salută demonstrația ei. Vampyrii nu era obișnuiți cu magii precum aceea a Tarei. Ca și ceilalți sorțitori, dragoni sau elfi, ei trebuiau să incanteze.

Tara lăsă să cadă o privire imperială asupra femeilor-vampyr și fu într-adevăr mulțumită că făcuse un efort.

Erau frumoase. Toate. Era puțin înspăimântător și te durea inima, ca și cum te-ai fi ghiftuit cu pateu de ficat și caviar fără

să fi mâncat nimic altceva. Pletele le ajungeau uneori până la călcâie, ca niște cape catifelate și scânteietoare de podoabe. Pielea lor era strălucitoare și fiecare dintre mișcările lor era o simfonie. Lângă ele, orice ființă umană s-ar fi simțit ternă, neînsemnată, mizerabilă.

În fine, acesta era efectul neîndoielnic pe care ele încercau să-l producă. Tara înghiți în sec și se concentrează. Nu era acolo pentru un concurs de frumusețe, ci pentru a regla o problemă. Într-un fel sau în altul.

Acum, că-i impresionase pe toți, putea să observe din plin locul unde se aflau.

În aer liber. Făcuse bine că își pusese o robă călduroasă. Acoperișul era pe cât se pare mișcător și minunatele stele din AltăLume străluceau deasupra capetelor lor, scânteind în lumina celor două luni de argint Tadix și Madix. Printr-un geam, Tara putu zări sala banchetului și miile de lumânări care luminau mesele. În încăperea slab luminată, ici-colo, vampyrii începeau să strălucească, asemenea unor luciole, dar șoaapte speriate îi aduceau repede la ordine. Hm, se pare că nu obișnuiau să-și ascundă puterile.

Președintele își croi drum până la ei. Era îmbrăcat într-un fel de smoching pe care jucau simboluri matematice și, curios, pe toate părțile veșmintelor sale se afișau chipuri, zâmbitoare, grave, triste.

— Foarte... impresionantă intrare, Majestatea Voastră Imperială, remarcă el înclinându-se. Nu vă mai așteptam decât pe dumneavoastră. Pot să v-o prezint pe fiica mea, Kyla?

Tara făcu față cu mult curaj. Niciun semn de dependență față de sângele uman nu se vedea la încântătoarea fată, care se

încălină dinaintea ei printr-o grațioasă reverență. Pletele îi erau de un negru frumos, sclipitor, nu albe, iar dacă, la fel ca la cei mai mulți dintre vampyri, ochii îi erau roșii, pielea era departe de a fi lividă. Și spre deosebire de ceilalți vampyri, care păreau să-și fi înmormântat în ajun tată, mamă și bunică, ea era uimitor de veselă. Se simțea în ea o nestăvilă dorință de a se distra. Privirea îi scliffea și un zâmbet îi scobeia niște gropițe în obrajii untoși.

— Prințesă, exclamă fata, sunt foarte încântată să vă cunosc. Tata mi-a vorbit mult despre dumneavoastră? E-adevărat că sunteți capabilă să vindecați maladia sângelui?

Unul dintre muzicanți rată din pricina asta acordul și o tăcere de plumb se lăsă peste adunare.

Acum, Tara vedea bine ce-i unea pe Kyla și A'rno. Aceeași artă a gafei.

Președintele încremeni.

— De fapt, invitata noastră se află aici pentru a depune mărturie în favoarea acuzatei, Kyla, n-a fost niciodată vorba de vindecare. Noi știm cu toții că asta nu e posibil...

— Pardon, domnule președinte, interveni Maestrul Dragosh făcându-și drum chiar în spatele lui, noi toți am încercat, Înalți Magi și Prea Înalți Magi. Dar Moștenitoarea din Omois e unică. În afara faptului că puterea ei e de o forță nemaipomenită, a mai fost și victima unei manipulări genetice. Am discutat despre acest lucru. Ea va reflecta și mâine îmi va da un răspuns. Dacă acceptă, nu văd de ce n-am încerca. În definitiv, Selenba e condamnată. Și ea nu e... nu va fi singura. Ce riscăm?

Tocmai recunoscuse public că existau și alți BSU. Cum avea să reacționeze președintele în fața acestui afront, el, care afișa

cu atâta nonșalanță acel „totul merge foarte bine, doamnă marchiză” al său?

Președintele îl fulgeră pe Maestrul Dragosh cu privirea, dar acesta se ținu tare. Cu brațele în poziție de apărare, cu trupul țeapăn, refuzând să-și încrucișeze privirea cu cea a superiorului său.

— Tată, interveni Kyla, el are dreptate. Dacă prințesa Tara acceptă, și altele decât doamna Bragish vor putea fi îngrijite.

— Nu există decât vreo câteva ca ea! șuieră președintele, în plină tăgăduire. Foarte puține! Iar lucrul poate fi riscant pentru viața Moștenitoarei din Omois.

Pesemne că era într-adevăr mânios, căci începu deodată să lucească, la fel ca și femeile vampyr. Kyla îi aruncă o privire de avertizare Tarei.

Președintele era acum ceva orbitor, cu plete de mătase, cu ochi de rubin și carisma sa începu să apese asupra tinerei.

— Acum o să cinăm, spuse el cu o voce de catifea, apoi o să vă conducem până la granița țării noastre și veți pleca. Vă convine, nu-i așa?

Uaaaau, era la fel de dur pe cât prevedea. Carisma sporea, sporea și trupul ei îi striga să accepte și să se supună voinței vampyrului. La tot ceea ce voia el. Dacă i-ar fi spus să iasă imediat și să înfrunte un dragotiranozaur cu mâinile goale, ar fi făcut-o.

Cu bruma de voință care îi mai rămânea, își activă planul B. Începu să lucească. Cu mult mai mult decât vampyrii. Ai fi zis că era un mic soare apărut deodată în mijlocul sălii de recepție.

Panicate, gazdele ei scoaseră un geamăt și își feriră ochii.

Thugii și Fabrice o priveau fascinați. Pletele ei erau un fantastic amestec de zeci de culori și scânteiau. Pielea, din plin scoasă

în relief, cu o tentă de roz în pomeți, era atât de smântânoasă, încât vampyrii oftară de invidie. Ochii ei puteau rivaliza cu cele mai frumoase safire, și deodată femeile vampyr își spuseră că, la urma urmei, negrul era ușor exagerat.

Fabrice, pe care ea nu-l prevenise, simți cum i se moaie genunchii. Era somptuoasă. Era irezistibilă.

— Ah, susură ea, și vocea ei avea un farmec magic, n-aș dori să vă părăsesc atât de repede, scumpe Drakule. Cred că o să cinăm și apoi îmi voi petrece o parte din noapte reflectând dacă pot sau nu să-mi asum riscul de a-i acorda îngrijiri Selenbei. Sunteți de acord, nu-i așa, domnule președinte?

Prea uluit ca să reacționeze, președintele o privea, cu colții descoperiți, brusc mult mai puțin elegant. Kyla, și ea la fel de uluită, își revenise și o urmărea cu plăcere.

— Papa, cred că invitata noastră nu se va lăsa atât de ușor manipulată, chicoti ea.

Președintele suflă ușor de tot și carisma sa se micșoră, fără a dispărea totuși. Tăra își micșoră și ea magia, dar fără a o stinge nici ea de tot. 15-0 pentru ea. Trebuia să rămână în gardă, ca să vadă cum avea să fie returul la serviciu.

— Nu... ei... despre asta o să mai vorbim, zise Drakul în silă. Vă las să profitați de cocteil înainte de dineu. Mai mulți dintre notabilii noștri ar fi încântați să vă cunoască. Kyla, te însărcinez s-o prezinți pe prințesă.

Îi aruncă o ultimă privire sângeroasă înainte de a se pierde în mulțime, lăsând-o să se plimbe printre invitați. Acum, că președintele dezvăluise secretul vampyrilor, ei își aprindeau carisma și sala strălucea literalmente.

— Totuși era ceva delicios, zâmbi Kyla; nu mulți oameni sunt în stare să i se opună tatălui meu. Cred că prin asta v-ați făcut la noi o grămadă de prieteni.

— Și cu siguranță tot atâția dușmani, o asigură un vampyr care stătea aproape de președinte.

Kyla se întoarse și chipul ei se înăspri.

— Întunecate Senior Tukil, zise ea înclinându-se.

— Fiică a președintelui, o salută nou-venitul.

Tara îl privi cu atenție, alertată. Întunecatul Senior Tukil era în fruntea poliției vampyre și în primul rând a Brigăzilor Negre. Brunet, era unul dintre puținii vampyri care avea părul scurt, aproape ca la armată, fapt pe care-l compensa cu ajutorul unui mic barbișon arogant care sublinia perfecțiunea maxilarului său. Ochii săi, de un roșu aproape negru, scânteiau. Era îmbrăcat într-un veșmânt negru, desigur, dar într-un negru moarat, cu reflexe bleu-verzi, și a cărui țesătură părea la fel de extraordinară ca și cuțitele sale cu lamă neagră.

Dar ceea ce era important era faptul că ea, Kyla, îi dăduse un titlu, atunci când celălalt îi răspundea numind-o doar prin drepturile de sânge. Or, a fi fata cuiva nu însemna nimic. Mulțumită lecturii cărții sale, Tara recunoscuse insulta subtilă.

Necunoscutul îi oferă un zâmbet strălucitor, ignorând-o cu bună știință pe Kyla.

— Ne-a fost destul de greu s-o capturăm pe Selenba, femeia-vampyr renegată, atacă el direct. Mărturisesc că mă supără să aflu că o să-i acordați poate îngrijiri. Ea trebuie să fie pedepsită pentru viețile nevinovate pe care le-a luat. Or, conform codului nostru, dacă e scăpată de dependența sa, atunci păcatele îi sunt iertate. Cred că religiile voastre de pe Pământ numesc acest

lucru „Mântuire”, mi se pare. Iar psihiatrii voștri, „dublă personalitate”, ca și cum două persoane ar sălășlui în același trup, și cea inocentă să nu fie condamnată ca vinovată. Eu găsesc că asta e... ridicol.

Se apleca spre Tăra, invadându-i spațiul personal. Tăra refuză să dea înapoi. Carisma lui era la fel de puternică precum cea a președintelui, dar într-un mod ușor greșos, mai degrabă ca un lucru uleios decât mătăsos. Acestea fiind zise, era la fel de greu să-i rezisti.

— Știu că iubitul nostru președinte e prea bine-crescut pentru a vă pune direct întrebarea, spuse el, dar întreaga noastră mică lume și-o pune, bineînțeles: De ce?

Tăra își dădu capul pe spate, regretând că nu-și pusese niște tocure mai înalte, pentru că vampyrul era într-adevăr înalt. Greu să măsoari din priviri pe cineva care te domină cu mai mulți centimetri.

Ia să vedem dacă tactica blondei fără minte funcționează.

— Pentru că îmi place foarte mult să călătoresc, îl asigură ea cu un zâmbet delicios. Între noi fie vorba, nu cred că voi putea face mare lucru pentru această sărmană Selenba. Ea e atinsă rău de tot. Știți, mi se pare într-adevăr amuzant să-i urmărești și să-i vânezi pe acești vampyri răi. Ar trebui să-mi povestești despre toate astea... cu de-amănuntul.

Și prefăcându-se de o naivitate totală, îl luă de braț pe vampyr făcând din el cavalerul ei. Kyla se strâmbă și se făcu nevăzută.

Întunecatul Senior se destinse. N-o credea poate atât de lipsită de minte pe cât voia să pară, dar a fi subestimată era una dintre regulile cărții, pe care ea o aplica literal.

Acestea fiind spuse, era cu adevărat interesant. Iar Întunecatul Senior avea un anumit simț al umorului care o făcu să râdă de mai multe ori, determinându-i pe ceilalți vampyri să se întoarcă.

Având în vedere reacția lor de uimire, se pare că aici nu trebuia să faci glume prea des. Ca un cavaler desăvârșit, el o prezentă unei mulțimi de oameni, pe ale căror nume și funcție ea le reținu cu grijă. El își dădea silința s-o încânte, iar ea se întreba de-a binelea în ce scop.

Răsună un clopot și Întunecatul Senior trebui s-o lase liberă, cu regret. Kyla și Drakul se îndreptau spre ei pentru a o conduce pe invitata de onoare la masă.

Kyla se plasă în dreapta ei, în timp ce președintele Drakul, cu un rânjel forțat pe față, îi întindea mâna pentru a o conduce la masa sa.

Ea îi luă brațul. Sub palma ei, mușchii vampyrului erau țepeni, tari ca lemnul. Era destul de... neplăcut, de parcă umano-idul n-ar fi fost chiar uman, ci un fel de cadavru însuflețit. Nu simțise așa ceva cu Tukill. Se înfioră și privi în jur.

Spre marea ei uimire, în sufragerie, pereții din piatră neagră lăsaseră loc lemnului... de acord, tot negru, dar cu vinișoare aurii și lustruit. Bolțile se întâlneau, formând niște magnifice volute sculptate, mult deasupra capului ei.

Ah, sala era deci acoperită, nu voiau să le plouă în farfurii.

Felurile de mâncare erau pe punctul de a se așeza pe mesele acoperite cu fețe de masă negre, pe care se găseau instrumente scânteietoare. Și o mulțime de pahare al căror cristal lucea ușor. Toți luară loc, într-un concert de râsete ușoare și de parfumuri îmbătătoare.

Farfuriile vampyrilor erau goale, spre deosebire de cele ale invitaților lor. Fabrice era și el așezat la masă și o privea neîncrezător pe vecina lui, o somptuoasă femeie-vampyr cu buzele stacojii. Femeia-vampyr își dezvăluise toate farmecele, care erau foarte importante datorită unui decolteu adânc. Dar băiatul n-avea intenția să se lase pescuit de o femeie-vampyr. El era pățit, nu, mulțumesc mult.

Tăra se aștepta să se aducă la masă animale vii, dar vampyrii erau sofisticați. Animalele fuseseră deja „tratate” și sângele lor, amestecat cu diverse mirodenii, era vărsat în farfurii, și conservat lichid și cald cu ajutorul unui sorț.

Tacăturile invitaților erau din aur, probabil din pricina vârcolacilor, căci lingurile de supă ale vampyrilor erau din argint.

Bucăți de carne delicios prăjite aterizară în farfuria Tarei și paharul ei se umplu cu un lichid roșu care ea spera să nu fie decât vin, chiar dacă ea nu bea.

Bucătarii vampyrilor erau Maeștri și aromele erau pe cât de delicate, tot pe atât de alese. Totuși, aburii care se ridicau nu reușeau să acopere mirosul sângelui mult mai puțin plăcut.

Vampyrii mâncau cu poftă, Kyla la fel ca toți ceilalți, iar Tăra își aminti că vamypirii contaminați nu se mai puteau mulțumi doar cu sânge animal. Dar tânăra-vampyr părea să se desfete și Tăra avu o puternică îndoială. Și dacă elful stilist o mințise? La urma urmei, nu știa nimic despre el.

— Vă plac mâncărurile? Întrebă președintele.

— Sunt delicioase, confirmă Tăra, care n-avea deloc intenția să afle de ce natură era ceea ce mânca... și pe care n-o recunoscuse.

— Minunat. Să revenim la afirmația voastră de adineauri. E adevărat? Chiar o să încercați s-o vindecați pe Doamna Bragish?

Și cum se face că sunteți la curent cu ceea ce numim „carisma” noastră? Noi n-o folosim niciodată în afara țării noastre, deoarece fapta e pasibilă cu pedeapsa cu moartea.

Drace, Dragosh și-a asumat un mare risc pentru a ne preveni.

Tara afișă un zâmbet strălucitor și... minți cu ușurință.

— Din filme. Nu ignor nimic în privința puterilor vampyrilor.

Președintele o privi cu un aer nesigur.

— Din filme?

— Da, știți, Pământul, Hollywoodul, studiourile, actorii. Vârcolacii, vampyrii, licornii, dragonii. Când ne-ați invadat planeta, ați lăsat câteva amintiri. Care au rămas în memoria poporului meu. Pesemne că ați folosit această ciudată putere pe Pământ și, pe cinstea mea, asta ne-a rămas în minte. Faptul că sunteți în stare să-i hipnotizați pe oameni, să-i siliți să facă ceea ce nu vor. Așa că m-am imunizat împotriva acestei puteri.

Președintele încruntă din sprâncene, contrariat. Și înghiți minciuna fără să clipească.

— Noi nu ne interesăm de ceea ce se petrece pe Pământ. Nu îndeajuns, cel puțin. O să cer să mi se procure aceste „filme” ca să văd dacă asta poate amenința poporul nostru.

Tara se gândi la *Balul vampirilor*, un film vechi foarte caraghios, și fu cât pe-acți să izbucnească în râs. El n-avea să fie decepționat.

Îl privi curioasă.

— De ce vă ascundeți această putere? La urma urmei, odată ce oamenii sunt la curent, e totuși posibil să te protejezi, poarele din AltăLume nu se vor mai teme din pricina asta. Și

mătușă mea trebuie că are sânge de vampyr în vene, deoarece, în materie de carismă, dispune de tone!

— Noi nu ne-am amestecat sângele cu oamenii, se crispă președintele, ofuscat.

— Era o butadă, preciză Tara. Glumeam. Vă rog să mă scuzați.

O-la-la, ce susceptibili mai erau și vampyrii ăștia! Apoi, ca de obicei, de când citise Cartea Întunecatelor Secrete, mintea ei trecu în viteza a doua, analizând ceea ce tocmai spunea el. Protestase puțin cam prea tare. Se putea să existe hibridi vampyri-oameni? sau, mai rău, vampyri-elfi? Întrucât fiecare rasă era atunci deja puternic amestecată, Tara nici măcar nu voia să-și închipuie rezultatul.

Restul dineului se derulă într-o atmosferă apăsătoare. Tukil era prea departe pentru a putea conversa, fapt pe care ea îl regreta.

Președintele nu era încântat și de aceea se arătă destul de sarcastic. Tara îl asculta pândind totodată capcanele potențiale și vampyrii îi priveau cu o asemenea atenție, încât i se părea că avea pielea arsă de către toți acești ochi ațintiți asupra ei.

O vedeau ei oare așa cum un om ar putea să se uite la un curcan gras bine rumenit? Imaginea o făcu să zâmbească, în ciuda situației. Văzuse prea multe desene animate de Tex Avery.

Pe tot timpul seratei, președintele încercă s-o facă să-și schimbe părerea. Discret susținută de Kyla și Safir Dragosh, Tara îi ținu piept și nu cedă. Fabrice fu și el foarte curtat, dar întâlnirea lui cu Selenba și avertismntul lui Safir îl imunizaseră față de farmecele frumoaselor femei-vampyr. Totuși,

faptul că Fabrice le rezistă acestor doamne nu făcu decât să-i accentueze atracția și bietul băiat avu foarte multe de pățimit.

Grr'ul, Xandiar și ceilalți thugi urmăreau totul cu un rânjet amuzat, dar vigilent.

În sfârșit, Tara putu să-și plaseze fraza care îi frigea buzele încă de la început.

— Mi s-a părut că înțeleg că ați recuperat inelul lui Kraetovir odată cu Selenba, după ce am prins-o noi. Vă pregătiți să-l studiați, dar nu e periculos?

— Nu îndrăznim să-l atingem, răspunse distrat președintele. Acest obiect e teribil de puternic, emană de la el niște valuri de magie demonică desigur, care îi perturbă pe savanții noștri. L-am izolat în laboratoarele noastre, aici, în palat, și suntem pe cale de a pune la punct o metodă pentru a-l distruge, așa cum voi ați distrus Tronul lui Silur și Sceptrul Blestemat. Acesta nu e decât un prototip, prin urmare e mai puțin puternic decât originalul. Ar trebui să izbutim acest lucru nu peste multă vreme.

Tara înjură în gând. Trebuia să acționeze foarte repede. Trecu la un alt subiect, având grijă să nu-l alerteze pe Drakul asupra importanței celor dezvăluite de el, și reuși să rămână calmă și senină în aparență.

Era foarte târziu când Tara putu ajunge în sfârșit în camera ei roz, unde își dezbracă veșmintele, obosită. Valetul de lemn fu gata să se repeadă pentru a-i recupera hainele și fu foarte decepționat când Schimbătoarea se mulțumi să resoarbă roba și încălțările, precum și lenjeria intimă, pentru a le înlocui cu un sort și un tricou.

Tara oftă. Dispunea de una până la două zile pentru a fura cele două obiecte și pentru a o vindeca pe Selenba.

În privința acestui punct, nu era încă bine fixată. Trebuia să încerce s-o salveze? Cu riscul de a fi ucisă?

Dilema era dificilă și, în ciuda oboselii, Tara știa că îi va fi greu să adoarmă. Odată spălată pe dinți, se strecură în patul în care ar fi putut să se culce un regiment... și chiar două, după ce-i spusese lui Grr'ul „noapte bună”. Aceasta din urmă lăsa deschisă ușa camerei ei și Tara auzi gemetele de protest ale patului când femeia-trol se culcă și ea.

Luminile scăzură treptat și, în curând, doar stelele și lunile luminară camera, filtrate prin grelele perdele de catifea... neagră.

Era... o atmosferă vătuită, fără tăgadă. Ca o țesătură grea pe care ai freca-o... sau ca niște perdele care s-ar depărta. Cu ochii zgâiți în beznă, Tara își activă magia sub cuverturi, pentru a nu-l alerta pe intrus.

Cu doar câteva luni mai înainte, când Moineau dăduse buzna în camera ei fără s-o prevină, pe vremea când suferea de o supradoză de magie, prietena ei remarcase că puterea ei magică lucea prin cuverturi. Tara luase notă de asta și se antrenase pentru a-și atenua lumina atât de necesară. Asta nu era ceva foarte plăcut, dar oricum mai bine decât să se pomenească străpunsă dacă intrusul își dădea seama că nu dormea.

O siluetă subțire intră în cameră și respirația ei se accelerează. Silueta ezită, apoi se apropie încet.

Sub cuverturi, Tara improvizează un scut pentru a se proteja dacă intrusul lansa un sorț, un cuțit sau un tricroc. Dar silueta făcu un lucru cu totul neașteptat.

Luă un fotoliu și... se așează.

Bine. Asta era ceva original. Era poate un asasin potențial foarte obosit? Tara luptă împotriva ideii prostești care-i trecuse prin minte.

În spatele siluetei, se profila o umbră enormă. Grr'ul simțise prezența intrusului și era gata să intervină. Galant, treaz de-a binelea, își scoase ghearele, gata să se repeadă din coșul său.

— Puteți să vă stingeți puterea magică, făcu o voce melodi-oasă, n-am deloc intenția să vă fac rău.

Intrusul îi văzuse totuși Tarei lumina magiei. Drace, n-ar fi trebuit.

— Da? Cu atât mai bine, răspunse Tara, fără să se supună. Cine sunteți?

— Sunt o prietenă. Eu vi l-am trimis pe A'rno.

Lumina se aprinse la porunca Tarei și ea dădu înapoi, speriată.

În fața ei stătea Selenba.

Femeia-vampyr

sau când ai puterea de a-i preface pe oameni în broscoi
nu înseamnă că trebuie neapărat s-o și faci

Tara își opri puterea magică înainte ca aceasta s-o transforme pe femeia-vampyr în broască prăjită. Deoarece făcea deja niște diferențe. Era aceeași față glacială, magnifică, dar pletele tinerei-vampyr din fața ei nu prezentau stigmatele băutorilor de sânge uman. Acestea fiind spuse, cu ajutorul magiei, nu puteai ști care-i adevărul, și Tara se decise să rămână prudentă. Se ridică în picioare, ținuta ei de noapte se transformă în armură de comandament, purpuriu cu auriu, încinsă cu o spadă de elf și cu două pumnale, pletele i se împletiră în cozi și o coroniță de aur i se așează pe frunte.

În mână își făcu apariția și o lance, pe care-o refuză, fiind de-acum un pic cam prea de tot. Galant i se așează pe umăr și Schimbătoarea îi întări epoletul pentru ca ghearele lui să nu-i sfâșie ȧesătura.

Femeia-vampir oftă de invidie.

— Aveți o Schimbătoare, ce noroc! Se pare că n-au rămas mai mult de două sau trei în AltăLume. Nu se mai știe cum să se fabrice, și e păcat.

— Firește, iar eu îmi repet întrebarea. Cine sunteți? Ba mai mult chiar (tonul ei deveni subtil sarcastic), există vreun motiv anume care v-ar determina să preferați utilizarea ferestrelor mai degrabă decât pe aceea a ușilor?

Femeia-vampyr zâmbi fără să-și arate colții.

— Există două gărzi la ușa voastră. Prefer să rămân... discretă. Nimeni nu trebuie să știe că am venit să vă văd.

O reuniune secretă, în miez de noapte. Cu o femeie-vampyr. Uraa!

— Aduceți mult cu Selenba, remarcă Tara așezându-se grațios. În fine, cât mai grațios posibil, ținând cont de armura sa. Dați-mi voie să ghicesc, sunteți sora ei geamănă, nu-i așa?

— Nu, doar sora ei mai mică. Dar aveți dreptate, semănăm mult, chiar dacă mie îmi lipsesc temeritatea surorii mele și setea ei de aventură... Numele meu e Satila.

Da, acesta era numele pe care i-l dăduse A'rno.

— A'rno mi-a spus că ați neutralizat monitoarele de supraveghere. El a decis atunci să riște și să vă dezvăluie contaminarea Kylei.

Ah, prin urmare nu era o gafă, ci chiar o remarcă voluntară. Elful era viclean, nu neîndemânatic...

— Eu... noi avem nevoie de dumneavoastră, Safir, Selenba și eu.

— I-am spus lui Safir că îi voi da răspunsul. Măine, îi atrase atenția Tara cu mult calm.

Femeia-vampyr se agită.

— Dar ceea ce nu știți e că președintele o să vă arunce un Amemorus. Ca să vă facă să uitați de misiunea voastră. O să plecați. Odată ajunsă în Omois, o să vă amintiți că ați fost înșelată, dar va fi prea târziu. Selenba va fi moartă.

Tara se strâmbă. Detesta sorții de uitare, fie că erau Mintus sau Amemorus; de fiecare dată, creaseră numai probleme. Și cea mai bună prietenă a ei de pe Pământ, Betty, plătise prețul pentru asta. Cu sânge și lacrimi.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce președintele vostru se opune atât de mult ca s-o vindec pe Selenba?

— Habar n-am. Nimeni de la palatul prezidențial nu înțelege. Singura explicație pe care am găsit-o e că președintele nu vrea să vă riscați viața.

— Găsesc că ăsta e un bun motiv, nu?

— Președintele nostru nu e chiar atât de... milos, îi atrase atenția femeia-vampyr, cu o nuanță de amărăciune în glas. Nu cred că ăsta e singurul motiv.

Tara se ridică, zăngănind, reflectând cu toată viteza.

— Am o întrebare: ce s-ar întâmpla dacă aș muri?

— Pe cinstea mea, răspunse femeia-vampyr, ați fi moartă.

Bine, ce putea fi mai rău decât asta, la urma urmei. Tara trebui să-i explice.

— Desigur. Dar mai ales, dacă eu mor încercând s-o vindec pe Selenba, Omois-ul va trimite imediat pe cei mai buni anchetatori pentru a verifica dacă voi aveți vreun amestec în povestea asta... și cu războiul împotriva trolilor, eu cred că președintele n-are chef să vină cineva și să-și vâre nasul în micile sale afaceri.

Femeia-vampyr încreți din nas, ca și cum ar fi simțit un miros urât.

— Da, aveți desigur dreptate. A'rno mi-a spus că erați la curent cu această ridiculă istorie privind conflictul. Deocamdată, e mai mult o încăierare între cele două părți, iar dezacordul ar fi putut fi reglat rapid. Dar au fost morți, iar trolii par să-și adune trupele, chiar dacă noi suntem în dreptul nostru. Toată povestea riscă să se intensifice.

— Asta e problema voastră. Președintele vostru se teme de o extindere a conflictului, făcu o voce aspră de deasupra ei.

Femeia-vampyr tresări. Nu-și dăduse seama că Grr'ul era în spatele ei, gata s-o pocnească dacă făcea cel mai mic gest ofensiv față de Tara.

— Cum așa? întrebă Tara.

— Deși guvernul nostru a fost considerat întotdeauna „ari-erat”, noi am încheiat acorduri. Trolii sunt legați prin acord cu Omois-ul. Dacă s-ar declara un război împotriva lor, Omois-ul ar veni să-i susțină. Vampyrrii sunt legați cu Lancovitul. Acordurile sunt la fel. Omois și Lancovit sunt la rândul lor legate cu alte țări. Lancovitul cu Vilains, Omois cu Selenda...

Brusc, Tara se așeză din nou, simțind că i se taie picioarele.

— Asta ar putea degenera într-un război... mondial, șopti ea, consternată.

— Da, se pronunță femeia-trol. Noi trebuie să găsim neapărat o soluție la această problemă înainte ca ea să ne ducă la o teribilă catastrofă. Și, mai ales, trebuie să vorbesc cu cei din guvernul nostru, și să înțeleagă ce se petrece cu Pădurea. Ea n-a făcut niciodată așa ceva înainte.

— Dar noi am încercat! protestă Satila. Președintele nostru a capturat mai mulți semeni de-ai voștri. Cât timp se aflau aici, erau rezonabili... chiar dacă nu vorbeau la fel de bine ca dumneavoastră. Dar cum se apropiau de pădure, se petrecea ceva care le schimba mintea. Am crezut la început că era vorba de magie, dar era ceva mult mai complex decât asta. Trimiterea voastră în pădure n-ar rezolva nimic. Ați deveni la fel ca ei, și ați lupta împotriva noastră în loc să ne spuneți ce ar trebui să facem și a ne ajuta.

— Încă nu s-a născut cel care ar putea pune stăpânire pe mintea mea, mormăi Grr'ul, vexată.

— Când a început să se manifeste treaba asta? se interesă Tara.

— În urmă cu cinci zile. Ceea ce e ciudat e că arborii au început să se îndesească până la a forma un zid de nepătruns. Probabil pentru a-i ascunde pe trol. Apoi, mlădițele au crescut foarte brusc și, acolo unde cu o zi înainte se afla un câmp, a doua zi, acolo era o pădure cu arbori înalți de mai mulți metri!

Cinci zile? La naiba! Chiar a doua zi după capturarea lor de către Grr'og. Și dacă totul începuse din cauză că Tara învinsese pădurea? Să fi declanșat oare ea ceva involuntar? Super, de parcă nu avea destule griji și fără asta.

Schimbă o privire cu Grr'ul, care dădu gânditoare din cap. Pesemne că femeia-trol urmasă și ea același tip de raționament.

— Vă rog, spuse implorator Satila, frângându-și lungile-i mâini albe. Eu... eu știu că asta e important, mult mai mult decât soarta surorii mele. Dar, în pofida a tot ceea ce a făcut, eu o iubesc foarte mult și... și nu mai suport suferința lui Safir. Ajutați-l! Ajutați-ne!

Pielea ei foarte palidă se înroșise ușor în timp ce pronunța numele lui Safir. Tara o privi mai atent. Tânăra-vampyr părea să-și iubească viitorul cumnat ceva mai mult decât o spunea.

Fata respiră adânc și-și destinse spatele, pe care și-l simțea încordat. La urma urmei, Satila avea dreptate. În ce privește războiul dintre vampyri și troli, deocamdată ea nu putea face mare lucru. Dimpotrivă, dacă avea s-o vindece pe Selenba, ar putea s-o vindece și pe fata președintelui... și faptul de a-i face acest inestimabil serviciu i-ar permite să negocieze pacea. Timpul necesar pentru a înțelege ceea ce se petrecea. Și dacă avea ea vreo vină pentru că un armistițiu milenar fusese rupt.

O nouă idee îi trecu prin minte și se consideră o proastă pentru că nu se gândise la asta mai devreme.

Faptul de a-l ajuta pe președinte, cu puțină șansă, i-ar permite să ceară ca recompensă Steaua și inelul. Ceea ce ar scuti-o să se mai vânture în timpul nopții pe culoarele palatului.

Nu se gândise la această parte a planului ei cu multă plăcere. Nu era foarte bună la acest fel de lucruri. Cal, Hoțul Patentat, era, ea nu.

— Foarte bine, oftă ea. Să mergem. Du-mă s-o văd pe Selenba.

Tănăra-vampyr se ridică de jos cu acea vioiciune neumană pe care o avea în comun cu elfii.

— E-adevărat? Sunteți de acord să ne ajutați. Mă duc imediat să-l previn pe Safir și...

— Trebuie că Safir e pus sub strictă supraveghere, o întrerupse Tara. Iar prezența lui n-ar putea decât să mă stânjenească. El m-a învățat ce trebuia să fac la începutul seratei.

Formulele sanguine ale vampyrilor galopau în mintea ei de îndată ce o pomenea pe Selenba, ceea ce era destul de derutant.

— Atunci trebuie să vă transformați, spuse cu tărie femeia-vampyr.

Tara o privi cu un aer nesigur.

— Să mă... să mă transform? Cum?

— Eu am venit sub formă de liliac, e ceva foarte obișnuit la vampyri. Pentru a evita să fiți remarcată și a ajunge cu ușurință în închisoarea Selenbei, ar trebui să faceți la fel.

Tara înghiți în sec. Ultima dată când se transformase într-un animal, într-un dragon în ocurență, treaba nu mersese foarte bine.

— Ești... sigură? Pentru că eu pot cere să mă duc acolo acum și...

— Nu, o întrerupse femeia-vampyr. Dacă preveniți pe cineva, pe oricine, veți fi amnezică înainte de sfârșitul nopții. Aveți încredere în mine. Liliacul e singura noastră soluție. O să deschid fereastra.

— Pffui, șopti Tara, asta nu e deloc genial!

— Ce mă supără pe mine e că nu am și eu putere de sorțitoare, mormăi Grr'ul. Și cum să vă protejez dacă eu nu mă pot transforma?

— Pot s-o fac eu pentru tine, dacă vrei, îi propuse Tara.

Era o prostie, dar se simțea mai în siguranță cu femeia-trol.

— Foarte bine, oftă Grr'ul. Dacă asta e soluția, să-i dăm drumul!

— Dă-mi mie mai întâi măciuca și armele tale, o să le pun în Schimbătoare pentru a le transporta.

Femeia-trol se supuse în silă, ca și cum i se smulgea copilul din brațe.

Tara își activă imediat magia și de această dată nu-și mai stăpâni lumina. Femeia-vampyr își înăbuși o exclamație de surpriză. Ea nu fusese la banchet și deci nu văzuse demonstrația Tarei, chiar dacă întreg palatul nu vorbea decât despre asta. Lăsa fereastra deschisă, dar trase repede perdelele.

Tara incantă:

— Pe Transformus, fie ca Grr'ul să se facă un liliac și fără să aibă vreun trac!

Femeia-trol începu să se umfle în toate direcțiile. După cum arăta la față, se pare că nu era deosebit de plăcut. Îi crescură niște aripi uriașe, trupul i se modifică și, câteva secunde mai târziu, un liliac uriaș, foarte verde, zăcea pe sol, incapabil totuși să zboare.

— Uuuups, nu mi-a dat prin minte să te miniaturizez. Așteaptă.

Magia ei acționează și liliacul începu să se micșoreze.

— Iiii iiii iiii! fluieră ea cu un aer indignat.

— Ea spune că asta nu e prea confortabil, traduse femeia-vampyr. În fine, n-am tradus și înjurăturile...

Tara își înăbuși un chicotit.

— Hai, Grr'ul, încearcă să zbori, ca să vedem dacă funcționează.

Grr'ul dădu din aripi. Care făcură fâl-fâl-fâl. Și-atât. Ea îi aruncă o privire patetică Tarei.

— Stai, zise femeia-vampyr, punând mâna pe micul liliac. O să te lansez eu, așa va fi mai ușor!

— Iiiiiiiiiiiiiik, se gătui liliacul, nu sunt deloc de acord.

Prea târziu, Satila tocmai o propulsa spre tavan. Grr'ul desfăcu aripile, bătu din ele pentru un scurt moment... și se izbi de perete din plin. Căzu pe planșeu, unde rămase tremurând, cu ochii rostogolindu-se în orbite, complet aiurită.

— O-la-la, se repezi Tara, te simți bine, Grr'ul?

Liliacul își freca țeasta și continua să se uite cruciș

— Nu, deduse Tara, se pare că nu ți-e bine. N-ai văzut pe rețele?

— Iiiik, iiii, iiii iiii! șuieră liliacul cu un aer furios.

— Eu sunt de vină, interveni Satila, tu ai dreptate, Doamnă Troll, nu se vede foarte bine, ochii noștri de chiroptere nu sunt foarte buni. Liliicii se deplasează grație ecolocației. Ei au un sistem radar foarte eficient, care înregistrează undele sonore emise de ei după ce acestea se lovesc de obstacolele pe care le întâlnesc. În felul ăsta, chiar într-o noapte complet întunecoasă, ei știu exact unde se situează pericolele... sau prăzile.

Liliacul nu se holba, dar se simțea că dacă ar fi putut, ar fi făcut-o.

Cu greu, se săltă până la umărul Tarei, de unde îl dădu la o parte pe Galant, care se ridică în zbor cu un mic nechezat batjocoritor. Pegasul găsisese că momentul era foarte amuzant.

De pe suportul ei, Grr'ul șuieră:

— Iiii iiii iiii iiii!

— Ar dori ca voi să vă ridicați și ca după aceea să nu mai mișcați, îi spuse femeia-vampyr.

Cu foarte multă precauție, Tara se supuse. Pe umărul ei, liliacul fluiera, dădea din aripile sale din piele, pe scurt, făcea o mulțime de chestii impresionante. Apoi, deodată, fără avertisment, se ridică în zbor. Făcu un tur dezordonat, dar curajos în

continuare. Încântată... uită să mai fluiera... și se lovi de Galant așezat pe partea de sus a unei comode. Pegasul și liliacul se răsturnară într-un mare vălmășag de pene.

— Bine-bine, se hlizi femeia-vampyr, o să ajungem și la asta. E rândul vostru, Alteța Voastră.

Tara se uită la ea, nu foarte entuziasmată. Apoi, contactă mental Piatra Vie.

— *Ei, Piatră Vie?*

Îi răspunse un căscat înăbușit. Aparent, Piatra Vie dormea.

— *Îmi pare rău că te trezesc, dar am nevoie de ajutorul tău pentru a-mi putea controla magia... și a evita să prefac întregul palat într-un liliac uriaș.*

— *Tara vrea putere?* întrebă Piatra trezită pe dată și încântată că putea să se distreze puțin.

— *Nu, nu, să evităm pe cât posibil să fuzionăm* (episodul din pădure era încă proaspăt în mintea Tarei și n-avea poftă ca aceasta să reînceapă). *Am tot ce-mi trebuie. Fă doar în așa fel, încât să nu „debordeze”... și mai ales să adopte forma de care am nevoie. N-am chef să mă transform în... ceva bizar.*

Piatra Vie țâșni din buzunarul ei, surprinzând-o pe femeia-vampyr care dădu înapoi.

— Ce... ce mai e și asta?

Tara se pregătea să răspundă dându-i niște amănunte... când își aminti de sfaturile mătușii sale. Să nu le dezvălui aliaților atuurile tale... și cu atât mai puțin dușmanilor. Deocamdată, o putea socoti pe Satila în rândul celor dintâi. Dar nu era greu să treacă în cealaltă tabără.

— E o prietenă, se mulțumi ea să-i răspundă cu un aer sibilin. Să mergem.

Vizualiză forma pe care ți-o dorea, inspirându-se de la Grr’ul care zbura neîndemânatic prin încăpere, urmată de pegas.

O clipă mai apoi se afla mult mai aproape de sol. Iar nasul o mânca. Voi să se scarpine și o labă înzestrată cu o gheară impresionantă îi frecă botul. Bun, la prima vedere, reușise să se transforme. Schimbătoarea o urmase și se mulțumea să formeze o simplă zgardă elegantă în jurul gâtului ei.

— S-a făcut, zise ea, acum ce facem?

De fapt, ceea ce spunea ea era mai aproape de: iiii, iiik, iiii, iiik! dar femeia-vampyr și celălalt liliac o înțelesesă.

— Mai întâi, trebuie să faceți ca Doamna Trol, să vă obișnuți cu aripile și să învățați să vă deplasați fără să vă loviți foarte violent. O să vă conduc atunci la închisoarea Selenbei, indică femeia-vampyr, care se transformă într-o clipă.

Prudentă, Tara făcu la fel ca Grr’ul ceva mai devreme. Escaladă partea de țesătură a unui scaun pentru a lua înălțime înainte de a se lansa. Și fluieră din toate puterile.

— Ah, făcu femeia-vampir, nu așa de tare, e dureros!

— Iertare, se scuză Tara în limbaj de liliac. Aș vrea doar să evit să iau un perete sau un dulap în piept. Bun, îi dau drumul.

Mișcă din aripi și își luă zborul.

Nu se poate spune că zborul ei fu o minunăție de grație și de agilitate, dar aproape reuși să iasă de acolo, cu excepția aterizării în timpul căreia posteriorul îi trecu clar pe deasupra capului.

Acestea fiind spuse, își îmbunătățea stilul. Ultima dată când se transformase într-o chestie zburătoare¹, distrusese un capăt de pădure. De această dată, doar covorul și mândria ei erau rănite.

— Drace! mormăi ea când stelele încetară să se mai prăbușească, nu sunt chiar înzestrată pentru aterizare. Mai fac un tur și mergem, Satila.

— Bine, eu vă urmez, și dacă totul merge bine, ieșim pe fereastră.

În ciuda insistenței sale, Tara îl sili pe Galant să rămână în cameră. El nu aducea chiar cu un chiropter și ea nu voia să-și asume riscul unei transformări suplimentare. Înainte de a-și schimba iar înfățișarea, femeia-vampyr deschisese din nou perdelele și fereastra lăsa acum un loc larg de trecere pentru trei lilieci.

Nu erau singurii care zburau. În jurul lor, o mulțime de alți lilieci sclipeau sub razele reci ale celor două luni. Tara descoperi foarte repede că instinctul formei pe care o adoptase avea influență asupra psihismului, atunci când încercă să înghită un muștic. Mustățile ei lungi fremătară și ea scoase un „drace!” mental de dezgust.

Foarte repede, Satila intră într-o clădire-anexă a palatului prezidențial.

Acolo, marmura neagră și aurie lăsa loc zidurilor de bazalt, piatra solului era o ardezie ternă și porțile erau din oțel. Dacă palatul nu era vesel-vesel, închisorile lor erau de-a dreptul deprimante. Spre deosebire de alte țări care utilizau briliantele pentru a avea lumină cu cheltuieli puține, vampyrii preferaseră

¹ În dragon, de fapt. O sută de tone de agili... ei, o sută de tone de mușchi, solzi și aripi complicat de controlat. (N.a.)

electricitatea, ceea ce dădea o lumină albă și rece. Pesemne că se aflau niște generatoare pe undeva, sau poate că vampyrii aveau o uzină electrică... ori o centrală nucleară, având în vedere dragostea lor pentru știință. Numai dacă nu cumva descoperiseră un alt mijloc de a produce energie.

Satila tocmai pătrundea în culoarul care ducea la intrarea închisorii, când încetini brusc.

Mai multe Brigăzi Negre păzeau locurile.

Cu toată viteza, făcu cale-ntoarsă. Întoarcerile lui Grr'ul și Tarei fură mult mai chinuite și privirile vampyrilor în uniformă se ațintiră asupra lor, întrebătoare.

— Ia te uită, remarcă unul dintre ei, e pentru prima dată când văd un liliac verde!

Grr'ul își culcă urechile pe spate și accelerează.

De îndată ce se aflară în afara vederii lor, Satila se transformă.

— Baligă de traduc, înjură ea, au întărit garda! Nu vom putea trece sub formele noastre volante, va trebui să mergem altfel. Alteța Voastră, toată lumea vă laudă atât de puternica voastră magie. Ați fi în stare să „neutralizați” gărzile? Fără să le faceți rău?

— Iiii, iiii, iiik, răspunse Tara.

— Ei, ar fi desigur mai ușor dacă v-ați transforma la loc.

Tara avu o clipă de spaimă, neștiind dacă avea să poată face magie sub această formă... ciudată, dar de data asta, puterea ei se dovedi foarte cooperantă. Grr'ul și ea își regăsiră forma lor normală.

Fără să-i schimbe pe toți cei din palat într-o mică blondă, nici într-o femeie-trol, Demiderus fie lăudat.

Îi dădu înapoi armele lui Grr'ul, spre marea ei satisfacție, care nu vedea prea bine cum să dobori pe cineva doar cu niște aripi de liliac.

— Spuneam, reluă Tara, în timp ce Schimbătoarea îi țesea niște veșminte ceremonioase, că voi încerca. Dar dacă tu poți să ne faci să trecem folosind calea diplomatică, aceasta ar fi la fel de bine. Magia mea poate fi destul de... malițioasă uneori.

— Cum atât de bine spuneiți, Alteța Voastră, răspunse Satila cu o nuanță de sarcasm în glas, o să încerc...

Când pătrunseră în închisoare, zece vampyri, bărbați și femei, se îndreptară și ațintiră asupra lor niște arme ciudate.

— Stai? Cine sunteți? strigă unul dintre ei.

— E-n ordine, Dreon, tu știi foarte bine cine sunt, făcu Satila cu un aer obosit. Am venit s-o văd pe sora mea împreună cu invitata noastră și garda ei de corp.

Vampyrul ridică din sprâncene.

— Nu știu dacă vă pot lăsa să treceți!

— De ce? Facem oare ceva interzis? Nu cred că președintele îi refuză invitatei noastre s-o vadă pe Selenba; la urma urmei, pentru ea a venit!

Vampyrul ezită, timp de o clipă chinuitoare, apoi le făcu semn să treacă.

— Treceți!

Satila nu clipi, dar Tara simți că se destindea ușor. Enorme porturi metalice se deschisera. Având în vedere mărimea lintou-rilor, ce anume închideau oare vampyrii în închisorile lor, balbune și drago-tiranozauri?

Se cufundară tot mai mult în adâncul închisorii.

Selenba nu era singura prizonieră. În închisorile vampyrilor, se aflau și alte forme de viață.

Printre care trol.

Iar Grr'ul scoase o exclamație înăbușită când îl recunoscu pe unul dintre ei.

Comandantul Grr'og.

— Pe strămoșii mei, mormăi ea în trolă, dar ce-i cu tine aici?

Din fericire, palatul prezidențial beneficia de un sort traducător. De această dată, Tara înțelese ceea ce spunea.

Trolul avea un cucui enorm în creștet, unul dintre ochi era pe jumătate închis și brațul drept îi atârna, aparent scrântit. Era într-o stare foarte proastă. Avea un tremur, de parcă era zguduit de o febră păcătoasă.

— Habar n-am, răspunse el cu o voce slabă. Tocmai vă pă-răseam, ne îndepărtam de graniță, când deodată hop, gaură neagră. M-am pomenit pe cale de a lovi un vampyr pe care nu-l mai văzusem în viața mea și cineva m-a somat. Au trecut câteva ore de când sunt prizonier. Am cerut explicații, dar nimeni nu acceptă să-mi vorbească. Și tu? Te-au înhățat și pe tine? Te-ai năpustit asupra unor oameni pe care nu-i cunoșteai?

Grr'ul îi arată locul gol din spatele ei.

— Nu, evit. Și încă nu s-a născut persoana care ar dori să mă închidă. Sunt în vizită.

— Mmm, scuză-mă, dar din cauza loviturilor pe care le-am primit, creierului meu îi vine greu să realizeze. Așadar, ești liberă. Aș aprecia dacă mi-ai da ajutor.

— Nu se poate, interveni sec Satila. Trebuie s-o salvăm mai întâi pe sora mea, apoi o să ne ocupăm de problema trolilor.

Grr'ul dădu din cap în silă. Femeia-vampyr avea dreptate.

— Apropie-te de gratii, îi spuse ea lui Grr'og.

Docil, trolul se conformă.

Iute ca fulgerul, Grr'ul își trecu unul dintre brațe printre gratii, apucă membrul rănit al lui Grr'og, îi blocă trupul cu cealaltă mână, și trase deodată sec și cu putere.

Urletul trolului zgudui toată închisoarea. Chiar atunci, ea îi pusese articulația la loc. Într-un fel puternic.

— Bruik dezghețat!... urlă trolul. Nu merge, nu! Ești bolnavă!

— Nu mai înjura. Brațul tău era gata să se inflameze. Peste câteva ore, punerea la loc a umărului ar fi fost imposibilă. Zi mersi.

— Drace! mormăi trolul, pe o fată ca tine sau o strângi de gât, sau o iei de soție.

Și își pierdu cunoștința.

— Bine, bine, bine, făcu Grr'ul cu un zâmbet ciudat pe buze. Acum putem să mergem.

Închisorile următoare erau totuși diferite. Fiecare vampyr care era închis aici era un băutor de sânge uman. Cu ochii roșii, părul alb, pielea palidă, coastele ieșite, ei o priviră trecând pe Tara ca și cum ar fi fost o delicată mai mult decât comestibilă, cu limbile spânzurate și cu ghearele scoase.

Când unul dintre ei, înnebunit de foame, voi să se arunce asupra ei, Tara își dădu seama că, în afară de gratii, o bulă de câmp de forță îi ținea locului pe vampyri. Probabil ca să nu poată scăpa schimbându-și înfățișarea.

Vampyrul urlă ținându-se de mâna pe care tocmai și-o arsese. Tara înghiți cu greu în timp ce inima ei încerca să se

calmeze. Aici, pesemne că se apropia de două sute de bătaï pe minut, cel puțin.

Nu se simțea în largul ei urmărită de toate aceste priviri arzătoare. Puțin cam în felul lui Clarisse Sterling în *Tăcerea mieilor*. Mai ales că cea pe care venea s-o vadă era demna emulă a lui Hannibal Canibalul.

Dar numai când își văzu mâinile tremurând puțin își dădu seama cât îi era de frică. Ochii i se umplură de lacrimi și se admonestă sever. Ah, nu! Nu iar! Ajunge!

Discret, își șterse transpirația cu mâneca și Schimbătoarea scoase un mormăit aproape audibil. Avea oroare ca Tara să se șteargă de ea. Asta o făcu pe Tara să zâmbească și îi permise să-și vină în fire.

În fața lor, ultima celulă, mai mare decât celelalte, era păzită. Femeia-vampyr care îi aștepta, impasibilă, fusese deja prevenită prin intermediul globului de cristal. Fără o vorbă, le descuie poarta opacă. La Selenba nu erau gratii. Doar ziduri groase și o poartă de metal. Care se deschise cu ușurința unei bule de aer.

Ținută în mijlocul încăperii, Selenba era legată cu niște palide fire de mătase, întinsă pe un pat mare cu cearșafuri albe. Tara recunoscuse firele de păianjen, probabil vrăjite pentru imobilizarea periculoasei femei vampyr. Un câmp de forță bleu o izola și mai mult pe captivă. Ochii ei roșii erau pe jumătate închiși. Deja slăbuță din fire, acum era de-a dreptul slabă, aproape scheletică. Tendoanele și oasele i se desenau pe sub pielea dureros de întinsă. Articulațiile ieșeau în evidență și ghearele și mai mult. Gura îi era crăpată, deși Tara zărea o sticlă de apă minerală la căpătâiul ei. Ca de obicei, era îmbrăcată în

piele și blană de păianjen¹ negre, iar pielea ei dădea un nou înțeles cuvântului palid.

Era pe moarte și acest lucru se vedea.

— Măi-mă-măi (iar vocea ei era un orăcăit penibil), ce vād? Delicioasa mea surioară și nu mai puțin delicioasa moștenitoare din Omois.

Tuși și scuipă pe jos, avea sânge în plămâni. Tot organismul ei era pe punctul de a ceda.

Satila înaintă, rugătoare. Trebui să se oprească la câțiva pași de Selenba, căci câmpul de forță nu-i permitea să meargă mai departe.

— Te rog, nu te agita. Alteța Sa Imperială e aici ca să te ajute.

— Ca să mă ajute la ce? șuieră femeia-vampyr. Să mor? N-are rost, pentru asta n-am nevoie de nimeni.

— Nu, ea va...

— ...vedea ceea ce poate face, o întrerupse brusc Tara, care n-avea de gând să-i dezvăluie dușmancei ei planul.

— N-are... n-are rost, nimeni nu poate face nimic pentru mine, aruncă femeia-vampyr cu o mândrie disprețuitoare.

— Cum v-a contaminat Magister? continuă Tara fără să se sinchisească de răspunsul ei.

Se lăsă o lungă tăcere și ele crezură că femeia-vampyr nu avea să răspundă. Apoi Selenba afișă un rânjet obosit.

¹ Deși păianjenii sunt un popor inteligent, credințele lor nu concep viața după moarte. Pentru ei, un păianjen mort e doar piele, păr și giuvaiere de transmis copiilor. Astfel, corpul e în întregime reciclat, ceea ce având în vedere mărimea păianjenilor, nu e un lucru prea rău. Altfel, vă închipuiți cât de mari ar trebui să fie cimitirele. (N.a.)

— L-am întâlnit, șopti ea atât de încet, încât trebuiră să se aplece. Eram... eram în vacanță. În Lancovit, venisem să-l văd pe Safir. El era diferit.

— Safir era diferit? o întrerupse Satila, spre marea agasare a Tarei.

— Proasto! îi strigă sora ei pe un ton feroce, Magister, bine-înțeles! O, da, el era diferit de ceilalți oameni. Și de vampyri, de asemenea. Și de toți oamenii pe care-i întâlnisem până atunci. Am... am fost fascinată. Dar mă temeam. Chiar asta a făcut el. M-a scăpat de frică, pentru a pune în locul ei forța. Mi-a arătat ceea ce era puterea. Ce anume însemna s-o accepți total, fără nicio restricție. Noi suntem niște prădători puternici, care s-au pomenit prinși în capcana unor legi și sentimente care nu sunt ale noastre. AltăLumea trebuia să fie a noastră. În loc de asta, noi îi prindem în capcană pe singurii dintre noi care sunt cu adevărat liberi!

Scuipă din nou pe jos, dezgustată, și de slăbiciunea ei, și de aceea pe care o atribuia poporului ei.

— Acest... Magister a obligat-o probabil să bea sânge de om, sau a constrâns-o pentru ca ea să i se supună, zise Selenba, refuzând să înțeleagă. Ținând-o la cheremul lui prin setea de sânge.

Aceasta era ceea ce toată lumea presupusese. Ceea ce spusese Safir. Că Selenba fusese contaminată împotriva voinței sale.

Femeia-vampyr înlănțuită se ridică, în ciuda slăbiciunii sale.

— Ah, tu crezi că era doar contaminarea? Că setea de sânge era mai puternică decât toate? Nu, era... era... ceva cu mult mai puternic decât setea. Eram voluntară.

Satila avea un aer consternat. Își strângea mâinile atât de tare una de alta, încât articulațiile i se albiseră.

— Pe strămoșii noștri din vid, murmură ea, ce anume ți-a făcut acest monstru?

— El nimic făcut, mormăi Grr'ul revenind la modul de vorbire trol. Vampyr țicnit. E îndrăgostită, în definitiv!

— Bineînțeles, făcu Satila, stăpânită de o singură idee, și Safir e îndrăgostită de t...

— Nu, o întrerupse Tara, plină de milă. Nu de Safir. De Magister era ea îndrăgostită! Magister i-a dat probabil să bea sânge de om pentru a o face mai tare, mai puternică. Dar dragostea pentru el e cea care a făcut din ea sclava lui, mai mult decât sângele.

Satila sughiță, șocată.

— Selenba, nu! Tu... tu nu poți fi îndrăgostită de... de acest monstru!

Femeia-vampir își săltă capul și privirea ei o străpunse pe soră-sa.

— Dar ce știi tu, tu, despre dragoste? Tu care ești atât de prostește, de nebunește îndrăgostită de Safir?

Satila făcu doi pași înapoi, uluită de atrocea acuzație.

— Nu, nu, spuse ea, pierdută, eu...

— E-atât de evident, atât de patetic! Tot ceea ce faci pentru a mă salva se datorează faptului că te macină vinovăția. Dar fii liniștită, nu-ți port pică. Și poți să-l ai pe Safir, iubitul tău drag atât de... previzibil, atât de... cinstit. Vă stă bine împreună. Aveți binecuvântarea mea și o să putreziți în infernul din limburi.

Selenba avu un puseu de râs dureros care se sfârși într-un acces de tuse cu sânge. Se șterse la gură și rânji ironic în timp ce i se adresa Tarei.

— Cred că planul tău va da greș, mică fântână de sânge, nu mai am foarte mult de trăit. Și chiar dacă ai încerca să mă vindeci, în actuala mea stare de slăbiciune, nu vei reuși.

Fântână de sânge. Încântător.

— Voi nu mai luptați, remarcă Tara.

Femeia-vampyr își agită legăturile.

— De ce? Nimeni nu mă va salva.

Sălbatica amărăciune din vocea sa o alertă pe Tara. Și ceea ce Selenba nu spunea răzbătea din tonul ei.

— Ah, deci asta e, înțelese în cele din urmă Tara. Credeți că o să vină Magister. Și că o să vă salveze. Dar el n-a venit, căci nu e motivat decât de interesul său, decât de... viziunea sa. El vrea să cucerească AltăLumea, să-i alunge pe dragoni și să domnească așa ca un stăpân. Iar voi? Unde e locul vostru în această frumoasă imagine?

— Nicăieri, admise femeia-vampyr ridicând din umeri, prea obosită pentru a argumenta. El știa că eu serveam drept mo-meală. Omois e gata să ofere o recompensă enormă pentru capul său. Vampyrilor le plac creditele-mute, la fel ca tuturor. A avut dreptate să nu vină.

Dar și aici, tonul îi dezmințea spusele. Suferea. Și Tara se întreabă dacă propria ei afecțiune pentru Robin era la fel de mare ca dragostea pe care Selenba i-o purta lui Magister. Atunci când acesta tocmai o abandonase, ea își păstra nebuna ei pasiune pentru el.

— Da, a avut dreptate, admise Tara, detestând ceea ce se pregătea să facă. Dar eu nu sunt ca el. Iar faptul că te arăți simțitoare sau că îți ajuți prietenii nu înseamnă că ești slab, ba dimpotrivă. De altfel, o să vă dovedesc imediat.

Ah, de data aceasta reușise s-o surprindă pe femeia-vampyr. Aceasta făcea niște ochi mari, incapabilă să creadă ceea ce Tara urma să facă. Înainte de a avea timp să reacționeze, Tara se plasase aproape de ea și îi întindea brațul dezgolit.

— Dacă îmi faceți rău, voluntar, zise ea rece, vă ucid. E limpede? Și, mai ales, să nu credeți că saliva voastră o să mă poată face să vă dau ascultare. M-am imunizat împotriva acestui tip de tur. Grr'ul, ține-o și asigură-te că nu ia prea mult. Hai, femeie, folosește-ți puțină forță și carismă care îți mai rămân pentru a face această corvoadă plăcută.

Selenba voi să-i răspundă că nu vedea interesul să se hrănească de vreme ce oricum era condamnată, dar stomacul ei nu era deloc de aceeași părere. El nu vedea decât carnea sedefie și, pe dedesubt, venele albastre și sângele roșu, cald, dulce. Înainte de a-și fi dat seama, și începuse să strălucească și își ridica ochii sângerii spre ochii albaștri ai Tarei.

Ceea ce văzu în ei o surprinse. Fata se schimbase mult. Sub această aparentă blândețe, se afla o stâncă de putere și voință care n-avea de gând să cedeze. Nimănui. În ciuda epuizării sale, ea își spori carisma. Tara holbă ochii și Selenba simți că ea se destindea. Voluntar. Fata nu ceda.

Ea coopera.

De obicei, Selenba nu folosea carisma pentru a-și consuma prăzile. Prefera suferința. Dar de această dată, surprinsă de forța dușmancei sale, fu blândă. Nu-i mușcă asemenea unui șarpe carnea, ci luă sângele cu delicatețe, ca o pisică enormă care ar linge un bol de smântână. Tara se cutremură, apoi așteptă.

Pe deplin dedată satisfacției pe care o simțea, Selenba nu-și dădea seama că bea din ce în ce mai repede, din ce în ce mai mult. Sângele Tarei avea ceva în plus față de toate celelalte feluri de sânge pe care le gustase vreodată. Era puternic și catifelat, foarte picant datorită puterii magiei sale.

— Selenba, sfârși prin a spune Tara, ajunge. Dă-mi drumul!

Dar Selenba nu o auzea. I se vedeau doar maxilarul care se mișca și gâtul care înghițea.

— Grr'ul, porunci Tara care simțea că leșină, fă-o să se oprească, și-a luat destul.

Grr'ul nu-și puse nicio întrebare. Dintr-un singur gest, o smulse pe Selenba de lângă Tara și o aruncă pe pat.

Satila se repezi pentru a o ridica pe Tara care se clătina și incantă un Reparus. Mușcătura dispăru, la fel ca și senzația de greutate.

Selenba deschise niște ochi mulțumiți. Era încă foarte slăbită, ceea ce luase nu era de ajuns, departe de asta. Dar se simțea deja mai bine.

— Pe strămoșii mei din vid, cârâi ea lingându-și buzele cu poftă, ca beată, dar ești totuși delectabilă, mică ființă umană! Mersi pentru acest cadou inestimabil. Nu foarte util, dar succulent. Bun, și-acum ce facem? Chiar am făcut toate acele lucruri de care sunt acuzată și le-aș face din nou cu plăcere și chiar de două ori mai mult. Cum o să te descurci cu treaba asta, Moștenitoare din Omois? Tu crezi că-i poți salva pe toți, cu sau fără voia lor. Și ce-ai zice dacă ai afla că în cazul de față ești total neputincioasă?

Tara își lăsă capul în jos, gânditoare. Odată cu sângele, îi revenise aroganța. Bine, bine. Avu un surâs ca al sfinxului.

— Există neputință și neputință, toarse ea pe un ton care o făcu pe femeia-vampyr să nu se simtă în largul ei. Grr'ul, strânge legăturile Selenbei, în primul rând nu trebuie ca ea să miște.

Ochiul femeii-vampyr se umplu de neliniște. Și de neîncredere. Femeia-trol se conformă și, într-o clipă, Selenba fu la fel de bine imobilizată ca și cum ar fi fost închisă într-un bloc de beton.

— Bine, lăsa să-i scape Tarei. Merge! Satila, așază-te lângă sora ta, te rog! Grr'ul, gardianul o să înceapă să-și spună că stăm cam de mult. O să vină să vadă ce punem la cale. Mă bazez pe tine pentru a-l împiedica să intervină. La nevoie, pocnește-l.

— Ce-aveți de gând să faceți? mormăi Selenba, din ce în ce mai perplexă.

— Șșșt, făcu Satila, așa cum liniștești un copil. Ai încredere în ea, Selenba, și mai ales nu i te opune.

Tara închise ochii și își activă puterea magică. Ochiul interior apăru, gata să scruteze tot ceea ce avea să i se înfățișeze.

Apoi, cum o învățase Safir, își proiectă puterea magică asupra Selenbei, atingându-i tot trupul, trecând de granița pielii, apoi de mușchi, pentru a ajunge la sistemul nervos central. O făcu puțin cam repede, căci femeia-vampyr țipă, uluită de durere. Dar Tara avea prea multe de făcut pentru a se scuza. Își întinse câmpul percepției asupra Satilei, înglobându-le pe cele două femei-vampyr.

Notând diferențele. Da, magia din sânge modificase oasele, nervii și tendoanele Selenbei.

Apoi coborî mai jos, spre celulele sangvine, notând din nou diferențele dintre cele două feluri de sânge. Corpul ei pulsa magie și Grr'ul își ținea răsuflarea, atât de mult lumina ea

încăperea. La unison, Selenba și Satila pulsau și ele. Cele două femei-vampyr erau în transă, la fel ca Tara.

Perfect. Acum ea avea bine în cap cele două scheme. Ușor de tot, își retrase puterea magică din corpul Satilei pentru a se consacra Selenbei. Ochiul ei urcă și, deodată, se află în mintea femeii-vampyr. Avu o tresărire. Aceasta era un vârtej de pofte vorace și crude. Nu semăna prin nimic cu Satila.

Simțind prezența Tarei în mintea ei, femeia-vampyr urlă din nou, în același timp de durere și ca urmare a unei spaimе teribile. Tara tresări, apoi înțelese de ce. În partea cea mai adâncă a suferinței sale, pe punctul de a muri, femeia-vampyr continua să-l protejeze pe Magister. Cunoștea unele dintre planurile Sangravilor pentru o jumătate de duzină de lovituri machiavelice, unele mai ingenioase decât altele. Pe care Tara și le aproprie într-un fulger.

Deodată, un chip necunoscut asociat își făcu apariția în mintea Selenbei. Un bărbat frumos, tânăr, cu pletele de un blond aprins, cu ochi pătrunzători. Necunoscut de Tara. Iar Tara tresări brusc când numele bărbatului țâșni în mintea femeii vampyr:

Magister.

* * *

Fata jubila. În sfârșit, își vedea dușmanul!

Apoi, un al doilea chip se ivi, și un al treilea și încă altul, unul care semăna al naibii cu Wentworth Miller, iar celălalt cu George Clooney. Toate aceste chipuri erau asociate cu Magister. Tara bodogăni. Șeful Sangravilor era viclean. Nici chiar unei fidele între fidele nu-i dezvăluia chipul, apropiindu-le pe cele ale altora.

Înciudată, încercă o ultimă incursiune, fără multă speranță. Și se alese totuși cu o pepită. Când femeia-vampyr recuperase prototipul inelului lui Kraetovir, ea încercase totodată să-l ascundă de temnicerii ei. Ei o percheziționaseră, desigur, dar inelul, ca și steaua, erau ascunse în locuri nedetectabile, mici viclenii de ucigașă. Numai atunci când încercase să se folosească de el, vampyrii își dăduseră seama că ea avea artefactul demonic. I-l confiscaseră, bineînțeles. După ce el distrusese sistemele de apărare ale închisorii. Apoi, prefăcuse gărzile în... lucruri. După aceea, atunci când ea simțea deja gustul libertății pe buze, el încetase să mai funcționeze. Așa, deodată. Ea nu era acordată la Steaua din Zendra, așa că nu putuse face apel la ea pentru a ieși de acolo. Gărzile redeveniseră vampyri, iar sistemele de protecție împotriva evadării se închiseseră peste Selenba. Dăduse greș. Ei îi luaseră și inelul, și Steaua.

Și ceea ce o uimi cel mai mult pe Tara fu ceea ce citi apoi în memoria fierbinte a Selenbei. Ea nu avea de gând să-i spună lui Magister că recuperase inelul. Voia să-l păstreze pentru ea. Hm.

Bun. Deci inelul nu funcționa bine, ceea ce era logic, deoarece era un prototip. Și apoi, el îi dădea posesorului său un fel de... dependență?

Tara n-avea timp să sondeze gândurile femeii-vampyr mai multă vreme. Simțea că Selenba îi rezista, ascunzându-i cât mai multe lucruri cu putință, dar nu asta o interesa. Ea scormonea mai adânc, insensibilă la frigul care creștea în golul stomacului ei. Asta i se părea că dura de ore. Selenba nu mai lupta din momentul în care îi părăsise capul.

Apoi, Tara se ridică brusc. Aici! Tocmai descoperise ceea ce Safir îi spusese să caute. Nodul din inima celulelor. Acest adaos care otrăvea sângele femeii-vampyr. Avu un zâmbet mulțumit. Nu era atât de greu, la urma urmei. Era de ajuns să schimbi ici, colo, și iar aici, colo, și gata, o lovitură de curățare.

Femeia-vampyr nu mai reușea să țipe, căzuse în comă, atât era de intensă durerea. Tara i-o împărtășea, dar atenuată. Dar asta era situația. Reușise! Nu mai rămânea nimic din otravă în venele Selenbei.

Deodată, ca și cum s-ar fi aflat în fața ei, văzu chipul lui A'rno și spaima lui pentru Kyla. Dar și suferința vampyrilor din închisoare.

Ar putea oare? Ar avea oare îndrăzneala? Determinarea suficientă?

Nu. Dar avea să încerce totuși. Avea nevoie de sprijin.

Tara inspiră adânc și făcu apel la Piatra Vie.

— *De data aceasta, dragă prietenă, o să am nevoie de multă din puterea ta. Va fi greu, dar putem încerca lovitura.*

— *Să încercăm lovitura?* întrebă Piatra. *Ce lovitură dăm noi cui?*

Vai, Tara uitase că Piatra Vie era puțin cam ca Fafnir, pitica războinică. Pentru ea, „lovitură” însemna neapărat pocnirea cuiva.

— *Poți tu să-mi întinzi puterea?* preciză ea zâmbind. *Pe asta pe care o folosesc acum pentru a-i acorda îngrijiri acestei femei vampyr? Mi-ar trebui ca să putem „vedea” în palat, dacă există și altele ca ea.*

— *Putere tu vrei. PUTERE ÎȚI DAU.*

Magia se năpusti în venele sale și, spre marea spaimă a Satilei, Tara își luă zborul și şuvița ei albă scoase scânteii. Ca o undă gigantică, puterea se scurse în cerc din trupul ei și străbătu zidurile. Folosind în continuare ochiul ei lăuntric, fără a-și slăbi dominația asupra Selenbei, de care avea nevoie ca model pentru a le regăsi pe celelalte contaminate, Tara scruta. Piatra Vie făcu să apară un fel de hartă a tuturor ființelor vii din palat. O flămă mai vie contrasta față de celelalte și Tara știa că acesta era Fabrice, cu toată energia lui stăpânită. Xandiar și thugii străluceau de purpuriu, trolii erau ca o flăcără verde și elfii care lucrau în palatul prezidențial scânteiau și ei tot în verde, dar atenuat cu brun. Detectă și alți Camhboumi, de un curios bleu-gri, ca și verii lor muzicieni, Tazboumii.

Vampirii atinși se detașau ca niște flăcări negre și cangrenate de sângele de om sau de cel de elf. Tara nu știa cine era fiecare în parte și acționă mai degrabă global decât specific.

Magia ei se întinse și mai mult. Pretutindeni în palat, vampirii urlară și își pierdură controlul asupra propriei puteri magice. Spre marea groază a apropiaților lor, cu fețele galbene și pletele albe apărură brusc în timp ce corpurile cădeau.

Picături de sudoare își făcură apariția pe fața Tarei. Strânse din dinți. Nu era chiar așa de ușor. Erau mulți, cu mult mai mulți decât estimase atunci când își lansase sorțul de vindecare. Poate vreo trei-patru sute.

Era mult.

Era prea mult. Puterea ei nu putea vindeca atâția oameni în același timp.

Deodată, Satila țipă, înspăimântată.

Din nasul și urechile Tarei curgea sânge.

Era pe cale să se omoare. Și nici măcar nu-și dădea seama. Neclintită, Piatra Vie continua să-i furnizeze energie. Dar aceasta nu era de-ajuns. Și treaba nu mergea destul de repede.

Brusc, atunci când se pregătea să abandoneze, tremurând de durere, Tara se decisese să încerce ceva. Avea nevoie de putere. De multă putere. Trebuia s-o fure pe aceea a vampyrilor.

Știa unde se afla laboratorul în care se găsea Steaua. Avea să reușească să... Da! Departe sub ea, acolo unde localizase obiectele, percepea acea muzică aeriană care zumzăia în jurul Stelei din Zendra. Ciudat amestec de magie și știință care îi permitea posesorului ei să se folosească de puterea magică a altor sorțitori. În laboratorul bine protejat al complexului de cercetare vampyr, Steaua din Zendra scânteie și dispăru, sub strigătele alarmate ale laboranților de noapte.

Și încă un alt lucru, înconjurat totuși de un puternic câmp de forță, dispăru odată cu ea.

Spre marea spaimă a Satilei, Steaua din Zendra se materializă pe pieptul Tarei, în timp ce mâna ei stângă era înconjurată deodată de un foc negru. Fata chemă puterea vampyrilor la ea.

Și vampyrii îi răspunseră, deși fără voia lor. Puterea lor magică, mătăsoasă și rece, veni să-i alimenteze magia proprie. Cu ea, Tara țesu o pânză în care îi închise pe toți vampyrii bolnavi.

Dar încă nu era de-ajuns. Fiecare nod de boală era ca o otravă neagră în inima trupurilor. N-avea să mai termine nici odată să le atingă pe toate. Nu fără să-și lase și viața în ele.

Deodată, se produse parcă un aflux al unei puteri magice, ceva foarte puternic, dar curios de străin. Neomenesc. Sumburu. Pe care ea totuși n-o chemase.

Acest aflux se adăugă la magia ei și Tara fu ca o lance de lumină care străpungea neagra corupție.

Nici acum nu era de ajuns. Ei, acești vampyri, erau prea groși, organismele lor erau prea mari, prea complicate.

Deodată, avu o idee. Și dacă ar încerca să-i reducă? să-i simplifice? Da, merita să facă o încercare.

Își modifică acțiunea magică. În tot palatul, se produse o succesiune de pocnete, ca și cum ai fi destupat sute de sticle. Și pe dată, lucrul deveni posibil.

Și îi vindecă. După care totul se întunecă.

Iar ea căzu.

Răzbunarea Neagră

sau e mai bine să eviți să te împrietenești cu un triton
pe care trebuie să-l arestezi

Robin tresări. Îl frigeau brațele, acolo unde glifele care îl legau de Tara dispăruseră. Ultima dată când simțise acest tip de durere, Tara fusese cât pe-acți să moară și să provoace explozia Pământului. Ochii săi de pisică se lărgiră, în timp ce-și privea fix carnea în beznă, dar nicio glifă scânteietoare nu-și făcu apariția. Se ridică. Din fericire, căpitanul le atribuisese câte o cabină fiecăruia dintre cei doi noi combatanți ai săi. Se afla în strâmta cușetă, pe cale să adoarmă, atunci când îl lovisе acea suferință acută.

Cu inima bătându-i cu putere, își activă Klick-ul.

Dar nu-i răspunse nimeni. Iar imaginea nu arăta decât negru. Febril, compuse numărul globului de cristal al Tarei, dar nici la acesta nu primi vreun răspuns. Își privi globul de cristal, dar cele patru mici globuri care îi indicau că avea semnal bun se afișau. Nu era prin urmare o problemă de conexiune. Tarei i se întâmplase ceva. Sourv țipă, făcându-l să tresară. Se lovi cu

capul de sus și înjură, în timp ce o făcea pe mica hidră să înceteze. Aceasta se strânse grămadă, rușinată.

— Pe măruntaiele putrede ale lui Bendruc, ce i s-a putut întâmpla iar Tarei? mormăi semielful cu o voce înăbușită din cauza neliniștii.

— Nu știu ce i s-a întâmplat și nu-mi pasă, făcu o voce somnoroasă de deasupra lui. Dormi! Oricum nu poți face nimic, așa că n-are rost să te-agiți.

Robin strânse din dinți, dar V'ala avea dreptate. Tara era în afara razei sale de acțiune și întrucât nu-l apelase, nu putea ști ce anume se petrecea.

Se culcă la loc, dar nu putu să adoarmă din nou, atât de mare era spaima care-l măcina. Tot la fiecare zece minute încerca să ia legătura cu ea, dar nici Klick-ul, nici Piatra Vie nu răspunseră.

A doua zi, se dovedi distrat în timpul antrenamentului cu mâinile goale. SângeNegru îl atinse fără greutate în două rânduri și puțin lipsi să nu fie omorât de căpcăun, mult mai lent totuși decât el.

— Ce-i cu tine, băiete? mormăi tritonul, desprinzându-se de el. Ai chef să te lași ucis? Pentru că n-am ce face cu sinucigași în echipaj! Vasele se mișcă, trebuie să-ți adaptezi echilibrul la ruliu, altfel n-o să faci mulți purici la mine, îți spun eu!

Robin, a cărui atenție fusese pe punctul să cedeze deoarece i se păruse că aude globul de cristal sunând, își înfipse privirea în ochii verzi ai tritonului. Care nu mai șchiopăta deloc, cu rana aparent vindecată.

— Nu, merge. Am fost doar neatent. Sunt cu totul al tău, căpitane.

— Bine. Să vedem. Krr'al, lasă-mi-l mie!

Căpcăunul se așeză greoi pe punte, curios să vadă cum avea să se descurce elful, și dădu la iveală o impunătoare coapsă de cruiicc.

Se aflau în portul Oo'sale, pe puntea *Răzbunării Negre* și tritonul cântărea abilitatea noilor săi soldați. Cei doi sori loveau cu putere torsurile goale ale combatanților. În fine, nu ale *tuturor* combatanților, căci atunci când V'ala voise să facă la fel ca ei, Robin o împiedicase, cu urechile roșii din pricina situației încurcate.

SângeNegru se duse să caute o spadă în cabina timonei și-i făcu semn lui Robin să și-o ia pe a lui.

Cu noduri în stomac, semielful se conformă. În primul rând, nu trebuia să-și piardă calmul și să amenințe viața piratului. Nu câtă vreme nu-l încolțise în flagrant delict, cel puțin.

Cei doi adversari se așezară în poziție sub privirea interesată a mateloților care n-aveau mare lucru de făcut acum, că proviziile fuseseră încărcate.

Brusc, SângeNegru fandă și se lansă într-o serie de asalturi uluitoare. Spada sa părea să zboare, căutând, dar fără să găsească, faliile din apărarea lui Robin. De această dată, semielful se concentrase cu totul, dansa pe scândurile instabile, ca o pisică agilă, și căpitanul nu putu să-l prindă pe picior greșit.

Cu coada ochiului, văzu că V'ala urmărea scena cu o anumită neliniște. Cu câteva clipe mai înainte, ea se descotorosise de cei doi adversari ai ei, cu eleganță și hotărâre. Fără a-i răni, decât foarte puțin. După atitudinea ei, nu credea că Robin era în stare să facă la fel. Semielful strânse din dinți, apoi coborî în străfundul ființei sale, așa cum îi arătase sufletul lui Llilandril, fantoma care se ocupa de antrenamentul său. Un fel de pace

interioară puse stăpânire pe el și, iute ca fulgerul, atacă la rândul lui.

SângeNegru fu surprins. Un zid de oțel se ridica în fața lui și el nu putea face nimic în afară de a da înapoi, de a temporiza, de a da iar înapoi, dacă nu voia să fie străpuns. Până la urmă, termină lângă cabestan, cu vârful spadei lui Robin sub ochi.

Mulțumit, îi arată că se predă lăsându-și arma și ridicând ambele mâini, apoi îl salută. Antrenamentul se terminase. Robin și SângeNegru își zâmbiră și semielful se surprinse gândind că tritonul nu era chiar un individ rău. De când se îmbarcase pe navă, văzuse cum îi trata SângeNegru pe oameni. Cu dreptate și fermitate. Era un bun căpitan. Cum dracu' ajunsese în cele din urmă pirat?

Nici nava lui nu semăna cu o navă pirat. Totul era strălucitor, lemnul, închis la culoare, era cu grijă lăcuit, cu bronzuri sclipitoare, înălțătoarele, protejate cu conuri anti-insecte (șoa-reci, puici, taki), armele, perfect întreținute. Doi marinari foarte tineri lucrau fără încetare pentru ca nava să rămână impecabilă. Privindu-i cum se mișcau pentru a șterge orice urmă a antrenamentului lor, aproape că-l putea auzi pe unchiul său, amiralul, reamintindu-i maxima marinarilor tineri de pe nava sa de război: „Să lăcuiești tot ceea ce e nemișcat și să saluți tot ceea ce mișcă”. Dar aceasta nu avea nimic de-a face cu o navă de război.

Era același lucru în ce privește antrenamentul. Tritonul își strunea mateloții cu o mână de fier și oamenii și elfii îi închinau o devoțiune absolută. Totul devenea din ce în ce mai curios.

Dacă tritonul se aruncă în apa din port, limpede și pură grație unor budule filtratoare, pentru a se descotorosi de sudoare,

Robin se mulțumi cu o căldare de apă de mare. De îndată ce SângeNegru atinse apa, picioarele i se transformă într-o coadă puternică de delfin și el sări vesel în jurul vasului, înotând cu o viteză nebună. Mateloții îl aclamă.ă.

Robin se îndepărtă de locul spectacolului și, pentru a mia oară, încercă să ia legătura cu Tăra, dar nu era nimic de făcut. V'ala se uita la el, batjocoritoare.

— Cine știe, susură ea, poate că și-a găsit un frumos vampyr, frățioare, și nu vrea să fie deranjată?

Robin nu răspunse. V'ala îl ataca neconținut, ca un rechin care a simțit mirosul sângelui. Faptul de a reacționa n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Și apoi, ceilalți membri ai echipajului îi supravegheau, chiar dacă nu lăsau să se vadă, în timp ce aranjau puntea, acum, că antrenamentul se terminase, sau își curățau armele, iar magia putea face urechile foarte lungi.

Nu-și putea abandona misiunea, dar inima îi spunea că Tăra era în pericol, poate chiar moar...

Nu, nu trebuia să se gândească la acest cuvânt. Era prea dur. Ea era doar... indisponibilă, da, așa stăteau lucrurile. Și apoi, în munți, semnalul trecea greu, magia îți juca feste. Ea avea să-l apeleze dintr-o clipă într-alta.

Unul dintre mateloți scăpă un trident și Robin tresări.

Și chiar mai tare, atunci când o voce mieroasă îi murmură la ureche:

— Te gălesc foarte nervos pentru un elf războinic atât de avizat.

Caporalul de marină Elv'il, unul dintre cei doi elfi care îl însoțiseră pe căpitan la „Seducătorul Bourrée”, stătea în spatele lui și îl măsura cu un aer curios.

Luat pe neașteptate, Robin nu știi ce să-i răspundă.

— Din cauză că e îndrăgostit de o mică fandosită care nu-l sună, dezvălui o voce tărăgănată. Fratele meu crede că el are toate șansele și că eu n-am niciuna.

Elful se întoarce spre V'ala. Aerul ei bănuitor făcu loc unui zâmbet larg.

— Ah, iubirea! Ea ne împinge să facem o mulțime de nebunii. Nu-ți face griji, băiete. Dacă te iubește, va găsi întotdeauna un bun mijloc pentru a-ți da de știre. Dacă nu te iubește, ei bine, o să-ți dai seama și singur. Sunt o sumedenie de fete în AltăLume, o să seduci o alta foarte repede care se va grăbi să ia o opțiune asupra ta!

V'ala dădu viguros din cap, cu ochii strălucind de batjocură.

Robin clătină din cap, îi aruncă o privire incendiatoare V'alei, apoi coborî în cabina sa.

Mateleții dezlegară parâmele în cursul după-amiezii, după o masă copioasă, odată cu marea sfârșitului de zi. Maiestuoasă, nava filă la orizont. Motorul ei, activat de magie, le permitea să evite desfășurarea pânzelor. Curios amestec între un bric cu două catarge și o fregată de război modernă, ea putea merge atât cu ajutorul magiei, cât și cu cel al pânzelor. Dotată cu o antenă de emisie și cu o antenă radar, precum și cu un sistem sonar submarin sofisticat (din cauza kraken-ilor și a altor mari bestiole de sub ape), nava strălucea în lumina sorilor-apune.

Nevăzute în spatele ei, protejate de radare prin scuturi magice, navele din Omois se ținură pe urmele ei.

Robin și V'ala nu întrebaseră încotro mergeau. Nu avea rost să trezească bănuiala piraților. Navigară o bună parte din noapte, apoi căpcăunul și mai mulți dintre mateloții cei mai zdraveni fură chemați în timp ce o umbră neagră se plasa la tribord. Robin, pe care îl treziseră murmurale, observă cu atenție vasul care îi abordase. O brigantină, subțire ca un cuțit. Nu o navă de comerț, nu. O navă de vânătoare, un ogar al mărilor.

Niște lăzi misterioase fură săltate la bord. Pungi grele de credite-mute trecură dintr-o mână într-alta. Robin luase cât mai mult poze posibile, dar nu voia să riște retransmiterea lor imediat. Existau aparate capabile să deceleze transmisiile, iar comunicarea în miez de noapte nu era ceva „explicabil”.

A doua zi dimineața, aflară ce conțineau coletele de pe cealaltă navă, care dispăruse în noapte ca o umbră. SângeNegru nu făcu din asta o taină. Dintr-o lovitură de picior, făcu să basculeze capacul uneia dintre cutii, iar Robin și V'ala schimbă o privire neliniștită.

SângeNegru vorbise de arme de foc. Cei doi elfi credeau că vorbea despre niște mici pistolete. Nu și-ar fi închipuit nicio dată că era vorba de nimicitoare. Armele mortale luceau sub sorii AlteiLumi și mirosul hârtiei protectoare îmbibate în ulei făcea ca lui Robin să-i tremure de silă nările sensibile. Pentru a califica suma problemelor potențiale care făcea ca pupilele mateloților să freamăte, nu exista decât un cuvânt pământean deosebit de potrivit.

— La dracu'! șopti Robin.

Inelul lui Kraetovir

sau cum încearcă un krakdent să treacă drept o beee

Era... bizar, i se părea că aude... niște broaște. Da, chiar așa. O mulțime de orăcăituri înspăimântate. Întredeschise un ochi și se pomeni nas în nas cu o broască neagră, cu ochii roșii.

Și cu niște dinți mari.

Nu era ceva obișnuit pentru o broască.

Și-n plus, broasca părea enervată.

Tara hotărî că era într-adevăr prea bizar și leșină din nou.

Când își recăpătă cunoștința pentru a doua oară, un lichid proaspăt îi aluneca în gură și o durea tot corpul, destul de uniform.

Bine, sufăr, deci exist. Sau, mai precis, nu sunt moartă.

Deschise ochii și un fulger de lumină o orbi.

Îi închise la loc la fel de sec.

— Își vine în fire, zise o voce pe care n-o recunosc. Pe strămoșii mei, faceți în așa fel, încât să nu-i fi făcut rău!

Tăra își aminti că nu se afla neapărat printre prieteni și se sili să deschidă ochii.

În fața ei se așineau *două* Satila.

Ha, pesemne că șocul fusese mai puternic decât crezuse. Vedea dublu, acum! Apoi, una dintre cele două Satila se aplecă, în timp ce cealaltă dădea ușor înapoi, și Tăra înțelese.

— Sel... Selenba, îmi închipui? zise ea cu o voce slabă.

— Pe toți zeli, sunteți conștientă! Spuneți-mi, spuneți-mi că vă simțiți bine.

— Nu, gemu Tăra, nu mă simt bine... mă... mă doare peste tot și dacă mă mișc prea tare mi se pare că o să mi se desprindă capul. Ce s-a întâmplat?

— Nu știm noi, răspunse Grr'ul a cărui frunte verde era marcată de riduri de neliniște. Căzut voi! Paf! Deodată. Alergat repede eu, dedesubt, pentru șoc amortizare. Doamna-vampyr plus vampyr contaminată, puf a început să se schimbe. Căzut Legăturile când vampyr redevenit normală. Prințesa a vindecat vampyr, foarte puternică e prințesa, dar Grr'ul frică avut. Și apoi, puf. În broaște toată lumea transformat fost. Ciudată situația fost.

Asta-i bună, Grr'ul vorbea ca maestrul Yoda, acum. Bine, un maestru Yoda de trei metri înălțime, dar totuși!

— Da, înainte de a fi transformată în batracian, inima mea chiar a fost cât pe-acți să facă colaps atunci când ați căzut, confirmă Selenba care, cu câteva minute mai înainte, pesemne că nici nu mai cunoștea cuvântul „frică”.

Tăra clipi din ochi. Femeia-vampyr vorbea bizar. Văzând interesul ei, Selenba îi adresă un zâmbet plin de dinți. Și de gropițe. Dispărută, aroganta, îngrozitoarea vamp... nu, vampyrii

erau îngrozitori, oricum. Să spunem că aceasta era mai puțin decât Vânătorul.

Da, acum își amintea. Vampyrri erau prea complecși, așa că ea îi transformase în broaște. Apoi îi vindecase. Din fericire, ei își regăsiseră forma normală atunci când ea leșinase.

Nu se vedea explicându-i mătușii sale de ce transformase jumătate din guvernul vampyr în broaște, fie ele și vampyre.

— Ați produs probabil un fel de supratensiune, prințesă, preciză Satila, fiindcă toate globurile de cristal sunt stinse, și e imposibil să ai o rețea.

Tara văzu un fulger lângă ea. Piatra Vie rămânea vag luminoasă, dar nu părea să se simtă foarte bine. Atât cât se putea judeca în privința stării de sănătate a unui glob de cristal inteligent...

— *Piatră, te simți bine?*

— *Obosită, eu. O să mă odihnesc. Pe curând.*

Și se stinse. Tara își strâmbă gura, neliniștită. Și așeză cu grijă Piatra în buzunar. La urechea ei, Klick-ul era dezactivat. Speră că nimeni n-avea să încerce s-o găsească.

Bun, acestea fiind zise, era miezul nopții și nimeni nu știa că puțin lipsise ca ea să nu-și lase pielea într-o operație pe cât de periculoasă, tot pe-atât de irațională. Niciodată n-avea să-și mai împingă magia și corpul până la acest punct.

Mă rog, până data viitoare.

Și apoi, deodată, în încăpere se iviră o mulțime de oameni foarte enervați. Având în vedere că celula nu era atât de mare, Tara rămase cuminte pe patul alb pe care o lungise Grr'ul. Trei dintre cei zece vampyri care păzeau închisoarea erau foști BSU; arătau slabi și păreau să nu se simtă bine, la fel ca și Selenba.

Ceilalți cereau explicații pe care Satila încerca să li le dea. Tara simți că îi curgea nasul și Schimbătoarea îi făcu rost de o batistă. Și-l suflă și avu un mic sughiț de spaimă când văzu că batista se înroșește.

— Ar trebui să vă curățați și urechile, o sfătui Selenba, îngenuncheată lângă ea. Ați sângerat din nas și din urechi în curajosul, dar primejdiosul vostru efort.

Tara se uita la ea cu atenție. Femeia-vampyr părea îngrozitor de obosită, dar nu mai avea niciun simptom de BSU. Ea zâmbi, fericită. Reușise, dincolo de speranțele sale.

Se produse o învălmășeală și Safir Dragosh, urmat la mică distanță de președintele Drakul și fiica sa, Kyla, năvăliră în încăpere, dându-i la o parte pe toți.

Safir, stupefiat, se uită la Selenba, a cărei față se acoperi deodată de lacrimi. Aproape că zbură până la ea, incapabil să creadă ceea ce vedea.

— Tevilor fie lăudat, spuse el în cele din urmă, uluit, ea te-a vindecat! A reușit.

Nu-și putea desprinde privirea de la minunatul chip al Selenbei. Aceasta dădu din cap, neîndrăznind să vorbească, atât era de emoționată.

— Alteța Sa Imperială a reușit. A fost o încercare incredibilă, confirmă Satila.

Și în adâncul ochilor ei, Tara desluși o umbră de suferință. Din toată inima, tânăra vampyr era îndrăgostită de Safir, dar se dăduse la o parte din fața surorii sale. Și acum, când era vindecată, din nou, ea îi ceda locul, ascunzându-și cât mai adânc durerea.

Președintele ridică vocea.

— Gărzile să iasă afară. Acum!

Membrii Brigăzii Negre se uitară la el fără să înțeleagă.

— AFARĂ! urlă el.

Asta avea măcar calitatea de a fi limpede.

— Și voi, le spuse el Selenbei, Satilei și lui Safir, care își susțineau logodnica.

Toți se supuseră și ieșiră împreună cu Kyla. În încăpere nu rămaseră decât Tara, Grr'ul și președintele. Acesta ridică mâinile și incantă un Opaqus și un Discretus. Nimeni nu-i mai putea vedea și nici auzi.

Se întoarse spre Grr'ul și porunci sec:

— Doamnă Trol, vă rog să jurați că nu veți repeta, niciodată, ceea ce veți auzi în această încăpere!

— Grr'ul gardă de corp care a depus jurământul, răspunse femeia-trol indignată. Grr'ul nu repetă secrete de stat!

Mulțumit, Drakul se îndreptă spre Tara și aceasta dădu înapoi, speriată. Dar președintele o evită, se așează pe pat și își luă capul în mâini.

— Puștoaica asta o să mă scoată din minți! șopti el.

Bine. Tara se aștepta la orice, numai la scena tatălui descumpănit, nu. Brusc, avu o iluminare.

— Pe toți demonii din limburi, înjură ea, știți. Privitor la fiica voastră. Știți că era contaminată. Dar de ce sunteți așa de furios împotriva mea?

Președintele ridică ochii săi roșii spre ea.

— Eu sunt un președinte ales. Ca în toate ocârmuirile, există și aici facțiuni. Aceea a lui Tukil e facțiunea, să-i zicem, „imperialistă”. Cea care propovăduiește extinderea pământurilor

noastre în AltăLume, și cucerirea pădurii trolilor pentru nevoile noastre.

Grr'ul tresări dar nu spuse nimic. Deveni doar foarte-foarte atentă.

Această facțiune e puternică și membrii săi erau împotriva venirii voastre. Ca să fiu cinstit, eram și eu foarte de acord cu ei, chiar dacă nu le împărtășesc idealul. Apoi, Safir a venit să mă vadă, știind că, fără sprijinul meu, n-ar putea s-o salveze pe Selenba. Mi-a vorbit despre puterile voastre. Mi-a spus că dacă era cineva care putea să-i vindece logodnica, voi erați aceia. Împreună, am decis așadar să vă facem să veniți. Dar eu nu puteam în niciun caz să cauționez lucrul ăsta, dacă voiam să nu intru în conflict cu facțiunea conservatoare. Am condamnat deci oficial această decizie... și oficios am făcut totul pentru ca ea să se îndeplinească.

— Voiăți să vă salvați fiica!

— Până mai acum câteva minute nu știam lucrul ăsta, dar Tukil știa că fiica mea era o BSU. Se pregătea să se folosească de asta împotriva mea. Fără să știu, tocmai amplasasem singurul mijloc de a-l contra: vindecarea Kylei. Ceea ce, bineînțeles, Tukil nu voia pentru nimic în lume. Nu mă așteptam, desigur, ca voi s-o faceți atât de... pe față. Din fericire, Kyla tocmai stătea de vorbă cu mine când s-a produs asta. Nimeni n-a văzut nimic, cu atât mai bine. Mărturisesc că n-am înțeles foarte bine de ce s-a transformat în broască.

Tara nu clipi. Reușise, n-avea niciun rost să dea amănunte.

— Așadar, ea e salvată, continuă Drakul, recunoscător. Vă datorez viața ei și, probabil, pe a mea. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din tot sufletul.

Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrazilor și Tara află în ziua aceea că lacrimile vampyrilor, așa amestecate cu sânge cum erau, puteau fi cele mai pure.

— Vă rog, murmură ea, foarte mișcată... Eu... eu mă bucur cu adevărat că v-am salvat fiica. A'rno a fost și el de un mare ajutor.

Președintele își trase nasul și se șterse cu o batistă neagră.

— Acest elf se crede chiar mai șmecher decât este. Într-o zi, asta o să-i joace o festă. Dar, până una-alta, e un prieten credincios și loial, asta e tot ce contează.

— V-au spus cine a contaminat-o pe Kyla și pe ceilalți? Acestea fiind zise, nu e foarte greu să deduci după tot ce mi-ai dezvăluit adineauri...

Președintele își schimonosi gura cu dezgust.

— Da, și dacă aș fi știut înainte... dar Kyla nu mi-a mărturisit decât mai acum câteva minute. E Întunecatul Senior în persoană! De asta era la curent!

— Tukil. Da, bănuiam eu. Păcat, îl găseam mai degrabă simpat. Știți cumva din ce cauză s-a luat de familia dumneavoastră?

— S-a prezentat împotriva mea la alegeri, de cinci ori. Și a pierdut de fiecare dată. Știa prea bine că, prin contaminarea Kylei și după denunțarea ei publică, o să mă oblighe să demisionez. Puțin a lipsit să nu reușească. Kyla nu-l poate acuza fără să recunoască faptul că era contaminată, așa că nu vom mai putea face nimic împotriva lui. Dar el a declanșat un război de sânge între cele două familii ale noastre punând viața fiicei mele în pericol doar pentru putere.

Și aruncă ultimul cuvânt așa cum arunci un fruct putred.

— O să fiu circumspectă față de el, promise Tăra. Oricum, n-o să rămân foarte mult timp, acum, când Selenba și celelalte sunt vindecate, o să mă întorc acasă.

Și cu atât mai repede cu cât tocmai v-am șterpelit Steaua din Zendra; și înainte de a pleca am de gând să vă șterpelesc și inelul.

— Deja?

Era politicos, dar Tăra simțea că și el era la fel de îngrijorat ca și ea în privința apropiatei sale plecări. Pentru ca ea să nu facă vreo gafă care ar putea s-o compromită pe fiică-sa și cariera lui de președinte.

Mersi pentru încredere, asta e o plăcere.

Grr'ul interveni, preocupată de soarta tovarășilor ei.

— Îl eliberați pe Grr'og? întrebă ea. Și pe ceilalți trolî?

Vai, Tăra uitase de problema pe care poate chiar ea o declanșase. Ei, poate că nu avea să plece chiar așa de repede, la urma urmei...

Președintele oftă și povara grijilor sale obișnuite îi căzu în cârcă.

— Ah, da, problema trolîlor. E foarte ciudat ce s-a întâmplat cu pădurea. Aveți vreo idee despre ceea ce se petrece?

— Interogat Grr'og, preciză femeia-trol verde. El spune pierdut mințile când intrat în Pădure. Gândit, Pădurea vrea ceva, nu știut ce.

Președintele se ridică plin de vioiciune.

— O să pun să fie eliberați imediat tovarășii voștri, Doamnă Trol, și vă rog să aveți bunăvoința de a încerca să înțelegeți ce vrea Pădurea. Dacă e posibil să-i dăm satisfacție, o vom face cu plăcere. Dacă nu, n-o să avem de ales. Va trebui să continuăm

doborârea copacilor. Supraviețuirea noastră depinde de vitele noastre. Această lume n-ar dori să suferim de foame.

Și, timp de o clipă, ceva fără vârstă și fără suflet trecu în zbor prin ochii săi.

Tara își reprimă un fior. Ea nu știa foarte bine ce se petrecuse cu vampyrii în AltăLume, dar era gata să parieze pe Schimbătoarea ei că, la un moment dat, vampyrilor le fusese foame. Și că toate popoarele din AltăLume păstrasera o frică atavică despre acest moment, chiar dacă aparent nu conservaseră despre el nicio amintire. Ceea ce era ciudat, de altfel.

Ei îl eliberară pe Grr'og, care își recăpătă încet mințile. Ceilalți troli răniți fură îngrijiți și mica trupă a Tarei se pomeni cu vreo zece troli suplimentari de cazat. Xandiar, furios, îi trase un perdaf când își dădu seama că ea ieșise fără să-l prevină și o făcu să jure că nu avea să mai facă asta niciodată.

Faptul că el purta o cochetă pijama violet cu flori, cumpărată desigur de Sene, atenuă latura șfichiuitoare a spuselor sale.

După ce toți își găsiră o cameră în aripa care o adăpostea pe Tara, îi interogară pe troli, fără să scoată mare lucru de la ei. Toți își aminteau de momentul în care își pierduseră cunoștința, în general atunci când aveau niște ocupații foarte obișnuite, dar nu se treziseră decât în timp ce se băteau sau erau răniți.

Și ei nu aveau nicio idee, dar niciuna, în privința motivului pentru care îi atacaseră pe vampyri. Era ora patru dimineața și Tara nu mai putea. Nu le revăzuse pe Satila și Selenba, dar i se spusese că ambele surori se odihneau.

Schimbătoarea o demachie și-i creă o pijama confortabilă, apoi, pentru a doua oară în seara aceea, Tara se așeză în pat. Era

pe punctul să adoarmă, când deschise niște ochi mari, neîncrezători. În afară de șevaliera rafinat cizelată pe care n-o părasea niciodată, pe care se fudulea păunul cu o sută de ochi de aur, se afla un al doilea inel la arătătorul mâinii sale stângi. Un inel negru.

Maleficul prototip al inelului lui Kraetovir.

La dracu', ea nu-l invocase! Cum...? Și de ce nici Grr'ul, nici vampyrii nu-l văzuseră? Era oare în stare să se facă nevăzut când voia?

Sub ochii ei, fierul negru scânteie, apoi se transformă. Deveni de o albeață perfectă și luă forma mai multor licorni de argint dansând pe inel.

Păi, să vedem. Licornul, simbol al purității. Tara se strâmbă, apoi se încordă, gata să lupte dacă inelul încerca să pună stăpânire pe mintea ei.

Din fericire, nu se petrecu nimic, doar că inelul părea și mai frumos pe degetul ei. Voi să-l scoată.

Credea că avea să se opună, dar nu. Veni ușor în căușul palmei. Poate că în contact cu magia ei fusese transformat?

Mda, așa. Iar lupul devine super prieten cu mieii.

Se gândi. Deodată, i se tăie răsuflarea. Da! Chiar asta simțise. Ceva sumbru. Ceva inuman. O putere enormă. Odată cu Steaua din Zendra, inelul se re-materializase pe degetul ei.

Și îi salvase viața.

Atât de discret, încât ea nici nu-și dăduse seama, de parcă și-ar fi... disimulat contactul. Toate astea n-aveau nicio noimă.

Tara era un dușman feroce al demonilor. Ea distrugea obiectele demonice unul după altul. Și cu toate astea, inelul își unise puterea cu a ei. Împreună, îi vindecaseră pe vampyri.

De ce?

Fata contemplă inelul scânteietor din palmă, în lumina trandafirie a lustrei de cristal la fel de trandafirie ca și camera, și care îi dădea o culoare vag sângerie metalului argintat. Drakul menționase „unde de energie demonică”, iar acestea îi perturbau pe savanții săi. Dar inelul nu emana nimic, dacă nu cumva doar o slabă scânteiere. Și-l puse în buzunar. Avea și așa destule probleme de felul ăsta și fără să mai adauge una nouă. O să le dea această malefică bijuterie Celor-Ce-Păzesc și Celor-Ce-Judecă, îngrozitorii gardieni acvatici și fantomatici ai obiectelor demonice, în Atlantida.

După ce îl localiza și îl distrugea pe Magister.

Îi porunci luminii să se stingă, se întoarse o dată sau de două ori, apoi se cufundă în somn. De aceea, nu auzi garda din dreptul ferestrei sale (prudent, Xandiar dublase garda) cum se prăbușește greoi în urma unei lovituri de măciucă.

Așa cum nu simți nici suflul rece pe față atunci când ușa-fereastră se deschise silențios. Nu văzu nici cum se dau la o parte perdelele și o siluetă înaltă se apropie de camera lui Grr'ul, o neutralizează pe femeia-trol fără zgomot, apoi se fofilează cu pas de lup.

Nu simți nici pulberea care îi fu suflată în față și care o cufundă și mai adânc în somn, ca și pe Galant.

Nu-și dădu seama că plutea, urmată de Familiarul ei adormit, și ieșea din cameră pentru a dispărea în noapte.

Dimpotrivă, simți foarte bine mirosul acru al produsului care îi fu pus sub nas și care o făcu să strănute.

Și chiar mai mult, simți călușul care i se puse pe gură și legăturile care îi țineau mâinile imobilizate la spate.

Tukill

sau cum să-i deosebești pe prieteni de dușmani, ca să eviți
să te năpustesci asupra unor oameni cumsecade

Tara fusese răpită.

Iar.

I-ar fi plăcut foarte mult ca aceasta să nu devină o obișnuință. Poate că ar trebui să se plimbe cu o pancartă legată de gât: „Am deja socoteala răpirilor, mersi că nu mă mai răpiți și ziua bună la toți”.

Se afla tot în palatul prezidențial, aparent, după luxoasele tapete negre și arhitectura caracteristică. Și Galant, adormit adânc, sforăia drăguț într-un coș confortabil. Asta era vestea cea bună. Cea rea era că persoana care tocmai o deșteptase era Întunecatul Senior, în carne, colți și gheare. Temutul șef al Brigăzilor Negre.

— Mi-ai distrus planurile, micuțo, și mie nu-mi place să mi se distrugă planurile, mormăi vampyrul îndepărtând flaconul cu iz de traduc urât mirositor care o scosese din starea de lăncezeală.

Părea cu adevărat contrariat.

Ciudat, de când Kyla îi mărturisise tatălui ei că Tukill era responsabil de contaminarea sa, Tara se aștepta, mai mult sau mai puțin, la o chestie de felul ăsta. Bun, ar fi trebuit poate să-și avertizeze escorta.

Faptul era de neînțeles pentru ea, deoarece cristaliștii din AltăLume povestiseră în fel și chip despre cât de letală putea fi magia ei. Pe toți demonii din limburi, dușmanii ei nu citeau niciodată jurstalele? Nu știau că se presupunea că era *primejdioasă*?

La ce-i folosea că avea o reputație de trăgătoare de elită, dacă nimeni nu era la curent?

Vampyrul dădu neîncrezător din capul lui acoperit cu păr scurt de culoare brună, făcând să-i apară ghearele.

— Sânge stricat, scrâșni el, mi-au trebuit zece ani pentru a o convinge pe această mică fricoasă de Kyla să guste din sângele de om, abia am reușit să contaminez trei sute de vampyri, și vii tu, cu ciuful tău blond și drăguții tăi ochi albaștri și, într-o clipă, îmi distrugi o viață întreagă de comploturi. Sunt... dezamăgit.

Secretul, în cazul psihopaților, e monologul. În general, monologul îi permite celui bun să se descotorosească de legăturile sale, în timp ce omul cel rău perorează despre ce-o să-i facă acestuia după ce va termina cu el... Tara râsesese mult uitându-se la *Indestructibili*¹. Și înregistrase cu grijă informația.

Tara nu era chiar neliniștită. Chiar dacă întreaga AltăLume o cunoștea, puțin oameni înțelegeau cum funcționa magia ei. Era de ajuns s-o cheme mental pe Piatra Vie, să-și desfacă legăturile

¹ Desen animat cult. Mai ales pentru personajul Edna Mode, cu faimoasa ei replică „No cape!” (N.a.)

și să-l carbonizeze pe vampyr. Spre deosebire de cei mai mulți dintre oameni, ea nu avea nevoie să rostească o incantație, așa că acel căluș pus pe gura ei era cumva ca un pansament la piciorul de lemn al unui pirat. Decorativ, dar nu foarte folositor.

Până atunci, se așeză confortabil în adâncul fotoliului pe care o pusese vampyrul. Încăperea, mobilată cu trei canapele negre, cu o masă de argint și cu patru scaune în afară de fotoliul adânc în care era așezată ea, era liniștită. Ea merita puțină odihnă, noaptea fusese lungă.

— Am fost obligat să-mi pun mai devreme decât era prevăzut planul în acțiune, dar trolii *mei* îmi vor permite foarte repede să răstorn situația. Când AltăLumea îi va vedea pe vampyri intrând în război împotriva trolilor, toate națiunile îl vor sili pe președinte să înceteze, el își va pierde rangul și eu voi fi ales în sfârșit președinte. Tara nu putea vorbi, așa că ridică dintr-o sprânceană, mirată. Tukill înțelese întrebarea neformulată.

— Am găsit un produs. Unul foarte aparte, care-i face pe trolii să-și piardă mințile. Ei atacă tot ce mișcă și ceea ce e genial e că uită complet de ce. Silind arborii să crească peste măsură, i-am făcut pe vampyri să creadă că trolii voiau să cucerească noi teritorii. Nu sunt eu oare ingenios? Președintele nostru ne va târî într-un război pe care nu-l va putea câștiga, căci singurul său adversar sunt eu! Și cu o singură piatră o să dau două lovituri. Voi fi ales în locul lui, vom rade în sfârșit această pădure nefolositoare și vom extermina aceste putregaiuri de trolii.

Tot ceea ce Tara înțelegea din acest discurs de smintit era că ea nu era deloc responsabilă de extinderea neașteptată a Pădurii. Uf! Acesta nu fusese decât un plan complicat. Tukill se folosisese de venirea ei pentru a-l declanșa.

Drăguț băiat.

Bun, era de-ajuns. Acum când știa cine și de ce, putea pune capăt acestei jalnice comedii.

Apelă Piatra Vie.

Nu se petrecu... nimic.

Ridică din sprâncene și reîncepu. Putea să se debaraseze de legăturile ei și fără Piatră, dar orbește, riscând să-și facă rău.

Tot nimic.

Voi să facă apel la Schimbătoare, să se acopere cu o armură impenetrabilă, ba chiar cu o fortăreață cu tunuri, dar și acum, niciun răspuns.

Era singură și fără niciun aliat.

Vampyrul remarcă gesturile ei și zâmbi.

— Să fi încercat oare să-ți folosește magia, prințesă?

Ce mi-ai făcut, stârpitură?

Tara nu-și putea articula întrebarea, dar ochii ei albaștri care fulgerau de furie grăiau foarte bine în locul ei.

— Te afli în mijlocul unei bule a-magice. Cu a, privativ, care înseamnă „fără” magie. Ceea ce înseamnă că nu te poți elibera. Nici chema prețioasă ta Piatră Vie. Nici activa Schimbătorea... ni... nimic de făcut.

Ah, situația se complica. O răpise cu multă ușurință. Își dăduse oare cineva seama sau era singură și trebuia să se descurce?

În acel moment, fără zgomot, se întredeschise o ușă, și în spatele lui Tukill se ivi Selenba. Acesta, prea ocupat să-și verse furia, nu reacționează. Tara își dădu silința să nu miște. Auzise oare vampyrul deschiderea ușii? Cu inima bătându-i cu putere, aștepta să vadă ce avea să facă Selenba. Dar femeia-vampyr se

uita la ea. Încântătoare, desigur, dar imobilă. Îi adresă Tarei un zămbet larg, dar ușor nesigur.

— Te salut, prințesă Tăra, zise ea cu o voce de fetiță. Inima mea se bucură profund că poate contempla noul tău chip, dulce ființă umană.

Ha, la urma urmei, Tăra aproape că o prefera pe Selenba cea terifiantă în locul acestei stranii Barbie argintii. Care părea să nu-și dea seama că fata era legată. Odată cu setea ei de sânge, să-i fi scos oare și o bucată de creier din greșeală?

— Apropie-te, draga mea, susură vampyrul. Te așteptam. Iată ce ai cerut.

Tăra făcu ochii mari. Cum adică „*ce ai cerut*”?

Femeia-vampyr se apropie cu mersul ei de felină, dar rămase în afara razei de acțiune a bulei a-magice. Și acum, Tarei chiar i se făcu frică. Era ceva diferit la Selenba. Ceva pe care nu-l înțelegea, dar care i se părea cunoscut.

— Tu credeai că-i faci un serviciu vindecând-o? Întrebă Tukill. Dar Selenba și cu mine suntem prieteni vechi. Ea mi-a furnizat sângele de care aveam nevoie pentru a-i „convinge” pe afiliații mei, chiar dacă eu n-am fost niciodată un BSU, din prudență. Atunci, când a ghicit că urma să te omor și-n felul ăsta să-l vâr pe președintele nostru într-o încurcătură și mai mare, a venit să mă vadă.

Pentru că, în plus, voia s-o ucidă? Super, seara devenea din oră în oră mai bună.

— Dulcea noastră Selenba e cea care se va ocupa de treaba asta. Astfel, ea va redeveni puternicul „Vânător” și tu... vei fi dineul ei.

Tara se mișcă în corzile care o țineau legată. Bine, acum putea intra în panică. Selenba nu-i lăsa timp să se gândească la un plan. Dinții femeii-vampyr se alungiră și ea îi spuse amabil, fără să se apropie mai mult:

— Frumusețea ta e ca un soare radios, prințesă. Cine e cel care te coafează? Adooooor culoarea părului tău de mătase. Aș fi onorată să am numele lui.

Apoi se întoarse spre Tukill și se văicări.

— Prințesa are o legătură pe gură. De ce are o legătură pe gură? Nu pot discuta cu ea! Am oroare să nu mi se răspundă. Găsesc că e... foarte nepoliticos.

— Nu vreau să risc, răspunse Tukill. Magia ei e puternică.

— Dar prințesa nu poate face magie, tu mi-ai spus că nu putea! strigă Selenba, dând puțin înapoi.

— Dar nu, nu poate, o asigură vampyrul cu o voce liniștitoare. Uite, îi scot legătura. Vezi? Poate incanta tot ceea ce vrea, n-o să meargă.

Dar Tara nu intenționa să incanteze.

— Ajutoooooor! țipă ea cât o țineau plămânii, de îndată ce îi fu luată legătura de la gură.

Panicat, vampyrul voi să o facă să tacă. Nu se gândise nicio clipă că avea să țipe, prea obișnuit cum era cu vampyrii tăcuți. Îi puse mâna la gură. Nu era decât un singur lucru de făcut.

Tara îl mușcă. Din toate puterile.

Acum fu rândul vampyrului să răcnească. Dădu înapoi, strângându-și mâna rănită, din care curgea sânge. Tara începu iar să țipe. După ce scuiase.

Selenba privea scena cu un aer complet pierdut.

— Grăbește-te, idioato! îi strigă el, aplică-mi un Reparus și omoar-o apoi pe ticăloasa asta. Înainte de a o auzi cineva!

— Da, da, se bâlbâi Selenba.

Se repezi la Întunecatul Senior, și-i luă antebrațul pentru a-i administra un Reparus.

Și, cu mâna cealaltă, îi smulse lui Tukill capul. Dintr-o singură lovitură.

Asta opri brusc urletele Tarei.

Ghearele Selenbei ieșiseră, dar, prea ocupat să-și oblojească mușcătura, Tukill lăsase garda jos. Mai dure decât platina, ele puteau tăia oțelul. De aceea, carnea moale a unui vampyr era un fleac. Și el n-avea nicio paradă magică, întrucât se afla sub influența bulei a-magice, spre deosebire de Selenba, care era puțin în afara ei. Devenise astfel vulnerabil. Și acum plătea prețul.

Selenba își linse degetele, apoi se întoarse spre Tara.

— Eu, declară ea, nu pot să-i sufăr pe oamenii care țipă la mine.

Tara, cu ochii zgâiți, se uita la ea.

— Prom... promit, bâlbâi ea, cu gâtul uscat, că n-o să țin niciodată la tine, dar niciodată, așa. Ei, n-ai putea să mă dezlegi?

— Nu, răspunse răspicat Selenba.

Apoi se apropie de Tara, pătrunzând în bula a-magică. Pielea ei de porțelan dobândi culoarea osului crud, părul îi albi și, în câteva fracțiuni de secundă, în fața Tarei se aținea Vânătorul.

În acest moment, Tara nu-și pierdu numai graiul. Își pierdu și respirația. De asta nu voia să se apropie femeia-vampyr! Băuse deja sânge de om pentru a se contamina din nou. Dacă ar fi pătruns în interiorul bulei, Tukill ar fi văzut că se schimbase și

ar fi fost prevăzător. Îi întinsese o capcană pe cinste căpeteniei Brigăzilor Negre. Rămânea de știut pentru ce?

— Am venit să-ți mulțumesc, toarse Selenba, aplecându-se atât de mult spre Tara, încât aceasta fu gata-gata să se uite la ea cruciș.

Drace, drace, drace, moartea lui Tukill nu dezactivase bula și Tara rămânea fără apărare. Încercă să se proptească zdravăn în lemnul spătarului.

— Fără tine, aș fi fost moartă, preciză femeia-vampyr care părea foarte mulțumită de sine. Așa că o să te las în viață.

— Nu merge chiar așa, îi replică vioi Tara. A nu mă ucide nu e totuna cu a mă salva. E o formă de negație. Îmi datorezi o favoare. Nu vei fi chit decât atunci când îmi vei fi salvat cu adevărat viața. Riscându-ți-o pe a ta. Așa cum am făcut eu pentru tine.

Simțul onoarei vampyrilor era din belșug citat în Cartea Întunecatelor Secrete. Și ea îi vorbise în limba vampyră. Insistând asupra lui kktkktk la sfârșitul frazei. „Să-ți angajezi onoarea cu riscul de a muri”. Selenba se ridică, surprinsă, un ogar înalt și prea slab, cu umeri largi, în ținuta ei argintie.

— Tu consideri că eu am contractat o datorie de sânge față de tine? El urma să te omoare. Sau, mai precis, să mă lase s-o fac eu în locul lui.

— Dar, în afară de faptul că m-a răpit, nu mi-a făcut nimic! răspunse Tara, încăpățanată.

— Așa e. Acestea fiind zise, aș putea să mă eliberez de datoria mea imediat, îi atrase atenție Selenba, scoțându-și neglijent sângele de sub unghiile care i se scurtau. Eliminându-te. Datoriile noastre de onoare nu-i privesc decât pe vampyri, nu pe kttckkrr!

„Prăzi fără apărare”. Așa îi considerau vampyrii pe toți ceilalți din AltăLume.

— Fiecare vampyr are un cod, fie că e BSU sau nu, i se opuse Tara. Îți place să ucizi, îți place să provoci suferință. Dar și să iubești pur și simplu. Dragostea pe care i-o porți lui Magister e dovada că îți respecti cuvântul. N-o să mă ucizi. Și nu suntem chit!

Repede, să schimbe repede subiectul, să orienteze spiritul strălucitor al femeii-vampyr spre altceva, înainte ca ea să-i opună un argument de nerespins. Precum ghearele ei.

— Dar eu sunt curioasă, continuă Tara. De ce l-ai ucis pe Întunecatul Senior? Nu doar pentru că mă amenința, nu-i așa?

Selenba o privi timp de o clipă, agasată de insistența Tarei, apoi catadicsi să răspundă.

— Foarte bine, nu suntem chit. Și ai dreptate. Uciderea Întunecatului Senior era una dintre sarcinile pe care mi le dăduse Magister în urmă cu mulți ani. Bunului meu Stăpân nu-i plăcea influența pe care Întunecatul Senior o avea asupra acestei curți prezidențiale și a acestei stupide manii de a crea vampyri băutori de sânge uman. Bunul meu stăpân ar dori ca eu să fiu singura. Cea mai puternică, cea mai implacabilă. Dar până acum, Tukill era prea puternic, prea rapid și mai ales prea bine protejat. Tu l-ai plasat exact în poziția dorită pentru ca eu să mă descotorosesc de el. Și pentru asta îți mulțumesc.

Aștepta ca Tara să ceară ceva, dar fata se jucase destul cu viața ei pentru ziua de azi. Păstră cuminte tăcerea și Selenba scoase un mormăit aprobator.

— Bine, acum te las și o să mă alătur bunului meu Stăpân. Ai grijă să nu-mi stai în cale niciodată de-acum înainte. Și asta

e valabil și pentru mama ta, Selena Duncan. Data viitoare, n-o voi mai rata.

Se pregătea să iasă, când Tara o opri.

— N-o să regreti?

Selenba se întoarce pe jumătate.

— Să regret?

— Pentru că ți-ai schimbat poziția. Iar. De data asta, dacă te înhață, nu vei mai avea parte de o a doua șansă, vei fi executată!

— Ei bine, atunci nu-mi rămâne decât să evit capturarea, răspunse Selenba pe un ton nepăsător.

Și era pe punctul să plece, când Tara o opri din nou.

— Și Satila și Safir?

— Micuțo, începi să mă obosești. Ce-i cu Satila și Safir?

— N-ai nici un mesaj să le lași?

— Da, să rămână împreună, în loc să se văicărească după mine, și să facă o mulțime de mici vampyri cărora o să le poată vorbi despre îngrozitoarea lor mătușă. Că o sutime din dragostea lui Magister e mai fierbinte decât dragostea nebună a o sută de vampyri și că mă duc să-l întâlnesc. Asta e, așa îți convine?

— Da, o să le spun că-i iubești.

— Dar nu asta am spus.

— Asta am înțeles eu.

Femeia-vampyr scoase un șuierat agasat, ridică ochii spre cer, deschise ușa și se făcu nevăzută.

Tara încercă să scape de legături, dar pesemne că Tukil se școlise la marină sau la cercetași, sau mai probabil la ucenicii de călăi, pentru că aceste noduri afurisite erau imposibil de desfăcut. Țipă, dar nimeni nu părea s-o audă. Afurisită bulă de magie, afurisite gadgeturi din AltăLume, afurisită planetă chiar!

Sfârși prin a renunța și încercă mai ales să nu vomite în pofida cadavrului decapitat care se răcea lângă ea. Să închidă ochii. Da, iată o idee bună. Dar când închidea ochii pentru a nu vedea corpul, se simțea vulnerabilă. Și tavanul nu avea decât un interes extrem de limitat. Galant ar fi putut s-o ajute, numai că, adormit adânc, pegasul nu se mișcase cu o pană, în ciuda strigătelor sale. Tara era foarte neliniștită pentru Familiarul ei, chiar dacă simțea că el era doar adormit.

Din cauza oboselii, atunci când începuse să moțăie, auzi niște voci.

— Aici! strigă ea, sunt aici!

Auzi un fel de sforăit enorm în spatele ușii și aceasta explodează ca urmare a loviturilor.

Fabrice, sub înfățișarea lui cu blană, se năpusti, cu un cap mai repede decât Xandiar.

Amândoi se opriră brusc în fața trupului fără cap.

Și în fața Tarei, cu mâinile legate la spate, în fotoliu, în frumoașa ei pijama albastră.

— Iubito, articulă vârcolacul cu greu, e pentru prima dată când văd ilustrată cu atâta claritate lăudăroșenia: „O să-i rup gâtul, ușor, cu mâinile la spate!”

— Păi, eu n-am niciun amestec în chestia asta! protestă Tara, Selenba l-a omorât. Fabrice, a fost ceva oribil, i-a smuls capul, paf! așa... cum scoți un dop!

Xandiar o eliberă și distruse fotoliul, anulând câmpul magic. De îndată ce picioarele sale anchilozate îi permisese, ea se precipită spre Galant. Îi aplică un Reparus, pentru a-i purifica sângele, apoi îl adăposti în scobitura brațelor și îl lăasă să se odihnească. El îi aruncă o privire vagă, dădu puțin din aripi și adormi la loc.

— Sunt super mulțumită că m-ați găsit! strigă Tara în timp ce-l mângâia. Au trecut ore de când sunt blocată aici!

— Ei, de fapt, noi vă credeam în siguranță, Alteța Voastră Imperială, spuse Xandiar, frământându-se stânjenit.

Faptul de a-l vedea pe acest vlăjgan sărind de pe un picior pe altul pentru a-i evita privirea era ceva de nesuportat.

— Nu înțeleg.

— Am fost trași pe sfoară; i-am cerut uneia dintre gărzi să vă verifice camera și voi dormeați liniștită, la fel și pegasul. Acum îmi dau seama că era un sorț Ilusius, dar păreați epuizată și n-am vrut să vă trezesc.

— Bun, oftă Tara, notați în ceea ce privește consemnele că, dacă mi se întâmplă cel mai mic lucru anormal, trebuie să mă deșteptați și să verificați dacă sunt bine. Altfel, având în vedere frecvența cu care sunt răpită, nu știu cum o s-o mai scot la capăt. Deci, voi îl căutați...?

— ...pe vampyrul sau femeia-vampyr care l-a făcut să sângereze pe Xoul, unul dintre thugii mei, Alteța Voastră Imperială.

Tara se ridică, în ciuda oboselii și a greutății lui Galant pe care-l ținea în brațe.

— Xoul? Se simte bine?

— Da, un vampyr nu poate înghiți atâta sânge odată. Și acesta a fost deosebit de prevăzător. L-am găsit pe Xoul pe jumătate golit de sânge, dar cineva îi aplicase un Reparus, așa că viața sa nu e în pericol.

Ce proastă! Bineînțeles, thugii erau și ei tot oameni. De acord, niște oameni un pic ciudați, cu patru, ba chiar șase brațe, dar sângele lor era de om. Tara nu se gândise la această veche

maximă care îi frământa atât de mult pe împărații romani paranoici: „*Quis custodiet ipsos custodes?*” „Pe paznici cine îi păzește?” Atâta doar că ea, ea nu se arăta bănuitoare, ea voia să-i protejeze.

— Mi-a trebuit puțin timp pentru a-ți da de urmă, fiindcă vampyrul își unsese corpul cu un fel de parfum oribil care mi-a făcut sinusurile să explodeze, îi explică vârcolacul frecându-și botul. M-am luat după parfum, fără a putea decela într-adevăr mirosul adevărat al vampyrului, de pe dedesubt, era prea puternic. Urma se oprea la ușa asta. Strigătele tale au fost auzite, am spart ușa, iar tu ne așteptai, cu un cadavru cald de tot... mă rog, rece de tot mai degrabă, într-un fotoliu. Ai un anumit simț al punerii în scenă buna mea prietenă!

Fabrice era destul de mulțumit de felul în care interpretase mirosurile și fu și mai și când Tara se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta pe botul acoperit de păr.

— Mersi, zâmbi ea cufundându-și minunații ochi albaștri în ochii aurii ai vârcolacului. Fără tine, încă m-aș mai întreba dacă o să mă găsească cineva într-o bună zi.

Apoi, izbucni în hohote de plâns. Fabrice o privi o clipă, uluit, fără să înțeleagă.

— E... e-ntr-adevăr jenant, sughiță Tara, cu nasul complet roșu, nu știu de ce, dar nu mă pot stăpâni să nu plâng pentru orice fleac în momentul ăsta!

Încurcat, băiatul îi înconjură mijlocul cu brațele sale groase acoperite cu păr și o bătu pe umăr.

— Hai, hai, făcu el, șttt, liniștește-te, liniștește-te. Ți-ai riscat viața, ai fost drogată, răpită, amenințată cu moartea și ți-ai petrecut noaptea lângă un vampyr fără cap, legată într-un fotoliu.

Asta nu e ceea ce eu numesc „pentru orice fleac”. Eu aş fi făcut de mult o criză!

Şi, stoic, îndură potopul de lacrimi care îi udă blana.

— Îmi... îmi pare rău, spuse în cele din urmă Tara, depăr-tându-se puțin.

— Nu-i nimic, răspunse galant Fabrice. Încântat că ți-am putut servi drept batistă.

— Tu... ei, te simți bine?

— Bine de tot... doar că acum miros ca un câine plouat.

Tara scoase un mic chicotit și își suflă nasul cu zgomot.

— O-la-la, mă simt mai bine, mersi, încă o dată, mersi.

— N-ai pentru ce. Acum, chiar trebuie să te odihnești, aduci cu un șorț de pânză. Cu un nas roșu.

Tara nu-l luă la rost.

— Ai dreptate... mă rog, nu în privința șorțului, dar mi-e atât de somn, încât aş putea adormi pe loc. Să ne întoarcem în apartamentul meu.

Din păcate, visele aveau să-i fie imediat sfărâmate.

În mare parte deoarece garda Întunecatului Senior voia s-o bage la închisoare.

Pentru uciderea căpeteniei lor.

* * *

Faptul că Fabrice spusese în glumă „Iar?” nu rezolvase deloc problemele ei. Căpcăunul fusese rugat să-și stăpânească umo-rul îndoielnic.

Încăpățâdate, gărzile refuzară să creadă ce spunea ea. Și invocară pretextul unei anchete aprofundate, imunitate diplomatică sau nu, pentru ca ea să nu părăsească meleagurile lor.

Fu nevoie de intervenția personală și viguroasă a președintelui pentru a o smulge din ghearele lor bănuitoare.

Înțelegând reacția lor, Tăra nu-și folosi magia, nu prefăcu pe nimeni în râmă și fu uimitor de răbdătoare. Implicându-l pe șeful lor într-o obscură mașinațiune împotriva guvernului, Tăra arunca oprobriul asupra întregii Brigăzi. Ceea ce vampyrii apărau era însăși onoarea lor. Din fericire pentru toți, o rapidă percheziție la Întunecatului Senior dezvălui toate detaliile planului său, inclusiv poțiunea pe care o folosisese asupra trolilor și mugurii mutanți cu accelerare rapidă pe care-i preparase pentru a face să se creadă că Pădurea se întindea...

Deși rețeaua era HS, ei reușiră să repună ordinatoarele interne și globurile de cristal în funcțiune. Odată globul de cristal al lui Tukill conectat la computerul său, se găsiră niște liste, și complicități săi, care fuseseră însărcinați să-i snopească în bătaie pe toți trolii care s-ar fi apropiat de graniță, fură executați.

Brigăzile Negre sfârșiră prin a admite că Tăra nu mințise. Din păcate. Prin urmare, îi dădură drumul. Dar fu rugată să rămână la dispoziția vampyrilor pentru a lămuri unele aspecte rămase neclare. Și citată să compară ca martor al acuzării împotriva complicilor lui Tukill.

Iar.

Procese erau o manie pe planeta asta, sau ce?

Când Tăra putu în sfârșit să se întoarcă la culcare, se lumina de ziuă. Ridică din sprâncene. Pe noptiera însemnată cu simboluri, Klick-ul ei strălucea ca un mic soare, semn că Robin

încercase să ia legătura cu ea. Neliniștită, își scoase Piatra Vie din buzunar. Odihnită după efortul ei epuizant împreună cu Tara, și ea strălucea. Se plantă în fața fetei, la înălțimea ochilor.

Tara tresări violent când globul de cuarț din AltăLume îi eliberă mesajul care aștepta de ore:

— Primit patruzeci de mesaje... cincizeci și trei de mesaje, nu, șaizeci și șapte de mesaje din partea drăguțului Robin, gentilului Robin!

Salterensii

sau dacă ai coamă nu te numeri neapărat
printre regii lumii...

Robin era pe punctul să-și piardă mințile. Reușise să intre în legătură cu orașul-capitală al vampyrilor prin intermediul globului de cristal și i se anunțase că o enormă supratensiune făcuse varză toate relele timp de câteva ore. Vampyrul care îi răspunse, brusc trezit și foarte prost dispus, înjura întruna împotriva celui sau celei care provocase aceasta. Știind acum că problema globului său de cristal se datora rețelei, și nu Tarei, Robin nu era mai liniștit. Asta nu explica din ce stranie rațiune vechile sale glife, care totuși dispăruseră, îl arseseră.

Iar dacă rețeaua era din nou pusă în funcțiune, globul de cristal și Klick-ul Tarei tot nu răspundeau. Îl chemase pe același tehnician care lansase un test de control.

— Nu reușim s-o localizăm, îi răspunsese tipul. Pesemne că se află într-o zonă în care magia fluctuează, asta se întâmplă

adesea în munții noștri. Dacă nu cumva, bătrâne, a stins-o chiar ea. O să poți lua legătura cu ea mâine-dimineață.

Nu mâine voia el să ia legătura, ci acum! Puțin după aceea, fu prea târziu. SângeNegru ordonase black-out total, lumină, magie și sunete, pe navă. Să-și strice acoperirea pentru a încerca să ia legătura cu Tara nu era profesional și tânărul semielf trebui să se plieze sub asalturile conștiinței, în ciuda spaimelor inimii sale.

Nimeni nu cunoștea destinația finală, dar SângeNegru, cu sclipiri aurii în ochi, se jurase că se duceau să dea „lovitura secolului”, o lovitură care avea să-i facă pe toți mai bogați decât în cele mai nebune visuri ale lor.

— Aveți grijă, căpitane, glumise V'ala, sprijinită nepăsător de bastingajul de lemn strălucitor, sub pânzele albe umflate de vânt, visurile mele depășesc de departe nivelul nebuniei obișnuite!

Tritonul se înfipsese în fața ei.

— Cu mult dincolo, Frumoasă Doamnă, cu mult dincolo. După asta, puteți să vă vânzoliți în cele mai frumoase straie, să vă puneți cele mai frumoase bijuterii, să vă cumpărați cele mai frumoase locuințe și să aveți încă destui bani pentru treizeci de generații după voi. Fără să vă folosiți vreodată magia, doar muntele vostru de credite-mute de aur.

Îi închisese gura V'alei, ceea ce era o performanță. Din acest moment, Robin avea de rezolvat două griji. Să afle ce se petrecea cu Tara, și să descopere ce navă transporta o comoară atât de incredibilă. Niciuna, din câte știa el, cel puțin.

Navigară toată noaptea și, dimineață, Robin avu surpriza să constate că nava se apropiase considerabil de coastă.

Căpitanul puse să se bată clopotul. Toți se adunară pe punte.

Nava era imensă și SângeNegru trebui să folosească un sort de amplificare pentru a putea fi auzit de toți. Mateloții se aciuseră cam peste tot, inclusiv pe pânze, și n-ai mai fi putut arunca un ac pe punte, atât erau de înghesuți.

— Ne aflăm cu toții aici, anunță SângeNegru cu satisfacție. Voi, care ați navigat cu mine ani de zile, ca și voi, care încă nu mă cunoașteți, să știți că niciodată în viața mea nu mi-am călcat cuvântul. Ceea ce v-am spus nu e nici exagerare, nici născocire. Nu e decât adevărul și Elv'il, care era cu mine și mi-a salvat viața, poate depune mărturie.

În spatele lui, elful violet scuipe capătul de balaco pe care-l mesteca. Iarba roșie cu gust de mentă îi colorase dinții și gingiile, dar el zâmbi cu un aer prietenesc.

— Așa cum știți, eu sunt un mutant, spuse SângeNegru. Și sunt un Onorabil printre ai mei în Aquaria, domeniul tritonilor.

Asta-i bună, era cu adevărat o surpriză. Onorabilii erau membrii castei gânditorilor, cei care puteau să comunice cu balbunele, imensele balene roșii din AltăLume. Darul era pe cât de rar, tot pe atât de cultivat și Onorabilii aveau un rang echivalent cu cel de prinț la alte nații. Erau iubiți și respectați de poporul lor, căruia îi aduceau confortabile venituri din vânzarea prețiosului lapte de balbună.

— Dar un mutant Onorabil, asta nu le plăcea deloc anumitor persoane. Urma să o iau de soție pe frumoasa Fffuril cu pletele de culoarea cerului. Dar ea era râvnită de un altul. El a montat niște false acuzații împotriva mea, a fost găsit trupul

unei sirene lângă mine. Moartă. Am fost judecat. Condamnat. Și trimis în minele de sare ale Salterensilor.

Un murmur de uimire salută declarația sa. Un triton în mijlocul deșertului, asta era o nebunie!

— Eu sunt unul dintre rarele încrucișări vii dintre un elf și o sirenă, continuă SângeNegru. Sunt un fel de himeră, un amestec improbabil.

De această dată, mateloții erau captivați. Unii nu clipeau, cunoscând fără îndoială povestea de mult timp, dar mulți, printre care Robin și V'ala, înțelegeau de ce tritonul era atât de musculos și de rezistent.

— Dar eu am luat ce era mai bun de la cele două rase și asta mi-a permis să supraviețuiesc în infern.

Ochi săi gri-verzi cu pupila aurie erau bântuiți, reflectând grozăviile pe care le trăise.

— Am petrecut acolo zece ani.

Unul dintre mateloți scoase un fluierat admirativ. Zece ani era o performanță, aproape un record. Accidentele în minele de sare erau numeroase și lăsau puțini supraviețuitori.

— Cu toți eram infectați de t'sili, ceea ce ne împiedica să fugim, bineînțeles. Tot la patru zile ni se dădea poțiunea care menținea larvele de t'sil adormite în sângele nostru. Uneori, poțiunea nu avea efect. Iar prizonierii erau devorați de vii. Lucram optsprezece ore pe zi. Restul timpului era consacrat somnului și hranei. Dar și perspectivelor de evadare. Am înțeles foarte repede că nu vom putea ieși fără să preluăm controlul asupra minei. Și asupra stocurilor de poțiuni. Dar nu știam că avem printre noi un trădător. Un bărbat care-și negocia libertatea dându-ne pe mâna Salterensilor.

Gura i se schimonosi de dezgust și Robin simți deodată o simpatie deplină față de el, resimțindu-i furia și durerea. Apoi își reveni. Se afla aici pentru a-l vâna pe pirat. Nu pentru a-l admira.

Tritonul se întoarse și își expuse spatele, rotunjindu-l pentru a-și da la o parte solzii. Tatuajele sale aproape că se șterseră. Și toți văzură urmele de bici. În ciuda Reparus-urilor și a Șamanilor, putuseră fi ascunse mărcile care îi scobiseră carnea până la os.

— Asta mi-au făcut. La început. Apoi, mi-au dat o poțiune care a ucis larvele de t'sil din sânge. Și m-au infectat cu un t'sil auriu, împotriva căruia nu există antidot. Nu știi de ce nu i-au lăsat pe t'silii normali să-mi ia pielea. Apoi mi-au dat drumul în deșert, împreună cu unul dintre colegii mei de conspirație, infectat și el cu un t'sil auriu.

Toți îi sorbeau cuvintele de pe buze.

— Și acolo am murit.

* * *

Având în vedere că se afla în fața lor și nu aducea cu o fantomă, Robin știa că tritonul reușise să scape. Dar era impresionat de talentul său de povestitor. Și cum trebuia să-l numească, pe acest metis, asemenea lui? Semielf? Semitriton?

— Am făcut o criză cardiacă din pricina deshidratării, preciză SângeNegru. Cu mult înainte ca t'silii să se dezvolte în sângele meu. Aceste larve nu pot supraviețui decât cu un aport constant de oxigen. Au murit instantaneu, odată cu mine. Noi nu știam lucrul ăsta, bineînțeles. Tovarășul meu, El'vil, a reușit

să mă salveze făcându-mi un masaj cardiac, căci în apropiere de Muntele Roșu, acolo unde eram prizonieri, e imposibil să te folosești de magie. Am început să mergem spre coastă, crezând că, dintr-o clipă într-alta, o să fim devorați de vii de către t'sili. Eu trebuia să fiu primul care „pleacă”. Căci pe mine mă infectaseră primul. Dar orele treceau și nu se producea nimic, cu excepția unei infernale mâncărimi. Atunci, am înțeles. Eram îndeajuns de departe de Muntele Roșu pentru a putea să practic magia. Am incantat pentru a avea apă.

Luă o poză melodramatică.

— Iar apoi mi-am ucis tovarășul. I-am oprit inima, așa cum se oprise a mea. Și t'silii au murit. L-am reanimat, apoi am mers kilometri pentru că e imposibil să folosești Transmitus-uri în Salterens. În sfârșit, am ajuns pe coastă. De îndată ce m-am pomenit într-o apă sărată (arătă marea atât de albastră de jur împrejurul lor), toate puterile mi-au revenit. Și acolo am decis să-mi iau revanșa. El'vil și cu mine ne-am angajat ca mateloți pe nava unui pirat din Cețuri. După ce partea noastră a devenit destul de importantă, ne-am cumpărat un mic bric. Am dat peste nave omoisiene și lancoviene care făceau comerț cu Salterensii și le-am jefuit.

Robert schiță un mic zâmbet satisfăcut. Era deja o informație pe care nu va avea nevoie s-o verifice. Navele atacate aveau într-adevăr o legătură cu Salterens.

Aveam nevoie de mulți bani pentru a cumpăra această fregată și a spori echipajul. Asta ne-a luat încă cinci ani.

O navă ca aceea a tritonului putea primi între 300 și 600 de oameni în echipaj și 30 până la 60 de tunuri. La prima vedere,

păreau să fie în jur de 400-500 de lupi de mare. Era aproape la deplina ei capacitate.

— Pesemne că vă întrebați de ce v-am spus toate astea.

— Pentru că au legătură cu nava pe care o vom ataca, nu, căpitane? întrebă unul dintre mateloți.

— N-o să atacăm o navă, răspunse liniștit SângeNegru.

— A, nu?

— Nu, o să atacăm o țară!

* * *

Elfii, oamenii și căpcăunul se priviră cu o aceeași întrebare în adâncul ochilor: se smintise oare căpitanul?

— Nu, nu sunt smintit, răspunse SângeNegru la întrebarea lor mută. Toată economia Salterensului se sprijină pe minele de Sare. Ele sunt atât de prețioase, încât tot deșertul de jos a fost înălțat, modificat pentru a le proteja. E de asemenea rațiunea pentru care Prea Înaltul Mag Demiderus îl folosisese pentru a ascunde anumite obiecte în vârful Muntelui Roșu, care e alcătuit dintr-un ciudat material care anulează magia și o restituie Sării. Căldura infernală, imposibilitatea de a utiliza Transmītus-uri, t'silii care sar pe tot ceea ce mișcă, leii deșertului, crochienii, tot ceea ce trăiește în acest deșert e fie veninos, fie deosebit de agresiv. Până și beelee sunt periculoase acolo. De asemenea, e imposibil să zbori pe deasupra deșertului, cel puțin ziua. Sorțul aruncat de Înălții Magi Salterensi se bazează pe căldură, noaptea el slăbește și pot fi folosite covoarele zburătoare. Dar asta implică să te așezi pe ele de cum se luminează de ziua. Și tocmai atunci t'silii atacă. Ei consideră deci că prețiosul

lor Munte Roșu e inaccesibil. Se înșală. Fiindcă eu cunosc acest loc pe dinafară. Mina principală a Vânătorilor de Sare, cea care produce cel mai mare număr de geme mari, e chiar aceea din care mi-am redobândit libertatea.

Se opri și se uită la ei cu gravitate.

— Și acum, o întrebare pentru voi: dacă punem mâna pe stocul lor de Sare și apoi distrugem mina, așa încât s-o facem inutilizabilă pentru mulți ani, ce credeți că se va întâmpla?

Pirații avură un moment de ezitare.

— Cursul Sării va sări în aer, sfârși prin a țipa Robin pentru a se face auzit în mulțime, după ce se gândise furios. Și voi... noi o să devenim fabulos de bogați. Pentru că noi vom fi singurii care vom avea repede un stoc disponibil. Cel puțin până când celelalte mine vor compensa diferența. Ceea ce va lua între unu și patru ani.

Tritonul aprobă, cu un zâmbet fin pe buze. Sarea din minele Salterensilor era impregnată cu magie. Nu numai că dădea mâncărurilor o savoare și un aspect incomparabile, dar intra în compoziția a aproape toate poțiunile, ca stabilizator. Deja era un condiment care prețuia cât greutatea lui în aur. Numai zeii din AltăLume cunoșteau înălțimile la care avea să ajungă dacă mina era distrusă. Cu atât mai mult cu cât extragerea sa era extrem de dificilă, căci era încastrată într-o piatră atât de dură, încât rezista aproape la orice. Efortul pentru extragerea celei mai mici geme era colosal.

Era un plan inteligent. Nu, era un plan genial. Cu condiția să-l poți realiza.

— Sarea e strânsă de Caravanele de Sare de două ori pe an. Dar strângerea ei nu s-a putut face de mai bine de un an, din

cauza cutremurelor de pământ provocate de sceptrul blestemat folosit de către Magister. Informatorii mei îmi spun că următoarea strângere va avea loc peste o săptămână. Acolo ne așteaptă o comoară enormă.

— Și cum socotiți să ne protejați de t'sili, fie ei aurii sau nu? întrebă V'ala cu o voce tărăgănată. Am auzit vorbindu-se despre aceste animăluțe. Cred că-mi aduc aminte că atunci când incantezi un scut, le atragi imediat și ele atacă scutul cu miile, până când sorțitorul sfârșește prin a-și epuiza puterea magică. Apoi, nu le mai rămâne decât să-i sară în spinare... în fine, mai degrabă înăuntru.

Mateloții se strâmbară. Imaginea era grăitoare. Tritonul făcu un gest de liniștire.

— De câtva timp, minele nu mai folosesc t'sili pentru a-și infecta sclavii. În prezent, Salterensii preferă în locul lor sorții antievaziune ieftini, născociți de sorțitori. Pierdeau prea mulți prizonieri cu vechiul sistem, așa că l-au schimbat. Numai vechile mine, cele care nu produc mult, mai folosesc inocularea cu t'sili pentru a-și constrânge sclavii. Iar t'silii nu-ți pot cădea în spinare, pe atunci erau adunați din deșertul de jos, ei nu se apropie de Muntele Roșu, acolo unde magia nu mai există.

— Prin urmare, nu vom avea de ce ne teme în mine, dar în deșertul de jos? Cum să-l traversăm dacă t'silii mișună pe-acolo, așa cum ne-ați confirmat adineaori?

— Aveți perfectă dreptate, Doamnă Elf. E motivul pentru care o să aveți nevoie de sângele meu.

Și, cu un gest al mâinii, dădu la iveală ce se afla în spatele lui.

O valiză din piele de spalendital, deschisă, plină cu sute de seringi.

V'ala ridică din sprâncene. Și îl apostrofă pe triton care îi aținea calea, ca o statuie magnifică, cu soarele jucându-i pe solzii bleu-verzi.

— Sângele vostru, căpitane? Din ce cauză? Și nu e nociv pentru noi?

— Nu, am adaptat formula. Și asta o să vă salveze viața. S'vol, arată-ți gâtul.

Al doilea elf își scoase fularul. În scobitura claviculei sale strălucea marca mortală a t'silului auriu.

— N-am fost niciodată infectat, spuse elful violet. N-am fost sclav, spre deosebire de căpitan și de Elv'il. Am acceptat să-i servesc de cobai. Și treaba a funcționat. Mi-am petrecut trei zile în deșert.

Mateloții se uitară la el neîncrezători.

— Chiar mi-am zis că o să fac pe mine de o bună jumătate de duzină de ori, glumi elful, dar t'silii nu s-au apropiat de mine, cu sau fără scut. Cred că atunci când un t'sil auriu infectează o gazdă, el împrășteie un fel de feromon care spune: „Nu atinge, locul e deja ocupat”, în afară de semnul vizual auriu, care ar putea fi ascuns de peri.

— Vrei să spui că emiți un miros aparte pentru acești viermi, nu-i așa? Întrebă unul dintre elfi.

— Exact, răspunse căpitanul în locul secundului său. O să emitem cu toții acest miros aparte, care ne va proteja.

Discret, V'ala îl întrebă pe Robin din priviri. Trebuiau să-și asume acest risc? Să se lase „vaccinați”? Robin clătină ușor din cap. N-aveau de ales. Faptul de a deține nimicitoare l-ar putea trimite pe triton în închisoare, dar aceasta nu era de ajuns. Trebuia să-l prindă în flagrant delict pentru a-l neutraliza.

Trebuiau deci să-i facă jocul. V'ala îi făcu semn că înțelesese, dar strâmbătura îi rămase pe față. Nu-i plăcea prea mult ideea că un alt sânge o să-i curgă prin vene...

— Dar nu poți folosi magia în Muntele Roșu și trebuie să existe sute de gărzi acolo, nu?

— Nu chiar atâtea. Garnizoana nu e decât de două sute de Salterensi, noi suntem mai mult decât dublu. Mai mult, ei sunt echipați cu arme convenționale. Noi, noi o să avem nimici-toare...

Robin holbă ochii. Ahhh, de asta avea nevoie tritonul de niște arme mortale? Pentru că acum, când fuseseră modificate, ele puteau funcționa și fără ajutorul magiei. Fără tăgadă, SângeNegru era mai mult decât isteț. Era inteligent. Redutabil de inteligent.

SângeNegru pocni din degete și o hartă vie zbură pe lângă el înainte de a se desfășura. Arată cu indexul lui cu gheară spre Muntele Roșu.

— Uite, asta e fluviul Salan, care coboară din ghețarii din Muntele Roșu. După hartă, e destul de adânc pentru pescajul nostru. O să urcăm pe el până pe la mijlocul lui. Apoi o să luăm covoarele zburătoare și o să tăbărâm noaptea. Ne vom coborî în timpul zilei. Cu acest sistem, nu ne vor trebui decât două zile pentru a ajunge la mină. Ne vom desfășura și vom ataca în zorii celei de-a treia zile. Are cineva întrebări?

Spre marea surprindere a tritonului, căpcăunul fu cel care puse următoarea întrebare.

— Cum o să distrugem mina? Magia nu funcționează în Muntele Roșu.

— N-am cumpărat numai nimicitoare de la prietenii mei contrabandiști. Ci și câteva pâini din acest drăguț plastic care explodează atât de bine pe Pământ...

Și, din buzunarele sale, tritonul scoase o duzină de brichete de C4. Cu detonatoare. Ca toți elfii, Robin nu avea o simpatie prea mare pentru Salterensi. Dar erau pe cale să vorbească despre invadarea unui teritoriu suveran și această acțiune avea să aibă consecințe asupra întregii economii din AltăLume, într-un fel sau altul.

Fu cât pe-aci să activeze piatra neagră incrustată în scobitura pumnului. Care îi servea nu numai de înregistrator, ci permitea de asemenea vaselor imperiale să-l urmărească pe căpitanul triton. Dar absența delictului în flagrant îl opri din nou. Nu putea face asta. Misiunea sa ar fi fost un eșec și el voia s-o întâlnească pe Tara cât mai repede cu putință. Oftă și își lăsă mâna în jos. Ceea ce îl înnebunea era faptul că nu putea vorbi cu Tara și tot nu știa ce se petrecuse. Dar glifele nu-l mai arsese și simțea în adâncul inimii sale că ea nu mai era în pericol... în fine, așa nădăjduia, nădăjduia foarte mult.

În timp ce făcea aceste reflecții, pirații pusese rău multe întrebări. Dar tritonul avea răspunsuri la toate. Reflectase îndelung. Și n-avea deloc intenția să eșueze. La sfârșitul zilei, cu toții erau de acord.

Aveau să pună mâna pe mina din Muntele Roșu.

* * *

Urcară pe fluviu protejați de un Camouflus. Cu excepția unui ușor remuu pe care îl producea la trecerea ei, nava nu era

detectabilă. Patrurile salterense nu erau cu ochii în patru. Nimeni nu venea vreodată în Salterns. Cu excepția celor fără minte și a negustorilor de sclavi. Era aproape odihnitor să urci astfel pe fluviu. Căpitanul părea să aibă o afecțiune aparte pentru V'ala și Robin, probabil din pricina vârstei lor fragede. Iar dacă n-ar fi avut o misiune, Robin chiar ar fi putut aprecia personalitatea tritonului mutant. Era inteligent, remarcabil de educat. Era drept cu oamenii și cu elfii, nu denigra pe nimeni și își rezerva ura feroce pentru cel care îi furase viața. Și o luase de soție pe cea pe care o iubea. Întârzia pentru a admira înserarea, așezați pe dunetă, când Robin puse în sfârșit degetul pe ceea ce i se părușe familiar în istoria tritonului.

— Există o carte pământească, spuse el (de fapt, Tăra i-o vârase în mâini, lui căruia nu-i plăcea să citească și n-o lăsase până când n-o dăduse gata), care se numește *Contele de Monte Cristo*, scrisă de un om numit Alexandre Dumas. E un pic istoria ta, căpitane. Un bărbat e acuzat, un altul îi fură logodnica, el reușește să scape și găsește o fabuloasă comoară grație unui alt prizonier. O folosește pentru a se răzbuna și pentru a-l distruge pe omul care-l trădase. Și care nu-l recunoaște, cel puțin, decât prea târziu. E un concept interesant răzbunarea. Mai ales răzbunarea implacabilă.

— Nu-l recunoaște? Tatuajele sale nu-l desemnează ca membru al clanului său?

— Oamenii nu au tatuaje și chipul lui se schimbase mult. Și chiar dacă ar fi avut tatuaje, acestea se pot modifica.

Tritonul se crispa.

— Nu, nimeni nu-și modifică tatuajele. Ar fi ca și cum ți-ai renega clanul, ai renega stirpea. Asta ar fi cea mai gravă dintre infamii.

— Dar societățile evoluează. Și uneori oamenii fac lucruri pe care strămoșii lor nu le-au luat în considerare. Pentru a supraviețui, pentru a lupta. Asta se întâmplă mereu. Tradiția e importantă, dar ea nu e totul.

Robin pleda pentru cazul său. Părinții săi nu ezitaseră s-o sfideze pe redutabila regină a elfilor, T'avila, afișându-și dragostea lor și căsătorindu-se. El era rezultatul unei rupturi de tradiție. Și chiar dacă mai demult suferise, acum, se accepta pe sine din ce în ce mai bine.

Tritonul îl privi cu atenție, de parcă el i-ar fi deschis niște perspective nebănuite.

— Unde ai găsit aceste cărți pământene, băiete? îl întrebă el cu nepăsare.

Robin deveni deodată conștient că tritonul îl privea cu atenție, și reluă cu vioiciune.

— Într-un vechi cufăr pe care-l avea mama noastră. Ea avea mai multe din aceste cărți. Noi le-am vândut. Să citești e bine, dar creditele-mute sunt ceva și mai bun!

Tritonul trase din luleaua umplută cu iarbă mirositoare și se mulțumi cu un mm leneș.

V'ala trecu pe lângă Robin și îl călcă pe picior murmurând:

— Cretinule!

Dar dacă Robin deșteptase cumva bănuielile tritonului, acesta n-o arăta deloc. La puțin timp după aceea fură chemați pentru cină, apoi Robin coborî pentru culcare.

Se deșteptă când simți un corp cald lipindu-se de el.

— Șșșt, făcu vocea V'alei, nu spune nimic. Măine poate o să murim, și vreau să profităm de ultimele noastre clipe.

Asta îl trezi pe Robin imediat.

— V'ala, zise el, noi nu plecăm de pe navă mâine, poimăine după-masă, pe de o parte. Pe de alta, eu n-am deloc de gând să mor și acești Salterensi nu vor constitui o problemă pentru știința ta în ale războiului. Am multă afecțiune pentru tine (Robin încerca febril să-și amintească dacă violetele puteau detecta minciunile), dar nu voi ieși cu tine.

— Eu nu vreau să „ies” cu tine, șuiără V'ala enervată. Eu vreau să mă culc cu tine. Ai devenit cumva ca acești omuleți puritani și demni de milă? Nu mai ai curajul să folosești cuvintele pentru ceea ce sunt?

— Faptul că te înfurii pe mine nu schimbă cu nimic lucrurile, oftă Robin. Întoarce-te în cușeta ta și încearcă să-ți amintești că, pentru toată lumea de pe navă, noi suntem frate și soră, pe Arborii din Pădurile noastre.

Acum fu rândul V'alei să ofteze.

— Știam eu că este o idee proastă treaba asta cu fratele și sora. N-am și eu dreptul la un mic sărut?

— V'ala!

— Bine, bine, e-n ordine! Morocănosule!

Și V'ala urcă din nou în cușeta ei, bombănind. Semielful rezista mult mai mult decât ar fi crezut ea. La început, credea că era din pricina mândriei. Acum, avea măsura gradului de atașament al lui Robin față de ființa aceea cu urechi mici. Ei bine, cu atât mai rău, ea făcuse ceea ce putuse. Maică-sa o să fie probabil furioasă, dar V'ala obișnuia s-o decepționeze. Și apoi, misiunea nu era foarte glorioasă. Iar între Dragoste și Război,

inima V'alei bătea pentru Război. Zâmbi. Masacrarea Salterensilor îi permitea să-și verse nervii pe cineva.

Următoarele două zile fură consacrate antrenamentului cu nimicitoarele. Camouflus-ul ascundea nu numai imaginea navei, ci și zgomotul pe care-l puteau face ele. SângeNegru întinse aria de protecție a sortului și făcu să explodeze și o cantitate mică de C4 în fluviu, pentru a le arăta piraților cât e de puternic. Demonstrația fu concludentă. După aceea, toți pirații se arătară entuziasmați.

Iar Sourv, hidra lui Robin, găsi caraghios de simpatic faptul că i se oferea astfel dejunul. După ce micul golf se umplu de pești amețiți de unda de șoc, îi dădu de înțeles lui Robin că socotea acest mod de a pescui mult mai puțin obositor decât să fie nevoită să înoate după pești. Semielful oftă și-l mângâie pe stânjenitorul său Familiar.

În sfârșit, ajunseră în fața Muntelui Roșu. Acesta se ridica la mai bine de douăzeci de mii de metri înălțime, atingând ușor stratosfera, cu mult mai înaltă decât cea de pe Pământ, care începea de la doisprezece mii de metri. Era o masă impresionantă, de un roșu perfect... roșu, care se detașa pe cerul violet, cu cei doi sori la apus.

Cu două ore mai înainte, cei care trebuiau să participe la asalt primiseră din sângele tritonului, și acum arborau cu toții emblema t'silului auriu. Fuseseră și două cazuri de intoleranță și bolnavii fuseseră plasați la infirmerie.

Abia ajunși, mateloții se lansară într-un balet frenetic. Camouflus-ul fu întins până la țărnul unde nava acostă. Covoarele zburătoare debarcară și toți se grăbiră să coboare proviziile, armele și prețioasele explozive. O foarte mică parte a trupei

rămase pentru a păzi nava și a o ține pregătită pentru a pleca la fel de repede. Robin se miră de numărul de covoare suplimentare pe care SângeNegru le prevăzuse și care îi urmau ca o cometă lungă, mătăsoasă. Fiecare covor deținea vreo cincizeci de scaune, implantate direct în țesătură și prevăzute cu centuri de siguranță. Covoarele străluceau datorită magiei care le propulsa, adesea cu mult mai repede decât mașinile terestre. Și fără cea mai mică poluare.

În sfârșit, conductorii activară sortii de propulsie și se afundară în noapte.

Echipajele făcură cu schimbul la pilotarea covoarelor. De îndată ce prima rază a celor doi sori scânteie, covoarele se așezară pe sol, înainte ca sortul diurn să le facă să cadă. Remuurile în nisipul din jurul lor îi făcură pe oameni și pe elfi nervoși, dar t'silii, a căror prezență o simțeau, nu se manifestară. Prudent, Robin pusese să fie „vaccinat” și Sourv, pentru ca hidra lui să nu servească drept masă larvelor de t'sil.

Încercară să doarmă, dar se făcea o căldură teribilă în cursul zilei, pe care pirații o risipeau de bine, de rău cu ajutorul sortilor de climatizare, aceia dintre ei care aveau puterea asta.

Cu excepția crochienilor și a leilor verzi din deșert, nu văzură mare lucru viu. Animalele care se apropiau apreciau sistemele lor de apărare, apoi renunțau constatând că bucata era puțin prea mare pentru ele.

Plecară din nou de îndată ce sortul diurn slăbi suficient pentru a le permite să decoleze. Navigară iar toată noaptea care, spre deosebire de căldura din timpul zilei, era cu totul rece. Stelele se detașau în bezna nopții cu o dureroasă perfecțiune. Madix și Tadix străluceau ca două enorme lămpi agățate de

firmament și furnizau aproape tot atâta lumină cât un mic soare. Pentru cel care avea sufletul unui poet, călătoria era... magică. Dar pirații erau însetați de aur, V'ala era însetată de sânge, semicăpcăunul avea poftă de carne și SângeNegru era însetat de răzbunare. Așa că nimeni nu se extazia în fața frumuseții deșertului sub lumina stelelor.

În ceea ce-l privește pe Robin, el trebuise să-și dezactiveze Klick-ul și globul de cristal, și chiar își închipuia că Tara îl va contacta cu frenezie.

Hm, poate n-ar fi trebuit să-și încheie ultimul mesaj cu următoarele cuvinte:

— Ne ducem să atacăm un vas, nu știi dacă voi mai putea să-ți vorbesc, dar te iubesc și vei rămâne în adâncul inimii mele orice s-ar întâmpla.

Gândindu-se din nou la aceasta, i se părea că fusese un pic melodramatic. În realitate, era enervat, mai ales că acesta era cel puțin al șaizecilea mesaj pe care i-l lăsa.

Noaptea se sfârși, iar ei se așezară pentru ultima oară jos. Încă o zi și aveau să atace mina.

În aceeași seară, pirații se treziră plini de energie. Entuziasmul tritonului îi contaminase. Deja se vedeau bogați. Robin, care se uita la ei, îi vedea spânzurați și se simțea ciudat de trist.

Urcară pe covoare, cu armele pregătite. Robin și V'ala fură trimiși în cercetare pentru neutralizarea santinelelor. Aceasta nu fu greu. Vânătorii de Sare nu avuseseră de-a face decât cu rare revolte ale sclavilor, niciodată cu un atac din exterior. Căzură fără să facă zgomot.

Robin fluieră ușor. V'ala făcu la fel. La semnal, covoarele năvăliră în liniște, apoi se așezară, la trei sute de metri de mină.

Mai aproape, Muntele Roșu ar fi anulat magia și ei nu le-ar mai fi putut folosi pentru a pleca.

Discret, Robin activă semnalul apăsând pe piatra sa „Flagrant delict pe punctul de a fi comis”. La ora aceea, pirații de pe vas făcuți prizonieri trebuie că mărturisiseră unde avea să dea atacul SângeNegru. Iar elfii trebuie că-i preveniseră pe Salterensi să nu intervină până când nu avea să înceapă atacul. Atunci, Salterensii aveau să dezactiveze anti-Transmitus-urile și elfii și polițiștii Salterensi puteau să pună mâna pe pirați.

O mare parte din mină era sub cerul liber. Sclavii dormeau în celule cu grilaje, fie în exterior, fie în interior. SângeNegru ceruse ca lucrurile să fie făcute repede și cât mai în liniște cu putință.

Dorința nu-i fu satisfăcută. Un Salterens, o felină mare, o combinație de leu și leopard pe două labe, țâșni dintr-o cavernă chiar în momentul în care mateloții o pocneau pe una dintre gârzi. Își scutură coama, dându-și la iveală colții galbeni, urlă și se aruncă asupra matelotului, cu toate ghearele scoase. Matelotul își folosi nimicitoarea fără să stea pe gânduri. Zgomotul ei înspăimântător răsună în toată mina.

Și din acest moment, iadul se dezlănțui.

O sirenă de alarmă se porni să urle și zeci de Salterensi ieșiră de sub influența Muntelui Roșu alergând, pentru a preveni capitala că erau atacați. SângeNegru prevăzuse reacția lor și niciunul nu putu reuși să trimită mesaj. Dar pirații nu-și puteau asuma riscul să creadă că niciun semnal nu trecuse și trebuiau să plece de la principiul că, începând din acel moment, se aflau în pericol. Timpul necesar ca Salterensii din capitală să anuleze anti-Transmitus-urile, durata lor de acțiune tocmai fusese serios amputată.

Furioși, pirații atacă cu turbare. În fața nimicitoarelor, negustorii de sclavi n-aveau nicio șansă. Dar marile feline bipede erau curajoase. Val după val, ele îi înfruntară pe pirați, reușind să-i ia cu ele în moarte. Sourv, supus influenței Muntelui Roșu, își regăsise deodată mărimea naturală și fu cât pe-acți să-l sufocă pe Robin, înfășurându-i-se în jurul gâtului. Din fericire, semielful simțise pericolul și-l pusese jos înainte de a fi omorât.

Robin nu înțelegea ce făceau elfii însărcinați să intervină la semnalul său. Puțin lipsi să nu fie ucis de vreo zece ori, pentru că privea în direcția deșertului, în loc să-i supravegheze pe Salterensi. Și Sourv reuși să-i salveze viața de fiecare dată, interpunându-și masa solzoasă între lănci și stăpânul său.

De ce elfii nu opreau masacrul? La fiecare atac, Robin evita cu grijă să ucidă. Era mult mai agil decât Salterensii și lăsa în urma lui un șir de trupuri ameteite. V'ala, însă, participa din toată inima la luptă, disprețuind zgomotoasele nimicitoare pentru spada și pumnalul ei. De una singură, trebuie că ea prăpădi jumătate din garnizoană. Sourv își legăna și el cele șapte capete ale sale și-i ametea pe Salterensi, deoarece stăpânul său îi spusese să nu-i mănânce.

În cuștile lor, prizonierii urlau încurajări, și nu doar un Salterens lipit cu spatele de o cușcă fu strangulat cu vigoare.

Unul dintre mateloți găsi sistemul de deschidere a cuștilor, și sute de prizonieri turbați se alăturară luptei. În câteva minute, totul se sfârșise. Însângerați, prizonierii se aruncau asupra salvatorilor lor și-i îmbrățișau.

SângeNegru zâmbea. Comoara era importantă; vânturându-le-o prin fața ochilor, el îi convinsese pe asprii lupi de mare

să-l urmeze în această căutare a ei. Dar ar fi fost gata s-o abandoneze fără regret pentru plăcerea pe care i-o procura eliberarea sclavilor. Foarte repede, ei îi vaccinară pe toți prizonierii, apoi debranșară sortii antievaziune și organizară un convoi. Foștii sclavi fură încredințați unui număr de douăzeci de mateloți, însărcinați să-i îmbarce la bordul covoarelor zburătoare pe care le aduseseră în plus. Totuși, planul de zbor al prizonierilor nu trecea pe deasupra fluviului. SângeNegru îi făcea pe toți să treacă pe deasupra deșertului. Voia cu adevărat să-i salveze pe sclavi, dar prada le rămânea piraților săi, așa cum își dăduse cuvântul.

— Repede, repede, țipă el, timpul nostru e măsurat, pot veni dintr-o clipă într-alta!

Panicați, prizonierii activară mișcarea și dispărură cu toată viteza. Pirații îi închiseră pe aceia dintre temnicerii lor care nu muriseră, apoi se repeziră spre sălile în care erau păstrate prețioasele geme. Lămpile iluminară cavernele și magnifica sare trandafirie în toată splendoarea ei, cristalele scânteind ca niște giuvaiere.

Mișcați pentru un moment de această splendoare, pirații își veniră repede în fire. Făcură lanț până la covoare și, în mai puțin de o oră, cavernele erau golite.

Robin ieșise din nou din câmpul anihilator al Muntelui Roșu pentru a-și activa piatra de transmisie, fără rezultat. Resemnăt, deduse de aici că elfii preferau să sacrifice câțiva Salterensi și să nu-i atace pe pirați câtă vreme erau înarmați cu nimicitoare și erau periculoși, pentru a pune mâna pe ei în momentul în care aveau să revină la vas.

Se strâmbă când brichetele de C4 fură plasate cam peste tot în mină. El îi cunoștea pe unii care aveau să regrete că nu interveniseră mai devreme...

Primi sarcina să caute hârtiile importante din biroul contra-maistrului și ceea ce găsi făcu să-i înghețe sângele în vine.

Salterensii nu făceau doar comerț cu sclavi. Ei le furnizau sclavi și vampyrilor din Krasalvia! Documentul pe care-l avea în mână putea face oficiul de bombă termonucleară. Vampyrii nu erau deloc iubiți în AltăLume. Dacă s-ar afla că unii dintre ei se hrăneau cu ființe inteligente și conștiente, gata să le fie predate de către furnizori, rasa lor ar fi în mare pericol. Dar aceste hârtii erau la fel de periculoase și pentru Salterensi, dacă cetățenii din AltăLume aflau că apropiații lor serveau de masă vampyrilor renegați.

Vârî prețioasele documente în buzunar, apoi le aduse pe celelalte tritonului. Mulțumit, acesta compară tabelele de extracție cu prada. Totul era complet. Puteau ridica tabăra.

Deodată, căpcăunul Krr'al, care cărase cea mai mare parte din pradă, se luă cu mâinile de cap și începu să geamă.

Se încovoie. Neliniștiți, pirații se dădură mai aproape. Căpcăunul urlă și ochii i se albiră. Apoi, trupul lui fu cuprins de convulsii și niște mușchi imposibili îi umflară carnea. Începu să crească, pe punctul de a atinge o mărime de mai mulți metri.

În acest moment, pirații începură să dea înapoi.

Dar nu îndeajuns de repede.

Sfredelit de durere, uriașul căpcăun își zvârli brațele și doi dintre pirați zburară prin aer, sfărâmându-și spinarea de pietre.

— Foame, mormăi Krr'al cu o voce în care se simțea durerea.

— Ce... ce spune? întrebă unul dintre cei doi elfi.

— Cr... cred c-a spus „Foame”.

Krr'al lovi în pământ și ei se cutremurară.

— FOAME! urlă el.

Apoi, ca o maimuță enormă, se sprijini pe brațe și sări. Într-o clipă, înhățase un pirat pe care-l înghițea de viu.

Acesta fu semnalul debandadei. Cei care erau mai departe lansară săgeți și lănci, dar căpcăunul le ignoră ca pe niște înțepături de țăntar.

Se mișca repede și aparent era invulnerabil. Sourv voi să-i sară în spinare, dar Robin îl împiedică. Monstrul era capabil să-i smulgă capetele și Robin nu voia să-și asume acest risc.

— Grozaaav, zâmbi V'ala, iată o sfidare mult mai interesantă decât doborârea a trei Salterensi. Spune-i bestiolei tale să se dea la o parte, chestia asta e pentru mine.

Evaluă terenul, pavat cu niște pietre mari de culoare roșie, inegale, și locurile unde plantele firave luptau cu nisipul pentru a supraviețui. Nu era locul ideal pentru luptă, destul de instabil, dar se putea acomoda.

— V'ala, mormăi Robin, monstrul acesta e prea mare, chiar și pentru tine!

— Țț, țț, țț, n-ai studiat obiceiurile lupilor, nu-i așa? Sau cum să dai de pământ cu cineva cu mult mai mare decât tine? Privește. Și admiră.

Iute ca fulgerul, elfa violetă se năpusti. Trolul era prea ocupat să-i devoreze pe pirați decât să se ocupe de ea.

În fine, asta e ceea ce crezu ea, căci atunci când voi să-l lovească, el se întoarse cu violență și își trecu o limbă pofticioasă peste niște colți groși cât trupul V'alei.

— FOAME!

— În cazul ăsta, grasule, eu n-o să-ți servesc drept aperitiv, crede-mă!

Enormul braț se întinse și V'ala avu doar timpul să-l evite. Se rostogoli în țărână și se puse din nou pe picioare, apoi îi dădu ocol căpcăunului, prea repede pentru ca el să se poată întoarce.

Cele două lame ale ei lansară două fulgere de argint. Incredibil de ascuțite, lamele puteau tăia și oțelul.

Așa că, pentru niște tendoane, fu un joc de copil.

Căpcăunul voi să facă un pas, și, spre marea sa uimire, picioarele nu-l ascultară. Se prăbuși ca un arbore, făcând să se cutremure pământul. De îndată ce se află în bătaia lamelor sale, V'ala nu avu niciun fel de milă.

Îi tăie gâtul.

De această rană, Krr'al nu se putea vindeca. În câteva minute, își dădu duhul, mormăind „foame”, fără să se oprească până la ultima suflare.

Robin rămăsese neclintit. Avea încredere în V'ala, chiar dacă se temuse o clipă atunci când căpcăunul o atinsese ușor. Și ridică din sprâncene. Uciderea căpcăunului i se păruse ușor exagerată. Aparent, ceea ce pățise nu fusese cu voia lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă unul dintre pirați, încă terorizat. V'ala ridică din umeri.

— N-am idee. Trebuie că nu i-a picat bine ceva. Sau e vorba de vreun dispozitiv secret de protecție a minei, și toți cei care au atins Sarea se vor transforma și vor muri în niște chinuri cumplite încercând să-i devoreze pe ceilalți.

Piratul păli și se uită nervos la ceilalți. Cum după câteva minute, în care nimeni nu păru să se transforme în monstru, traseră concluzia că incidentul nu-l privise decât pe căpcăun, chiar dacă nu pricepeau de ce.

Le dădură îngrijiri răniților și îi imbarcară pe cei ce muriseră. Căpcăunul fu scos în afara câmpului care anula magia, micșorat și dus pe unul dintre covoare.

Spre marea mirare a V'alei și a lui Robin, pirații se despărțiră atunci în mai multe grupe, care își împărțiră prada și dispărură în noapte. Bănuitoare, tânăra-elf își duse mâna la sabie. O surpriză era de-ajuns. Două, simțea că o să înceapă să se enerveze.

SângeNegru rămase singur cu ei.

Își puse o mână la centură și cu cealaltă își ridică nimicitoarea, apoi zâmbi, cu prada personală plutind în urma lui, pe o duzină de covoare.

— Voiam să vă mulțumesc pentru ajutorul vostru, zise el; dacă n-ați fi fost voi, Salterensii ne-ar fi căzut de mult în spinare.

V'ala și Robin făcură ochii mari.

— Da, răspunse el la întrebarea lor mută, știam că voi nu sunteți simpli luptători elfi. Agenții mei vă supravegheau deja de două luni. Aveam nevoie de voi pentru a-i convinge pe Salterensi să nu-și trimită întăriri până când voi nu veți fi activat piatra voastră de transmisie. Ceea ce e supărător pentru voi este că ea nu funcționează. Cel puțin, nu câtă vreme acest mic gadget o bruiază.

Și le arătă o Piatră de Lună pe care tocmai o scosese de la centură. Robin păli. Piatra neagră și lustruită bruia transmisiile. Costa o adevărată avere și era atât de rară, încât Robin nu-și închipuise nicio clipă că tritonul aveau una.

Elfii nu primiseră niciodată semnalul său.

Iar când cei de la mină chemaseră ajutoare, ei așteptaseră ca Robin să-i prevină pentru a interveni, întârziindu-i astfel pe Salterensi.

Tritonul chiar îi trăsese pe sfoară.

— Presupun că n-aveți de gând să vă întoarceți pe nava voastră?

— Nu, de fapt, cred că în câteva minute anti-Transmitus-ul va fi anulat. Atunci ne vom putea duce unde vrem, inclusiv pirații mei care au părăsit deja nava și prizonierii care au fost preveniți. Elfii și Salterensii vor ajunge aici... doar în momentul în care noi vom pleca. Dar înainte de asta, am să vă cer un mic serviciu, tinere elf.

— Care? întrebă Robin, bănuitor.

— Omoară-mă, te rog!

* * *

V'ala, furioasă pentru că fusese trasă pe sfoară, afișă un rânjă sălbatic.

— Ei na, asta ar fi cu mare plăcere, mormăi ea, trăgându-și sabia din teacă.

— Stai potolită, frumoasă Domnișoară, o opri tritonul ațintindu-și nimicitoarea asupra ei. Nu chiar asta e ceea ce doresc. Vreau ca voi să mă uicideți „fictiv”. Să anunțați că trupul meu a fost nimicit de un Destructus. În schimb, vă jur că încetez să mai fac piraterie și o să devin un respectabil și respectuos cetățean. Ce părere aveți?

— Mă gândesc, răspunse Robin, că o să vă arestez, cu sau fără nimicitoare.

— Țț, țț, țț, voi, elfii, sunteți prea dintr-o bucată. Nu, nu, n-o să mă arestezi, tinere elf, dacă vrei ca tânăra ta prietenă să trăiască!

Amenințarea îl făcu pe Robin să încremenească.

— Cum adică?

— Seringa aceasta conținea sângele meu pentru a vă imuniza, dar în cazul Domnișoarei, ea conținea altceva. Împotriva căruia, dacă nu are un antidot în fiecare an, n-o să poată face nimic. Asta-i târgul. Viața ei în schimbul vieții mele.

— Lepădătură! scuipe V'ala.

— Nu, eu mă consider mai degrabă un supraviețuitor, răspunse calm tritonul. Am salvat sute de vieți azi, sper că acțiunea mea va face să înceteze acest sclavaj abject pe frumoasa noastră planetă, și distrug monopolul Salterensilor asupra Sării, ceea ce va fi profitabil pentru toată lumea pe termen lung, și tot ceea ce cer, în schimb, e un pic de pace și de liniște.

— De unde știu noi că nu spuneți ce vă trece prin cap? îi aruncă V'ala, nervoasă.

— Eram sigur că veți fi neîncrezătoare, remarcă tritonul. Faceți-vă o tăietură, vă rog. Dovada e chiar în sângele vostru.

V'ala îi aruncă o privire întunecată, apoi își creștă ușor încheietura pumnului. Se strâmbă. Nu din cauza durerii, ci pentru că în sângele ei dansau mici scânteii verzi.

— Ticălosul, înjură ea, chiar m-a otrăvit! Bruiik nenorocit!

— Iată o înjurătură frumoasă, într-o gură atât de frumoasă! Repet, facem târgul?

— E-n ordine, se înduplecă Robin, salvează-o pe V'ala și eu o să spun că ați murit și ați fost distrus. Dacă vă apucați să faceți din nou piraterie, credeți-mă, o să vă dau iar de urmă și o să vă ținuiască pielea de triton pe peretele camerei mele, e clar?

— Foarte clar.

Cu mâna liberă, SângeNegru scoase o fiolă de cristal plină cu un lichid verde. Apoi o agită în fața elfei violete ai cărei ochi lansau fulgere de mânie.

— Asta e fiola cu antidotul. Prietena ta trebuie s-o bea imediat după plecarea mea, apoi va avea la dispoziție un an de răgaz, o să vă contactez eu pentru a face să-i parvină doza următoare. Și nu uitați. Sunt și banii voștri, de asemenea, i-ați câștigat!

— Nu vreau banii tăi furați, răspunse Robin, pleacă înainte de a mă răzgândi.

Deodată, în aer se produse ceva ca o presiune și perișorii lui Robin se zbârliră.

— Ah! făcu tritonul, cred că au terminat de dezactivat anti-Transmitus-ul. Pe curând.

Îi aruncă fiola verde V'alei, care o desfăcu frenetic și-o goli de conținut dintr-o singură înghițitură.

În clipa în care tritonul dispărea, sute de elfi și de Salterensi se materializau în jurul lor.

Iar mina sări în aer.

Covorul

sau când ai o mași... un covor de curse la dispoziție, e mai bine să înveți înainte să-l conduci

Era amiază. Satila și Safir stăteau în fața ei și Tara regreta că nu dormise mai mult. Chiar dacă, după isprăvile ei, trebuise să rămână în pat timp de două zile, doborâtă de o febră păcătoasă. Ca și cum organismul o făcea să plătească pentru excesele comise.

Aceasta îi permisesese să evite răspunsurile la niște întrebări stânjenitoare de felul: „De ce ați luat inelul lui Kraetovir?” și de asemenea „Dați-ni-l înapoi fuga-fuga, dacănuvăecusupărare”.

Tocmai începea să-și revină și acceptase în cele din urmă să-i primească. Expresia feței lor era atât de chinuită, încât ei i se întorcea stomacul pe dos.

— Ar fi trebuit să rămân cu sora mea, șopti Satila. Dacă aș fi rămas cu ea...

— Ea te-ar fi pocnit, preciză sec Tara, mai brutală decât ar fi vrut, pentru că nu reușise să ia legătura cu Robin și își făcea niște griji nemaipomenite. Și ea tot mi-ar fi sângerat thugul.

Satila se gârbovi puțin, dărâmată de tonul Tarei.

— Nu, interveni Safir, totul e din vina mea. Eu ar fi trebuit să stau lângă ea. Cum oare de n-am văzut că sângele era un drog atât de puternic? Ea e cu totul dependentă de această porcărie, e evident! Dar asta îi face așa de rău! Nu înțeleg.

Tara oftă. De ce, atunci când ea n-avea decât cincisprezece ani, lucrurile i se păreau atât de limpezi? Adulții aveau prea mult tendința să complice totul. Era de datoria ei să le deschidă ochii și asta n-avea să fie foarte plăcut. Avea să facă asta ca și cum ar fi smuls un plasture. Repede și cu putere, ceea ce va produce mai puțină durere.

— Voi o enervați mult, știți, le spuse ea deschis. Vă consideră, să zicem, „smiorcăiți”. Mi-a zis să vă spun că îl iubește pe Magister la nebunie, că o „sutime” din dragostea lui e mai fierbinte decât dragostea tuturor bărbaților... vampyri, fiecăaceastasepetreceînAltăLumesaupePământ. Pe scurt, că ei i-ar plăcea să vă căsătoriți și să-i faceți o mulțime de nepoți și nepoate pe care să-i speriați vorbindu-le de teribila lor mătușă... Sfârșitul mesajului. Altfel spus, că vă iubește și că ar dori să-i dați pace.

Cei doi vampyri încremeniră. Ei, poate că fusese puțin cam prea directă, la urma urmei. În ciuda dificultății situației, fata găsi că Dragosh aducea cu un pește de-abia pescuit. Deschidea și închidea gura, incapabil să vorbească, și o lucire de panică trecea prin ochii săi.

Deodată, îi veni în minte un gând cu adevărat rău. Dacă vampyrul era atât de atașat de Selenba, oare aceasta nu se datoră faptului că ea era inaccesibilă? Pentru că, în adâncul inimii sale, el nu voia să se însoare și prefera să trăiască în Lancovit?

De parcă i-ar fi auzit gândurile, vampyrul își lăsă capul în jos. Satila își apăsă palma pe buzele care-i tremurau.

— Am... am pierdut-o, nu-i așa? articulă ea cu greu, în cele din urmă.

Tara fu cât pe-acți să mintă, dar rezistă între compasiunea sa și faptul de netăgăduit că viața era nedreaptă. Uneori.

— Da. Dacă Brigăzile Negre o s-o captureze din nou, ea va fi executată. Fără somație sau trimitere la închisoare. Ea le-a ucis șeful, faptul că el era sau nu implicat într-un complot nu schimbă cu nimic problema. Ei n-o vor rata. Ea a devenit prioritatea lor numărul unu.

— În... înțeleg.

Satila se ridică, luptând cu genunchii ei prea moi.

— Nu mă simt foarte bine, Safir. Poți să mă însoțești?

Femeia-vampyr nu dăduse curs sugestiei Selenbei. Nu era proastă. Știa bine că era nevoie de timp pentru ca Safir s-o uite pe înflăcărata Selenba și să se intereseze de discreta Satila. Dar avea să aștepte.

Safir se ridică vioi. Se înclină în fața Tarei.

— Mii de mulțumiri, Alteța Voastră Imperială, ceea ce ați făcut pentru noi a fost neprețuit. Mi s-a adus la cunoștință că numeroase vindecări au avut loc, cu mult mai multe decât estimam noi, și chiar dacă familiile tănuiesc faptul că unii dintre membrii lor erau contaminați. Am pus să fie supravegheați discret vampyrii vindecați pe care i-am reperat. Dar toți par mai degrabă mulțumiți că au primit îngrijiri pentru dependența lor și niciunul n-a manifestat dorința sau nevoia de a se hrăni cu sânge de om.

Cu aceste cuvinte, tocmai bătea ultimul cui la sicriul ce conținea dragostea sa. Ceilalți nu erau îndrăgostiți nebunește.

Niciunul nu simțise nevoia de sânge de om. Totul era limpede. Selenba alesese de bunăvoie, nu din constrângere.

Cocârjat, cu obrazul scofâlcit, de parcă ar fi îmbătrânit cu o mie de ani deodată, Safir Dragosh ieși împreună cu Satila, și Tarei i-ar fi fost greu să distingă cine se sprijinea de cine.

Se sculă prea repede de pe canapeaua neagră (evitase să-i primească în camera trandafirie) și, timp de o clipă, lumea se învârti în jurul ei. Febra o epuizase, Șamanul-vampyr fusese limpede. Era absolut necesar ca ea să se poată odihni. La gândul călătoriei istovitoare care o aștepta de-a lungul munților și pădurilor din AltăLume, oftă din nou. Dar știa că trebuia să plece. Repede.

Ușa deschise un ochi, o ureche și o gură pentru a o informa că doi vizitatori doreau s-o vadă. Autoriză deschiderea ei, și chipul i se luminează de un zâmbet larg când își descoperi vizitatorii. Kyla și A'rno. Cei doi tineri se țineau de mână și îți făcea plăcere să-i vezi cât sunt de bucuroși.

Ca niște puști, se repezără spre ea pentru a-i povesti despre isprăvile lor. Kyla era complet vindecată și încă se mai întreba cum de putuse fi atât de proastă (termen pe care A'rno îl sublinie clătinând viguros din cap). Discutase îndelung cu taică-său, și ajunseseră la concluzia că lipsa de activitate și plictiseala o aduseseră la aceste excese. Pe loc, Drakul o numise pe fiică-sa subsecretar al ambasadorului vampyr din Omois.

— Vă dați seama! jubila A'rno, o să ne petrecem tot anul viitor împreună cu voi! În Omois! E nemaipomenit!

Zâmbetul Tarei nu se clătină nici cu o fărâamă, dar stomacul i se strânse la gândul catastrofei ambulante pe care o constituiau elful și tânăra-vampyr. Amândoi erau drăguți, dar impetuoși, foarte neîndemânatici și, mai ales, călcau serios în străchini.

Hm, viața în Omois avea să fie cu siguranță mai animată în lunile viitoare.

O luară fiecare de câte o mână și o traseră spre ușă.

— Hai, hai, țipă A'rno cu totul exaltat, trebuie să vă arătăm ceva!

Grr'ul mormăi, dar Tara, care murea de râs, îi spuse să-i urmeze. Galant se așează pe umărul ei și se agăță cum putu mai bine. Cei patru thugi de gardă (Xandiar se simțea din ce în ce mai paranoic, nu contenea în a-i suplimenta gărzile pentru a o supraveghea) o urmară. Kyla și A'rno o târâră după ei prin coridoarele întunecate ale palatului, pentru a o conduce... în parking. Pe acoperișul palatului.

Un ciudat covor zburător se afla acolo. Acoperit cu o bulă lungă și subțire ca un brici, el era de un negru strălucitor, conturat cu argintiu. O semiduzină de fotolii confortabile apăruse deasupra.

— Urcați, urcați, prințesă, strigă Kyla, la fel de exaltată ca și A'rno, o să vă arătăm!

Tara se conformă, urmată de Grr'ul, a cărei privire bănuitoare vădea că cei doi aveau tot interesul să nu facă prostii dacă țineau la urechile lor. Se așează în spatele Tarei și scaunul se adaptă conformației ei, apoi centura de siguranță se strânse în jurul masivelor ei umeri, al mijlocului, al burții, picioarelor și călcâielor.

Thugii voră să-i urmeze, dar Kyla le spuse că nu era posibil, că ei trei și femeia-trol depășeau deja greutatea maximă pe care o puteau lua cu ei.

Bula se închise cu un pocnet surd în timp ce aceștia protestau și Tara se grăbi să înghită în sec pentru a-și desfunda urechile. Covorul tocmai își făcuse presurizarea. Ca un avion.

Hm. Ca un avion. Unul care merge repede. Creierul ei începu să lucreze în regim complet.

— Ia spuneți, chestia asta merge repede? întrebă ea pe un ton nevinovat. Pentru că așa pare.

— Super rapid, răspunse Kyla cu un zâmbet enorm.

— Super rapid cum? Super rapid pentru a ne duce într-o țară civi... cu Porți de transfer care funcționează?

— Care e țara din AltăLume pe care o preferați? întrebă Kyla.

— Lancovitul, răspunse Tara fără să se gândească deloc că nu era diplomată față de Omois, țara sa de adopție.

Kyla făcu ceva și, o clipă mai apoi, se aflau pe verticală, la trei mii de metri altitudine, cu stomacurile desigur întoarse pe dos.

Nu era un avion, era o afurisită de rachetă!

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHH!
urlă Grr'ul, îngrozită.

Femeia-trol se agăță de scaunul Tarei și armătura acestuia era pe punctul să cedeze.

— Nu vă neliniștiți, Doamnă Trol, zise Kyla pe un ton blând și potolit, care contrasta cu precedenta ei exaltare, nu există niciun risc. Vechile prototipuri s-au zdrobit, dar Evel mi-a spus că acesta funcționează perfect. Acestea fiind zise, dacă puteți evita să smulgeți scaunul prințesei, ar fi grozav, pentru că dacă izbutiți să faceți asta, există riscul să provocați o gaură în covor și, în cazul acesta, nu garantez deloc că vom mai putea rămâne în aer. Ah, și aveți niște saci în față, dacă vi se face greață. Ținând cont de masa dumneavoastră, dacă vomitați în habitacul, există riscul să ne înecăm...

Grozav, înecați în vomă de trol.

Tara se gândise la mai multe feluri de moarte posibilă de când trăia în AltăLume, dar aceasta era de departe cea mai exotică.

Dacă ochii femeii-trol ar fi fost niște revolve, Kyla ar fi fost moartă de mult. Își descleștă mâinile de scaun cu greutate. Și se agăță iar de el imediat, când Kyla se lansă într-un aiuritor număr de acrobație aeriană care îi smulse câteva țipete suplimentare. În ce o privește, Tara se temea prea mult pentru a mai striga. Iar Galant își înfigea ghearele atât de adânc în căptușeala pe care i-o făcuse Schimbătoarea, încât aceasta trebui s-o întărească pentru ca el să nu-i sfășie umărul.

— E haios, nu-i așa? strigă A'rno ca să se poată face auzit, în pofida zgomotului. Astea sunt covoare cu reacție. Cu așa ceva, te poți duce până pe Madix sau Tadix. Și abia dacă ai nevoie de câteva minute ca să ajungi în Lancovit. Cum magia e puțin sigură în Krasalvia, deoarece fluctuează, Evel a inventat această mașinărie la care a lucrat și Kyla pentru a ne permite să ne deplasăm chiar dacă Porțile de transfer nu funcționează. E un hibrid, un amestec de magie și tehnologie. De îndată ce magia dispăre, hop, motorul cu combustie se pune în mișcare. Acum, avem noroc, magia e operațională. Dacă am fi pe combustie clasică, ar fi evident mai puțin rapid și chiar mai zgomotos.

Tara dădu din cap, apoi închise ochii când Kyla atinse ușor unul dintre ghețari, făcând să zboare zăpada roșie cu alb, apoi plonjă într-un nor gros. Timp de o clipă, fură acoperiți de o mare de bumbac, moale și mai ales perfect opacă.

Iar când ieșiră, câțiva yeti își *coborau* ochii asupra lor!

Asta nu era bine. Nu era deloc bine. În fața lor, în locul bunului aer transparent, se afla deodată un munte înalt foarte solid. Kyla trase frenetic de ceea ce îi servea drept mâner-volan-chestie

de conducere și atunci basculară pe verticală fiind la un pas de a atinge flancul muntelui. Ea atinse ușor capul tetis-ilor, care agitară niște pumni mari și păroși către aparat.

— Uau, Kyla, bravo, a fost cât pe-aci! strigă A'rno, încântat.

Cei doi erau niște zănatici. Iar ei se aflau la discreția a doi zănatici. Și Tara înțelegea acum de ce erau atât de sofisticate centurile. Fusesse cât pe-aci să se aleagă cu ceafa zdrobită din pricina violenței ascensiunii.

În spatele ei, femeia-trol își dădea mațele afară, iar Tara trebuia să-și controleze foarte sever stomacul pentru a nu o imita.

Kyla schimbă direcția spre vest și Tara făcu ochii mari, fascinată de AltăLumea care se desfășura sub ea. Grr'ul încetase să mai țipe și să mai vomeze, mulțumindu-se să implore zeii troililor pentru ca ei să ajungă teferi pe pământ și pe cât posibil întregi.

Deodată, Tara tresări. Tocmai atunci depășiseră cu mare viteză vămile din Lancovit. Abia dacă avu timp să se întoarcă spre siluetele furioase care se agitau.

Câteva minute mai târziu, se așezau în curtea Castelului Viu.

Călătoria fusese incredibil de rapidă. Clătinându-se ușor, Tara ieși din bula care se ridica în liniște.

Castelul, prodigioasa entitate de piatră conștientă, îi plăcea mult Tarei. De îndată ce o văzu, zidurile sale se împodobiră cu flori, cu fructe delicioase și cu bomboane, pentru a-i ura astfel bun venit, în timp ce toate porțile se deschideau larg în fața ei.

Primirea gărzii fu evident mai puțin amicală.

Ei fuseseră avertizați că un Ovni¹ tocmai trecuse peste graniță și Tara și vampyrii fură primiți de o mulțime de arbalete și de oameni bănuitori.

Care se destinseră recunoscând-o pe Moștenitoarea din Omois.

Avu loc un moment de plutire. Gărzile își ridicaseră armele, dar îi așteptau pe Rege și Regină pentru a decide ce trebuiau să facă.

În fine, suveranii sosiră, gâfâind pentru că merseseră atât de repede.

— Ei, fata mea! tună Regele Bear așezându-și în grabă coroana pe cap, cu pletele vâlvoi (își făcea siesta când răsunase alarma), ce mai pui iar la cale? Aceasta e o invazie?

— Nu, nu, Majestatea Voastră, spuse foarte repede Tara, înclinându-se cu grație, păi, e doar o glumă nevinovată a prietenei noastre vampyr, care a vrut să mă însoțească pentru ca eu să pot ajunge cât mai curând în Omois. Acestea fiind spuse, m-ar fi putut lăsa la Teou, ceea ce ar fi fost mai rapid, dar ea nu mi-a acordat răgazul necesar pentru a-mi lua rămas-bun de la președinte. Nici de a-mi preveni escorta. De fapt, pe nimeni.

Omise cu grijă să-i spună că ea sugerase lucrul ăsta indirect. Ca să poată pleca luând cu ea Steaua din Zendra și inelul, înainte ca vampyrii să i le ia pe amândouă. Și apoi, Kyla părea atât de mulțumită de turul pe care li-l jucase, încât Tara putea să-i lase ei gloria.

Grr'ul se lovi la față când se dădu jos de pe covor, cu picioarele care-i tremurau, și aruncă o privire rea spre elf și femeia-vampyr, care se prăpădeau de râs.

¹ Obiect zburător neidentificat, există o mulțime de OVNI în AltăLume, pentru că adesea e greu să identifici ceea ce zboară. Mai ales când asta plonjează asupra voastră cu viteza unei rachete, când are gheare, un cioc gros și o poftă zdravănă de mâncare. (N.a.)

Afișă un zâmbet viclean și puse enormul sac de vomat în mâinile lui Kyla, apoi și-l scoase brusc. În treacăt, ca din întâmplare, ghearele ei atinseră ușor sacul... care se rupse și își vărsă conținutul pe picioarele elegantei vampyr.

Aceasta începu să sară într-un picior, furioasă și dezgustată. Încovoiat de răs, A'rno incantă pentru a face să dispară grămada urât mirositoare și pentru a-și dezodoriza prietena, în timp ce puf-puf-urile înghițeau sacul aruncat de Kyla.

Grr'ul își încrucișă brațele, mulțumită.

Și nu avu nicio reacție când o enormă Bestie înaltă de trei metri, cu blana zbârlită și cu gheare lungi, se aruncă asupra Tarei și o ridică de jos, încântată. Impunătoarea gardă de corp o cunoștea bine pe prințesa Gloria Daavil, numită Moineau datorită timidității sale, urmașă a Frumoasei și a Bestiei, și care se putea transforma când voia, spre deosebire de strămoșul ei.

— Tara! tună Bestia cu o voce de stentor, ce plăcere, dar ce-i cu tine în Lancovit? Fabrice e cu tine?

— Salut, Moineau, răspunse Tara la fel de bucuroasă să-și vadă prietena, chiar dacă începea să se teamă pentru coastele ei, nu, a rămas în Krasalvia. Dar sunt sigură că pentru Kyla și A'rno va fi o plăcere să-mi aducă repede înapoi toată escorta, și mai ales pe Xandiar, care e pe cale să-și piardă mințile, având în vedere că am dispărut, și pe Fabrice.

Moineau o lăsă jos după ce o strânsese zdravăn la pieptul ei păros. Familiarul ei, Sheeba, o magnifică panteră argintie, se frecă de picioarele Tarei, la fel de bucuroasă ca și stăpâna ei s-o reîntâlnească pe Tara.

— În Krasalvia? exclamă Moineau, dar ce face Fabrice în Krasalvia? Eu credeam că era tot pe continentul interzis?

— Păi, e o poveste mai lungă, zâmbi Tara arătând discret spre cei aflați în curte. Dar dacă poți veni cu mine în Omois, va fi o plăcere din partea mea să ți-o spun.

Moineau, ca toți prim-sorțitorii din Omois, lucra pentru un Înalt Mag și nu dispunea de timpul ei așa cum voia... chiar dacă, înțelegători, Înalții Magi acceptau adesea ca asistenții lor să-i dea o mână de ajutor Tarei. Din fericire, de altfel, căci, în caz contrar, planeta, ba chiar și universul ar fi fost distruse de mult de demoni.

— Pe barba¹ mamei mele! strigă o voce pe care ele o cunoșteau bine, Tara!

Tara zâmbi și mai tare. Fafnir, pitica războinică, tocmai dădea năvală în curte. Îmbrăcată în piele de culoare roșie cu bej, cu lungile ei cozi roșii împletite fluturând în urmă, cu ochii verzi strălucind de bucurie, ea se repezi la Tara și, în entuziasmul ei, îi trosni câteva coaste.

Hei, între vârcolac, Bestie și pitica războinică, Tara se surprinse deodată dorindu-și ca unii dintre prietenii ei să fie ceva mai puțin... voinici.

— Fie ca barosul tău să sune deslușit! țipă Fafnir, încântată. Vii să ne cauți pentru o nouă aventură? O încăierare zdravănă?

Vocea sa scăzu cu o idee, plină de speranță și de subînțelesuri.

— Un război ca lumea?

¹ Ca reacție la faptul că Fafnir folosea deja această expresie în precedentele cărți *Tara Duncan*, am primit o groază de email-uri care îmi precizau că, având în vedere că piticele se rad în momentul exordiului lor, mama lui Fafnir nu putea avea barbă. Așa că, răspund: mai întâi, totul e o chestiune de modă, iar mamele-pitice poartă adesea o mică țcălie foarte elegantă sau o bărbuță colilie și cărlionțată; apoi, că e o înjurătură „generică”, un pic ca și cum ai spune „pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos”. Și gata! (N.a.)

— Fie ca nicovala ta să răsunе pe măsură, îi răspunse Tara de îndată ce își putu regăsi suflul. Nu, fără încăierare. Acestea fiind zise, aș fi încântată ca voi să veniți cu toții să mă vedeți în Omois, dacă Maeștrii voștri Înalți Magi vă permit. Nu știu de ce, dar... parcă simt cum mi se ridică perișorii de pe brațe.

Fafnir se aplecă și privi cu interes brațele goale ale Tarei.

— Nu-ți văd perișorii ridi...

— E o metaforă, îi spuse calm Tara, care avea tendința să uite în ce măsură piticii nu pricepeau metaforele. Asta vrea să spună că am un presentiment rău. Și având în vedere tot ceea ce se petrece pe această planetă, am învățat să nu-mi neglijez intuițiile.

Pitica avu un zâmbet feroce, scoase din teacă una dintre cele două securi pe care le purta mereu la spate, o aruncă în aer și o prinse cu o mână abilă. Pe cât de înaltă, tot pe atât de lată, Fafnir era magnifică în felul ei... musculos.

— Vrei să spui că poate o să demolăm o mulțime de oameni? Asta nu e o idee rea! O să-mi iau o secure sau două în plus în bagaje. Pentru orice eventualitate.

Hopa, Tara nu se gândise că introducerea lui Fafnir în Omois semăna un pic cu situația în care te-ai fi plimbat cu o grenadă căreia i-ai scos cuiul. Dar era prea târziu.

— Trebuie să obținem mai întâi permisiunea Maeștrilor noștri, le reaminti Moineau cu diplomatie, legată de statutul ei de prim-sorțitoare în serviciul Lancovitului.

— Bineînțeles că vă puteți duce acolo, încuviință Regele Bear care cunoștea legăturile puternice făurite între adolescenți. Suntem întotdeauna încântați să putem face un serviciu Omois-ului!

Regele și Regina rămăseseră politicoși plantați în curte în timp ce Tara își saluta prietenii.

Tara îi zâmbi și-i răspunse:

— Vă mulțumesc, Majestatea Voastră, dar nu Omois-ului îi faceți un serviciu. E o cerere personală.

Regele zâmbi vag și remarcă:

— Tu ești Moștenitoarea, fata mea. Fie că vrei, fie că nu, a-ți face un serviciu înseamnă a-i face un serviciu Omois-ului.

— O să vă căutăm prietenii! exclamă Kyla și A'rno. O să vi-i aducem imediat!

Și înainte ca Tara să le poată da alte instrucțiuni, ei săriră pe covor și decolară.

— Pe urechile lui Sacatach¹, bombăni Regele Bear, dar ce fel de mașinărie mai e și asta?

Demarajul fusese fulgerător și covorul negru cu argintiu dispărea deja în depărtare.

— Să zicem că e un fel de substitut al Porților de transfer, inventat de vampyri care nu se pot baza pe magie.

— Asta înseamnă că ei pot năvăli peste noi în câteva minute, nu-i așa? Fără a fi opriți de serviciile de securitate de la Porțile de transfer? Drace, de parcă nu aveam destule griji de felul ăsta.

Regele dădu din cap, oftă, apoi se răsuci pe călcâie pentru a se duce să-și continue siesta întreruptă. Nu înainte de a-i fi strecurat la ureche două cuvinte Maestrului M'angil, șeful serviciilor sale secrete și tatăl lui Robin, apropo de aceste „covoare”, de supravegheat îndeaproape.

În așteptarea lui Fabrice și a lui Xandiar, Tara, Moineau și Fafnir se duseseră în camera acesteia din urmă. Castelul Viu, încântat s-o revadă pe Tara, îi oferă cele mai frumoase peisaje

¹ Sacatach e un zeu minor care aduce vag cu un iepure dotat cu niște urechi imense de care se folosește pentru a-și năuci dușmanii. (N.a.)

ale sale. Apoi se opri la acela pe care ea îl prefera, adâncile câmpii cu iarbă albastră din Mentalir, țara licornilor. Modifică apartamentul lui Fafnir pentru ca ele să se poată așeza pe niște confortabile sofale de un bleu blând, înălțat cu o lizieră de argint. Plafonul se șterse sub imaginile unui blând cer violet și a celor doi sori din AltăLume. Bobele multicolore treceau pe cer, în căutarea celei mai mici parcele de magie. Era... perfect.

Tara le povesti celor două prietene ale ei o parte din cele petrecute. Moineau, transformată din nou în blânda fată cu plete lungi buclate o privea cu ochi mari. Fafnir își pipăia cele două cozi roșii și ochii ei verzi străluciră când Tara le povesti despre bătălia pe care o dusesese împotriva trolilor.

— Trolii ăștia au avut noroc că n-am fost și eu pe acolo, țipă ea, eu i-aș fi făcut surcele!

— Păi, n-ar fi fost o idee prea bună. Pentru că, apoi, ne-au devenit aliați. Iar Grr'ul are o serioasă slăbiciune pentru Grr'og, cred.

Ah, era haios, când trolii roșesc, se fac și mai verzi.

Grr'ul mormăi ceva de neînțeles. Nu avusese timp să-și ia la revedere de la Grr'og și încă era furioasă împotriva acestor doi imbe... inși, femeia-vampyr și elful. Și își amintea perfect fraza pe care Grr'og o pronunțase chiar înainte de a-și pierde cunoștința...

Frază pe care ea chiar conta să i-o repete. *Ad nauseam*¹.

Tara își continuă povestirea, omițând însă numele Kylei, deoarece îi promisese președintelui că nu va vorbi despre asta pentru a nu o pune în pericol.

— Phhiii, fluieră Moineau, e teribil, n-o poți lăsa singură nicio clipă! Ai vreo idee de ce acest bărbat a încercat să facă în

¹ În latină, în original. Înseamnă „până la a provoca greață”. (N.t.)

așa fel, încât să fii ucisă de troli făcându-te să treci drept o traficantă de bang-bang?

Tara avusese alte griji și-i lipsise timpul necesar pentru a se gândi la asta.

— Nu, niciuna. E un dușman cu totul necunoscut (se decide să schimbe vorba). Dar nu-l văd pe Cal, el nu-i aici?

— Cred că încă e în Omois, răspunse Moineau cu un zâmbet amuzat. Pe cale de a încerca s-o epateze pe aleasa inimii sale care nu pare dispusă să se lase impresionată de calitățile sale de netăgăduit, de altfel.

— Oh, oh, tot n-a reușit s-o cucerească pe Eleanor?

— Nu, e atât de obsedată de posibila vinovăție a Prim-ministrului Tyrann'hic, încât refuză să se intereseze de orice altceva. Deși e o Hoață Patentată, eu cred că, între o comoară somptuoasă și răzbușnarea împotriva lui Tyrann'hic, ea n-ar ezita, ar alege moartea dușmanului ei.

Apropo de comoară, Tara, după ce reflectase îndelung, se hotărî să le vorbească despre Steaua din Zendra. Și despre inel.

Dar fără să precizeze de ce îl recuperase, ca și cum acesta fusese fructul întâmplării. Voia să cunoască părerea lui Moineau, care era „istorica” lor, pentru tot ceea ce avea legătură cu AltăLumea și Războaiele Faliilor.

Moineau și Fafnir dădură înapoi când Tara le arată licornii de argint.

Apoi Moineau se aplecă, perplexă.

— Ești sigură că acesta e inelul lui Kraetovir? Nu seamănă deloc cu el. Descrierile menționează mai degrabă un obiect închis la culoare.

— Fier negru, capete de demoni, ochi roșii. Cu asta aducea înaintea de a se transforma. Și acesta nu e inelul definitiv, doar cel care a servit drept prototip.

— Și tu poți să ne vorbești de el fără constrângere? N-a încercat să pună stăpânire pe tine?

AltMundana cunoștea bine talismanele malefice. În cinci cazuri din șase, ele încercau să-l posede pe proprietar. Nimic mai clasic.

— Nu, pot să-l pun și să-l scot foarte ușor, răspunse Tara făcându-le demonstrația. Și mă gândesc că m-a ajutat când i-am vindecat pe Vampyri și pe Selenba. I-am simțit puterea întunecată. Totuși, de atunci, nimic. I-am precizat mental că intenționez să-l pun împreună cu celelalte obiecte demonice în mâinile... ei, ghearele Celor-Ce-Păzesc și Celor-Ce-Judecă, și n-a reacționat. Mă gândesc că se adaptează la cel care-l poartă. Dacă acesta e un demon, atunci se comportă într-un fel demonic. Dacă acesta e un om, atunci se comportă într-un fel omenesc.

— Dar, din ce ne-ai spus, constată Moineau, vampyrii au menționat totuși că se comporta într-un fel agresiv și malefic cu ei, nu-i așa?

— Cu ei, da. Cu mine, nu. Și nu mă întreba de ce, n-am nicio idee.

— Inelele de putere, fie că e vorba de acesta sau de altele create de sorțitori, sunt ca obiectele de putere demonică pe care le-a confiscat strămoșul tău Demiderus și le-a ascuns în loc sigur. Sunt periculoase! spuse răspicat Fafnir, ridicând din sprâncene. Dă-l pe mâna mea să-l pun pe nicovală, iar după o bună lovitură de baros, nu vom mai vorbi de el!

— Nu cred că e posibil să-l distrugi doar cu o lovitură de baros, răspunse Tara punându-și repede inelul în buzunar.

Doar magia îl poate distruge. Și cum tu nu vrei să faci magie, nu ești cea mai în măsură să-l distrugi.

— Mmmm, mormăi pitica, orice ar fi, cu cât vei scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

Chipul Tarei rămase perfect impasibil, totuși, în sinea ei, se simțea binedispusă. În fine, deținea lucrul care avea să-i permită poate să se descotorosească de cel mai rău dușman al ei.

Văzând că Tara nu mai voia să vorbească despre inel, Moineau schimbă vorba. Își comunicară ultimele informații despre Curțile din Lancovit și Omois.

Tarei îi făcea bine să discute despre toate și despre nimic cu cele două prietene ale ei, fără să trebuiască să-și măsoare cuvintele și să se folosească de subînțelesuri. Era odihnitor.

Castelul Viu făcea să circule în încăpere o briză plină de propețime care înfoia pletele lui Moineau și ale Tarei. Licornii de pe pereți pășteau pașnic iarba lor albastră și câțiva nori se jucau ici-colo de-a v-ați ascunselea pe cerul violet, încântători pegași trandafirii amuzându-se să sară capra.

Galant protestă împotriva Castelului Viu. Pegași trandafirii, dar nu, într-adevăr, orice altceva. Tara oftă însă de ușurare, era într-adevăr aiurea ca peisaj, dar asta îi făcea teribil de bine. Simți cum umerii i se destind.

Pusese Piatra Vie pe modul „formeazănumărulluirobin”. Dar Robin tot nu răspundea. Fafnir și Moineau își manifestară și ele neliniștea când aflară că semielful dispăruse. Dar nu erau chiar surprinse. Știau că meseria sa e periculoasă.

Și nădărdiau în taină pentru prietena lor că V'ala avea să întâlnească un pirat îndeajuns de abil pentru a o „neutraliza”

pe prea frumoasa elfă violetă. De fapt, Fafnir găsea că o spadă sau o săgeată prin inima V'alei, ar fi cu adevărat perfect.

Moineau își privi acreditarea încrustată la încheietura pumnului. Aceasta îi permitea să circule în voie prin palat. Tara avea și ea una, dar bătută cu stema Omois-ului: păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Ea îi servea și de ceas, carte de identitate, pașaport etc.

— Cât timp le trebuie prietenilor tăi să se întoarcă împreună cu Fab... cu ceilalți? întrebă tânăra sorțitoare brunetă.

Tara avu un zâmbet amuzat. Moineau ieșea cu Fabrice de un an de zile de acum. Își sărbătoriseră primul an de când erau „iubiți”, în compania prietenilor lor, mai puțin Robin, încă în misiune cu câteva zile înainte ca Tara să plece. Tara găsisese că dineul fusese foarte romantic și își petrecuse mult timp oftând. În ce o privește, Fafnir tot nu înțelesese ce era de sărbătorit. Piticii erau evident mai puțin romantici decât oamenii, și ea nu se sfiise să sublinieze în ce măsură considera că e stupid să sărbătorească prima zi în care se sărutaseră.

— Vor fi în curând aici, afurisita aia de mașinărie a Kylei e super rapidă, răspunse Tara. De altfel, pesemne că mi-am lăsat o parte din stomac în Krasalvia și că îi vine greu să mi se alăture. Vino, o să-i așteptăm în curte, simt nevoia să iau puțin aer.

Moineau îi zâmbi cu recunoștință. Fata era la fel de timidă în ciuda a toate și nu îndrăznea să sugereze acest lucru.

Ieșiră toate trei și se îndreptară discutând spre curtea Caste-lului Viu.

În acel moment, cineva pătrunse pe culoar, încadrat de doi thugi enormi, la mâini având cătușe, iar Familiarul său ținut într-o lungă lesă.

Cal.

Judecata din Omois

sau e mai bine să eviți să furi din lucrurile furate
de alții...

Cal o sunase pe Eleanora de îndată ce înțelesese semnificația a ceea ce avea în mâini. Nu era legătura directă dintre Magister și Tyrann'hic pe care El visa s-o dea tuturor în vileag, dar era un bun început.

Eleanora abia dacă debarcase câteva minute mai târziu în apartamentul Tarei și, deși nu se înrudea cu dragonii, aproape că-i ieșea fum pe nări.

Atât de tare, încât Cal se gândi serios s-o arunce în piscina care-i servea drept cadă Tarei... apoi renunță, neavând niciun chef să-și riște viața pentru atât de puțin.

— Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos, strigă Eleanora, dar de ce te amesteci tu, Cal? Tu n-aveai de ce să-l furi pe Tyrann'hic! Eu trebuie s-o fac.

„Trebuie”, nu „trebuia”. Asta însemna oare că avea de gând să o ia de la început?

— Și totul pentru nimic! i-o trânti ea, furioasă.

Cal, care se pregătea să se apropie de ea pentru a o îmbrățișa, renunță. Risca mai degrabă să se pomenească cu un cuțit în pântece decât cu un sărut pe obraz.

— Bună, Eleanora, te simți bine? zise el calm.

— Nu mă simt bine, se crispă frumoasa tânără Hoată cu ochii cenușii. De fiecare dată când mă încrucișez cu acest bruuiik umflat de Tyrann'hic prin palat, îmi zâmbește cu subînțeles, știi, genul ăla de rânjet viclean. Mă sfidează! Știe că n-am nicio dovadă împotriva lui. Dacă mai continuă tot așa, o să-l omor!

Își ținea pumnii atât de strânși, încât i se albiseră.

Cal n-avea de gând să-i spună să se calmeze. O făcuse o dată și încă mai avea niște cicatrice mentale. Ea îl afurisise și refuzase să-l mai vadă timp de mai multe zile.

Comparativ cu ea, o pitică părea să aibă un caracter plăcut. Iar uneori, el se întreba înspăimântat ce avea să se întâmple dacă acest comportament obsesional al ei avea să se răsfrângă asupra lui.

Acestea fiind spuse, deocamdată, nu exista riscul să se întâmple așa. Tot nu înțelegea de ce se îndrăgostise de o fată care-l privea ca pe o unealtă. Folositoare, dar nu indispensabilă. Crezuse, cu doar câteva luni mai înainte, când o sărutase fără să riște să fie decapitat, că ea avea să accepte să iasă cu el. Cu atât mai mult cu cât, într-o bună zi, menționase că-i plăceau pletele lungi, și de atunci Eleanora își lăsase să crească minunatele plete negre, la care adăugase și o tușă de magie, ceea ce îi permisesese foarte repede să și le împletească.

Cal văzuse în aceasta o lumină de speranță. Ea făcuse un efort pentru a-i face plăcere.

Dar fusese foarte repede dezamăgit. Ea își lăsase pletele să crească deoarece avea de îndeplinit un furt sub acoperire și pentru că aristocrația din Omois, care urmărea cu patimă felurile în care își tăia părul Împărăteasa, și le purta lungi.

Mai rău, el îi dezvăluise adevărul cu privire la moartea cuiva, la care ea ținea, fără să o facă intenționat.

Cal îi povestea despre aventurile lor în Fortăreața Cenușie după răpirea Tarei de către Magister, când pronunțase deodată o frază fatidică: „Doamna Manticore ne-a pus să dăm niște teste și acest afurisit de semielf n-a găsit nimic altceva mai bun, atunci când se afla sub acoperire, decât să execute totul la perfecțiune¹! Doamna Manticore l-a demască într-o secundă. Dar ea i-a spus Tarei că era o alteță imperială, ceea ce ea nu știa; dintr-odată, Magister a șters-o, puf, într-o secundă!”

Întinsă molatic pe canapea, El se crispase deodată și se ridicase.

— Ce? Ce tot spui?

— Că el a șters-o într-o secundă...

— Nu, numele. Ce nume ai spus?

Cal fu cât pe-acum să-și tragă una în cap. Ce imbecil! Sangrava, acolita lui Magister, purta același nume de familie ca Eleanora.

— Doamna Manticore. Dar știi, fața ei era mascată și Sangravii nu vor să li se cunoască identitatea, ar fi cu totul stupid să-ți maschezi fața și să-ți păstrezi adevărata identitate, nu? Pesemne că și-a luat un pseudonim.

¹ *Tara Duncan. Magicienii sorțitori.* Ca multor băieți de vârsta sa, lui Robin îi place mult să impresioneze. Mai ales în fața unor fete drăguțe. Numai că în acea zi ar fi trebuit să evite... (N.a.)

— Era mătușa mea, îl contră Eleanora, cu un glas plin de durere. Tata și Mama știau că-i admira pe Sangravi. Că devenise una dintre ei. Dar că nu voia să se ascundă, găsea că asta era degradant. Atunci, pentru a-i da ascultare lui Magister, purta mască, dar își păstra identitatea. Ne-a fost restituit trupul ei. Fusesse ucisă de un Destructus. Sangravii au spus că un elf o atrăsese în capcană. Acum înțeleg. Au mințit, bineînțeles. Ar fi sigur mai puțini candidați pentru ei dacă s-ar afla că stăpânul lor îi ucide la cea mai mică greșală! Dar ce imbecili am fost! Magister era vinovatul, încă de la început!

De atunci, ura ei împotriva lui Tyrann'hic și a lui Magister fusese înzecită de durere. Slăbise, nu mânca bine, nici nu dormea mai bine. Iar Cal nu putea face nimic. Mă rog, da, recupezase câteva documente mai mult sau mai puțin compromițătoare care ar putea, poate, s-o forțeze pe Împărăteasă să-l aresteze pe Tyrann'hic și să-l supună Ghicitorilor de Adevăr.

Când îi propuse asta, Eleanora îi smulse hârtiile din mână.

— Nimicitoare? murmură ea, uluită, dar ce vrea să facă Tyrann'hic cu niște nimicitoare?

Cal ridică din umeri.

— Habar n-am. Asta-i singura chestie pe care am găsit-o. Dar dacă vom continua să căutăm puțin, se...

— Nu, declară brusc Eleanora, nu mai vreau să aștept. Importul de nimicitoare e interzis și Tyrann'hic face trafic cu ele. Cu puțin noroc, dacă e închis, o să-i putem smulge altceva. Mergem s-o vedem pe Împărăteasă.

— Uau! exclamă Cal dând înapoi, nu cred că e o idee foarte bună. Ea e foarte, foarte ocupată în acest moment, și apoi e

foarte subțire ca dovadă, și cum o să-i explic unde am găsit chestia asta...

Dar vorbea în gol. Eleanora se întorsese deja și ieșea pe ușă, cu hârtia în mână. Se repezi după ea, dar tânăra zbura ca vântul.

Împărăteasa poruncise ca toți membrii „magicbandei” să fie introduși imediat la ea, în caz de urgență.

Prietenii Tarei o numeau „Tarabanda”, dar egoul Tarei nu era chiar așa de mare, încât să aprecieze apelativul, și ea prefera „magicbanda”. Micul cerc, foarte închis, îi cuprindea pe Robin, Cal, Fabrice, Moineau și Fafnir. Cu Manitou, străbunicul Tarei transformat în labrador, ca membru de onoare.

Deși Eleanora nu făcea parte strict din grup, beneficia și ea de această măsură. Și socotea să profite de ea din plin.

Când Cal, gâfâind din greu, reuși s-o ajungă din urmă (drace, fata asta se antrena pentru triatlon sau ce?), ea ceruse și obținuse deja o întrevedere. Cal nu avu de ales. Trebui s-o urmeze și rugându-se foarte tare ca ea să nu fie pe cale să comită o enormă greșală.

Din păcate, Tyrann’hic, flancat de Jar și de Mara, era cu Împărăteasa când ajunseră în biroul ei de ambră, încăperea pe care o prefera când primea vizitatori în număr mic. Pe de-a-ntregul acoperită cu ambră aurie, camera, luminată din plin de sorii din AltăLume, era în întregime mobilată cu aur. Întregul mobilier risca să le provoace o serioasă oftalmie vizitatorilor săi, dar conferea tenului Împărătesei un aspect de pier-sică aurie care ei îi plăcea foarte mult.

Jar și Mara erau așezați lângă ea, ascultând cu toată atenția, capetele lor brune străbătute de o șuviță albă aproape atingându-se. Frățiorul și surioara Tarei luau lecții de politică în fiecare

zi cu Împărăteasa, în timp ce ea rezolva problemele cu care se confrunta imperiul în prezența lor.

Cal, cu stomacul întors pe dos, se înclină dinaintea ei. Se pare că Împărăteasa era prost dispusă, căci era îmbrăcată toată în negru. Chiar și coroana îi era din aur negru, bătută cu diamanți negre. Lungile-i plete curgeau ca un râu de noapte până la piciorușele ei și păunul purpuriu cu o sută de ochi ieșea în evidență pe partea din față a robei sale de sortitoare imperială. Șuvița ei albă, ca și aceea a Tarei, a lui Jar și a Marei, marcă a urmașilor lui Demiderus, nu ieșea mai puțin în evidență din pricina asta. Cal înghiți în sec. Splendoarea chipului ei era vestită în lumea întreagă, dar, de fiecare dată când se regăsea dinaintea ei, frumusețea sa îl impresiona. Lisbeth era magnifică.

Trebuia mai ales să-și amintească și că era periculoasă.

Aici, ea semăna cu o cioară încântătoare într-un cuib aurit.

Fremătând, Eleanora se postă în fața ei și declară întinzând un deget răzbunător spre Tyrann'hic.

— Majestatea Voastră, am în sfârșit dovada că Prim-ministrul vostru complotază împotriva Domniei Voastre.

Cal fu cât pe-acți să se sufocă. El se gândea să aducă lucrurile aici, dar mai încet și cu siguranță nu în prezența lui Tyrann'hic. Pe cât se pare, diplomația nu făcea parte dintre calitățile lui El. Jar și Mara tresăriră și întoarseră niște priviri uimite spre Prim-ministru.

Pesemne că Împărăteasa era obișnuită cu declarațiile furtunoase, pentru că se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană în semn de interes.

— Ah, da? zise cu vocea ei melodioasă, îndreptându-se puțin. Asta e o afirmație de-a dreptul impetuoasă. Aveți dovezi pentru ceea ce avansați?

Tyrann'hic își foi considerabila-i masă în fotoliul său, craniul lui chel lucind în lumina ambrată, și Cal surprinse o sclipire de panică în privirea lui.

— Absolut, răspunse Eleanora agitând foaia de transport. Omul acesta face trafic cu nimicitoare.

Și puse hârtia pe biroul Împărătesei, care o luă imediat.

— Hm, făcu ea după ce o citi într-o tăcere de moarte. Văd. Și cum de aveți acest document?

— L-am furat de la ministrul Tyrann'hic, declară cu mândrie Eleanora, devansându-l pe Cal. Știam că avea un anume amestec în pregătirea capcanei care a condus la tentativa mea de ucidere îndreptată asupra persoanei lui Caliban Dal Salan. Mulțumită acestuia, sunt sigură că punând să i se percheziționeze casa, veți putea găsi dovezile care îl leagă de Magister.

Mara roși de furie. Chiar dacă ea nu putea semnala acest lucru, cea care îl furase pe Tyrann'hic nu era Eleanora, ci Cal. Îi aruncă o privire întunecată lui El, căci nu putea să le sufere pe mincinoase.

Cal ridică din sprâncene, dar o lăsă în pace. Nu-l supăra faptul că El își atribuia succesul anchetei lor împotriva lui Tyrann'hic, dacă asta o făcea să se îndepărteze de la obsesia ei.

Împărăteasa îi privi pe cei doi adolescenți din fața ei, apoi pe ministrul cel gras, care rămânea impasibil, sub privirea ei gânditoare, în roba lui roșu cu auriu, care stătea pe el ca un cort.

— Da, murmură ea, trebuie să sfârșim cu această farsă.

Se ridică și întinse imperios un index.

— Arestați-o, porunci ea. Să fie pusă la secret. O să mă ocup de ea mai târziu.

Cal crezu că nu auzise bine.

— Arestați-o? Cum adică, pe ea? Pe el trebuie să-l arestați, nu pe ea! Voi... voi acoperiți un traficant?

Eleanora era la fel de uluită.

— Dar... dar..., se bâlbâia ea în timp ce gărzile, supuse, o apucau de brațe și o conduceau spre ieșire.

— Nu acopăr pe nimeni, răspunse Împărăteasa așezându-se la loc. Va fi deschisă o anchetă, dar aceste dovezi au fost obținute fraudulos. Nu e vorba de a le folosi. Am zis.

Tonul ei nu admitea nicio discuție. Copleșit, Cal înțelese că n-avea niciun interes să insiste, dacă voia să-și păstreze capul la locul lui obișnuit.

Pe umeri.

Mara, impasibilă, rămase nemișcată. În realitate, el putea vedea o lucire de satisfacție în privirea ei. Remarcase deja că micuța n-o iubea pe Eleanora.

Așa că se purtă cuminte. Salută familia imperială, apoi se întoarce. Eleanora dispăruse deja, condusă în închisorile din Omois. Cal oftă. Și se îndreptă spre celule.

Pe care le cunoștea bine, deoarece fusese închis acolo după ce îl acuzaseră de o crimă pe care n-o comisese. Și acolo, statutul său de prieten al Moștenitoarei imperiale îi deschise ușor porțile. Chatricșii, marile hiene negre, îl adulmecară cu poftă, dar Stăpânii lor le strânsură lesele și îl lăsară să treacă.

Depăși grilajul care îi ținea închiși pe prizonierii nonso pentru a ajunge în secțiunea rezervată sorțitorilor. Pe un pedestal zumzăia o statueta de femeie. Artefactul împiedica orice recurs la magie din ansamblul acestei secțiuni. Un generator asigura încălzirea sau climatizarea, precum și iluminatul. Gărzile îi deschiseră și el ajunsese în fața celei în care se afla Eleanora. Celula

era mică, bej ca și restul închisorii, și avea un lavoar cu un Elementar de apă, un pat îngust și o toaletă.

Nu chiar ca un hotel de patru stele. Tânăra măsura încăperea în lung și lat, furioasă la culme.

— Ce ticăloasă! exclamă ea. Nu m-a ascultat, era prea ocupată să-l protejeze pe acest crouiik de Tyrann'hic. Drace, dar ce poate fi între ei, sunt amanți sau ce?!

Deși nu e posibil să practici magia în închisoare, microfoanele terestre funcționau aici foarte bine.

— Șșșșt! îi spuse Cal, sincer înspăimântat, n-o să-ți aranjezi treburile insultând-o pe Împărăteasă! Ea are puterea de a face tot ceea ce vrea, așa că, în locul tău, eu m-aș liniști. Ți-am spus că nu era o idee bună. Și ce ți-a venit să-i spui că tu l-ai furat pe Tyrann'hic?

— Voiam să te protejez, răspunse Eleanora cu o voce morocănoasă.

Cool! Asta era bine.

— N-ar fi trebuit.

Of, mai puțin bine.

— Dacă m-ai fi lăsat s-o fac, Împărăteasa n-ar fi putut face nimic împotriva mea, preciză tânărul Hoț.

— Ah, da? Și de ce, cunoști secrete pe care ea nu vrea să le vadă divulgate, poți s-o șantajezi?

— Nu, Eleanora, nici prin gând nu mi-ar trece s-o șantajezi pe Împărăteasa Omois-ului, răspunse virtuos Cal, ferindu-se să-i spună că o făcuse deja o dată, pentru a o salva chiar pe ea, Eleanora. Dar eu nu eram singur în timpul acestui furt.

Un punct câștigat. Ea își încetă plimbările-i furioase prin celula îngustă și se proțăpi în dreptul ușii.

— Cum adică, „nu erai singur”?

— Nu, Mara era cu mine. Voia să vadă un maestru în acțiune, acesta era sfatul pe care i-l dăduseră profesorii ei de la universitatea de Hoți Patentăți.

Eleanora avea ochii rotunzi de uimire.

— Micuța Mara, sora Tarei? E la universitate? N-am văzut-o niciodată pe-acolo!

— Nu e decât în anul doi. Pesemne că orele voastre de curs nu coincid. Dacă Împărăteasa m-ar fi închis, ar fi trebuit s-o închidă și pe Mara... și...

— Și v-aș fi aruncat într-o închisoare atât de adâncă, încât n-ați mai fi ieșit niciodată de acolo, îl întrerupse o voce din spatele lui. Mara n-ar fi avut nimic de ce să se teamă, chiar dacă îmi vine puțin cam greu să înțeleg fixația pe care a făcut-o pentru tine, tinere Hoț. În timpul antrenamentelor ei, nu contește să vorbească despre tine. Cal a făcut asta, Cal a făcut aia. În cele din urmă, devine destul de supărător.

Cu inima bătându-i cu putere, Cal se întoarse brusc.

În spatele lui se afla Împărăteasa Omois-ului.

* * *

Respiră ceva mai bine când băgă de seamă că era singură. Niciun fel de gărzi musculoase care s-o însoțească. Nu avea deci să i se alăture lui El în celulă, cel puțin, nu pentru moment.

— Apropo de agasare, știți că voi începeți serios să mă indispuneți, Domnișoară Eleanora? preciză calm Împărăteasa, în timp ce Cal se înclina din nou. Iar oamenii care mă indispun regretă acest lucru foarte repede. O să pun deci lucrurile la

punct între voi și mine. Nu vă apropiați de Tyrann'hic. Nu încercați să dați la iveală legăturile sale cu Magister. Și renunțați la proiectele de răzbunare. Aici și acum. E limpede?

Eleanora, cu răsuflarea tăiată și cu pupila furioasă, înțepeni.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, Majestatea Voastră Imperială, începu ea...

— O să-mi dați ascultare, dacă nu vreți să vă alung din Omois. Pentru totdeauna. Veți deveni o emigrantă care va răătăci prin toată AltăLumea fără a putea reveni aici, sub pedeapsa de a-și sfârși zilele în închisoare. Repet întrebarea. E limpede?

Eleanora strânse din dinți și își îndreptă capul.

— Refuz să mă supun.

Ochii bleumarin ai Împărătesei dobândiră strălucirea oțelului.

— ...cât timp nu voi avea o explicație a obstinației voastre de a ignora legăturile dintre Tyrann'hic și Magister, adăugă foarte repede Eleanora.

Împărăteasa o măsură din priviri, furioasă, și Cal le mulțumi zeilor că magia nu era operantă, căci simțea că altfel ar fi prefăcut-o pe rebelă într-o râmă.

Apoi catadicsi să-i răspundă.

— E o chestiune de politică, tânără sorțitoare. Știu că Tyrann'hic e în legătură cu Magister, știu că el completează împotriva mea, știu că s-ar vedea foarte bine Împărat în locul Împărătesei. Știu că e periculos. Și încă și mai mult de când am descoperit că subtilizase această foaie de transport pe care se considera că trebuia s-o lase la palat.

— Voi... voi erați la curent cu traficul de nimicitoare?

Cal și Împărăteasa răspunseră la unison.

— Eu l-am pus la cale, proasto!

— Ea l-a pus la cale!

Bun, cel puțin, el evitase „proasto”. Eleanora nu mai înțelegea nimic. Cal, mai puțin obsedat decât ea, avusese timp să reflecteze și reflecția îl adusese la concluzia că Împărăteasa era la curent cu această poveste cu nimicitoarele. De aici până la a trage concluzia că ea era instigatoarea și că se folosisese de Tyrann’hic pentru a se acoperi, nu era decât un pas. Pe care el îl făcuse în momentul în care îi percepușe prezența în spatele său. Altfel, din ce pricină s-ar vântura ea prin celulele din împărăția ei?

Împărăteasa dădu din cap înspre el.

— Bine, bine, măcar văd că tu, spre deosebire de această tânără, ai și minte, Hoțule.

Tocmai o insultase pe Eleanora de două ori în mai puțin de un minut și figura Hoatei arăta că nu prea aprecia acest lucru.

— De ani de zile încerc să dezmembrerez rețeaua de traficanți de sclavi a Salterensilor, le spuse Împărăteasa. Ei îi plătesc pe pirați pe sub mână pentru a captura navele, fie că sunt omoisiene sau de alte nații. Iar eu am oroare ca oamenii, concetățenii mei, să fie făcuți sclavi. Dar ei sunt atât de bogați, cu monopolul lor asupra Sării, încât au amăgit autoritățile altor guverne. Cu ceva vreme în urmă, a venit să mă vadă un triton, căci pronunțasem un discurs foarte clar asupra sclavajului. El mi-a făcut o curioasă propunere. Era gata să atace cea mai importantă mină de Sare a Salterensilor, să le fure comoara și să o pună pe piață pentru a le distruge monopolul, iar eu, în schimb, trebuia să le procur niște arme care să funcționeze într-un mediu fără magie, precum Muntele Roșu. I-am mandatat pe Robin și pe V’ala să acopere operațiunea. Ei credeau că se află acolo pentru a-l aresta

pe triton, dar, de fapt, lucrau pentru el, involuntar. Nu era cazul ca ei să știe că nu sunt decât niște pioni. I-am dat tritonului toate elementele pentru ca lui să-i reușească operațiunea, fără ca să se poată bănuî nici cea mai mică implicație între mine și el.

Cal făcu o figură apreciativă.

— Și Prim-ministrul e cel care s-a însărcinat cu tranzacția, nu? Așa, el e un fel de... element fuzibil. Dacă sunteți acuzată, voi nu știți nimic, dar el va sări...

— Așa e, Tyrann'hic s-a ocupat de toată operațiunea. A fost prost că mi-a furat actul de transport și eu vă mulțumesc că mi l-ați înapoiat, asta ar trebui să-l facă să stea liniștit o bucată de timp. Dacă raidul se va dovedi un succes, am de gând să propun o moțiune pentru ca minele de Sare să fie plasate sub protecție internațională. Voi denunța imediat traficul cu sclavi care a condus la acest atac al minei și, cu puțin noroc, negustorii, panicați la gândul că Sarea va lipsi, mă vor urma. Și vom pune, în sfârșit, capăt unei practici inacceptabile.

— Dacă înțeleg eu bine, interveni Eleanora cu o voce glacială, eu nu pot să-mi astâmpăr răzbunarea împotriva lui Tyrann'hic, care a făcut din mine o marionetă a lui, pentru că vă e de folos? Pactizați cu cel mai rău dușman al vostru!

— Unul dintre marii strategii tereștri, un anume Sun-tze, a scris un foarte interesant tratat despre *Arta războiului*, acum două mii patru sute de ani, pe care l-am citit cu multă plăcere. El scria, printre altele: „Păstrează-i pe prieteni aproape de tine, iar pe dușmanii încă și mai aproape”, cită Împărăteasa. Am adaptat această maximă la stăpânirea mea și mă descurc foarte bine. Tyrann'hic nu se îndoiește că-l bănuiesc, dar nu știe în ce

măsură. Frica e un sentiment interesant, mai ales când ceilalți sunt cei care o resimt...

În acest moment, chiar asta gândea Cal. El nu cântărise în ce măsură Împărăteasa era un strălucitor strateg. Manipulatoare. Arogantă. Dar foarte inteligentă. Tara moștenise din această inteligență. Cal spera că ea nu avea să se folosească de inteligență în acest fel... fără a-și face, vai, prea multe iluzii.

— O să vă îndepărtez de la Curte pentru un timp, decretă Lisbeth. Ca să se mai potolească puțin lucrurile legate de Tyrann'hic. Moștenitoarea mea încă are de îndeplinit misiuni în străinătate. Îmi pare foarte bine când sunteți împreună cu ea. Faptul de a trebui să vă protejez o va convinge poate să nu se lanseze în cine știe ce nebunie. Între timp, tinere Hoț, te trimit în Lancovit. Tara o să te cheme de-acolo când se va întoarce. Și pentru a fi sigură că nu vei încerca nimic prostesc pentru a-ți elibera prietena, te trimit între două gărzi foarte solide, care vor avea drept consemn să nu te slăbească o clipă din ochi până în momentul în care vei fi predat în mâinile suveranilor din Lancovit.

Cal voi să protesteze că n-avea de gând să se arate nesupus, dar Împărăteasa lovise deja în sol cu lungul ei sceptru de aur. Doi thugi enormi apărură în fugă. Împărăteasa își transmise poruncile și Cal fu încătușat la propriu, vulpoiul său Familiar, Blondin, simți o zgardă care i se închise în jurul gâtului, ceea ce nu-i prea plăcu, și amândoi fură trimiși înapoi în Lancovit.

Tocmai ajungea, plouat, între cele două gărzi, când dădu chiar peste cea pe care voia cel mai mult din lume s-o vadă: Tara.

Mic voiaj neprevăzut în Salterens

sau când dispui de o magie super puternică,
e mai bine să eviți folosirea ei din plin, dacă nu vrei
ca mulți oameni să fie luați prin surprindere

Fafnir mormăi și mări și mai mult priza asupra securilor sale, gata să se bată pentru a-și elibera prietenul. Dar thugii imperiali nu-i dădură nicio atenție. Se înclină cu respect în fața Moștenitoarei lor și nu reacționară când Tara îi sări la gât lui Cal. Blondin, vulpoiul lui Cal, o întâmpină cu bucurie. Și îi ceru să-i scoată acele cătușe ridicole.

— Ce-ai mai făcut iar? întrebă Tara privindu-l pe unul dintre thugi, care se apleca pentru a desface cătușele și a-l elibera pe vulpoi.

Cal aruncă o privire spre gărzile sale de corp nedorite, apoi îi spuse:

— Nimic pe care să nu-l pot spune. (Ridică glasul.) Domnilor, vă mulțumesc pentru această foarte frumoasă călătorie, dar acum, mi-am regăsit prietena, pe Moștenitoare, care o să

mă ia cu ea în bagaje. Vă puteți întoarce în Omois, o să ajungem și noi acolo foarte curând.

Thugii o întrebară pe Tara din ochi, care le confirmă. Ei se înclină și o porniră înapoi. Ea era nerăbdătoare să afle ce ispravă mai făcuse micul Hoț de se pomenise imobilizat astfel, cu ajutorul cătușelor.

Și nu fu decepționată. Simți cum urcă mânia în ea când află că Împărăteasa se folosisese de Robin ca de un pion într-o operațiune ultra-periculoasă.

— Măcar el nu riscă să fie demascat, remarcă Moineau, deoarece tritonul știe deja cine e. El nu-i va face probabil nimic.

Tara strânse din pumni și prietenii ei se dădură înapoi când magia i se activă involuntar.

— Dar o urăsc când face așa ceva! Lisbeth crede că poate dispune de viața tuturor fără urmări... e... e...

— ...normal, o întrerupse Cal cu o voce blândă. Ea e Împărăteasă. Tu știi, eu nu m-am interesat niciodată cu adevărat de politică. Dar s-o vezi pe mătușa ta cum procedează! Uau, e într-adevăr edificator. Aflu mai multe lucruri cu ea în cinci minute decât în ore și ore de lectură sau cursuri magistrale predate de profesorii noștri la universitate. Ah, și, Tara?

— Poftim?

— Ai putea să-ți stingi magia, dacă nu te superi? Îi sperii pe oameni.

Efectiv sorșitorii cu care se întâlneau pe culoar încremeneau văzând lumina uluitoare de pe mâinile Tarei și făceau cale-ntoarsă cu toată viteza. Sensibil la starea ei de spirit furioasă, Castelul Viu se puse la diapazon și în curând o enormă furtună bântuia pe zidurile de piatră, în timp ce un vânt furios îi

zburlea pe locuitorii Castelului. În camera lor, Regele și Regina oțtară. Tara se întorsese, supărările aveau să urmeze, probabil.

Tânăra se supuse, dar îi fu greu să-și stingă lumina magică. Aceasta era foarte sensibilă la mânia sa și, uneori, dădea puțin pe de lături. Și, curios, valul de furie nu descreștea, dimpotrivă, se amplifica. Lui Galant, aflat pe umărul ei, nu-i venea ușor să-și mențină priza, și încerca zadarnic s-o liniștească.

Tara strânse din ochi și hotărî deodată că se săturase. Era fără vești despre Robin de un timp prea îndelungat, mătușa sa se folosea de el dovedind un pic cam multă neglijență și, la urma urmei, ea avea cea mai mare putere din AltăLume. Era timpul să se folosească de ea.

Fără complexe, fără întrebări. Fără vinovăție.

Își activă din nou magia. Care ilumina cum nu se poate mai frumos, dansând în vârful degetelor sale ca o flacără de un bleu aproape negru.

— Tara, șopti Moineau, dar ce faci?

— Mă duc pe Muntele Roșu să văd ce se întâmplă cu iubitul meu, răspunse tânăra cu o voce șfichiuitoare.

— Poftim? Dar nu poți!

— Ohhhh, ba da, pot! (și se simțea o imensă exasperare în vocea ei). Am fost o fată drăguță, le fac servicii la toți, îi vindec pe toți, îi salvez pe toți, iar acum, m-am săturat. N-am nicio obligație pe care să mi-o asum. Ei bine, îmi spun: „Ajunge!”. Dacă ei au dezactivat Transmitus-urile, ar trebui să pot trece. Dacă nu e cazul, magia nu va funcționa și voi rămâne aici. O să vedem chiar acum: TRANSMITUS PE MOMENT EU SUNT LA MUNTELE ROȘU ȘI ODATA CU MINE TOTUL SE MIȘCĂ.

Se folosi de toată puterea magiei sale în rostirea incantației pe care mai degrabă o țipă decât o psalmodie. Puterea puse stăpânire pe ea și fata dispăru.

Și, odată cu ea, tot Castelul din Lancovit.

* * *

Castelul Viu apăru pe neașteptate în fața elfilor și a Salterensilor care încercuiau mina din Muntele Roșu, provocând câteva crize cardiace.

Trebuie să spunem că un castel care îți cade în spinare, atunci când nu te aștepti la asta, îți provoacă un șoc. Mai ales când tocmai vezi o mină întreagă sărind în aer și sfărâmând flancul unui munte care reprezintă nouăzeci la sută din veniturile tale.

Castelul Viu ridică imediat un câmp de protecție bleu transparent, căci văzând sosind atâția oameni neprotejați, t'silii își legară șervetele la gâturile lor inexistente și urlară un „La masă!” plin de entuziasm.

În câteva secunde, scutul era asaltat de furioase pârâituri. Miile de t'sili care se imobilizau și scânteiau murind. Din fericiire, spre deosebire de deșertul de jos, nu erau prea mulți t'sili în preajma Muntelui Roșu, căci evitau influența sa negativă. Astfel, Castelul Viu putu face față asaltului.

Tara se clătină, uluită, contemplând peisajul roșu din deșertul abrupt prin imensele geamuri vitrate ale culoarului.

— Pe strămoșii mei, exclamă Cal, dar ce... ce s-a întâmplat?

— Cred că Tara tocmai a reușit transpunerea întregului Castel Viu și a grădinilor sale în Salterens, zise Moineau cu un

calm ușor impregnat de isterie. Ea avea dreptate, ei chiar reactivaseră Transmitus-urile. Din păcate. Mai ales pentru noi.

— Asta-i bună, Tara, reluă Cal, eu îți spuseseam să mă iei în bagajele tale, nu-ți spuseseam să iei și întreg orașul cu tine!

— Nu, nu, Cal, Tara noastră a dat dovadă de moderație, observă Moineau, care încerca să-și stăpânească o criză teribilă de răs nervos, a lăsat Travia pe locul unde se afla.

Cal și ea se priviră și nu se putură abține să nu râdă, având în vedere enormitatea situației. Tara, în schimb, găsea că asta nu era absolut deloc amuzant. Dar puterea ei era... era atât de că... de enervantă! Fafnir schiță și ea un zâmbet. Magia asta afurisită!

Țipetele de alarmă și de panică se ridicau din toate părțile. Regele Bear și regina Titania se repeziră spre Tara și o înconjurară, împreună cu o sută de curteni.

— Dar ce ai făcut, fata mea? urlă regele.

Tara, cu mintea golită, aplecă spre el niște ochi înnebuniți, căci irascibilul Rege brunet și frumoasa lui soție erau mai scunzi decât ea.

— Am... am vrut doar să-mi întâlnesc iubitul, se bâlbâi ea.

Cu părul zburlit și barba înfoiată, Regele se porni să înjure.

— Dar, pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos, era necesar să-mi iei și Castelul odată cu tine?

— Păi, nu, de fapt, asta nu era prevăzut. E ciudat, dar totul a venit odată cu mine.

— Dați-mi asigurări că aveți într-adevăr intenția de a pleca în Omois?

— Păi, aveam.

— ATUNCI PUNEȚI-MI DIN NOU CASTELUL LA LOCUL LUI ȘI ÎNTOARCEȚI-VĂ ACASĂ! țipă regele.

Lacrimile începură să strălucească în ochii Tarei, apoi să-i curgă pe obraji. Regina, mămoasă, o luă pe fată în brațe. Cum Tara era vădit mai înaltă decât ea, efectul fu bizar, dar ei nu-i păsa de asta. Titania o iubea mult pe Tara, chiar dacă isprăvile ei o înspăimântau puțin.

— Hai, hai, îi spuse ea bătând-o pe umăr. Soțul meu e ușor agitat în acest moment. El nu e obișnuit să călătorească, asta îl face nervos. Liniștește-te, draga mea, toate astea nu sunt ceva grav. Nu mai plânge. Știi ce-o să facem? O să-l găsim pe prietenul tău, apoi o să ne întoarcem cu toții acas... în Lancovit. Ei, așa îți convine?

— De, zise Tara cu o voce mică de tot... Îmi... îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat. Deodată, chiar mi s-a făcut lehamite.

— E din pricina hormonilor, decretă Regina. În adolescență, fug în toate direcțiile, e ceva infernal. O clipă, te simți printre regii lumii, îți fac niște bule în creier. Pentru ca imediat după aceea, să ai poftă să plângi de parcă ai fi o zdreanță. Crede-mă, înțeleg ce simți.

În acel moment, se bătu la poarta Castelului. O delegație de elfi, protejați de puternice scuturi anti-t'sili, și de Salterensi extrem de neîncrezători în acest castel apărut de nicăieri, venea să se informeze în privința identității invadatorului.

Pe șleau: amic sau inamic?

Iar printre ei se găsea Robin, care recunoscuse perfect Castelul și nu-și credea ochilor. Și V'ala.

Tara se aruncă în brațele semielfului și trebui să reziste foarte, foarte serios dorinței de nestăpânit de a-l săruta. Dar,

având în vedere că acolo se aflau cam vreo cinci sute de oameni care îi priveau, evită s-o facă.

— Tara, dragostea mea, exclamă semielful, uluit. Ești aici? Te simți bine? Dar ce anume ai făcut?

Era destul de agasant. De îndată ce se petrecea vreo chestie ciudată sau imposibilă, toată lumea deducea că ea era autorul. Bun, de acord, uneori așa stăteau lucrurile, dar nu mereu, totuși!

Ea se desprinsese din brațele lui, își șterse lacrimile și oftă.

— Am vrut doar să vin să te văd, iar Castelul m-a urmat. Dar n-am făcut-o intenționat!

— Tu te afli în Lancovit? Dar eu credeam că ești în Krasalvia. Am fost teribil de neliniștit, nu mai ajungeam să iau legătura cu tine și apoi eram într-un black-out total, atunci nu mai puteam să te apelez fără să-mi stric acoperirea.

De jur împrejurul lor, curtenii schimbau reflecții neliniștite sau glumețe, ori ciuleau urechea pentru a auzi ce-și spuneau tinerii.

— Și eu eram neliniștită. Tu nu mai răspundeai, imediat după ce mi-ai spus că plecai să-i hăituiești pe sângeroșii pirați. Recunoaște că aveam motive să fiu speriată!

Se priviră zâmbind. Se regăsiseră și lumea era mult mai bună, totodată.

— Nu arăți foarte bine, remarcă semielful, fără pic de tact.

Tara avea nasul roșu și mari cearcăne negre sub ochi.

— Am avut câteva zile destul de agitate, îi spuse tânăra — ea găsea însă că elful arăta splendid, ceea ce era puțin nedrept — o să-ți povestesc tot. Și tu? Totul s-a sfârșit aici?

— Da, am rezolvat problema tritonului. Și eu o să-ți povestesc.

— Voi trebuie să părăsiți pământul nostru, porunci un Salterens înalt cu colți galbeni și cu respirație urât mirositoare. N-aveți nimic de făcut aici.

— Da, Tara, insistă Cal, eu cred că trebuie să părăsim acest loc înainte ca Salterensii să declare război Lancovitului. Crezi că vei fi destul de puternică?

Evaluă ansamblul enormului Castel, cu un ochi neliniștit. Tara se sondă, încercând să înțeleagă ce simțea.

— Da, o să meargă, în fine, așa sper!

În realitate, nu se simțea în super formă, dar, curios, era departe de a fi obosită cum ar fi trebuit să fie după o asemenea ispravă. Un alt sorțitor ar fi fost epuizat. Sau mort. Era ciudat.

Toată lumea o asculta cu religiozitate. Unindu-și forțele, ei puteau transpune cantități importante de lucruri. Dar un Castel întreg dematerializat de un singur sorțitor, asta era o noutate. Dacă Tara nu putea să-și repete isprava, aveau să rămână prinși aici. Deja Castelul fremăta și arăta că nu era mulțumit deloc. Simțea solul frământându-se sub trupul său de piatră și t'silii încercând să se introducă prin țevile sale de canalizare. Închise peste tot.

Un sorțitor trecu urlând. Era liniștit în toaleta sa când o coloană de t'sili urcase prin chiuvetă, oprită chiar la timp de Castelul Viu. Bietul om avea să sufere de constipație cronică pentru tot restul vieții.

Ei îl priviră trecând, puțin mirați, apoi Tara oftă și scoase Steaua din Zendra, pe care și-o puse pe piept.

— Ei asta-i bună, exclamă Robin, ai regăsit Steaua din Zendra? Dar unde? Cum?

— Asta face parte din ceea ce am să-ți povestesc. N-am avut nevoie la venit, dar la întoarcere, o să fac apel la puterea tuturor sorģitorilor aici prezenți. (Ridică vocea:) Doamnelor, Domnilor, o să facem asta cu toții împreună.

Era foarte politic. În realitate, Tara știa că o putea face și singură. Dar a-i implica pe toți sorģitorii îi permitea să-i asocieze la o realizare nemaipomenită. Ei n-o să-i poarte pică pentru asta și o să se mândrească pentru săvârșirea acestui lucru împreună cu ea.

La porunca Regelui Bear, Salterensii și elfii părăsiră Castelul. Doar Robin și V'ala rămaseră cu ei.

Tara puse stăpânire pe puterea tuturor și magia ei se umflă, înglobă întreg Castelul și grădinile sale, apoi, cu o insolentă facilităte, le reinstală la locul exact pe care-l ocupau cu doar câteva minute mai devreme.

Înainte a acestei performanțe, sorģitorii admirau puterea incredibilă a Tarei.

După aceasta, n-a mai fost vorba doar de admirație. A fost vorba de respect. Faptul că ea îi inclusese pe toți în manevra ei avu rezultatul scontat. Ei se numărau printre cei care „transpuseră Castelul”.

Și apoi, erau ceilalți.

Cei care nu erau de serviciu în ziua aceea sau care chiuliseră și-și mușcau acum degetele.

Când reapărură, covorul zburător al Kylei survola terenul gol și Xandiar era pe punctul de a face o frumoasă criză de nervi. Nu numai că prințesa lui dispăruse, dar și Castelul. Îl

bombardaseră? Devenise invizibil? Fabrice era și el la fel de neliniștit, deoarece își pierdea totodată iubita, cea mai bună prietenă și căminul din AltăLume. Pe scurt, era panică totală. Kyla și A'rno aterizară în curte de îndată ce aceasta își făcu din nou apariția și se precipitară spre Tara, vorbind amândoi în același timp. O îmbrățișară ca pe o soră pierdută din vedere de douăzeci de ani, atingând-o neobosit, ca să se asigure că era vie și intactă. Și ei avuseseră un șoc.

Xandiar, căruia îi tremura mustața, nu spunea nimic. Se simțea că avea inima grea, dar să țipe la prințesa Moștenitoare în public n-ar fi aranjat șansele sale de promovare.

Chiar dacă, aflat în fruntea gărzii imperiale, mai erau puțini oameni deasupra lui.

Fabrice însă se repezise la Moineau și o săruta cu plăcere, fără să-i pese că toți se uitau la ei. Cufundându-și privirea în blânzii ochi de culoarea nucșoarei, nu se putu abține să nu le compare pe cele două fete. Moineau era la fel de drăguță ca Tara, într-un stil mai puțin flamboiant. Dar puterea Tarei îl atrăgea așa cum îl atrage pe un fluture o flacăară. Știa că risca să se ardă, să fie distrus. Dar nu se putea abține să n-o facă. Și aruncă o privire sumbră spre Robin, care o ținea pe Tara de mijloc. Sub ochii verzi ca smaraldul la fel de furioși ai V'alei.

— Totul merge bine, sfârși prin a spune Regele Bear, lăsați să intre mulțimea căreia îi vom spune ce li s-a întâmplat cetățenilor noștri. Castel, mărește-ți curtea de onoare, te rog, și amplifică-mi vocea.

Efectiv, cetățeni înnebuniți se îngrămădeau în fața porții Castelului. Îl văzuseră dispărând, ca și pe întreaga lor ocărmuire, și reapărând câteva minute mai târziu. Regele le spuse calm

că era o „experiență” pe care o încercaseră, fără să intre în amănunte. Cristaliștii lancovieni, care simțeau că aici se ascunde o istorie numai bună de aflat, voiră să știe mai multe, dar Regele le refuză orice comentariu. Vestea făcu ocolul AlteiLumi și cristaliștii din toate țările năvăliră la Travia.

Regele Bear încercase s-o protejeze pe Tara atât cât se putuse. Dar se găsește întotdeauna cineva care să vorbească. Fie că aceasta e în schimbul câtorva credite-mute sau în schimbul a altceva, cristaliștii erau experți în a-i trage pe oameni de limbă. Foarte repede, ei putură anunța că responsabilă pentru dispariția-reapariția Castelului Viu era Tara'tylanhnen Duncan, Moștenitoarea imperiului Omois.

Și în sala magnificului său palat, Lisbeth, Împărăteasa din Omois, oftă și își ridică ochii spre cer văzând noutățile pe ecranul de cristal. Ce mai pusese iar la cale Tara? Și de ce se afla în Lancovit atunci când se considera că ar trebui să fie în Krasalvia? Îi zâmbi impresionantei T'avila, Regina Aerului și a Bezelor, puternica suverană a elfilor, care venise să-i facă o vizită.

— Copiii! exclamă ea.

Regina Aerului și a Bezelor își părăsi pentru o clipă rezerva glacială, pentru a-și rostogoli ochii și a supralicita:

— O-la-la, nu-mi mai vorbiți de asta! Dacă v-aș spune ceea ce tocmai a inventat ultimul meu micuț!

Cele două își continuau discuția când un ușier veni s-o vestească pe Împărăteasă că Moștenitoarea se întorsese în Omois în compania prietenilor ei.

Tara, urmată de Moineau, Cal, Robin, V'ala și Fabrice, intră în sala de consiliu plină de lume, de curteni de toate rasele și de solicitanți. Un murmur de apreciere salută apariția ei strălucitoare,

căci Schimbătoarea o îmbrăcase cu o încântătoare robă purpuriu cu auriu cu bretele fine, care se oprea mult deasupra genunchiului, și cu niște pantofi stiletos foarte eleganți. Omoisienii țineau mult la tânăra prințesă și, spre deosebire de ea, erau mândri de curioasele și impresionantele ei isprăvi.

Kyala și A'rno se întorseseră în Krasalvia, dar promiseseră să revină foarte repede. Tara nu știa foarte bine dacă asta era într-adevăr o veste bună.

Văzând cine se afla în compania Împărătesei, ochii V'alei și ai lui Robin se măriră și ei se înclinară cu deferență. Și teamă. Regina elfă era cunoscută pentru forța sa, dar și pentru implacabila ei cruzime pe care și-o manifesta împotriva celor care nu i se supuneau.

Îndeosebi V'ala nu se simțea deloc în largul ei. Eșuase în misiunea pe care i-o încredințase E'ree, mama ei, sfetnică a Reginei elfe: să-l seducă pe Robin pentru a-l îndepărta de Tara.

Împărăteasa era în negru, în vreme ce, ca de obicei, T'avila strălucea cu ciudata ei piele argintie. Pletele ei lungi, de asemenea argintii, o înconjurau ca o capă mătăsoasă, roba ei presărată cu pene, cu perle și argint scânteia, iar coroana de aur alb și diamante îi încingea fruntea înaltă. Ochii-i argintii erau din belșug conturați cu negru, ceea ce îi făcea să iasă în evidență.

Regina Aerului și a Bezelor vorbi și vocea ei era ca o zăpadă proaspăt căzută pe spinarea lor.

— Aș fi foarte dispusă să-ți aud raportul, tânără elfă, îi spuse ea V'alei, aruncându-i o privire mânioasă lui Robin, care stătea lipit de Tara.

Apoi, cum cei doi elfi se făcură una cu pământul, ea se întoarse spre Lisbeth.

— Majestate, să ne revedem peste două ore.

Lovi solul, se produse ceva ca un asurzitor bubuit de tunet, un vânt glacial măsură adunarea și ea se făcu nevăzută.

— Uau, zise Cal încet de tot, e super bună în ce privește efectele speciale.

Robin nu spuse nimic, dar se destinse ușor. Ca de obicei, prietenul său repunea lucrurile la locul lor. Regina făcea ceea ce trebuia pentru a fi impresionantă, asta nu însemna că el trebuia să se lase impresionat. Mă rog, nu prea mult.

Împărăteasa decretă un consiliu cu ușile închise și așteptă rapoartele unora și ale altora. Jar și Mara fură autorizați să asiste la începutul consiliului.

Xandiar fu primul care vorbi despre atacul din pădure, pentru care Lisbeth avea deja un rezumat. Sene era pe cale să desfășoare o anchetă și credea că avea deja o pistă.

Aceasta fu... imperceptibilă. Și Tara ar fi jurat că ea era singura care o văzuse. Dar Jar se crispă ușor. Ea clasă incidentul într-un colț al minții sale și ascultă. Lisbeth era neliniștită să afle că acreditările sale puteau fi copiate atât de ușor, chiar dacă erau bazate pe același principiu ca și creditele-mute. Dar Xandiar, ca și Sene, credea că cineva le furase, nu le copiase.

Pentru a doua parte, cea care privea nimicitoarele, Lisbeth puse să fie scoși Jar și Mara, spre marea indignare a băiatului. Care se mai destinse puțin văzând că și Xandiar fusese îndepărtat.

Odată ce avu toate elementele în posesie, Împărăteasa îi făcu pe tineri să jure că nu vor vorbi cu nimeni despre această

afacere, după ce le confirmase că ea îi folosise pe Robin și pe V'ala pentru a-l ajuta pe triton. Tara, ca și Robin, nu aprecie deloc faptul că tânărul semielf fusese manipulat de ea. Iar V'ala și mai puțin de atât.

— Majestatea Voastră Imperială, protestă ea, înțeleg că nu i-ați vorbit despre asta lui Robin, dar mie? Ați fi putut avea încredere în mine! Aș fi putut interveni dacă s-ar fi ivit vreo problemă. Iar acest ticălos de SângeNegru m-a prins în capcană cu poțiunea lui, pentru a mă împiedica să-l denunț.

Împărăteasa ridică din sprâncene și V'ala tăcu pe loc.

— O să-i poruncesc să-ți dea antidotul definitiv, tânără elfă, mai degrabă decât cel care se aplică la fiecare an, preciză Lisbeth. Dar va trebui să juri că nu vei vorbi nimănui despre asta, s-a înțeles?

— Nimeni nu știe unde se află, Majestate, răspunse V'ala. După părerea mea, el se va ascunde undeva și va profita de câștigurile sale.

Împărăteasa schiță un zâmbet ambiguu.

— Vom vedea. De îndată ce vom da de el, îi vom porunci să-ți acorde îngrijiri. Care sunt proiectele tale, draga mea? o întrebă ea pe Tara.

— Deocamdată, trebuie să mă odihnesc, porunca Șamanilor, îi răspunse Tara. M-am întâlnit cu Maestrul Ochi de Linx când am sosit și el m-a găsit „gălbioară”, îl citez. M-a examinat rapid (pe culoar, în fața întregii lumi, medicii nu mai au într-adevăr pic de tact!) și a zis că eram foarte obosită. M-a pus în repaus pentru cel puțin trei zile.

Grozav, trei zile de răgaz în cursa responsabilităților sale. Împărăteasa se aplecă spre ea, cu un aer neliniștit.

— Atunci, dă-i ascultare. Dormi cât mai mult posibil, dar nu uita să-ți pregătești raportul scris despre ce s-a petrecut în Krasalvia... fără nicio omisiune, dacă nu te superi.

Tânăra făcu o figură resemnată. Avea nevoie de cel puțin două zile pentru a consemna totul.

Moineau nu prea era însă în largul ei. Tara nu-i spusese de inel Împărătesei, de parcă uitase de el... Acestea fiind spuse, vampyrii aveau să ia pe seama lor acest lucru, în locul ei. Dar totuși, tinerei Lancoviene nu-i plăcea acest lucru.

— Majestatea Voastră Imperială, interveni Cal, aș putea merge s-o văd pe Eleanora în celula sa, dacă nu vă e cu supărare? Aș dori să-i dau de știre că Moștenitoarea voastră s-a întors.

Împărăteasa îi adresă o privire pătrunzătoare, dar Cal afișa o figură hotărâtă. Înclină ușor capul. Avea permisiunea ei.

Tara se hotărî să-l însoțească, la fel ca și Robin, Moineau, Fabrice și Fafnir. Pentru prima dată de zile întregi, tânăra simțea că greutatea cu care imperiul apăsa pe umerii ei se făcea mai ușoară. Prietenii ei erau cu ea. Totul mergea cum nu se poate mai bine.

Cu atât mai mult cu cât V'ala, ascultătoare, îi părăsise pentru a se duce să-i dea raportul Reginei elfilor. Yes!

Pe tot parcursul drumului până la închisoare, Tara nu obosi să-l privească pe Robin. Se făcuse și mai înalt și devenea într-adevăr magnific. Debarasate de nuanța care le dădea pletelor sale o tentă uniformă, şuvițele sale negre tranșau asupra părului său argintiu, atât de moale. Prima dată când Tara îl atinsese, tresărise, atât de senzual era contactul cu el pentru degetele sale. De atunci, ea îi cerea adesea să-și lase pletele dezlegate,

numai pentru a le putea atinge ușor. Ochii săi de cristal străluceau de bucurie privind-o și el se ținea mândru, cu umerii săi largi bine prinși în veșmintele sale de elf, roșu și albastru, cu arcul său scânteind pe spate.

Trăsni din privire două curtene care îl salutară chicotind și mâncându-l din ochi pe Robin. Se potoli când băgă de seamă că el nici măcar nu le văzuse.

În ce-l privește, Robin găsea că Tara nu arăta prea bine. Inima sa se strângea văzând ce tribut greu trebuia să plătească țării sale iubita lui. Și apoi, la naiba cu protocolul! Și încă și mai mult la naiba cu alarmele! Lăsându-și mâna, o cuprinse pe după umeri, fericit să simtă căldura trupului ei lipit de al lui. Surprinsă, Tara se lăsă în voia lui, găsind un ciudat reconfort în latura protectoare a gestului său tandru. Ea își ridică încântătorul ei chip spre cel al semielfului, care profită de asta pentru a-i fura un sărut. Atingându-i buzele atât de dulci, el uită că erau totuși în mers și fură cât pe-acum să-și lovească figurile una de cealaltă.

Spre norocul lor, sirenele nu se declanșară. Râzând zgometos, pe moment nepăsători, redevenind adolescenții care aveau dreptul să fie. Atât de bucuroși că se regăsiseră, cu toții împreună.

În continuare, această amintire fu aceea care o răni cel mai mult pe Tara. În ce măsură își etalaseră fericirea în fața lui Cal.

Căci atunci când gărzile deschiseră porțile, trecură de culoarele sinistre și se opriră în fața celulei Eleanorei, aici îi aștepta un spectacol îngrozitor.

Printre gratiile de la partea superioară a ușii o puteau vedea pe El întinsă pe pat.

Iar în inimă avea înfipt un pumnal.

Răzbunarea

sau cum să comiți o greșeală enormă și să-ți dai seama
că aceasta va fi ultima din viața ta...

Cal urlă din toate puterile, ca un animal. Voi să-și lanseze puterea magică asupra ușii, uitând că ea nu putea acționa în acest loc. Înnebunit, gardianul se repezi și deschise celula. Cal se năpusti și, printr-un gest firesc, scoase pumnalul. Înainte ca el să aibă timp să spună ceva, Moineau, care nu depindea de magie pentru a-și schimba înfățișarea, făcuse apel la Bestie și se transformase într-o clipă. Ea apucă trupul lui El și se repezi în afara câmpului antimagic.

Odată afară, îi lansă un Reparus.

Dar El rămase inertă. Tenul ei de obicei mat era acum galben, lungile ei plete negre atârnavă moi și nicio mișcare nu-i mai însuflețea trupul îmbrăcat în piele de spalendital negru. Ochii ei mari și cenușii, întredeschiși, nu mai clipeau.

Tara, sub șoc, albă de spaimă, înțelese că ajunseseră prea târziu.

Ceilalți înțeleseseră și ei, dar niciunul nu voia să-i spună asta lui Cal, care legăna trupul lui El și o ruga să-și vină în simțiri. Plângea atât de tare, încât nu mai putea vedea ceea ce era totuși evident.

Eleanora se dusesese, și niciun Reparus sau Revivus din lume nu aveau s-o facă să se mai întoarcă.

Durerea lui Cal era atât de mare, atât de nemăsurată, încât băiatul se sufoca, aproape incapabil să respire, cu vulpoiul lui traumatizat lângă el. Garda chemase Șamanul și acesta se materializă dinaintea lor. Cal ridică spre el o privire cenușie plină de speranță. Chipul îi era umflat de lacrimi și părul său des și negru era zburlit în toate direcțiile. Era un pic de sânge pe veșmântul lui din piele mulat pe corp, atât de asemănător cu cel al Eleanorei.

Șamanul se aplecă și examinează corpul. Gura i se strânse și se ridică, dând din cap cu părere de rău.

— O s-o salvați, nu, spuneți, o s-o salvați, îl imploră Cal, sufocându-se din pricina hohotelor de plâns. Ea o să se descurce, i-am scos pumnalul, nu era mult sânge. Nu cred că i-a atins inima și eu...

— Îmi pare rău, tinere sorțitor, dar prietena ta a murit. De mai bine de o oră. Nu mai pot face nimic pentru tine.

— Nuuuuuuuuuuuuuu!

Cal căzu în genunchi în fața corpului inert. Blondin urlă de durere.

— Nu, nu se poate! Nu, nu vreau! Eleanora! Dragostea mea, te implor, trezește-te! Te implor!

Tara plângea, pătrunsă de durerea prietenului ei. Robin plângea și el, deși asta era dificil pentru elfi. Moineau hohotea, Fabrice la fel, și chiar Fafnir abia dacă își putea stăpâni lacrimile,

trăgându-și nasul pentru ca ele să nu-i curgă, pipăindu-și securea de oțel pentru a nu ceda.

Era atât de dur. Ei se aflaseră în preajma morții sau o înfruntaseră, dar ea nu lovise niciodată atât de laș.

Tăcuți, uniți în durere, își înconjurară prietenul.

Cal plânse, hohoti, urlă, iar ei rămaseră alături de el.

Cal se ridică și se clătină pe picioare, apoi începu să vomeze, iar ei rămaseră alături de el.

Cal își pierdu mințile pe jumătate, iar ei rămaseră alături de el.

Cal spuse că o să moară și el, iar ei rămaseră alături de el.

Cal, epuizat, se prăbuși în cele din urmă la pământ, iar ei rămaseră alături de el.

Pe tot timpul nopții, până dimineța, ei rămaseră cu prietenul lor și cu trupul Eleanorei, care fu așezat într-o încăpere unde familia avea să vină să-i aducă un ultim omagiu.

Tatăl și mama Eleanorei sosiră și Împărăteasa se hotărî să le spună de ce fusese închisă fata lor.

Nu le putu spune nici de către cine, și nici de ce El fusese asasinată.

Pierderea unui copil este probabil durerea cea mai intensă, cea mai atroce cu putință, cu mult mai mare decât o poate evoca spusele celor care au trăit-o. Suferința părinților lui El o ațâță din nou pe cea a lui Cal și a prietenilor săi. De această dată, fu și mai dur.

Dar ei rămaseră alături de el.

Toată viața sa, Cal își aminti de ceea ce făcuseră pentru el în acea noapte prietenii săi. Legăturile dintre adolescenți, create în focul durerii, se întăriră, deveniră și mai puternice.

Iar în această noapte, Cal nu mai era deloc nepăsător.

Mai rău. Își pierdu inocența.

Căci, dimineața, când acceptă, când înțelese cu adevărat că ea nu se va mai întoarce niciodată, mintea lui, distrusă de durere, reîncepu să funcționeze. Fără să vorbească, chiar fără să-i privească fragilele-i rămășițe, se îndreptă spre laboratoarele poliției științifice de la palat, urmat de prietenii săi și de Familiarii lor.

Aparatele zumzăiau ușor în marea încăpere pardosită cu dale albe. Țâșneau lumini de toate culorile, pe măsură ce laboranții studiau indiciile foarte puținelor asasinate care se comiteau în țară.

Mai mulți dintre savanții care lucrau aici erau Camhboumi, ale căror optsprezece tentacule, unele foarte subțiri și altele groase și puternice, erau foarte practice pentru cele mai diverse lucrări. Unul dintre ei îi conduse la locul unde erau închise dovezile, în levitație, într-un dulap din lemn viu. Dulapul deschise un ochi pentru a-l recunoaște pe laborant, apoi desferecă ușile sale cu gratii roșii pe care creșteau flori și frunze. Ceea ce îi înnebunea pe savanți, încăpățânați să obțină atmosfera cea mai sterilă cu putință.

Pumnalul fusese închis într-o sferă de forță care îl izola de aer și de orice contact.

Încă mai avea sânge pe el.

Cal, sub controlul laborantului, îndepărtă bula de forță și luă pumnalul, cu mâinile protejate cu grijă. Îl puse pe rogojină, se aplecă și-l examinează sub toate aspectele, apoi îl mirosi. Scoase o mică fiolă din buzunar și strecură puțin sânge uscat în interior. Apoi își apropie limba de lamă și gustă.

Laborantul tresări și protestă, dar Cal îl ignoră și scuipă salivă în chiuvetă. Agasată, Tăra îi porunci Camhboumului să iasă, ceea ce el făcu protestând.

— Îi *simcisem* mirosul. *Ie* negru de moartea-muștelor, zise Cal cu greu. Chiar dacă aș fi *reucit* să-i *îngrigesc* rana lui El, n-aș fi *punut-o* salva. Lama era *otrăfită*...

Cum era destul de greu să ucizi pe cineva în AltăLume datorită Reparus-urilor și a altor Revivus-uri, asasinii foloseau adesea negru de moartea-muștelor, extras din seva unei plante rare, care nu creștea decât în câmpiile din Mentalir în AltăLume. Odată fiartă, seva își schimba culoarea în negru, de unde și numele ei. Ea paraliza funcțiile vitale și, dacă nu se intervenea foarte repede, moartea se producea în câteva minute.

Cal le arată limba, care se umflase și îl stânjenea la vorbit, apoi pumnalul.

— Și *așeasta* e o lamă de *azazin*. Cunosco *motifele*. Și-o să-i gălesc. Și-o să-i fac să *vorneasă*. Și *for* muri.

Privirea sa începu să ardă, grea de ură și de furie. În acest moment, Robin sau Tăra, sau chiar Moineau, ar fi trebuit să-i spună: „Lasă-i pe anchetatori să-și facă treaba, vor ști ei să-i descopere pe vinovați, ai încredere în ei”.

Dar ei rămaseră muți. Înțelegeau setea de răzbunare a prietenului lor. Nici vorbă pentru ei de a se așeza de-a curmezișul drumului lui.

Asta nu era bine. Nu era etic. Asta nu avea s-o facă pe Eleanora să se întoarcă, și nici să potolească vreun pic durerea lui Cal. Dar asta era situația.

— Cu ce te putem ajuta? Întrebă simplu Tăra.

— Dacă ai nevoie de securile mele, întări Fafnir, ele sunt ale tale.

Cal le privi, recunoscător.

— *Acoperici-mă*, răspunse el. O *șă* am nevoie de un bun alibi. În *aparenșă*, ieu am rămas împreună cu voi.

— Foarte bine. Când?

Cal luă un fel de pulbere din buzunar și și-o puse pe limbă. Iar vocea i se auzi perfect când răspunse:

— Astă-seară. Va începe astă-seară.

* * *

Tingapour, capitala imperiului Omois, adăpostea mai bine de zece milioane de locuitori. În mijlocul orașului, ca un păianjen gras în pânza sa, se ridica palatul roșu cu auriu al Împărătesei și birourile funcționarilor.

În jurul birourilor funcționarilor, se aflau cazărmile, care îi adăposteau pe elfi și gărzile thuge, apoi parcurile, imense, și în sfârșit orașul propriu-zis.

Vechile ziduri fuseseră foarte repede înghițite de expansiunea cetății, și odată cu eficientele covoare zburătoare și alte mașinării, niciun zid nu mai era un gaj de siguranță.

Orașul era baroc, plin de case somptuoase care apăreau sau dispăreau în funcție de dorințele proprietarilor lor. Cartierul alchimiștilor se afla cu regularitate încununat de nori groși de fum negru, iar străzile sale erau străbătute de mulțimi de oameni cu părul zburlit, cu privirea sticloasă, murmurând: „N-ar fi trebuit să adaug această fărâmbă pe deasupra...”

E inutil să precizez că atât cartierul dulgherilor, cât și cel al sticlarilor se aflau aproape de tot.

Cel al țiglarilor de asemenea, având în vedere numărul mare de acoperișuri care săreau în aer în preajmă...

Ciudate mirosuri scăpau din cartierul creatorilor de poțiuni, iar uneori, animalele și păsările își schimbau culoarea trecând prin fumurile care scăpau din șemineuri.

Când nu păteau lucruri cu mult mai rele.

Și era totuși periculos să te aventurezi în cartierul armurierilor. Ei născoceau mereu arme ciudate pe care nu știau întotdeauna să le oprească din acțiune.

Cartierul asasinilor era chiar lângă cel al avocaților și al Șamanilor.

Tăra fusese într-adevăr surprinsă când descoperise că exista un cartier al asasinilor. Și aceasta cu atât mai mult pe o planetă în care Ghicitorii de Adevăr erau capabili să citească gândurile oamenilor mai repede decât un fan dând peste un titlu inedit din Harry Potter...

La fel cum pe Terra existase un cartier al ucigașilor tocmiți.

Aparent, asta nu-i stânjenea pe asasini, care evitau să-și întâlnească finanțatorii — așa-numiții comanditari —, trecând prin două, trei, ba chiar cinci intermediari. Era nevoie de mult timp și de mulți bani pentru a merge pe firul întregului lanț.

Mult timp și mulți bani sau o ură atât de feroce, atât de solidă, încât ea ar putea să localizeze verigile una câte una.

În această noapte, orașul se înfioră și tremură.

Dimineața, se descoperiră cinci trupuri teribil de torturate. Patru erau ale unor persoane bine-cunoscute ca intermediari. Al cincilea era un asasin. Un om inteligent, care reușise să

tocmească exact gărzile care trebuie, la locul potrivit, pentru a avea acces la închisoare. Asta nu-l împiedică să piară în chinuri cumplite.

În noaptea următoare, muriră două gărzi.

Curtea începu să devină nervoasă. Căci cele două corpuri fură găsite la cazărmi, în incinta palatului imperial. Xandiar, deja turbat de furie când aflase de gărzile sale că lăsaseră să treacă un asasin, întări protecția Familiei Imperiale.

În noaptea următoare, la trei zile după uciderea Eleanorei, nu se petrecu nimic. Dimineața, ușurată, Curtea crezu că furtuna trecuse.

Tara credea și ea, cu inima strânsă, obligată să-și petreacă serile prefăcându-se că discută cu Cal, în vreme ce tânărul Hoț Patentat se deda unei răzbunări pe cât de sângeroasă, tot pe atât de implacabile.

— Amintește-mi să nu te supăr niciodată, murmură Fabrice în timp ce își observa prietenul, care tocmai li se alătura acasă la Tara, mai precis în sufrageria apartamentului ei, pentru micul dejun.

Robin, Fafnir, Tara și Moineau îl priviră și ei pe tânărul Hoț.

Era palid și ochii săi cenușii erau subliniați de niște cearcăne negre, adânci. Ți se părea că dormise în hainele sale negre, sau mai exact că nu dormise de mult. Și că nici nu mâncase. Obrajii săi scofâlciți îl făceau să semene cu un lup. Iar vulpoiul său, Blondin, părea să fi crescut, să se fi îngrășat, de parcă se transforma, hrănit de furia stăpânului său. Era acum de mărimea unui câine mare.

Ceva se schimbase de când se despărțiseră în ajun. Iar Cal rămânea tăcut.

— Ei? sfârși prin a ceda Fafnir, nimeni nu vorbește decât despre crimele din cele două nopți precedente. Ai descoperit ceva?

Nu mai era furie în ochii lui Cal, ci confuzie. Apucă o bucată de pâine și o unse cu unt de balbună și dulceață de miam, fără o poftă adevărată. Blondin se bucură de bucata de carne friptă pe care i-o lăsa Sheeba, pantera lui Moineau. Lui îi era îngrozitor de foame...

— Nu... nu știu foarte bine, ezită tânărul Hoț. Toți au vorbit, dar pista mă conduce la cineva care... Nu e posibil, nu e logic...

Tara se ridică, alertată. Nu-i plăcea expresia feței lui Cal. Și o bănuială îngrozitoare își arată vârful nasului.

— Nu... Împărăteasa? Ea n-ar fi...

— Nu, nu, nu ea. Dar, într-un anumit fel, e mai rău. Pentru că asta te privește pe tine.

Tara deveni atentă. Foarte atentă. Și curioasă să afle prin ce anume putea fi ea implicată în moartea Eleanorei.

— Mă privește? De ce? întrebă ea pe un ton ferm.

Pentru prima dată de când Cal începuse sinistru operațiune de răzbunare, vocea îi tremură.

— Pentru că toate piste conduc la Mara, sora ta...

* * *

Mara, crescută de Magister, crudul Sangrav. Mara, care fusese biciuită nu o dată pentru că nu-i făcuse pe plac, și care cunoștea durerea și răzbunarea. Mara, care înțelegea puterea și știa cum să pună mâna pe ea. Mara, care nu s-ar da desigur

înapoi din fața unei crime pentru a-și apropria lucrul pe care și-l dorește.

Mara, care fusese distrusă când înțelesese că băiatul pe care îl admira cel mai mult, pe care îl idolatriza, era îndrăgostit de Eleanora.

Da, era posibil. Se priviră. Ajunseseră cu toții la aceeași concluzie.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă încet Moineau.

— Dacă ea e cea care a comandat asasinarea lui El, trebuie să moară! răspunse fioros Cal. Le-am jurat manilor Eleanorei că ucigașul ei va fi pedepsit.

— Nu poți să-mi omori sora! exclamă Tara, cu ochii holbați.

Sălbatic, Cal se întoarse spre ea, făcând-o să dea înapoi.

— Ah, nu? Dacă ea e vinovatul, oare cum de a ezitat să înfigă un cuțit în inima lui El?

— Ea n-are decât treisprezece ani, îi atrase atenția Fabrice, cu sprâncenele încruntate. Nu văd foarte bine cum ar fi avut ea acces la niște asasini, și toate astea mi se par un pic prea bine montate pentru o copilă atât de tânără!

— Tara avea aceeași vârstă, era chiar mai tânără când a trebuit să-i înfrunte pe Magister și pe demoni, i-o întoarse Cal. Mai mult, nu uita cine a crescut-o pe Mara. Ceea ce nu înțeleg eu este de ce?

În spatele lui, un buchet de kruse stacojii îi făcea o aureolă sângerie. Foarte nimerită.

— Pentru că e îndrăgostită nebunește de tine, răspunse Fabrice, nu ți-ai dat seama? Curtea a bârfit serios pe chestia asta, timp de zile întregi. Ea nu mai contenește să vorbească despre

tine, pare-se. Dacă ea ar fi Magister, și-ar fi ucis concurenta. Dar, repet, n-are decât treisprezece ani. Eu nu cred că e ea.

Robin nu credea nici el.

— Nu e singura care vedea un dușman în Eleanora, zise el încet. Cine altcineva i-ar mai fi putut purta pică?

— Împărăteasa, semnală Cal sumbru, încă surprins de remarca lui Fabrice apropo de Mara. Și Tyrann'hic la fel. De altfel, eu credeam că el e cel peste care voi da la capătul acestui lanț. Dar ultimul, cel care l-a văzut pe comanditar, a descris o fetiță brunetă, cu o șuviță albă și niște ochi de culoarea nucșoarei, care părea s-o urască pe Eleanora...

— Ce-o să facem? întrebă Moineau, deranjată.

— Voi? Absolut nimic. Eu o să mă duc s-o văd pe Mara și...

— Și ce? făcu rece Tara. O s-o torturezi și pe ea, și-o să-i tai gâtul, ca și celorlalți? Mara nu e o proastă, Cal. Cu siguranță că ea nu te va lăsa să te apropii de ea.

— N-ai deloc dreptate, scumpa mea soră, răsună o voce din spatele ei, pentru că am ferma intenție să-l descopăr pe ticălosul care s-a servit de mine pentru a comite o crimă!

Tara se întoarse. Proptită la intrarea în apartament, Mara se așinea în fața lor, în ținuta ei neagră de Hoață Patentată, care îi dădea un aer sever și grav. În fine, acum, micuța părea deosebit de furioasă.

Ea înaintă spre Cal, care pălise. Apoi făcu gestul de a trasa un cerc pe inima ei. Cal își holbă ochii.

— Onoarea Inimii. Tu știi ce înseamnă asta dacă minți?

— Da, dacă mint sub acest jurământ, voi fi trăsnită. Dar e onoarea Hoților Patentăți în joc. Noi nu suntem asasini, chiar dacă tu pari să vrei să dovedești contrariul întregii lumi.

— Ești la curent cu bănuielile care planează asupra ta? se interesă Tara, căutând să facă, pe cât posibil, mai multă lumină asupra afacerii. Cum?

— Nu știam. Mi-am auzit doar numele când am intrat în apartamentul tău, dar eram sub Camouflus, voi nu mă puteați vedea.

— Te plimbi sub Camouflus? Prin Palat? Dar de ce?

— Tyrann'hic pare încredințat că toată familia e în mare primejdie. A cerut să mi se dubleze garda, dar cei noi nu sunt foarte isteți. A fost destul de ușor să-i semăn, grație Camouflus-ului. Am venit să văd dacă nu avea nevoie de mine Cal și, neștiind dacă o să mă primească, am preferat să forțez ușa ta.

Tara se uită la ușă, gânditoare.

— Ușa nu te-a anunțat.

— Știu, sistemele tale de siguranță nu sunt grozav de sigure. Nimic care să nu poată fi ocolit, ar trebui să faci gafe. Veneam să-i spun lui Cal că poate conta pe ajutorul meu. Evident, nu știam că ținta sa eram eu...

Amărăciunea din tonul fetei dovedea în ce măsură se simțea rănită.

Cal, glacial, rămase neclintit. Și Blondin mârâi. Vulpoiul era sleit și n-o plăcea prea mult pe Mara.

— Nu știu cine e vinovat, spuse în cele din urmă Cal, voi fi deci cinstit cu tine. Dacă tu ești cea care se află în spatele a toate astea...

Mara se strâmbă.

— Chiar mă gândeam să mă descotorosesc de Eleanora. Chipul lui Cal deveni și mai aspru.

— Dar, continuă Mara, nu chiar în felul ăsta. Mă gândeam doar să-i cer mătușii s-o expedieze undeva într-o misiune, pentru vreo douăsprezece luni, timp în care s-o uiți.

Îngenunche plină de grație în fața lui Cal. Fascinați, Tara și prietenii ei se aplecară spre ea. Printr-un ordin sec, Tara îi îndepărtă pe effriții care le serviseră micul dejun și tocmai se materializaseră pentru a face curat. Servitorii purpurii se înclină și dispărură. Mara așteaptă o clipă, apoi declară:

— Pe Onoarea Inimii, Caliban, declar că nu sunt vinovată de moartea de care sunt acuzată și că nici nu am comandat-o...

O bruscă lumină albastră o înconjură, apoi se risipi. Cal se destinse ușor.

— Ai fi fost ucisă pe loc dacă ai fi mințit. E periculos să invoci Onoarea Inimii.

Tara sughiță, stupefiată. Când Mara spusese că ea ar fi trăsnită, Tara se gândea că va fi „asomată”, cu siguranță nu „dezintegrată”. Micuța se juca, desigur, cu viața ei. Asta nu era bine, nu era deloc bine.

— Dar inima mea e curată, Caliban, îi replică soră-sa. N-am ucis pe nimeni... mă rog, nu de curând, și cu siguranță nu pe Eleanora. Dimpotrivă, Tyrann'hic știa că n-o puteam suferi, m-a surprins în timp ce plângeam pe culoar după povestea cu acel IncCadenassus, iar eu i-am spus. A-ți ascunde identitatea nu e deloc greu. Chiar și eu mă pot transforma.

Și, în câteva secunde, un fals Tyrann'hic se aținea în fața lor. Tara și prietenii ei îl priviră cu atenție, dar era imposibil să-l deosebești de cel adevărat. Era exact același omuleț gras și chel, cu tenul înroșit și cu un aer arogant.

— Ai dreptate, Mara, sfârși prin a admite Cal, îți datorez scuze. Și redevino tu însăși, nu suport imaginea acestui bruuik.

Micuța îi dădu ascultare.

— Ce-ai fi făcut dacă n-aș fi venit să te văd pentru a-ți oferi ajutorul meu? întrebă ea.

— Nu știu, răspunse cu onestitate Cal. Aș fi încercat probabil să mă apropiu de tine. Nu... nu te-aș fi ucis fără explicație.

— Mersi, răspunse Mara cu o anume ironie, e drăguț din partea ta. Poate că Tyrann'hic a făcut bine că mi-a dat propriile sale gărzi, la urma urmei, ei...

— Stop, zise deodată Tara, ce-ai spus mai înainte?

— Păi... că Tyrann'hic a făcut bine că mi-a dat două gărzi pentru a mă apăra de Cal...

Tara dădu din cap.

— Da, ar fi trebuit să mă gândesc la asta, desigur. Mara, poți să-ți chemi garda, mă rog, mai precis, thugii lui Tyrann'hic, și să le spui să vină aici, dacă nu te superi. Cal du-te și ascunde-te în camera de alături împreună cu Blondin, aș vrea să fac un test.

— De ce? protestă Hoțul căruia nu-i plăcea când Tara avea idei, mai ales când el era cobaiul.

— Pentru a verifica o intuiție. Te rog.

Mara își deschise globul de cristal și își chemă gărzile, care o căutau înnebunite prin tot palatul. Câteva clipe mai apoi, ușa le anunța pe cele două gărzi ale Marei.

Ele părură într-adevăr ușurate văzând-o pe fată.

Deodată, Cal se ivi dinaintea lor și ei reacționară incredibil. Fără să mai piardă timpul cu vreo somație, ca un singur om, își scoaseră arbaletetele și traseră.

Săgețile îl străpunseră pe Cal, care se prăbuși.

Tara făcu un gest și iluzia se risipi. Fabrice, sub înfățișarea sa de Lup, și Moineau, sub cea de Bestie, îi dezarmară pe thugi, care se pomeniră lipiți de perete, înainte de a înțelege ce li se întâmpla.

Apoi Cal ieși din cealaltă încăpere și se postă în fața lor.

— Voi faceți parte din garda privată a Prim-ministrului, nu-i așa?

Cele două gărzi înghițiră în sec, dar nu îndrăzniră să răspundă văzând furia tânărului. Tara înaintă și își activă magia. Măinile sale se iluminară de focul albastru-închis. Cele două gărzi încercară să intre în zid. Fără succes.

— N-am poftă să-mi folosesc puterea, zise Moștenitoarea, cu o voce blândă, dar nu voi ezita dacă nu-mi răspundeți. ACUM!

Urlase ultimul cuvânt și cei doi thugi tresăriră.

— Da, da, se bâlbâi unul dintre ei. Țsta nu e un secret. Am fost detașați din garda Prim-ministrului pentru a o proteja pe tânăra soră a Moștenitoarei. Eu... eu vreau să spun tânăra voastră soră, Alteța Voastră Imperială.

— Bine. Și ordinele primite de voi erau să trageți asupra lui Caliban Dal Salan imediat ce-l veți vedea apărând. Pentru ce motiv?

— Prim-ministrul îl bănuia pe Hoț că se afla în spatele crimelor comise în oraș de două zile. Apoi ne-a spus că el credea că Alteța Sa Mara ar fi comandat, mai mult sau mai puțin, asasinatul prietenei lui Caliban Dal Salan și că el o să vrea să se răzbune.

— El v-a spus toate astea, îi ironiză Mara. Nu-l văd pe Prim-ministru, care e cunoscut pentru laconismul său, încredințându-vă impresiile.

— El spune adevărul, Alteța Voastră Imperială, interveni cea de-a doua gardă, ne-a surprins și pe noi, dar poruncile Maestrului Tyrann'hic erau foarte clare, trebuia să-l neutralizăm pe Hoțul Patentat (îl arătă pe Cal cu capul), înainte ca el să-i facă rău surioarei Moștenitoarei noastre.

Tonul lui era sincer. Nu mințea. Cal își trosni degetele și schiță un zâmbet rece.

— „Neutraliza”, ai? Aveți un fel foarte interesant de a-i neutraliza pe oameni. Tyrann'hic tocmai și-a semnat condamnarea la moarte. Deci el se afla în spatele a toate astea. Formidabil, prefer desigur să-i tai lui gâtul, decât ție, Mara.

— Mersi, răspunse rece tânăra, și eu sunt foarte mulțumită. Bun, am o mulțime de chestii de făcut, vă las.

Și înainte ca el să aibă timp să reacționeze, ea dispăru.

Tara le obligă pe cele două gărzi s-o urmeze, îl contactă pe Xandiar și se prezentară în fața Împărătesei pentru a-i spune ce se petrecuse. Senzitivii, magnifici arbori plantați direct în marmura culoarelor, sensibili la dispoziția lor, își schimbau culoarea în brun pe măsură ce înaintau.

Iar pe urmele lui Cal se colorau de-a dreptul în negru.

Lisbeth prezida o audiență imperială de pe tronul ei de aur ce avea deasupra păunul purpuriu cu o sută de ochi, stema Omois-ului. Măreața femeie era în roșu în această zi, cu lungile ei plete curgând ca un râu de sânge până la piciorușele încălțate în niște sandale din rubin. Ceea ce Tarei i se păru potrivit cu dispoziția ei de moment.

Se înclină în fața ei, în timp ce ea aștepta cu răbdare următorul reclamant, și cerură o audiență privată. Care le fu acordată imediat. Porțile se închiseră pe protestele curtenilor și îndeosebi al centaurilor, cărora le venea rândul să fie primiți.

Cele două gărzi, spășite, îi spuseră ceea ce le poruncise Prim-ministrul. Lisbeth îi privi cu un aer ce lăsa să se creadă că avea să-i prefacă în râme, dar se mulțumi să le spună să plece înainte de a-i transfera la gărzile lui Xandiar. Pentru ca să învețe să facă diferența între a te supune ordinelor și a te supune unui ordin criminal.

De îndată ce ieșiră, Cal fu franc. Îi spuse tot ceea ce făcuse și cum o folosise pe Tara ca alibi în timp ce el îl hăituia pe asasinul Eleanorei.

Împărăteasa strânse din buze. Faptul că cineva îi asasinează și-i torturează supușii nu o distra prea tare. Dar îi recunoștea lui Cal dreptul de a obține o reparație.

Iar oamenii pe care-i eliminase el culeseseră ceea ce semănaseră, la urma urmei.

Moravurile din Omois erau diferite de cele de pe Pământ și uneori Tara se gândea că AltăLumea era cu mult mai sălbatică decât părea. Îl apucă pe Robin de mână, iar acesta îi strânse mâna în tăcere. Nu-i plăcea ceea ce această planetă era pe punctul de a-i face lui Cal. Din păcate, pe Pământ, ca și în AltăLume, răzbușnarea era un aspect inerent naturii umane.

Și în toate cazurile, ea nu lăsa decât regrete și durere.

În timp ce ea reflecta, Împărăteasa chemase un effrit și-i dăduse duhului zburător niște porunci pe care ei nu le auziră.

— Unde se află Prim-ministrul? întrebă Cal.

— Tocmai i-am transmis consemnul de a rămâne în apartamentele sale bine păzite, tinere Hoț. Și n-ai absolut nicio șansă să te apropii de el. Încă mai am nevoie de el. Așa că nu-l atinge, e clar?

Cal se mulțumi să se uite la ea cu ochii săi gri și reci, dar Împărăteasa nu cedă. Nu știa să-și lase ochii în jos, chiar cunoscând că ceea ce făcea era rău.

— Eu nu voi renunța și voi știți asta, anunță Cal încet. Acest asasin nu poate trăi după ceea ce a făcut.

Robin se crispă. Era periculos s-o înfrunți pe Împărăteasă. Moineau se îngălbenise de spaimă și, ca și Tara, strângea cu putere mâna... mă rog, laba lui Fabrice, care nu-și schimbase înfățișarea. În ceea ce o privește pe Fafnir, ea strângea în schimb securea. Și toți stăteau nemișcați, așteptând sancțiunea. Care nu întârzie.

Împărăteasa scutură din capul ei cu plete lungi și roșii, oftând.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, tinere Hoț. Acesta-i motivul pentru care te alung din țara noastră, pentru totdeauna. Acest ordin va deveni efectiv imediat după Diluția prietenei tale. Vei avea restul AlteiLumi unde să-ți exersezi talentele. Aici, s-a terminat.

Cal nu clipi. Se înclină din nou, apoi îi întoarse spatele Împărătesei și se pregăti să iasă.

O gardă năvăli atunci, roșie la față și asudată.

— Majestatea Voastră, Majestatea Voastră!

Lisbeth se ridică, presimțind problemele.

— Poftim? Ce este?

— Prim-ministrul, Majestatea Voastră! Se pregătea să plece în turneu în provincie, în curtea palatului, așa cum ați poruncit, când a fost cuprins de un acces de tuse. Până să fie chemat Șamanul său personal, ministrul Tyrann'hic a murit! Otrăvit cu moartea-muștelor, pe cât se pare!

Toate privirile se îndreptară spre Cal.

Băiatul ridică mâinile în semn de protest.

— N-am niciun amestec în treaba asta. Nu mă pot dedubla, nu sunt un snuffy, vă reamintesc. Mai mult, tocmai ați spus că Tyrann'hic era în apartamentele sale și nu pe punctul de a pleca.

Îi aruncă o privire întrebătoare Împărătesei, care nu arătă nicio remușcare pentru că îl mințise.

— Și-n plus, nu cred că sunt singurul care-i voia moartea lui Tyrann'hic.

— Sper că n-o să aflu că ai vreun amestec în această moarte, îl amenință Împărăteasa, fiindcă atunci...

Tara o întrerupse:

— Alungarea lui nu mai e necesară, mătușă, deoarece problema a fost rezolvată. Pot să-l păstrez lângă mine pe Caliban Dal Salan, imediat după Diluție?

Tara nu voia să-și scape prietenul din ochi deocamdată.

Morocănoasă, Împărăteasa ezită, apoi își dădu acordul. Cal se înclină din nou în semn de mulțumire și ei ieșiră în mijlocul curtenilor, care așteptau în continuare reluarea audiențelor.

Cristaliștii se rezeziră spre Tara pentru a o intervieva cu privire la moartea neașteptată a Prim-ministrului, și trebuiră să fie mulțumiți cu laconicul ei „nu comentez”. Faptul că erau deja la curent că Prim-ministrul abia murise arăta în ce măsură era greu să păstrezi un secret în palat.

Se îndreptară spre locul unde era păstrat corpul Eleanorei, când deodată Cal oftă și se destinse, ca și cum o greutate enormă îi cădea de pe umeri.

— Acum, zise el sumbru, o s-o pot plânge pe Eleanora. Onoarea ei e răzbunată. Ucigașul ei e mort.

Și, cu fața crispată de durerea pe care fusese nevoit să și-o stăpânească în aceste ultime trei zile, continuă să înainteze cu un pas greoi, atât de diferit de obișnuitul său pas ușor. Prietenii săi îl înconjurară, atenți să-l susțină.

Tara, în schimb, nu era mulțumită. Ar fi vrut să-l poată interoga pe Tyrann'hic. Nu pentru că încercase să se descotoarsească de Cal era neapărat vinovat de uciderea Eleanorei. De acord, era în fruntea listei, dar fata aflase că în AltăLume nimic nu era niciodată definitiv. Nu-i spusese nimic lui Cal, dar se decise, de îndată ce va avea timp, să se intereseze de activitățile lui Tyrann'hic. Acum, că era mort, putea avea acces la toate fișierele sale.

Pe drum, se încrucișară cu Mara, care afișa un aer deosebit de mulțumit. Gen „mâța care tocmai a ronțăit canarul vecinei”. Aproape că i se puteau vedea penele galbene virtuale la colțul gurii.

— Tyrann'hic a murit, o anunță Fabrice.

— Oh! știu, i-o întoarse veselă micuța.

Fabrice ridică din sprâncene.

— Cum așa, știi?

— Veștile bune circulă repede în acest palat. Cal? Tu cum te simți?

Văzu chipul lui Cal și zâmbetul ei se topi ca un bulgăre de zăpadă în iad. Cal nu răspunse. Continuă să meargă spre locul

unde era păstrat trupul Eleanorei în vederea Diluției. Căci, din respect pentru durerea părinților Eleanorei și pentru că uciderea ei survenise în palat, Împărăteasa confirmase oficial decizia sa de a proceda la Diluția corpului în parcul imperial, acolo unde se odihneau toți Împărații, Împărăteșele și Imperatorii Omois-ului.

Era o onoare imensă.

Mara o luă pe urmele sale, pentru prima dată tăcută. Nu înțelegea durerea băiatului, dar i-o respecta.

— Aș înnebuni dacă tu ai muri, dragostea mea, îi șopti Robin la ureche Tarei.

Tara se înfioră.

— Iar eu nici nu vreau să-mi închipui ce aș simți dacă asta ți s-ar întâmpla ție. Dar legăturile noastre sunt cu mult mai puternice decât cele pe care Cal le realizase cu El. Ea era prea orbită de Tiyrann'hic pentru a mai vedea cât de nebunește era îndrăgostit Cal de ea.

— Oh, vrei să spui ca tine cu Magister? A trebuit să fac tot felul de vitejii pentru ca tu să mă remarci, în loc să fii orbită de acest oribil Sangrav.

În ciuda tristeții sale pentru Cal, Tara își înăbuși un râs ușor. Și atinse printr-o mângâiere tandră nasul perfect al lui Robin.

— Dar eu te văzusem, semielfule. Ce fată ar putea să reziste unei asemenea frumuseți? Găsesc, de altfel, că e nedrept ca un băiat să fie atât de frumos, asta ar trebui să fie interzis.

Robin privi sașiu și se strâmbă rotindu-și ochii.

— Și asta, e mai bine așa?

De această dată, Tara trebui să-și muște obrazul pe dinăuntru pentru a nu izbucni într-un hohot de râs și depuse un sărut ușor pe gura virilă a lui Robin.

— Îmi place mult când te uiți sașiu, iubirea mea. Fetele o să creadă că ești nebun și, cu puțin noroc, nu se vor apropia de tine.

— Dar tocmai asta e, Tara, sunt nebun după tine, iar asta-i incurabil.

Tarei îi pieri cheful să mai râdă, cu inima deodată strânsă.

— Mi-e teamă, zise ea.

— Ți-e teamă? De cine?

— Să nu te pierd. Și să fii rănit, ca și Cal. Aici... aici nu e ca pe Pământ. Aici totul e mai violent, mai periculos.

Robin încetini pasul pentru a lăsa grupul să se distanțeze puțin. Nu era de aceeași părere.

— Te-ai fi putut naște la Bagdad, pe Pământ, și puteai fi ucisă de o bombă sau de o rachetă. Te-ai fi putut naște în Angola sau în Nigeria și puteai fi ucisă pentru o bucată de pâine sau pentru un teritoriu. Sau chiar la New York ori San Francisco, și să fii ucisă pentru o sută de dolari. Planeta ta e cu mult mai puțin pașnică decât a mea, crede-mă, Tara. Am văzut reportajele voastre, am văzut copiii voștri murind de foame în Africa și alții cerșind pe străzile din Paris sau Londra. Grație magiei, noi nu avem de-astea aici. Nu fi nedreaptă. Pericolul există pretutindeni. Fiind Moștenitoarea Omois-ului, ești desigur mai expusă. Dar tu poți face ca multe Împărătese și Imperatori pentru a avea o domnie îndelungată și pașnică.

Tara fu cât pe-aci să-i spună despre Cartea Întunecatelor Secrete care îi dezvăluise că domniile împăraților din Omois

fuseseră oricum numai pașnice nu, dar renunță. Era un secret omoisian, nu avea dreptul să-l divulge fără s-o întrebe mai întâi pe mătușa sa.

— Știi ce e teribil în toată această poveste?

Robin înțelese că ea schimba subiectul și vorbea de Eleanora.

— Nu, răspunse el docil.

— E că sunt îngrozitor de tristă pentru Cal, că îmi pare rău pentru Eleanora, fiindcă e groaznic să mori atât de tânăr, dar, în fond, nu reușesc să simt mai mult. N-o cunoșteam foarte bine și n-o îndrăgeam prea mult. Ea îl făcea pe Cal să sufere și mie mi-e groază să-i fac pe prietenii mei să sufere...

Robin zâmbi. Mândra sa Tara proteja Tarabanda cu ghearele și cu dinții. El găsea că asta era într-adevăr drăguț.

— După ce îl vom conduce pe Cal, să ne întoarcem la tine în apartament, propuse el; mi-a plăcea foarte mult să te mângâi, iar dacă o fac acum, mătușa ta îmi va găsi o misiune imposibilă la zece mii de tatroli de aici...

Tara zâmbi. Găsiseră un mod operatoriu și determinat privitor la ceea ce puteau și la ceea ce nu puteau face. Și, de asemenea, limita de toleranță a alarmelor.

În fine, mai ales Robin, care, în materie de educație sexuală, era evident mult mai avansat decât Tara.

Și uneori era atât de... perfect, încât Tara își spunea că n-o să reziste până la cei optsprezece ani ai ei.

Aceasta era data pe care și-o fixaseră.

Robin nu înțelegea deloc de ce Tara refuza să facă dragoste cu el (mă rog, exceptând faptul că era supravegheată douăzeci și șase de ore din douăzeci și șase, bineînțeles). Cuvântul „debil” era foarte departe de ceea ce credea el despre aceste cutume

terestre. Pentru el, două ființe se găseau, se iubeau și, dacă asta mergea, cu atât mai bine, iar dacă nu mergea, cu atât mai rău, universul era plin de alți parteneri posibili.

Dar cu toate că Tara socotea că mătușa sa era ridicolă, ea fusese foarte fermă în această privință. Pentru ea, a face dragoste cu un băiat era un angajament. Nu era chiar un act ca oricare altul, a mânca sau a respira.

Era Important. Și ceea ce era Important trebuia să fie respectat.

Robin notase deja un anumit număr de chestii etichetate „Important”. Familia Tarei era „Importantă”. El, chiar el, era, slavă Domnului, „Important”. Tarabanda era „Importantă”. Loialitatea era „Importantă” și cuvântul dat era de asemenea „Important”. Super Important chiar.

Restul era mai nebulos.

Îl lăsară pe Cal singur cu Eleanora, la cererea sa. Trebuiau să-l reîntâlnească mai târziu, în cursul serii, pentru ceremonie.

Spre marea lor dezorientare, Moineau, Fabrice și Fafnir îi urmară spre apartamentele Tarei. Nu își dăduseră seama că cei doi îndrăgostiți își doreau să rămână singuri.

Dar cum erau foarte bine-crescuți, Tara și Robin nu arătară nimic, fericiți, în ciuda a toate, să-și regăsească prietenii în alte circumstanțe decât sânge/lacrimi/dureri. După-amiaza de calm trist le făcu bine, chiar dacă frustrarea lui Robin ajunsese la culme, astfel încât Fabrice găsi că el era „nervos”.

Seara, se duseră să-l caute pe Cal, aflat încă în sala de Pre-Disoluție. Spre deosebire de zilele care urmaseră după decesul prințului Bandiou, unchiul Împărătesei, nu întregul palat era cufundat în întuneric. Aparent, moartea lui Tyrann'hic nu

dădea nici ea loc unor funeralii naționale, căci aflară că omul cel gras fusese diluat aproape pe ascuns, doar în prezența rudelor apropiate din familie. Nu pentru că Tyrann'hic nu era iubit, la urma urmei, era Prim-ministru, ci pentru că Împărăteasa nu voia ca niște circumstanțe străine de această moarte să fie puse în evidență.

Ajunseră în sala de Pre-Diluție pentru a-l regăsi aici pe Cal. Avea ochii roșii și umflați, tocmai își luase rămas-bun de la Eleanora.

Sala era decorată cu somptuoase draperii din mătase de păianjen, cea mai rară și mai prețioasă dintre mătăsurile din AltăLume. Albă, căci El încă era o adolescentă, spre deosebire de funeraliile Familiei Imperiale unde negrul dominase. În mijloc, într-un sicriu de cristal, Eleanora își dormea somnul de pe urmă. Farmecele îi conservaseră frumusețea un pic neșlefuită. Obrajii ei păreau trandafirii în lumina cernută, și ea își păstrase costumul de Hoată Patentată. Părinții lui El erau și ei acolo, împietriți într-o suferință atât de adâncă, încât păreau izolați de lume.

Effriții, îmbrăcați și ei în alb cu această ocazie, ceea ce făcea să iasă în evidență pielea lor purpurie, ridicară trupul și îl purtară pe brațe. Ceremonia începea. Cu un pas greoi, ei urmau sicriul de cristal spre parcurile imperiale. La trecerea cortegiului, curtenii, îmbrăcați și ei în alb strălucitor, se înclinau, zânele multicolore se imobilizau și scoteau țipete de tristețe sfășietoare, subliniate de muzica lugubră interpretată de Tatzboumi.

Împărăteasa în persoană, însoțită de Tara, Jar și Mara, asista la ceremonie. Părinților Eleanorei nu le păsa de asta nici cât de prima lor babețică volantă. Durerea lor era mult prea mare pentru a fi consolată cu acest gen de omagiu.

Parcul rămăsese în bleu cu roșu, dar animalele și insectele suferiseră acțiunea unui sort care le făcea albe momentan. Era un spectacol ciudat să vezi acești magnifici fluturi și păsări albe zburând pe deasupra martorilor întristați.

Trompetele își umflară obrajii lor de metal și sunară. Păsările își încetară cântecele și bula de magie înconjură corpul. Tatăl lui El își începu elegia cu un glas găuit.

Ceremonia fu solemnă.

Plină de măreție.

Plină de durere.

Cal asistă la toată această ceremonie și lacrimile sale le făcură să curgă și pe cele ale prietenilor săi. Se clătină și trebui să fie susținut când trupul Eleanorei se cufundă încet în iarba albastră.

De îndată ce trupul nu se mai văzu, Cal inspiră adânc. Mara, care stătea lângă Împărăteasă, nu-l slăbi nicio clipă din ochi, cu o expresie de dezorientare pe față.

Odată ceremonia terminată, Tarabanda se reuni în apartamentul Tarei, cu inima grea și cu ochii aprinși.

— Îmi pare atât de rău, îi spuse fata prietenului ei. E o treabă îngrozitoare.

Cal se uită la ea.

— Tu crezi că Mara e cea care a răzbunat-o?

— Nu cred. Sunt sigură de asta. De ce?

— Nu, nu, așa, făcu băiatul vădit tulburat. Ce-o să facem acum?

Tara îl privi, atentă. Apoi, minți cu ușurință. Voia ca el să rămână în preajma ei, ca să nu facă vreo prostie.

— Mă gândeam să-ți propun să rămâi cu noi. Mătușa mea îmi va găsi cu siguranță ceva de făcut, undeva pe planeta asta și,

franc vorbind, m-aș simți mai bine dacă te-ai afla și tu pe-acolo ca să mă protejezi.

— De ce nu? răspunse Cal cu amărăciune. Am văzut deja murind o prietenă. N-am chef să pierd o alta. Dar, deocamdată, dacă nu te deranjează, prefer să dorm în patul meu, în Lancovit, și să mă întorc aici mai târziu. Ți convine?

Hm, ar fi preferat ca el să doarmă în apartamentul ei, care comporta cam o jumătate de duzină de camere pentru prieteni, dar Moineau îi făcu semn că o să vegheze ea asupra lui Cal, în Lancovit, așa că nu insistă.

Piatra Vie sună, făcându-i să tresară.

Numărul care se afișă era al lui Charmamnichirachiva, dragoana purpurie.

Dar nicio imagine nu apăru când Tara autoriză preluarea apelului.

— Tara?

Dat fiind că era singura care avea acces la Piatra Vie, Tara fu cât pe-aci să răspundă: „Nu, papa”, dar, pe de o parte, probabil că dragoana nu știa cine era papa, iar pe de alta, a face o glumă tocmai acum când îngro... când dizolvau trupul lui El era de un prost gust suficient.

— Da, Charm, cum o mai duci?

— Rău, s-au întâmplat o mulțime de evenimente neprevăzute aici. Uite, Omois va primi o invitație peste câteva zile. Ea îi va fi adresată mătușii voastre, Împărăteasa, dar sincer, mi-ar plăcea ca voi să faceți parte din delegație. Chem spune că voi aveți intuiții bune și că adesea remarcați lucruri pe care alții nu le văd. Și apoi, va fi o excelentă ocazie pentru voi de a revedea persoana pe care o cunoașteți.

Era prudentă, nu menționa numele mamei Tarei, neștiind cine putea să-i asculte. Dar restul mesajului era mai puțin clar. O invitație? Ce invitație, și pentru ce dragoana făcea atâta mister din asta? Și de ce această adresare cu *dumneavoastră*, deodată? Tara se pregătea s-o întrebe, dar comunicarea se întrerupsese brusc.

Ciudat.

Câteva clipe mai târziu, ușa, care deschidea o gură și o ureche, îi întrerupea. Moștenitoarea și prietenii ei erau invitați la o mare serată, dată în onoarea Moștenitoarei de un oarecare MontagneCristaux, Robin, care tocmai atunci bea un tzinpaf, scuipă și fu cât pe-acți să se înece.

— Ce? răcni el sărind în picioare.

Tara se pregătea să refuze, dar reacția lui Robin o făcu să se răzgândească.

— Cel care face invitația e un triton, nu-i așa? întrebă Robin cu un glas profund suspicios.

— Așa este, răspunse Ușa. Tocmai s-a instalat în palatul Ceturilor Pierdute, care era de închiriat. Ușile sale m-au încredințat că e deosebit de bogat și dorea să-și facă un nume invitând-o pe Moștenitoare. Presupun că vom refuza să mergem la acest parvenit?

Ușa era incredibil de snoabă. Așa că fu cât pe-acți să iasă din tâțâni atunci când Tara, la sugestia lui Robin, care părea brusc nervos, îi ceru să accepte invitația.

— Fii atât de bună și informează-l pe Domnul Montagne-Cristaux de venirea noastră, îi porunci Tara, aruncându-i o privire curioasă lui Robin.

Acesta îi făcu semn cu mâna (puseseră la punct un cod numai pentru ei doi) prin care îi indica faptul că aceasta privea afacerile de stat ale Omois-ului, despre care el n-avea dreptul să vorbească în fața prietenilor lor și ea nu insistă. Semielful avea să-i povestească lucruri pasionante, de asta nu se îndoia.

Dar când, cu mult mai târziu, el îi făcu o vizită în apartamentul ei, după plecarea prietenilor lor, ea măsură în ce măsură era într-adevăr *ciudat*.

— Poftim? Vrei să spui că tu crezi că SângeNegru e cel care se dă drept contele de Monte-Cristo? Glumești?

Ghemuită pe canapeaua cea albă, se strângea în șalul ei moale din blană de tzin alb (un mic rozător care-și pierdea blana de îndată ce se încălzea, nici vorbă să-i fure blana unui animal viu!). Robin, stând cuminte în fața ei, își justifică bănuielile.

— Deloc. După părerea mea, numele lui e un omagiu adus lui Alexandre Dumas. Și, la urma urmei, e exact ceea ce a făcut el. A furat un munte de cristale de Sare! Uite (îi întinse o bucățică de hârtie), el mi-a dat chiar coordonatele directe ale globului său de cristal, pentru ca „tu să mă poți găsi zi și noapte”, a precizat. El pare să creadă că i-am devenit un super amic de când am acceptat să-i acopăr fuga pentru a-i salva viața V'alei.

Privirea Tarei deveni ironică.

— Și-o să-i spui V'alei că dușmanul ei cel mai rău s-a instalat chiar sub nasul ei?

— A străbătut trei continente în câteva ore pentru găsirea unui remediu. Deocamdată, tot ce i-au putut răspunde Șamanii este: „Ne pare rău, nu știm cum să vă scăpăm de asta, ne-ar trebui câteva picături din antidot”. Doar în cazul în care Împărăteasa o să-i poruncească lui SângeNegru să i-l dea înainte de a trece

anul. Va trebui să se resemneze. Viața ei nu e în pericol, și apoi, asta o preocupă și măcar nu e legată de mine.

— Hm, sper că nu va face apropierea prea repede. De frustrare, e capabilă să-l ucidă mai întâi și după aceea să reflecteze.

— Franc vorbind, Tara, din moment ce mă lasă în pace, asta e tot ceea ce-i cer.

Tara păstră tăcerea și îl privi cu atenție. Stânjenit, semielful spuse în cele din urmă:

— Poftim? De ce te uiți așa la mine?

— Găsesc că e ciudat.

— Ce găsești că e ciudat?

— Ai ocazia să ieși cu o fată minunată cu care ai petrecut un timp nebun și care avea drept misiune să te facă să cedezi. Optzeci la sută dintre băieții de pe Pământ ar fi sucombat și tu nu. Ce te face atât de insensibil la farmececele ei?

El păstră tăcerea timp de o clipă.

— Te-aș fi pierdut, sfârși el prin a recunoaște. Și acest gând era atât de insuportabil, încât m-a ajutat să rezist, chiar în momente în care sângele meu de elf părea să-mi fiarbă în vene. Dragostea mea pentru tine, Tara, e cea care mi-a dat acest curaj.

Tara se ridică, evitându-i privirea. Părea tulburată, ca... obsedată. Și răsucea nervos un curios inel alb pe deget.

Inel care nu se afla acolo doar cu câteva zile mai devreme.

De îndată, inima lui Robin fu năpădită de gelozie. Cineva îi făcuse cadou această bijuterie Tarei?

Ea nu-i vorbise despre asta Împărătesei.

Iar de la întoarcerea sa, chiar dacă ea îl primise tandru, simțea un fel de rezervă în demonstrațiile ei de afecțiune. Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos, întâlnise oare pe altcineva?

Un... vampyr? La urma urmei, ea se îndrăgostise de un semi-elf... El se agita pe scaunul său, cu un aer bănuitor.

Tara, în schimb, nu-și închipuia frământările prin care trecea Robin. Ceea ce o neliniștea era că avea impresia că dragostea lui Robin pentru ea era cu mult mai puternică decât a ei. Oh! îl iubea, de asta era sigură. Să fie cu el, să discute, să râdă, să schimbe și să-și împărtășească momente tari, toate astea erau ceva minunat.

Dar simțea că el o iubea *cu patimă*. De când o sondase pe Selenba, de când simțise dragostea fierbinte a femeii-vampyr pentru Magister, ea măsura ceea ce era o adevărată pasiune. Era ceva irațional, ca un drog, care te împingea să faci orice. Uneori, era formidabil. Iar alteori, nu. Putea să fie constructiv, așa cum putea foarte bine să fie și devastator.

Iar lucrul ăsta o speria. Era ea capabilă să se angajeze atât de departe? Uneori, impetuositatea lui Robin era înspăimântătoare. Iar latura sa de semielf era îndeajuns de sălbatică pentru a o surprinde. Nu se temea de moarte, nu ca un muritor de rând. Fidelitatea sa se îndrepta spre clanul său, înainte de orice. Fără să mai vorbim că ceea ce mânca era... într-adevăr ciudat.

Tara își răsuci inelul în jurul degetului, înconștient. Acest gest devenise un fel de tic atunci când era tulburată, și găsea în el o îmbărbătare.

Deodată, ea oftă și veni să i se ghemuiască în brațe. Simți că Robin era încordat, dar îl înconjură cu tandrețea ei obișnuită și-i alungă acest gând din minte.

Galant și Sourv scoaseră un același mic rânjet când ea le porunci să se ducă să facă un tur în altă parte. Dar chiar sărutările lui Robin fură distrase și ea simți parcă o anume distanță.

Foarte curând, pretextă că era obosită, și frumosul semielf o părăsi fără să protesteze.

Ea se simțea deja tristă pentru Cal și inexplicabil de depri-mată.

Își privi inelul de pe deget. Și decise să facă vreo câteva încercări.

— Să vedem, murmură ea, eu nu am magie demonică să-ți pun la îndemână. Mă rog, e un fel de a vorbi, dar Jar și Mara au fost infectați de Magister, chiar dacă, de atunci, Șamanii i-au îngrijit. Ai fi tu capabil să-mi indici locul unde se află ei în acest moment?

Inelul nu risca să-și dea cu părerea, dat fiind că nu avea cap, dar ea avu clar impresia că unul dintre licornii de argint fre-măta. Urmându-și intuiția, ieși din apartament și înaintă pe culoar. Simți o mică, o ușoară presiune pe partea dreaptă a degetului ei. Lua semnul ca pe o indicație că trebuia s-o ia la dreapta. Apoi tot la dreapta, la stânga, străbătu magnificele grădini ale Împărătesei, unde zâne multicolore își închideau aripile pentru noapte, lăsând loc briliantelor. O bulă de forță o protejă când trebui să treacă printr-una dintre grădinile zoo private ale palatului, în care drago-tiranozaurii hăituiău niște traduci băloși. Apoi un culoar, acoperit de iarbă albastră și de flori albe. Inima Tarei bătu mai cu putere și ea își privi inelul cu atenție. Iarba albastră din acest culoar era mai ales o idee a Marei. Ei îi plăcea mult natura și apartamentul lor era plin ochi de flori, astfel încât semăna cu o adevărată junglă.

Tara se opri în fața unei uși. Pe care o cunoștea bine. Acea a apartamentului lui Jar și al Marei, care locuiau împreună, aproape de cel al mamei lor. La început, avuseseră apartamente

unite, dar Împărăteasa descoperise repede că a-i lăsa pe Jar și Mara unul aproape de altul era o idee foarte proastă.

— Deci, murmură gânditoare Tăra, tu ești în stare să repezezi magia demonică, oh, chiar dacă aceasta a dispărut. Sau n-ai înțeles nimic și m-ai adus aici pentru că i-am pronunțat numele. Super. Și se afla altă magie demonică în palat?

Așteptă o clipă, dar inelul rămase nemișcat. Se pregătea să plece, când o voce din spatele ei o făcu să tresară.

— Tăra? Dar ce-i cu tine aici, la ora asta din noapte?

Imperatorul, fratele vitreg al Împărătesei și căpetenia armatelor, plin de măreție în armura sa de aur, se aținea în spatele ei. O coroană de comandă îi strângea tâmplele și părul său blond era adunat într-o coadă ținută pe umăr. Părea obosit. Și murdar.

— Sandor! M-ai speriat! Te-ai... te-ai întors?

Imperatorul era în misiune pentru imperiu de atât de mult timp, încât Tăra și el abia dacă se întâlneau de ceva vreme. Ceea ce o scutise pe Tăra de dureroasele sale lecții de arte marțiale, căci el refuza ca altcineva în afară de el s-o antreneze.

— Da, răspunse el. Tocmai m-am întors și voiam să văd dacă Jar și Mara sunt bine. Am aflat că Magister a încercat iar s-o răpească pe maică-ta?

El avea pumnii strânși. Îl detesta pe Magister, de când acesta îi înfipsese un cuțit în umăr, și încă și mai mult de când descoperise că erau îndrăgostiți de aceeași femeie.

— Da, răspunse Tăra. Dar Lisbeth îi încredințase un Trans-mitus automat, un nou gadget pus la punct de laboratoarele voastre, și ea a putut scăpa.

— Știu. Îmi petrec timpul în misiune diplomatică și nu știam că aceste gadgeturi existau, altfel aș fi cerut unul și pentru mine! Să poți scăpa de aceste conferințe interminabile, ce fericire ar fi fost!

Imperatorul era un războinic și un om de acțiune, tot ceea ce avea atingere cu politica îl plictisea profund. Tara zâmbi, ea îl înțelegea în întregime.

— Să revenim la tine, fata mea, reluă Imperatorul cu un aer sever, avem o întârziere mare în formarea ta. De îndată ce va fi posibil, vreau să te văd în arenă, în ținută de luptă, e clar?

Tara se abținu la timp să-i răspundă „Domnule, da, Domnule!” Și o șterse în camera ei înainte ca el să găsească vreo nouă corvoadă de efectuat. Era foarte inventiv în privința asta, dragul ei unchi vitreg.

Bun, cel puțin, testul de detecție a magiei demonice era mai mult sau mai puțin concludent. Ceea ce nu înțelegea, era că mătușa sa îi confirmase că se aflau probabil mai mulți Sangravi la palat. Or, cu excepția lui Jar și a Marei, inelul rămăsese mut pe degetul ei. Deci fie că nu-i reperase, fie că Magister, viclean, nu plasase la palat decât Sangravi neinfecțați cu magie demonică, fie că inelul îi proteja pe Sangravii infectați. Super, chiar avansase.

Tara se pregătea să se culce când, în încăperea în care închisese poțiunea destinată să facă fantoma tatălui ei¹ să revină, auzi un zgomot ciudat.

¹ Tara a descoperit în urmă cu doar câțiva ani că tatăl ei încă era viu... mă rog, într-un anume fel, sub formă de fantomă. Maică-sa încăpățânându-se să se îndrăgostească de tipi cu pretenții și chiar periculoși, Tara vrea neapărat să-l facă pe tatăl ei să se întoarcă. De unde poțiunea al cărei miros a făcut ca apartamentul ei să fie puțin frecventat în tot timpul pregătirii sale. (N.a.)

Datorită florilor de Kalir culese de pe continentul interzis cu ceva timp mai înainte, ea strânsese toate ingredientele care permitau compunerea acestei poģiuni. Acum, fiertura grețoasă și bilioasă ce rezultase trebuia să stea în repaus timp de încă zece luni. Guvernatoarea palatului, Doamna Kali, sfârșise prin a cere ca poģiunea, a cărei destinație o ignora, să fie depozitată într-un loc dezodorizat din apartamentul Tarei, și aruncase un sorț asupra încăperii care o conținea. Tara se supusese ușurată, mirosul fiind destul de... da, greu de suportat. Din prudență, păstra rețeta ascunsă în fundul unuiia dintre buzunarele Schimbătoarei. Căci AltMundanii interziseseră cercetările asupra fantomelor. Ceea ce făcea ea era cu totul prohibit.

Impacientată, neliniștită (nu era totuși sigură de rezultat... nu, să fim cinstiți, n-avea nicio idee dacă asta o să funcționeze sau nu), ea fusese mulțumită că expediția în Krasalvia îi dăduse un bun motiv de a se gândi la altceva decât la tatăl ei.

Bine, nu-i reușise de tot misiunea cu Selenba. Dar o vindecase pe Kyla și, cu puțin noroc, Safir și Satila aveau să se consoleze reciproc de pierderea Selenbei.

Bănuitoare, ea subvocaliză și Schimbătoarea îi transformă încântătoarea pijama într-o armură de luptă strălucitoare.

Se apropie de cameră, deschise ușa... și dădu înapoi doi pași. Duhoarea era atât de puternică, încât gâtul și sinusurile parcă-i luaseră foc.

Galant, care o urmase, se întoarse bătând din aripă, nechezând de dezgust.

Pe jumătate înăbușită, incantă:

— Pe Filtrus, fie ca aerul pe care-l respir să fie pur, pentru ca suflul meu să fie fără cusur!

Duhoarea nu dispăru, dar un curent de aer se înfășură în jurul Tarei și în curând putu respira normal. Intră din nou în încăpere și rămase nemișcată. În fața ei, căldarea ce conținea poțiunea. Goală. Deasupra căldării, poțiunea.

Plutind.

La aproximativ trei metri¹ deasupra căldării, ca un enorm balon verzui și foarte mirositor.

— Ei, la dracu', se bâlbâi Tara, dar de ce chestia asta e-n aer?

Se scotoci în buzunarul Schimbătoarei și citi transcrierea. Era menționat aici că poțiunea era gata atunci când se transforma într-o bulă.

De acord.

În bulă aparent zburătoare.

— Dar eu credeam că mai avea încă pentru un an! Nu înțeleg!

— Ei, ți se întâmplă des să vorbești singură? Știi, aici nu prea miroase a bine, ce-i cu duhoarea ăsta? Întrebă o voce din spațele ei, făcând-o să tresară.

Tara se întoarse. Cal o privea, un pic mirat.

— Cal! mormăi fata, m-ai speriat. Nu poți să faci zgomot ca toată lumea când mergi?

Micul Hoț avu un zâmbet îndurerat.

— Păi nu, tocmai, scopul e să-i surprinzi pe oameni. Dacă mi-aș pune niște încălțări groase foarte scârțâitoare și cu niște fiare pe dedesubt, ca un dansator cu *plachete* pe Terra, ar fi clar mai greu să merg silențios.

¹ Da, plafoanele sunt foarte înalte în Omois. Fapt care face că palatele sunt adesea puțin cam greu de încălzit. De unde folosirea păsărilor de foc ca radiatoare mobile. (N.a.)

Tara simți că prietenul ei se silea să glumească. Foarte palidă încercarea, dar se decise să intre în joc. Chiar dacă avea inima strânsă.

— De *clachete*, remarcă ea, privindu-l cu atenție.

— Cum?

— Dansatorii. Ei dansează cu *clachete*, care fac clac-clac, nu cu *plachete*. Ce-i cu tine aici? Te... te simți bine? Scuză-mă că-ți spun asta, dar ai un aer... ciudat. Iar eu credeam că te-ai întors în Lancovit. Ai folosit apartamentul dat de Împărăteasă magicbandei?¹ Ai dormit aici?

Hoțul ridică din sprâncenele lui negre, strânse din ochi și strâmbă din nas. Tara era impresionată de numărul diferit de lucruri pe care le putea face în același timp cu figura sa. Deci, fie că era copleșit de ticuri ciudate, fie că avea o idee ascunsă.

— Nu, șopti el atât de încet, încât Tara trebui să se aplece. M-am întors din Lancovit și mă aflu în misiune în Omois.

— În misiune pentru ce? murmură Tara fără a ști foarte bine de ce vorbeau în șoptă. Și pentru cine? Regina Titania, Regele Bear, mama ta²? Maestrul M'angil?

Micul Hoț clătină din cap și răspunse încă și mai încet, de parcă divulga cel mai teribil dintre secrete:

— Nu-ți pot spune.

Tara se ridică, surprinsă.

¹ Lisbeth și-a dat repede seama că magicbanda o urma pe Tara peste tot pe unde se ducea. Și cum ea nu voia ca băieții să doarmă în același apartament cu fetele, de când Robin îi declarase Tarei dragostea sa, găsisese această soluție închiriindu-le un apartament în palat. Nu departe de acela al Tarei, dar nu foarte aproape totuși... pentru orice eventualitate. (N.a.)

² Aliana-Leandrine, mama lui Cal, e și ea o Hoață Patentată. Furtul e o chestiune de familie la Dal Salan. (N.a.)

— Ah, da? exclamă ea, puțin vexată, dar de c...

— \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$\$, îi puse Cal iute mâna la gură, nu vorbi așa de tare!

— Pot să știu ce caută mâna ta pe gura iubitei mele? întrebă o voce glacială din spatele lui.

Cal și Tara tresăriră amândoi în același timp. Cal îi dădu drumul Tarei ca și cum s-ar fi ars și se întoarse spre semielf. Care nu părea mulțumit. Deloc.

Robin îl compătimea totuși pe Cal în durerea lui, dar nu într-atât, încât să-i permită s-o atingă pe Tara. Adulmecă atent, cu privirea ațintită asupra lui Cal.

— Nu eu miros în halul ăsta, așa că încetează să mă mai măsoari. E poțiunea Tarei.

Aceasta din urmă ridică din sprâncene. Îi adora pe cei doi prieteni ai săi, dar ar fi găsit și mai simpatic ca lumea să înceteze să mai dea buzna în camera ei pentru orice fleac, în miez de noapte. Va trebui să-i poruncească Ușii să-i anunțe vizitatorii, inclusiv pe prietenii cei mai apropiați.

— Robin? Dar ce faci aici... și tu?

Se despărțiseră abia cu o jumătate de oră în urmă.

Robin oftă și își trecu o mână prin minunatul lui păr argintiu care își regăsise șuvițele negre.

— Pot să incantez mai întâi un anti-Odorus? E ceva infect, lucrul ăsta.

— Nu, nu asupra poțiunii, nu vreau nimic magic care să poată interfera cu compoziția sa. Deci?

— M-am întors din cauza filmelor.

— Din cauza filmelor? Care filme?

— A filmelor de pe Pământ. Cele pe care le-am văzut, împreună cu V'ala, pe ascuns. Nu știu de ce, dar ei îi plăcea foarte tare chestia asta. Râdea tot timpul ca o beee.

Tara își dădu o notă bună. Nu explodase și magia ei rămânea cu grijă dezactivată. Doar piciorul ei care bătea în podea îi trăda agasarea. Așa. Și chiar un pic tonul vocii sale.

— Bine. Mă bucur de asta. Filme despre ce?

— Despre împlinirea sentimentelor omenești. Era unul despre iubirile contrariate, *Când Mary o întâlnește pe Sally*.

Tara pufni... și regretă când, inspirând, miasme de-ale poțiunii ajunseră până la ea.

— Păi, nu, e *Când Harry o întâlnește pe Sally*.

— Dacă spui tu. E și cel în care eroul crede că eroina îi ascunde ceva sau pe cineva, despre care el, deodată, nu îndrăznește să o întrebe și trec două ore înainte ca ei să se întâlnească din nou. Și în film, se scurg uneori douăzeci de ani. N-am chef să aștept douăzeci de ani, înțelegi? Nu trebuie să te încrezi în daruri...

Ei, asta, Tara nu înțelegea. Dar chiar deloc.

— Sunt complet zăpăcită. O să-mi explici totul, și tu Cal, dar înainte, o să încerc să înțeleg de ce poțiunea pentru a-l face pe tatăl meu să se întoarcă s-a apucat să plutească.

Cal își aplecă brunetul său cap și se strâmbă din pricina mirosului.

— Ești sigură că ai pus bine toate ingredientele? În ordine?

Tara scoase pergamentul pe care-l transcriseseră împreună.

— Da, uite. Am făcut așa cum e indicat, de la puful de pasăre Rocă până la Floarea de Kalir. Chiar că nu înțeleg!

— Tara, zise grav Cal, eu cred că lipsește ceva. Nu e notat nicăieri că trebuie să plutească la două luni după ce a fost compusă, și, crede-mă, cei care fac poțiuni sunt foarte prudenți. Ei precizează cu grijă toate reacțiile componentelor lor, altfel, jumătate din această planetă ar fi sărit de mult în aer. Nu există decât o singură explicație, poțiunea ta e ratată!

Inelul

sau când ai un iubit și porți deodată o bijuterie
pe care nu ți-a dăruit-o el, e mai bine
să ai o explicație super bună...

Tara simți că o teribilă migrenă era pe cale să-i cuprindă capul. Și că o frică îngrozitoare punea stăpânire pe viscerele ei. Și dacă totuși Cal avea dreptate? Și dacă ea se înșelase?

Recitiră cu grijă ceea ce scriseseră penele, dar nu putuseră înghiți decât puțin din iarba cunoașterii absolute pentru a transcrie limba necunoscută a manuscrisului. Iar din cauza lipsei de timp, Tara neglijase să transcrie avertismentele. Ea nu știa deci deloc de ce afurisita asta de poțiune plutea în aer.

Din când în când, o bulă verzuie exploda la suprafață ca și cum s-ar fi aflat în continuare în căldare. Dar materia nu cădea pe pereți sau pe sol, rămânând cumva lipită de restul masei.

— Ei spun cum trebuie să se matureze? întrebă Robin, mângâind-o pe Sourv care protesta pentru că era târziu.

— Nu, asta nu e specificat. E notat doar că de îndată ce poțiunea e gata, trebuie să arunci în ea pergamentul care conține numele și prenumele celui care trebuie să se întoarcă. Fără să te înșeli în privința ortografiei pe cât posibil, altfel riști să te trezești prostește cu altcineva pe brațe. Și că masa individului pe care vrei să-l faci să se întoarcă trebuie să fie echivalentă, până la aproximativ un kilogram, cu cea care se găsea în fostul corp uman. Mama mi-a spus că tata cântărea în jur de optzeci de kilograme. Am pus deci douăzeci de elemente, adică optzeci de kilograme de apă, oxigen, carbon, hidrogen, azot, calciu, fosfor, potasiu, sulf, sodiu, clor, magneziu, iod, fier, cupru, zinc, seleniu, molibden, fluor, mangan, cobalt, litiu, stronțiu, aluminiu, siliciu, plumb, vanadiu, arsenic și brom.

— Corpul său a fost diluat și nu mai există, deci are nevoie de aceste elemente pentru a se reîncarna, comentă Robin, da, e logic. Magia îi va reda corpul, pornind de la ceea ce se află în poțiune. Deci, deocamdată, nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm, nu-i așa?

— Exact așa. De acum în zece luni, se consideră că va fi gata. Numai că nu știm deloc de ce plutește așa. Găsesc că asta e... neliniștitor.

— Da, și eu, remarcă Robin. Poțiunile, ele sunt chiar mult mai periculoase dacă magia e... instabilă. Cândva, părinții mei locuiau aproape de cartierul spițerilor și al alchimiștilor din Lancovit. După ce vecinii noștri au fost transformați în porci, și a fost cât pe-aci s-o sfârșească fripți, am hotărât să ne mutăm. Și nu mai vorbesc de câte ori au făcut să le sară în aer universitatea și acoperișurile din împrejurimi.

— Deocamdată, ea nu pare să aibă chef să explodeze, făcu Tara, se mulțumește să facă „blup” sau „glub”.

— Da, tot așa face și un vulcan înainte de a arunca totul în aer.

— Robin?

— Da?

— Un pic de optimism, te rog, nu? Oricum, nu pot face nimic altceva decât să aștept. Bun, tu te-ai întors pentru a-mi spune ce?

Robin înghiți în sec, cu ochii ațintiți asupra mâinii Tarei. Așa că ea sfârși prin a-și coborî privirea pentru a vedea ce-l fascina atât de mult.

Bun, avea încă toate degetele și ele nu se transformaseră în ceva bizar. La mâna stângă avea șevaliera, împodobită cu păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur.

Și inelul alb al lui Kraetovir.

Deschise gura, dar Robin fu mai rapid. Și tonul său era profund nefericit.

— Cine ți-a dăruit inelul? Un... un vampyr? Pentru a-ți dovedi dragostea sa? Eu ți-am oferit flori, bomboane, dar nu știam că-ți plac bijuteriile!

Apartamentul Tarei fusese într-adevăr invadat, așa încât semăna cu o grădină și ea era nevoită să strecoare ciocolatele din bilețelele de dragoste copiilor nonso din palat, altfel ar fi devenit obeză. Dacă Robin credea că ei îi plăceau bijuteriile, avea să-i cumpere o giuvaiergerie. Trebuia să dezamorseze bomba imediat.

— Asta era? Nu e un cadou, strigă ea, e chiar prototipul inelului lui Kraetovir!

Cal dădu înapoi și Robin păli, în măsura în care un elf poate păli.

— In... inelul lui Kraetovir. Vrei să spui inelul făurit de demoni? La degetul tău? Ești nebună, scoate-l imediat!

Tara își stăpâni repede valul de mânie care o străbătea. N-avea niciun motiv să-i poarte pică semielfului, el nu cunoștea inelul.

— Uite, totul e-n ordine, pot să-l scot. Nu-mi face nimic și m-a ajutat în Krasalvia, cred chiar că el mi-a salvat viața.

Își scoase inelul și i-l întinse în palmă, dar Robin refuză să se apropie de el. Cal, cu ochii strălucind de interes, se aplecă.

— Licorni de Argint? E destul de ciudat ca simbol pentru niște demoni, nu?

— La început, inelul era din fier negru cu demoni. Când a apărut la degetul meu, atunci când eu tocmai invocam Steaua din Zendra, el s-a schimbat foarte repede ca formă și culoare. Mă gândesc că nu e chiar energie malefică, dacă se adaptează la cel sau cea care-l poartă.

— Tara, o rugă Robin, nu trebuie să porți acest inel, e periculos!

Tara nu voia să-l facă să sufere. Iar planurile sale pentru a-l hăitui pe Magister nu presupuneau ca ea să poarte inelul tot timpul. Ieși din încăperea în care plutea poțiunea și puse inelul pe noptieră.

— Uite, vezi, l-am pus. Te-ai liniștit? N-are nimic de-a face cu vreun vampyr oarecare, tu ești singurul și unicul meu iubit și te iubesc.

Umerii lui Robin se decontractară și se aplecă pentru a o săruta, atingându-i ușor buzele atât de moi.

— Asta-i bine. Sunt liniștit. Trebuie să te las acum. Nu mi-am terminat raportul pentru Regină, fără să uit că trebuie să redactez unul și pentru Lancovit.

Oftă.

— Uneori am impresia că am trei patroni, dar o singură leafă. E ceva care nu merge aici. Și ce e mai rău e că atunci când fac o greșală, mă pomenesc bruftuluit de trei ori!

— Te compățimesc din tot sufletul! îi răspunse Tara.

Elful avu un zâmbet malițios.

— Hm, data viitoare o să mă plimb cu o bijuterie prețioasă prinsă în mod provocator pe pieptul meu viril, și atunci vom vedea noi dacă nu ești geloasă, domnișoară a inimii mele!

Tara răsă, el îi făcu o plecăciune, îi mai fură o sărutare în timp ce se ridica și ieși după ce-l salutase pe Cal, care părea că vrea să mai rămână.

Fata se lăsă să cadă pe canapea și se frecă la ochi.

— Drace, înjură ea, câtă liniște era pe Pământ! Cea mai mare grijă a mea erau notele la mate și la geo, și să știu cum o să mă îmbrac a doua zi. Acum, am impresia că problemele dau peste mine aproape la fiecare treizeci de secunde și că cineva în univers îmi poartă multă pică.

Cal o bătu pe umăr, după ce aruncase o privire cu coada ochiului spre ușă, ca să verifice că Robin nu se întorsese.

— Știi în ce zi suntem mâine? Mă rog, azi, având în vedere ora.

Tara ridică o sprânceană uimită, prea obosită pentru a-i răspunde.

— E ziua aniversării tale, prostuțo! Și cum e deja 26,23, eu sunt primul care îți urează la mulți ani. Și iată cadoul meu.

O sărută pe obraz și-i întinse un glob de cristal. Ea puse pergamentul poțiunii, pe care tot îl mai ținea în mână, pe măsuta joasă magnific marchetată cu lemn galben.

— Dar... dar... aniversarea mea? Ești sigur?

Cal ridică ochii spre cer... în fine, spre bolta camerei.

— Păi e chiar la data de anul trecut și de anul dinainte, și cum această planetă nu și-a schimbat orbita între timp, atunci da, sunt sigur de asta.

Tara avu un zâmbet slab. Cal făcea tot ce putea pentru a se arăta vesel, atunci când ea îi simțea durerea ca o greutate pe piept. Se concentrează asupra cadoului.

— Un glob de cristal? Dar am deja unul care...

— Acesta nu e un glob de cristal, preciză Cal.

Tara își reprimă un râs nervos. Un pictor de pe Pământ, Magritte, pictase într-o zi o pipă, iar dedesubt, înscrisesse: „Aceasta nu e o pipă”. Cal tocmai îl parafrazase fără să vrea.

— Păi asta îl imită al naibii de bine, nu crezi? Ce este?

— E un Memoroar. Plasează-te în fața lui și spune: Activare.

Un pic neîncrezătoare, Tara se supuse.

— Activare!

Imediat, țâșni o imagine. Tara, evident mult mai tânără, în fața Maestrului Chem, în compania lui Cal, în timpul primei lor întâlniri. Apoi imaginea se schimbă și fu redată însăși Tara care privea cu groază monstruoasa bestiolă din fundul unui abis pe care tocmai o crea pentru ea Castelul Viu. Ca o uimitoare carte alcătuită din imagini, Memoroarul îi arăta ce se petrecuse în ultimii trei ani. Insula Trandafirilor Negri, Fortăreața Cenușie, atacul Conacului, Enigmele Păianjenului din fața podului, Sera cu Ballorhidee, acuzarea lui Cal, închiderea și infectarea sa cu

t'silul auriu, Salterensii, Fafnir cântând de să-și spargă pieptul, cu pielea purpurie, năpădită de Pustiitorul de Suflet, băătălia împotriva Sceptrului Blestemat și a armatei demonilor, Dragonul Renegat și supradoza ei de magie, Londra, Stonehenge, Jeremy și golemii, Magister și Păsările sale Rocă, Regina Roșie, vârcolacii, Selenba și transformarea lui Fabrice. Porțiuni întregi din viața ei erau consemnate în acest mic glob de cristal. Cal zâmbea, încântat de efectul pe care îl făcea asupra Tarei. Ea avea lacrimi în ochi... în realitate, ea avea clar lacrimi care curgeau... oho, era chiar potopul. Neliniștit, apucă niște batiste din buzunar și i le întinse fetei.

— Ia zi deci, dacă așa te porți când ți se fac cadouri, cum e când cineva se poartă urât cu tine!?

— Scuze, hohoti Tara, nu știu de ce, dar, de fiecare dată când îmi relaxez controlul, paf, încep să plâng. E minunat, cadoul tău, Cal. Iar tu ți-ai amintit de aniversarea mea atunci când eu însămi uitasem de ea! Tu ești cel mai bun dintre prieteni, să te gândești la mine tocmai acum când am pierd...

— Oh! nu mai spune nimic. Nu... nu vreau să vorbim despre asta, e... e prea mult. Și îți pregătisem acest cadou de mult timp. În toate gadgeturile mele de Hoț Patentat, am și un Fotodus, care fotografiază tot ceea ce se petrece în jurul meu. Apoi selecționez ce e interesant și ce nu. Am păstrat arhive despre toate aventurile noastre. Recunosc că asta începe să însemne nu puține ore de filmare, așa că am condensat, și n-am păstrat decât ceea ce era mai interesant pentru tine.

Tara avea ochii roșii și umflați și nasul de o interesantă culoare roz, dar nu obosea să privească imaginile.

Cal se duse să-i caute o cârpă umedă în sala de baie și ea oftă de ușurare când țesătura rece i se așează pe față.

— Mersi. Mersi că ești prietenul meu, Cal.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc, Tara, răspunse Cal, ursuz, și tu ești o prietenă de preț. Tu ești totdeauna în loviturile dure, chiar dacă văd că ți-e greu să te adaptezi la planeta noastră.

Tara dădu din cap, fatalistă.

— Dar așa cum atât de bine spune mătușa mea: „Așa ți-e sortit, Tara”. Și chiar dacă aș avea de ales, am înțeles că asta era și responsabilitatea mea. Ți-l închipui tu pe Jar noul suveran al Omois-ului?

Cal se cutremură.

— Ah, nu! El ar încerca probabil să cucerească AltăLumea după doi-trei ani de domnie. Și, apropo de putere, ai descoperit cine a încercat să te omoare la troli?

— Nu, tonul tinerei era amenințător, dar când o să dau de el, o să regret că s-a născut, crede-mă!

Ușurat să-și vadă prietena că nu va izbucni din nou în plâns, Cal o lăsă să se culce. Nu-i fusese ușor. Trebuisse să-și stăpânească propriile lacrimi și numai o speranță nebună îl împiedicase să plângă împreună cu ea.

Odată ieșit în culoar, scoase foaia pe care i-o șterpelise Tarei, după ce îi abătuse atenția cu ajutorul Memoroarului.

Acesta era și motivul pentru care nu desfăcuse cadoul în fața lui Robin.

Rețeta poțiunii pentru reîncarnarea unei fantome. Ultima speranță pentru Eleanore.

Nu voise să-i vorbească Tarei, pentru că știa cât de mult se temea ca poțiunea să nu funcționeze pentru tatăl ei. N-avea

rost să testeze cât de profundă era prietenia ei. Furtul pergamentului era evident mai simplu.

Nu-i trebuiau mai mult de câteva ore pentru a strânge toate ingredientele, de când vârcolacii instalaseră zeci de Porți de transfer pe continentul interzis. Se gândi. Prepararea ciudatei poțiuni acasă nu era o idee bună și nu era sigur că și Castelul Viu din Lancovit avea să aprecieze o chestie verzuie care puțea și zbură printre zidurile sale. Dar palatul din Travia, în schimb, nu era conștient. Și, așa cum subliniasă Tara, Împărăteasa pusese un apartament întreg la dispoziția prietenilor Tarei când ei erau prezenți. Deocamdată, nu-l folosea nimeni. Așa că putea plasa poțiunea cea puturoasă aici, fiind astfel nu prea departe de Tara. Unul dintre dulapurile din apartament era de mărimea unei mici încăperi, cu un anti-Odorus, nimeni nu avea să simtă mirosul. În plus, o să pună un Deturnus pe dulap, care avea să-i împiedice pe oameni să-l deschidă. Nimeni n-o să-i dea atenție, ca și cum nu exista. Poțiunea avea să fie în siguranță.

În câteva secunde, copie formula și își petrecu noaptea strângând și amestecând ingredientele. Odată poțiunea terminată, în revărsat de zori, Cal intră în apartamentul Tarei aruncând o vrajă asupra Ușii pentru ca ea să-l uite. Se făcu nevăzut cu ajutorul unui Camouflus, la fel ca Mara. Puse hârtia cu formula pe masă, de unde o luase, și dispăru într-un curent de aer.

* * *

A doua zi, Tara își dădu seama că doar ea uitase de ziua ei de naștere. Tot palatul era împodobit în cinstea ei și trebui să su-

porte o mulțime de discursuri. Pictorii sorțitori lucraseră toată noaptea, și pegașii, animalul Familiar al Moștenitoarei, împodobeau toate zidurile, tavanele și chiar solul. Arborilor li se schimbaseră culoarea, purpuriu cu auriu, culorile Omois-ului, și tot palatul primise poruncă să se îmbrace la fel.

Era magnific, deși destul de straniu, și aveai dureri de cap să înfrunți atâta aur și roșu folosite în toate felurile, inclusiv în cazul bijuteriilor.

Abia trezită, Doamna Auxia, guvernatoarea palatului și verișoara Împărătesei, dăduse buzna peste ea ca o jumătate de tonă de cărămizi. Zăpăcită, Tara fusese dichisită ca o păpușă, lucru de care avea oroare, apoi adusă în sala cea mare transformată în sală de bal, unde o miriadă de cadouri, de la cel mai simplu (o carte poștală animată cu un licorn deasupra, trimisă de o micuță nonso de la palat) până la cel mai complicat (un castel în întregime mobilat oferit de către unul dintre baronii târgurilor din Nord), o așteptau.

Tara ar fi trebuit să se îndoiască în privința gusturilor celor din Omois pentru tot ceea ce era strălucitor, fapt care avea să se întindă obligatoriu asupra aniversării sale. Lăsa să-i scape un ușor oftat și le zâmbi tuturor.

Avusese dreptate să fie bănuitoare în privința lui Robin, căci el îi dăruie o minunată brățară, care îl făcu pe Cal să se uite cruciș. Pietrele de foc elfice își schimbau culoarea, mereu în tonuri de roșu, portocaliu sau purpuriu. Era totuși sublim. Ea evită cu grijă să întrebe cum își procurase semielful o brățară atât de frumoasă.

Ar fi fost stupefiată să afle că îi aparținuse lui Llillandril. Căci Robin își reluase antrenamentul cu duhul arcului¹ și, într-o zi în care acesta avea chef să vorbească despre ceea ce făcuse la vremea ei, Llillandril îi dezvăluise că ea nu-și combătuse doar dușmanii.

Ea și jefuise puțin de ici, de colo. Brățara făcea parte dintr-o comoară de război pe care îi ceruse lui Robin s-o dezgroape. Ea nu-și putea pune bijuteriile, dar îi plăcea să le privească. În semn de mulțumire pentru eforturile sale (sipetul era îngropat adânc și Llillandril îi interzisese lui Robin să folosească magia pentru a-l aduce la lumină), Llillandril îi propusese să-și aleagă una dintre bijuterii. El optase pentru brățară, nădăjduind că cel sau cea de la care o luase Llillandril murise de mult².

Discutând cu grație cu toți curtenii, Tara își dădu seama că ceea ce se petrecuse în Salterens începea să aibă serioase repercusiuni. Unii și alții se plângeau de penuria anunțată a Sării și de creșterea în săgeată a prețurilor.

Împărăteasa poruncise o anchetă internațională sprijinită de Lancovit.

Mesageri discreți plecaseră, de asemenea, cu copii ale documentelor găsite de Robin. Salterensii se simțeau din ce în ce mai încolțiți. Între nemulțumirea mondială și flagrantul delict

¹ Arcul lui Llillandril a absorbit duhul proprietarei sale, iar de atunci, fantoma lui Llillandril se poate manifesta. Ea e principalul instructor de arte marțiale al lui Robin. Faptul că pe deasupra Llillandril e o magnifică elfă ce aproape atinge 110 E la piept tinde să-l facă pe Robin foarte, foarte atent la lecțiile sale. (N.a.)

² Cu elfii nu se știe niciodată, unii sunt atât de bătrâni, încât ar fi nevoie de o explozie nucleară ca să li se vină de hac, spre marea ciudă a moștenitorilor lor. Robin are dreptate să-și facă griji... (N.a.)

de furnizare de prizonieri vii vampyrilor, Lisbeth știa că nu-i rămâneau mai mult de câteva butoane de apăsat pentru ca sclavia să fie abolită de pe planetă pentru totdeauna¹.

Într-o dispoziție excelentă, Împărăteasa se plimba printre invitați, îmbrăcată într-o uluitoare robă de mătase de păianjen, auriu cu purpuriu, scânteind de rubine și de diamante galbene. Pletele-i blonde curgeau ca un râu auriu până la piciorușele sale și ochii îi străluceau. Tara zâmbi gândindu-se că mătușă-sa era poate exasperantă, dar că, atunci când voia într-adevăr ceva și acest ceva era onorabil, era formidabil s-o vezi în acțiune.

Vampyrii, de partea lor, deveniseră extrem de cooperanți (convinși un pic și de „dovezile” obținute de Robin cu privire la acordurile secrete dintre BSU și Salterensi). Aceleași documente le fuseseră înmânate, și toate informațiile pe care le spicuiseră-spionaseră-furaseră privitoare la dușmanii Omois-ului, dar și la Salterensi, fuseseră deodată făcute publice.

Asta dădu naștere unor agitații politice, timp de luni, și ocupă multă lume.

Iar Lisbeth le păstră pe cele care erau confidențiale, în casa ei blindată. Demiderus se reîntorsese în timpul cenușiu precizând că nu voia să fie deranjat decât în cazul unui atac al demonilor, ba chiar în caz de apocalipsă, dar nu mai puțin. Uneori, omulețul cel rece și puternic, strămoș al întregii sale spițe, îi lipsea lui Lisbeth.

¹ Ea avea perfectă dreptate. Grație unui șantaj judicios, izbuti să abolească sclavia în mai puțin de un an după explozia minei și să plaseze Sarea indispensabilă sub protecția și paza unei unități de supraveghere internațională. Degeaba țipară, se văicărîră și-și smulseră părul Salterensii, ei își pierduseră monopolul asupra produsului lor dând dovadă de prea mare lăcomie. (N.a.)

Faptul de a avea un strămoș pe care să-l poți chema atunci când ai nevoie de el era totuși foarte practic. Mai ales când acest strămoș e puternicul mag care a dat naștere spiței tale, i-a demolat pe demoni și a clădit un imperiu cu cinci mii de ani mai înainte. În timp ce-i saluta pe invitații Moștenitoarei sale, Lisbeth se întrebă dacă el ar fi aprobat ceea ce făcuse ea...

Fafnir, în schimb, profită de faptul că nimeni nu-i privea, mai târziu în cursul zilei, pentru a o atrage pe Tăra într-un colț discret. Apoi, blocând vederea cu umerii ei largi, îi oferi un mic pumnal, atât de ușor și de dens, încât putea rezista practic la aproape orice presiune și putea tăia orice.

— Îți petreci vremea mai mult răpită și legată, bodogăni pitica, dar cu acesta, cel puțin, vei putea să te eliberezi și să-i transformi pe toți în tocătură pentru câini cu afurisita ta de magie... fără să mai socotim că aș fi mult mai liniștită să te știi în posesia unei arme făcute de mine. Nu-l pune în buzunar, dacă ești legată n-o să poți ajunge la el. Se prinde de antebraț, cam așa, ajunge să îndoi pumnul și îți cade în mână.

Pitica îi făcu demonstrația, ca și cum ea ar fi avut mâinile legate și pumnalul îi căzu obligatoriu în mână. Eficace, ca tot ceea ce făureau piticii.

— Poartă-l tot timpul, chiar noaptea, la toaletă sau când faci duș. Pielea e de spalendital tratat, rezistă la apă. Răpitorii nu vor aștepta neapărat ca tu să fii îmbrăcată pentru a te răpi. Sforile sunt special făcute pentru ca să nu le simți și să nu-ți întrerupă circulația. Deci pumnalul nu te va jena niciodată, nici chiar când dormi. Și ajunge să apeși pe pumn, aici, pentru ca teaca, prin care ești protejată de lama lui, să se retragă.

Foarte emoționată, Tara îi mulțumi și și-l puse imediat. Fafnir avea dreptate, nu-l simțea deloc, așa încât trebui să-și răsfrângă mânăca pentru a verifica dacă stătea bine acolo. Fabrice și Moineau îi oferiră o carte pe care o desenaseră și-o împodobiseră cu anluminuri chiar ei, tot despre aventurile lor comune. Tara, încântată, se cufundă în lectură.

Moineau nu avea ochi decât pentru Fabrice.

De când el se întorsese de pe continentul interzis, se comporta într-adevăr curios. Și misiunea sa la vampyri nu aranjase lucrurile. Panicată, Moineau își dădea seama că era pe cale să-l piardă pe Fabrice. Și nu știa deloc din ce cauză. Simțurile sale de Bestie, super dezvoltate, îi spuneau că era încordat și nu se simțea în apele lui. Dar, de fiecare dată când încercase să evoce subiectul, cu prețul unor teribile eforturi pentru a-și învinge timiditatea, el se mulțumise să-i spună că se înșală, și că totul mergea bine.

Dar problema e că nu mergea. Trebuia să-i vorbească Tarei, între patru ochi.

Xandiar îi oferă și el un curios cadou, în momentul în care în jurul lor nu se mai afla nimeni. O scrisoare, pecetluită.

— Dacă eu mor sau dispar, spuse el cu voce tare și limpede, aș dori să deschideți această scrisoare. Ea vă va da numele celui care a încercat să vă ucidă în Pădurea trolilor, prințesă, și care probabil m-ar fi eliminat pentru ca voi să nu aflați nimic. Toate dovezile sunt înăuntru.

Tara privi scrisoarea ca pe o grenadă ce avea cuiul scos și făcu o mică strâmbătură. Văzuse prea multe filme de gen pentru a se simți în largul ei.

— Ei, mersi, Xandiar, dar ar fi poate mai bine să-mi spui imediat cine e, așa, evităm chestia cu cel care a descoperit un indiciu și se pomenește omorât chiar înainte de a-i spune eroului sau eroinei, nu? Nu mi-ar plăcea deloc să te asasineze.

Garda cea înaltă zâmbi, simțindu-se foarte în largul său în magnifica-i ținută de aparat, purpură și aur.

— Înțeleg, dar dacă nu vă supără, prefer să mai aștept puțin.

Apoi făcu o plecăciune și dispăru în ciuda protestelor ei. Tara vârî scrisoarea în buzunar în fața a jumătate dintre oamenii de la Curte, care o priveau cu atenție, și avu un zâmbet subtil amenințător. Dacă dușmanul său se afla printre ei, măcar să se simtă în pericol, în loc să se ia de Xandiar.

Odată invitații așezați la locurile lor și îndopați toți cu prăjituri din grâu albastru, cu miere de bizzz, cu unt și cu frișcă de balbună aromatizată cu miam și cu tzinpaf, Moineau așteptă ca Robin și ceilalți să se ducă la culcare pentru a se întoarce la Tara. Dar când îi ceru Ușii să-i deschidă, aceasta îi răspunse sec că Moștenitoarea dormea.

Moineau, doborâtă pe moment de o criză de timiditate, fu cât pe-aci să se răsucească pe călcâie. Dar avea o enormă problemă și singura persoană căreia îi putea vorbi era Tara. Ea se transformă în Bestie. Ca întotdeauna, puterea fu gata-gata s-o facă să răcnească de plăcere. Trupul i se umflă și se undui și, câteva secunde mai târziu, trei metri de mușchi, de colți și de gheare se ațineau în fața Ușii. Lângă ea, Sheeba, Familiarul ei, măreața panteră argintie, își scoase ghearele și privi lemnul ușii, cu un aer insistent.

— Am spus, insistă Moineau cu o reușită voce cavernoasă, că aș dori s-o văd pe Moștenitoare.

— Ei, o s-o previn imediat, răspunse cu o voce ascuțită Ușa, al cărei unic ochi se holbase.

Îi deschise în mai puțin de un minut. Moștenitoarea accepta s-o primească pe Bestie.

Înăuntru, frecându-se la ochi somnoroasă, Tara o primi în pijama.

— Ceșepetreșe? întrebă ea înăbușindu-și un căscat.

— Fabrice nu mă mai iubește! exclamă Moineau.

Și enorma Bestie izbucni în hohote de plâns.

* * *

Și așa se face că Tara se pomeni la două ore spre dimineață pe cale de a o bate pe spate pe Bestie în plină criză de nervi. În timp ce Sheeba, panicată, se învârtea în cerc prin cameră, mârâind, sub privirea neliniștită a lui Galant.

După cea de-a șasea batistă și cea de-a treia declarație total incoerentă (pe Moineau, colții o jenau uneori la vorbit, iar din cauza asta sâsâia), Tara îi ceru cu gentilețe.

— Dacă ai putea să-ți schimbi înfățișarea, n-ar fi rău, dacă nu te superi. Așa cum ești îmi vine greu să te mângâi, având în vedere că ești de trei ori mai înaltă decât mine.

Bestia era prăbușită peste Tara și aceasta avea nasul în perii ei, ceea ce o făcea să se gâdile, în timp ce încerca disperată să-și păstreze spatele intact.

— Oh! Da, bineînțeles, scuză-mă!

Și familiara Moineau reapăru de sub colții Bestiei, cu ochii și nasul roșii.

— Deci, repetă-mi ce spuneai. Tu crezi că Fabrice nu te mai iubește?

— Nu, *știi* că Fabrice nu mă mai iubește. În fine, nu așa cum mă iubea înainte. De când a devenit vârcolac, credeam că stupi... că acea căutare obsesivă de putere a lui o să-i treacă. Dar el rămâne fascinat de tot ceea ce e puternic, de tot ceea ce e cuceritor. Îi place la nebunie să fie cu ceilalți lupi. Și, de fapt, e din ce în ce mai puțin în Lancovit. Și apoi, eu știu totul despre obiceiurile de vânătoare și, of... *de dragoste* ale vârcolacilor. Pentru ei, ca și pentru elfi, e ceva foarte natural.

Aruncă o privire neliniștită spre tavan și își modifică sfârșitul frazei, prudentă.

— Cred că singurul mod de a-l păstra este de a face... *acelceva* cu el!

Șocată, Tara dădu înapoi.

— Vrei... vrei să faci *acelceva* cu el? Pentru a-l păstra? E o super proastă idee, Moineau. Și, după părerea mea, asta nu va schimba chiar nimic! Dacă nu te mai iubește, nu făcând... *acelceva* cu el o să aranjezi lucrurile, să știi!

— Dar ce altceva pot să fac?

Tara se afundă în canapeaua albă, acum plină de perii Bestiei.

— Ai încercat să discuți despre asta cu el?

— Bineînțeles! Evită subiectul, spune că mă ambalez pentru nimic și că mă iubește în continuare. Dar eu simt că treaba nu merge. De ce face asta? Dacă nu mă mai vrea, ar fi mult mai simplu să mi-o spună!

Tara nu știa cum să reacționeze, zdruncinată de durerea prietenei sale.

— Vrei să-i vorbesc eu despre asta?

Moineau clătină din cap.

— Nu, ce vrei să-ți spună el? Dacă are într-adevăr o altă iubită, n-o să-ți spună ție mai mult decât mi-a spus mie!

— Ai dreptate, se gândi Tara. Trebuie să-i ceri unui băiat să-i vorbească.

— Unui băiat? Crezi?

— Da, între băieți ei își spun chestii pe care nu le-ar spune fetelor.

— Vrei să-i cer lui Robin?

— Lui Robin, nu, el nu-i destul de int...

Îngrozită, Tara își dădu seama de ceea ce se pregătea să spună. Că Robin nu era destul de inteligent. Ceea ce era fals, pentru că semielful era totuși. Dar nu destul de viclean. Și ușor de înșelat. Nu, aici, ele aveau nevoie de un maestru, de un maestru în arta de a fura, bunurile la fel ca și informațiile.

— O să-i cerem lui Cal.

Cal se întorsese în Lancovit unde era încă amiază și aprecie puțin faptul de a fi trezit de Moineau și de Tara în plină siestă. Apăru în Omois prost dispus și pătrunse în apartament întinzându-se.

— Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos, mormăi el, abia adormisem. Ce se petrece?

Inima Tarei se strânse. În mod normal, prietenul lor ar fi adăugat: „Iar avem de salvat lumea? Începe să devină obositoare toată povestea asta” sau orice alte replică fină. Faptul că

nu o făcea, arăta profunzimea durerii sale când el nu-i dădea atenție.

— Iertare că te-am deranjat, răspunse direct Tara. Moineau are o problemă cu Fabrice și tu ești singurul care ai putea să ne ajuți.

Cal făcu ochii mari.

— O problemă? E bolnav? Eu credeam că vârcolacii nu se pot îmbol...

— Nu, nu, nu e vorba de asta!

Și Moineau îi spuse tot, omițând doar *acelceva*-ul.

— Tu vrei ca eu să încerc să-l trag de gheare? Așa-i?

— Cal, încetează să mai folosești expresiile pământene, îți jur că asta e chiar ciudată. Și e vorba să tragi de limbă, nu de gheare¹.

— Ooh, dacă asta nu-ți place, Domnișoarăamnevoiedetine, eu pot să mă întorc la somnul meu, nu crezi?

Moineau își frânse mâinile și Tara îi aruncă o privire exasperată lui Cal.

— Cal! Nu-ți bate joc de ea, vezi bine că-i e rău!

Puțin din vechiul Cal reapăru în tonul sarcastic:

— Pfff, bineînțeles că o să-i vorbesc, și nu mai târziu, ci chiar acum de altfel. Probabil că doarme la ora asta, așa că, hop, îi scot adevărul pe nas într-o clipă. Dar am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Ce-o să faceți dacă îmi răspunde că are o altă iubită și că n-o mai vrea pe Moineau?

¹ În original, „tirer les vers du nez (a trage de limbă, *n.n.*), pas les serres”. (*N.t.*)

— Atunci eu voi fi cea care o va rupe cu el, declară Moineau în ciuda durerii sale. N-am meritat să fiu tratată astfel. Când nu mai iubești pe cineva, trebuie să ai curajul să-i spui. Dacă nu, ești un laș dublat de un mincinos.

Inconștient, degetele sale se curbară iar sub forma de gheare și Cal ar fi jurat că dinții i se alungeau. Fabrice era nebun să se joace cu această fată, avea să-și pună în pericol pielea.

Clătină din cap.

— Da, desigur, văzut sub acest unghi... Așteptați-mă aici, fetelor, mă întorc.

Cal o șterse pe culoar și se întoarse în Lancovit unde Fabrice se dusesse să-și caute câteva lucruri în camera sa.

Castelul Viu nu se lăsă rugat pentru a-i deschide discret camera. Nu era foarte „legal”, dar el știa că Fabrice și Cal erau prieteni.

Micul Hoț își dădu seama că nu intrase niciodată în camera lui Fabrice.

Și ceea ce văzu îl ului.

Pentru tinerii săi sorțitori, camerele Castelului se măreau în funcție de forța puterii lor. La început, Fabrice, cel mai slab dintre ei, nu avusese decât o cămăruță. Acum, aceasta era evident mult mai spațioasă și comporta un salon cu frumoase lemnării aurii, în care tocmai pătrunsese Cal, o bibliotecă plină de cărți zdravene, o bucătărie imaculată și două camere. Fabrice trebuia să doarmă într-una dintre ele. Cal examinează locurile la lumina celor două luni din AltăLume care trecea prin fereastra deschisă.

Pentru un sorțitor atât de tânăr, Fabrice îngrămădisese un număr considerabil de cărți și de obiecte ce aveau legătură cu magia.

Într-o măsură... obsesională. Tot ceea ce se găsea aici putea spori, întări, purifica puterea sorģitorilor. Era uimitor.

Era mai ales înspăimântător.

Cal se apropie și frunzări o carte. Era acoperită de periculoase incantaģii și interzisă sorģitorilor cu un nivel inferior celui de trei mii de puncte. Or Fabrice, în ciuda noii sale naturi de vârcolac, abia atingea o mie de puncte. Prietenul său era inconștient să se joace cu niște forțe atât de periculoase.

Totodată, îngrămădisise acolo tot felul de ingrediente, unele mai ciudate decât altele. Cal văzu o vuivă, maģe de vlutur pe cale de a se răsuci în bocalul lor, uscătură de gambolă și chiar o gambolă întreagă, într-o cușcă, răspândind fluid magic.

Tot salariul lui de prim-sorģitor trebuie că era dat pe astea.

Moineau avea dreptate. Obsesia lui Fabrice nu dispăruse, în ciuda transformării sale, dimpotrivă.

Se îndreptă spre camera prietenului său și se pregătea să împingă în ușă când Fabrice, transformat în căpcăun, o deschise brusc. Blondin chelălăi, înspăimântat, și dădu înapoi.

— Uau! făcu Cal, dând înapoi, stai potolit, eu sunt!

— M-ai trezit, mormăi lupul, ți-am simģit mirosul.

De acord, să se gândească să evoce un anti-Odorus, dacă voia să fure un vârcolac data viitoare.

— Îmi pare rău, dar am venit să-ți vorbesc.

Barune, deșteptat printr-o tresărire de către Blondin, care adulmeca peste tot, scoase un muģet speriat. Sub șoc, magia lui Fabrice nu putu rezista, și Barune se îngroșă și se înălģă, sfărâmând mobilele sub greutatea sa.

Planșeul pârâi într-un mod neliniștitor. Și Barune mugii, cu capul vârât în lustra de cristal, care-i alcătuia un fel de pălărie ridicolă.

Fabrice oftă.

— Blestemată magie, înțelegi acum de ce caut puterea? Nu sunt în stare nici măcar să-mi păstrez Familiarul miniaturizat.

Îl micșoră pe Barune înainte ca acesta să distrugă toată camera și se grăbi să-l liniștească.

Cal se gândi că Barune era un mastodont plăcut dar nu foarte isteț.

Îl privi pe căpcăunul său de prieten.

— Ei, ai putea să te transformi la loc, dacă nu te superi, îl întreabă el pe un ton plângător, așa cum ești acum, chiar ești înspăimântător.

— Scuze, asta e ceva instinctiv.

Redeveni bunul Fabrice cel vechi, roba sa de sorțitor formând partea de jos a pijamalei, și aprinse lumina înainte de a se lăsa să cadă într-un fotoliu confortabil. Îl mângâie pe Barune și-l luă pe genunchi. După toate aceste emoții, micul mamut albastru se cufundă din nou cu plăcere în somn.

Dacă ar fi fost o fată, Cal ar fi apreciat magnificii abdominali ai lui Fabrice. Cum era băiat, se mulțumi să-și spună că prietenul său devenise al naibii de musculos. Puțin prea mult, de altfel.

— Bun, ce anume voiai?

Nu părea stânjenit că prietenul său Cal îi văzuse întreaga nebunie, de parcă nu-i păsa.

— Ce se petrece cu tine și cu Moineau? întreabă Cal direct.

Fabrice se crispă și îl trăsni cu privirea.

— Ea te-a trimis?

— Nu, răspunse sincer Cal, având în vedere că Tara fusese cea care avusese ideea. Deci?

— Nimic deosebit. Nimic care te privește, în orice caz.

Și își încrucișă brațele și se închise ca o scoică. Uf, să schimbe repede subiectul, înainte ca prietenul său vârcolac să-și aducă aminte că e îndeajuns de puternic pentru a-l da afară pe micul Hoț într-o jumătate de secundă.

Cal aruncă o privire în jur și arată toată acea îngrămadire magică strânsă de Fabrice.

— Ia zi, n-aveți voi cumva un film, pe Pământ, *Războiul Stelelor*, care înfățișează ce se întâmplă atunci când cauți puterea de dragul puterii? Ai văzut cum sfârșește tipul? Hop, nu mai are picioare, nu mai are piele, are nevoie de un respirator artificial care face pșșș, pșșș și pierde tot ceea ce iubește.

— Așa ceva mie nu mi se va întâmpla, mormăi Fabrice, amuzat fără să vrea de comparație. Eu n-am pierdut-o pe Moineau, Cal, noi doar ne-am îndepărtat puțin unul de celălalt. Ceea ce vreau eu e să dețin mai multă magie, atâta tot.

— De ce?

Fabrice se frecă la față pentru a încerca să se trezească un pic.

— Ai văzut de ce în cazul lui Barune. Pentru că sunt cel mai puțin puternic din grup. Când luptăm, voi trebuie să-mi veniți adesea în ajutor, magia mea nu e suficientă, iar asta... asta mă dăramă.

— Nu însă și acum. Mulțumită constituției tale de vârcolac, acum nu te mai temi de nimic, și mai curând noi avem nevoie de tine. Vârcolacii nu folosesc magia, dacă îmi amintesc eu bine, spre deosebire de tine, ceea ce îți dă un avantaj suplimentar. Și un sorțitor, să spunem „normal”, care ar lupta cu un

vârcolac, n-ar avea neapărat câștig de cauză. Voi sunteți iuți, sunteți puternici și, mai ales, nu puteți fi uciși. Doar dacă sunteți înfrunțați cu arme de argint sau dacă vi se taie capul, altfel e aproape imposibil să fiți uciși. Dacă asta nu înseamnă să fii puternic, cum numești tu asta?

Fabrice avea un aer gânditor. Îi zâmbi brusc și Cal tremură constatând că dinții prietenului său erau un pic prea ascuțiți.

— Ai dreptate, e într-adevăr aiurea să-mi pun în pericol și iubirea, și prietenii din cauza unui vis himeric. Măine o să mă desotorosesc de toate astea și o să-i cer iertare Tar... lui Moineau.

Zguduit de neașteptata cedare a lui Fabrice, Cal bolborosi:

— Ei... da... da... eu... dar...

— Perfect, liniștește-te, Moineau este și rămâne iubita mea, eram doar un pic perturbat de noul meu statut.

Se ridică, îl puse pe Barune pe o pernă și-l apucă pe Cal de braț. Acesta se pomeni din nou în picioare și propulsat spre ușă înainte de a realiza ceea ce i se întâmpla.

— Mersi, îi spuse Fabrice zâmbind iar, chiar mi-ai deschis ochii.

Și îi trânti ușa apartamentului în nas.

Uluit, Cal fixă lemnul întunecat al Ușii care se legăna, agasată că Fabrice o trântise atât de tare. Blondin lăsă să-i scape un mic chelălăit plângător, chiar și el fusese surprins.

— Pe mustățile lui Kelembar¹, dar ce l-a apucat? murmură Cal. Adulmec că asta nu e deloc foarte bine. O să-l supraveghez puțin, ca să înțeleg ce se petrece.

¹ Zeu al mincișilor. Cu cât minciunile sale sunt mai reușite, cu atât mustățile sale sunt mai frumoase. „Neam de Kelembar” e o insultă în AltăLume, care înseamnă „neam de mincinos nerușinat”. (N.a.)

Se întoarse în Omois, unde le regăsi pe cele două fete. Dacă Moineau își uscase lacrimile, privirea sa era un lac de spaimă.

— Deci? îl întrebă ea cu o voce sugrumată.

Cal se strâmbă și ea se încordă și mai mult.

— A spus că te-a iubit întotdeauna, o luă pe ocolite micul Hoț. Și că nu trebuia să te neliniștești, că el încerca doar să se deprindă cu noul lui statut de lup. Și a mai spus că o să-și vândă de urgență poțiunile și cărțile despre magie și o să renunțe la a deveni mai puternic, deoarece, vârcolac fiind, acum ne poate el proteja în loc să depindă de noi. Asta-i tot.

Moineau, pierită de recunoștință, înghiți tot ce spunea Cal ca pe cel mai prețios dintre nectare. Acesta din urmă, căscând de toată frumusețea, îi oferă un braț curtenitor pentru a o însoți în Lancovit.

Odată rămasă singură, Tara se culcă, dar îi veni greu să adoarmă, în ciuda faptului că era obosită. O adora pe Moineau, la fel de mult ca și pe Fabrice, și simțea că unul dintre cei doi prieteni, ba chiar amândoi aveau s-o facă să sufere.

Și de această dată, chiar nu putea face nimic.

Jar

sau cum să te dovedești tu mai șmecher și să câștigi

Adoua zi, Fabrice făcu exces de zel. Sosi cu un enorm buchet de flori pentru Moineau, care îi făcu pe Cal și Blondin să strănute timp de cinci minute.

Moineau, paralizată de o nouă criză de timiditate, nu îndrăzni să-i mărturisească nimic din ceea ce crezuse despre el. Dar nu se simți în largul ei când el o sărută distrat, cu totul concentrat asupra... nu știa foarte bine asupra a ce. Căutarea sa de putere, chiar dacă el spunea să nu-și mai facă griji din pricina asta? Statutul său de vârcolac?

Legăturile sale cu ea?

Cu atât mai rău, ea trebuia să înțeleagă. Asta o rodea prea mult.

Făcându-și curaj, îl atrase pe Fabrice în apartamentul neocupat pe care li-l împrumutase Împărăteasa, unde domnea un miros destul de ciudat, și îndrăzni să-i adreseze întrebarea. Își petrecuse toată noaptea repetând. Și reuși să-i spună aproape fără să se bâlbâie.

— Fabrice, mă... mă mai iubești?

El o privi de parcă ea avea două capete.

— Ți-am oferit flori, nu?

Ea își cufundă ochii de culoarea nucșoarei în ochii lui negri, care o făceau întotdeauna să se piardă cu firea.

— Țsta nu-i un răspuns.

El se ridică, enervat. Credea că va fi ușor, dar nu era. Pe de o parte, căutarea puterii era tot ceea ce conta pentru el, în ciuda a ceea ce îi spusese lui Cal. Pe de alta, el chiar o iubea pe Moineau. Întrebarea era... o iubea îndeajuns?

O privi. O privi cu adevărat. Nervoașă, ea își frângea mâinile, cu lacrimile la colțul ochilor. Părea atât de... fragilă! Atât de lipsită de orice agresivitate! Și totuși, sub înfățișarea sa de Bestie, ea era mai puternică decât el, chiar dacă o putea răni mai ușor.

Dar alături de Tăra, care incarna adevărata putere, ea părea chiar ștearsă, fragila mică prințesă din Lancovit.

Neștiind nimic despre examenul de conștiință al lui Fabrice, Moineau se întreba ce nu mersese bine. Totul se petrecea de minune! Fabrice era foarte diferit de sorțitorii din AltăLume, a căror aroganță o intimidă atât. Această fragilitate, această nevoie pe care o avea de ea. Se schimbaseră atât de mult!

Se concentrează. Chiar dacă îi era rău, chiar dacă îi era teamă, trebuia să afle.

— Deci? zise ea cu un glas behăit.

— Bineînțeles că te iubesc la fel ca-ntotdeauna, răspunse el, agasat, ce întrebare! Am făcut eu ceva care ar putea să-ți dea de gândit contrariul?

Oh, da! — avea ea chef să răspundă, o mulțime de lucruri. Dar nu îndrăzni.

Lăsă capul în jos, lungile ei plete îi ascunseră chipul, ca atunci când era mică și-i era teamă.

Fabrice oftă. Vedea bine că îi făcea rău lui Moineau. Se ghemui lângă ea și o luă în brațe, simțind cum lacrimile ei calde îi udau cămașa.

— Hai, hai, zise el blând, nu te neliniști, totul o să fie bine. E doar pentru că... nu stăpânesc lucrurile așa cum mi-aș dori. Dă-mi... dă-mi timp, te rog, fii răbdătoare cu mine. Vrei cu adevărat?

Îi ridică fața tandră, îi șterse lacrimile și-i atinse ușor gura cu un sărut blând. Moineau se lăsă să cadă pe umărul lui.

— E din cauză... e din cauză că eu nu vreau... că eu n-am... știi tu ce? Pentru că putem... dacă tu vrei... putem, în fine, știi ce vreau să spun?

Perplex, Fabrice ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, nu, deloc. Putem ce?

— Putem face ceea ce faci tu cu lupoaicele de pe Continent, știi, să facem *acelceva*. E foarte natural pentru lupi, nimic anormal. Eu îl înțeleg.

Dar durerea din glasul ei arăta că nu, că nu înțelegea.

Fabrice deschise gura când realizează în sfârșit ce voia să-i spună Moineau. Drace, uitase că ea cunoștea moravurile șangelinilor, desigur.

Drace nu era o înjurătură suficientă pentru forul său interior. *Rahat* era mai potrivită. Rahat, rahat, rahat!

Moineau îl simți cum se crispează. Își mobiliză toate facultățile pentru a ști dacă el o mințea. Uneori, condiția ei de Bestie avea câștig de cauză asupra condiției sale de ființă umană, iar

sensibilitatea, mirosul sau vederea ei erau înzecite. O să știe lucrul ăsta, o, da, o să știe.

Din păcate!

— De ce spui asta? întrebă el pe un ton bănuitor. Eu n-am făcut *acelceva*, cum îi spui tu, cu lupoaicele.

Spunea adevărul. Mai mult, simțea acest adevăr, iar Moineau fu cât pe-acți să izbucnească iar în hohote de plâns atât era de ușurată.

— Atunci... nu vrei să faci *acelceva* cu ele?

— Drace, Gloria, dar ce te-a apucat? Tu spui că eu sunt ciudat, dar, crede-mă, tu ești cea ciudată.

Din nou, nu-i dăduse un răspuns. Își ridică fața și își înfipse hotărât ochii într-ai săi.

— Dar eu, eu chiar vreau, articulă ea, cu obraji în flăcări.

* * *

Fabrice avea expresia unui bou năucit de un dragon care ar fi căzut peste el. Moineau fu cât pe-acți să râdă.

— Tu... tu vrei să faci *acelceva* cu mine pentru că eu n-am făcut *acelceva* cu lupoaicele? bolborosi el în cele din urmă.

— Nu! În fine, da! În fine, știi ceea ce vreau să spun! Te iubesc, Fabrice, deci, dacă pentru a te readuce la mine trebuie să fac *acelceva*, ei bine, să-i dăm drumul, să facem *acelceva*!

Fabrice avu un mic rânjet.

— Scuză-mă, dar, spus așa, nu e foarte romantic. Și-apoi, nu asta e ceea ce vreau eu.

Moineau făcu niște ochi mari. Ah, da? Ea credea că toți băieții nu se gândesc decât la asta.

Toți băieții în afară de cel de care era îndrăgostită, aparent. Scoase un mic suspin în sinea ei și își dădu în lături pletele de pe față, încă ude.

— Dar ce anume vrei, Fabrice? Spune-mi și-o să-ți dau imediat!

El o privi intens, ca și adineauri, nevăzând totuși chipul ei adorabil, frumoșii ochi aurii, cu verde și brun, gura trandafirie și fragedă, fără să fie conștient de comoara pe care o avea și pe care era pe punctul s-o împrăstie.

El se frecă la ochi. Și evită să-i spună că pentru unele rituri, castitatea era indispensabilă, ca și virginitatea.

— Nu știi ce vreau, Gloria, deocamdată, să rămânem așa cum suntem, iar când voi fi găsit, o să-ți spun.

— Și-atunci, ce-o să se întâmple?

— Nu știi, repetă el.

Durerea pe care o simțea Moineau era atât de puternică, încât avea impresia că o va zdrobi din interior.

— Dacă asta vrei tu să facem, zise ea curajoasă, cu mica-i bărbie tremurând, atunci, așa vom face.

Ușurat, închis într-o nevoie pe care n-o analiza, el prefera să ignore durerea fetei.

— Mersi. Ești minunată, zise el laș. Hai, s-o găsim pe Tara și, mai ales, niciun cuvânt vreunuia din gașcă. Nu vreau să-i neliniștesc pe prietenii noștri pentru nimic, bine?

Asta însemna deci să nu-i vorbească Tarei. Inspiră cu putere și afișă un mic zâmbet trist și resemnat.

— De acord.

Mână în mână, ieșiră din cameră, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Și doar fața înroșită a lui Moineau și ochii ei năpădiți de durere ar fi putut vorbi.

Dar nimeni nu-și dădu seama de asta.

Liniștită de florile aduse de Fabrice și ignorând drama pe care o trăia prietena sa, Tara se cufundă în munca ei.

Căci primiseră invitația oficială din Dranvouglispenchir.

Invitația să asiste la o încoronare. Nu era notat nicăieri cine era încoronat și din nou firea ascunsă a dragonilor îi agasă pe oameni.

Tara bănuia că era vorba de Maestrul Chem, deși trecerea direct de la închisoare la urcarea pe tron era cel puțin neobișnuită. Iar în cazul acesta, de ce naiba nu luase legătura cu ea?

Lisbeth, în plină negociere cu Salterns-ul pentru a pune capăt traficului de sclavi, nu putea să se deplaseze, fie și numai pentru câteva zile. Miza era prea importantă. Puse deci să se răspundă că ea nu putea să se ducă în Dranvouglispenchir, deși și-ar fi dorit acest lucru, dar o trimitea pe Moștenitoarea sa să reprezinte Omois-ul.

Ea nu era singura care primise această invitație. Reprezentanții celor mai importante țări din AltăLume fuseseră de asemenea chemați. Various Duncan, zis Renegatul pentru o pricină pe care Tara n-o elucidase, îi reprezenta pe Mercenarii din Vilains, păianjenii îl trimiteau pe Drrr, ceea ce îl încântă pe Cal și-l făcu pe Fabrice să pălească, el fiind total aragnofob. Regele Bear și Regina Titania reprezentau Lancovitul. Acestea fiind zise, era o onoare incredibilă și unică, deoarece dragonii nu avuseseră o încoronare regală de mii de ani, nicio ființă umană nu asistase vreodată la o încoronare.

Deodată, pașnica zi de după aniversare, în care se digeră prăjiturile, crema, și în care te simți ceva mai greu și sătul până-n gât, se transformă într-o succesiune de preparative frenetice pentru această apropiată plecare în Dranvouglishpenchir. Tara trebui să asimileze limbajul dragonian, iar capul ei răsună de SSSS-uri și SSSS-uri pe toată durata zilei.

Făcu cunoștință cu reprezentanta dragonilor. Setos. Care era o wyvernă aurie. Wyvernele erau mai mici, abia doi metri în lungime, și mai agile, decât dragonii. Având șolduri care se răsuceau, ca urșii, ele puteau sta oricât în picioare sau în patru labe, și aduceau cu niște bice lungi, nervoase și musculoase. În felul lor, ele erau la fel de impresionante. Pe flancul lui Setos, o gheară trecută printr-un cerc, stema membrilor guvernului. Al cărei ambasador pentru Omois era ea. Excelența Sa Setos, deci.

Setos ajunsese cu o zi mai devreme. Își prezintă scrisorile de acreditare Împărătesei și Tarei și le înmână permisele. Lista însoțitorilor Moștenitoarei fu înregistrată. Xandiar și Tara erau încântați. Xandiar, pentru că reușise să se impună, și Tara, pentru că reușise s-o elimine pe V'ala, care rămânea în AltăLume.

Uf!

Grr'ul făcea și ea parte dintre cei ce călătoreau cu ea, ca și Robin, Cal, Moineau, Fabrice, Fafnir (wyverna tresărise când văzuse numele de Fafnir Forgeafeux pe listă).

Tara zâmbi în sinea ei, da, să duci o pitică războinică, reputată că avea caracterul unui rinocer cuprins de o durere de dinți, acasă la dușmanii ei ereditari, nu era o idee bună.

Cu atât mai rău.

Kyla și A'rno o sunaseră pe Tara (la miezul nopții, evident) și o rugaseră pe tânăra Moștenitoare să-i lase să vină, dar Tara

fusesse foarte fermă. Nici nu putea fi vorba să ia aceste două catastrofe ambulante cu ea. Află că ei îi contactaseră și pe membrii magicbandei și că schimbaseră niște mesaje misterioase cu Cal.

Ceea ce n-o făcuse pe tânără să fie mai liniștită.

Wyverna retransmise lista guvernului ei, care o înștiință că nu era posibil să primească atâta lume. Fără să țină cont de răcnetele indignate ale lui Xandiar, trebuiră să elimine o parte din escorta Moștenitoarei, trecând de la mai bine de două sute de gărzi la douăzeci de thugi. Lisbeth și Xandiar fură nevoiți să cedeze, dar nu erau foarte mulțumiți.

În ciuda tuturor eforturilor sale, la sfârșitul zilei, tânăra nu se putu duce la serata lui MontagneCristaux. Avea, într-adevăr, prea multe de făcut. Robin se duse singur la serată și reveni de acolo cu un rid adânc în mijlocul frunții, contrariat. Era târziu, Tara era pe cale să compileze tot ceea ce trebuia să facă și să spună în Dranvouglistencher în numele Omois-ului, când el intră în apartamentul ei și se trânti pe o sofa, după ce o sărutase distrat.

Tara nu suporta deloc să fie sărutată distrat. Asta aducea prea... prea mult... a cuplu vechi!

Își împinse hârțile și o șuviță care îi cădea peste ochi și-l privi pe Robin

— El e, mormăi acesta după câteva secunde. Și-a schimbat tatuajele, e mai slab și rămâne într-o bulă de apă, ca toți tritonii, dar l-am recunoscut imediat. Și știi ce?

— Ce?

— Invitase alți tritoni din mările Ceturilor. Și pariez zece contra unu că drăguța sirenă de care părea atât de îndrăgostit

era ex-logodnica sa. Care nici ea nu l-a recunoscut. Presimt că toată această poveste n-o să se termine bine!

Tarei, căreia i se părea că are un bulgăre în stomac din cauza apropiatei sale plecări, îi păsa de triton la fel de mult ca de primul ei scutec.

Se întinse ca o pisică, știind prea bine că asta îi pune silueta în valoare.

Robin o privi și gemu.

— Tara!

— Da, iubire?

— Nu face așa, te rog. Parcă ai fi V'ala. Dacă mă ațâți, trebuie să-ți asumi consecințele!

Tara schiță un mic zâmbet șmecher și se sprijini de spătarul scaunului.

— Iertare.

Tonul ei nu arăta nici cea mai mică fărâmbă de căință.

— Hm, făcu semielful, dacă n-ar fi aceste afurisite de alarme te-aș lua pe genunchi și ți-aș trage vreo două la fund ca să nu te mai joci așa cu mine. Din păcate, mă gândesc că ele ar putea considera asta drept un joc sexual bizar și ne-am pomeni cu sirenele urlând și chiar cu toți cei de la Curte pe cap, cu niște zâmbete complet cretine pe față.

Tara izbucni în râs, își părăsi biroul și se așeză lângă el. Robin o luă în brațe, fără ca trupurile lor să se apropie prea mult.

— Există un loc pe care încă nu l-am testat, murmură el respirând cu plăcere mirosul de lavandă al părului ei.

— Da? Care?

— Bucătăria!

— Există întotdeauna cam vreo jumătate de duzină de persoane în bucătărie, douăzeci și șase de ore din douăzeci și șase. N-o să meargă. Și apoi, dacă se declanșează alarmele și asta va face ca sosurile să se altereze, bucătarul imperial o să ne scalpeze!

— Cușca?

— Vai, super discret ca loc. O să fim devorați de chatricși sau închiși de gărzi, excelentă idee.

— Tu nu-ți dai deloc silința, Tara!

— În Dranvousglispenchir, acolo nu există sirene.

Pe Robin îl trecură fiorii de plăcere la acest gând.

— Nici prin cap nu-ți trece, dragostea mea, cât e de greu.

Tara se întoarce spre el și își cufundă ochii albaștri în ochii de cristal ai semielfului.

— N-am decât cincisprezece ani. E... e prea devreme. Nu sunt pregătită. Voi, elfii, voi faceți asta așa cum... cum vă duceți la toaletă. E foarte diferit pentru noi, oamenii!

— Da, am băgat de seamă, oftă semielful. Dar să aștept până faci tu optsprezece ani...

— Am spus că voiam să fiu pregătită. Iar că asta ar putea fi la șaptesprezece, șaptesprezece ani și jumătate sau optsprezece, asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Ba da, eu prefer la șaptesprezece. Câștig un an!

Tara începu să râdă și tensiunea se risipi. Ea înțelegea frustrarea elfului și o împărtășea într-un anume sens, dar nu era nimic de făcut. Educația pământească primită era mai puternică. Deocamdată, vor fi cuminți. Apoi, vor avea sute de ani la dispoziție ca să facă *acelceva* în fiecare zi, dacă aveau chef!

Rămaseră să discute în încăpere, devenită violetă pentru că Tara se săturase de alb, care îi amintea prea mult de Diluția Eleanorei. Tarei îi plăcea mult să-l audă pe Robin povestind despre întâmplările sale legate de vânarea piraților. Ea își dădea seama deodată că avea nevoie să-l admire pe Robin, nu doar să-l iubească. Pentru curajul său, desigur, dar și pentru loialitatea și onestitatea sa. Chiar dacă nu aprecia foarte mult faptul că își risca viața cu atâta nepăsare.

O părăsi în jurul orei unsprezece și Tara își termină treaba. Se pregătea să facă un duș și să se culce, când Ușa o anunță că va avea parte de supărări.

Fratele ei, Jar.

* * *

Tara se frecă la ochi, epuizată.

Exista oare vreun sort pe această planetă care făcea ca oamenii să vină sistematic s-o vadă în timpul nopții? Sau cineva complota pentru a o lipsi definitiv de somn?

Gânditoare, luă inelul și și-l puse pe deget. Apoi îi porunci Ușii să se deschidă.

Jar intră în apartament cu un pas arogant. Crescuse în aceste ultime luni și o ajungea din urmă pe sora sa, încet, dar sigur. Încercările îl maturizaseră prematur, iar magia demonică, pe care i-o insuflase Magister, nu reușise să schimbe cursul lucrurilor.

Când fusese „capturat” de cei din Omois, apoi, când Magister îi părăsise pe el și pe sora sa, pentru a-și salva pielea, Mara și el colaboraseră cu serviciile secrete. Traumatizați, mai ales Mara,

ei descriseseră viața sub jugul lui Magister. Jar povestise despre spaima lor când Sangravul îi infectase cu magie demonică, și încă de una și mai mare când Cei-Ce-Păzesc și Cei-Ce-Judecă nu-i recunoscuseră drept urmașii lui Demiderus. Magister îi salvase la timp, dar se dezinteresase de ei, pentru că nu-i erau de niciun folos. Interogată separat, Mara le spusese o poveste ușor diferită. Că fratelui ei nu-i fusese teamă de magia demonică, dar că fusese terorizat de gardieni, și că fusese demascată, apoi, ca să se răscumpere în ochii lui Magister, atunci când credea că e fiul său.

Pentru Mara, ca și pentru Jar, descoperirea că Selenă era mama lor nu fusese neapărat o veste bună. Ei nu aveau mult respect pentru ea și amândoi se gândeau că era slabă, proastă și foarte credulă. De fapt, se simțeau mult mai apropiați de Lisbeth, ceea ce aranja cu totul afacerile Împărătesei. Dacă Tara, așa puternică precum era, murea sau dispărea, Lisbeth avea la îndemână doi perfecți viitori Moștenitori, chiar dacă nu avea încredere în Jar.

Gărzile și guvernantele care se ocupau de el îi dădeau Împărătesei un raport zilnic. Pe care Lisbeth socotise necesar să-l comunice Tarei.

Tara se întrebase dacă un raport identic era redactat despre ea. Acestea fiind zise, acest raport fusese instructiv. Jar nu era crud degeaba, însă când se înfură, putea fi într-adevăr periculos. Manipula pe toată lumea, tot timpul, fără încetare, îi supraveghea la fel de mult pe toți pe cât era supravegheat și el de ei. Uneori, Tarei îi părea rău când vedea că fratele și sora sa erau atât de diferiți de ea. I-ar fi plăcut să aibă o familie mai unită.

Cel puțin, ea se bucura de dragostea necondiționată a mamei sale și a străbunicului ei, ceea ce deja nu era rău. În ce o privește pe bunică-sa, de ea încă nu era sigură. De fiecare dată când o sunase, în aceste ultime săptămâni, Isabella Duncan fusese prea ocupată ca să-i vorbească. Era... agasant.

— Cu ce îți pot fi de folos? îl întrebă ea curtenitor pe Jar, de îndată ce acesta se instalează în fața ei, într-un magnific fotoliu violet, cu auriu și gri.

— Am venit să-ți spun ceea ce probabil știi dacă ai deschis scrisoarea acestui cretin de Xandiar.

Tara strânse din ochi. Ah! ultima piesă a puzzle-ului tocmai fusese pusă la locul ei. Nu greșea când își spunea că-l întâlnise deja pe omul care-i manipulasese pe trol. Chiar deghizat, era greu să ascunzi atâta aroganță.

— Nu, n-am deschis-o. Deci tu ești cel care a încercat să mă asasineze?

— Da, răspunse Jar cu multă grație, eu am fost. Și dacă ai fi căzut într-o capcană atât de evidentă, n-ai fi fost demnă să domnești.

Tara simți cum crește mânia în ea în fața unei asemenea dezinvolturi.

— Asta e scuza pe care vrei să i-o dai mătușii noastre? Nu cred c-o să meargă, răspunse ea cât mai calm cu putință. Ea nu te va ierta pentru că ai atentat la viața mea.

Jar își inspectă unghiile lustruite.

— Dacă tu ai fi murit, ea n-ar fi avut de ales. Și credeam că am ascuns bine toate probele. Dar Xandiar e ca un crochien agățat de osul său. A implicat-o pe Sene Senssass, iar Mascata a fost destul de isteasă ca să ajungă până la mine. Și apoi, știu că

ai venit să mă vezi alaltăieri. Dar Ușa mi-a precizat că nici n-ai bătut, nici n-ai încercat să intri în camera mea. Am tras de aici concluzia că voiai să-mi vorbește despre povestea asta. Și ia-tă-mă. Tu trebuie să-i oprești pe Sene și Xandiar, Tara.

El interpretase greșit prezența ei în fața ușii și sfârșise prin a ceda. Amuzant.

Tara se așezase în spatele unei mese, pentru a pune ceva între ea și fratele ei, plănuiind să-l atace. Își acoperi fața cu mâinile și-l întrebă:

— Va trebui într-adevăr să-mi oferi o explicație bună. Țta nu e un joc. Ai încercat să mă ucizi. N-am nicio compasiune, nicio afecțiune pentru tine. De ce mi-aș dori să te salvez?

— Presupun că nu e de-ajuns că sunt fratele tău.

— Nu.

El oftă.

— Tocmai de asta mă temeam. Și asta riscă să frângă inima mamei noastre? Îți închipui cât o să sufere dacă află că am încercat să te ucid? Nu sunt sigur că mintea ei o să reziste la asta. Ea nu e foarte puternică, tu știi lucrul ăsta.

Spunea adevărul. Tara se pregătea să-i răspundă când inelul de pe degetul ei se strânse. Deodată, avu o viziune extrem de clară a feței lui Jar. În spatele privirii neliniștite și a falsei compătimiri, văzu un bloc întunecat de calcul și de ură.

Inelul ei avea dreptate. Jar încerca s-o manipuleze folosindu-se de dragostea ei pentru maică-sa. Fusesse cât pe-aci să cadă în capcană. O intensă tristețe îi împunse inima. Apoi trăsăturile i se înăspriră și, timp de o clipă, lui Jar îi fu frică de soră-sa. Asta îi produse un fel de șoc, nu se aștepta deloc la așa ceva.

— Nici tu, îl pocni rece Tara. Ești periculos. Faptul că ești fratele meu nu schimbă nimic. Nu voi da dovadă de slăbiciune, Jar, în mod sigur, nu cu tine.

Ochii lui Jar avură o sclipire crudă, iar inelul din deget o ciupi din nou pe Tara în semn de avertisment. Fie reacționa la aura reziduurilor magiei demonice a lui Jar, fie nu avea încredere în băiat. Asta pica bine, nici Tara nu avea mai multă. Făcu apel la magia ei, fără s-o activeze totuși, dar pregătită să reacționeze.

Dar Jar fusese crescut de un războinic. Recunoscuse semnele și se destinase de bună voie. Angajarea unei lupte cu sora sa, în palat, ar fi fost o enormă greșeală.

— N-am venit să mă lupt cu tine, o anunță el prudent.

Tara înclină din cap, dar rămase vigilentă.

Apoi, stătu în așteptare. Liniștea se prelungea. Ea avea tot timpul... mă rog, tot timpul de somn.

Jar era încă tânăr și nerăbdător. În cele din urmă, cedă.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să-i spun Împărătesei că fratele meu de treisprezece ani e atât de avid de putere, încât a încercat să pună la cale asasinarea mea, făcându-mă să trec drept o traficantă de bang-bang. Apoi, o să vă las să vă explicați între voi doi.

Băiatul înghiți în sec, sincer dezorientat, pentru prima dată în viața lui. El credea că Tara, ca și mama lor, era slabă, și că îl va acoperi din compasiune.

Era pe cale să-și dea seama că AltăLumea o călise pe Tara în focul încercărilor sale. Aceasta nu-i plăcu. Aceasta nu-i plăcea Tarei nici atât, dar ea nu lăsa să se vadă nimic. De multă vreme, sfârșise prin a înțelege cum proceda. Îl imita pe Magister. Deci, faptul de a se arăta fără milă față de el era singurul mijloc de a

ieși din această situație. Acestea fiind spuse, fără inel, atitudinea ei ar fi fost probabil diferită.

El se ridică și ea se încordă.

— Accepți măcar să-i spun chiar eu adevărul mătușii noastre?

Tăra ridică din umeri. Iar inelul nu reacționează.

— Nu cred că asta schimbă cu ceva lucrurile, dar, da, poți să-i spui singur. Trebuie s-o văd înaintea plecării mele, moment în care îi voi dezvălui micul nostru secret. Ai deci la dispoziție toată noaptea pentru a-ți pregăti discursul. Baftă.

El se înclină imperceptibil, ca în fața unui adversar valoros, și ieși. De îndată ce el fu afară, Tăra îi porunci Ușii să nu mai lase pe nimeni să intre, oricine ar fi el, apoi își mișcă umerii pentru a-și alunga stresul. Galant, care asistasese la toată scena, crispat de teamă, se apropie și își frecă botul atât de moale de brațul fetei. Aceasta îl luă de gât și își lipi obrazul de pelajul lui imaculat.

— Știi, Galant, l-aș fi putut iubi pe acest frățior. Dar el e atât... atât de furios, de ambițios, încât asta e ceva înspăimântător. Dacă e așa la treisprezece ani, cum o să fie când va avea treizeci?

Galant îi trimise o imagine a lui Jar înzestrat cu o gură de rechin și urmărind-o pe Tăra înspăimântată. Dar Tăra nu râse. Era tristă de moarte.

Se îndreptă spre duș ca o somnambulă, se dezbracă și lăasă jetul cald s-o inunde. Se ghemui într-un colț al căzii dușului și lacrimile ei curseră. Toți o invidiau. Oamenii care o vedeau din exterior nu reacționau decât la poziția sa. Moștenitoarea împărăției Omois. Banul. Aurul. Puterea. Asta avea, da. Dar mai ales presiunea. Stresul. Datoria. Suferința. Durerea. Calculul. Dar unde erau dragostea și tandrețea! Mătușă-sa vedea în ea un

instrument, iar Tara știa că n-o iubea. Fratele ei o ura, iar soră-sa, Mara, o ignora. Maică-sa era la mii de kilometri depărtare de ea, în pericol de a fi răpită de un nebun. Tatăl ei era o fantomă. Toți cei care se apropiau de ea, cu excepția lui Fabrice, Moineau, Robin, Fafnir și Cal, erau automat suspectați de interes pentru ceea ce reprezenta, și nu pentru ceea ce era ea cu adevărat. O tânără adolescentă care avea de făcut față unor responsabilități înspăimântătoare. Tot timpul.

Neliniștit, Elementarul de apă reduce furioasa biciuire pe care ea o poruncise la o ploaie fină de picături calde. Tara îi zâmbi palid și se ridică. Avea prea multe lucruri de făcut pentru a-și plânge de milă. Și-apoi, pe Pământ, erau milioane de oameni care abia supraviețuiau, care mureau de foame, de mizerie sau de singurătate. Ea n-avea dreptul să se plângă.

În fine, doar un pic.

Apăsă pe un buton și o ceață de săpun de lavandă i se așeză pe trup. Bureți moi o masară, alungându-i tensiunea gâtului și a cefei. Schimbătoarea bombăni. Strânsă ghem pe ceafa Tarei, făcându-se cât mai mărunță cu putință, ea avea oroare de apă și încă și mai mult de săpun. Deși era perfect în stare s-o curețe pe Tara cu ajutorul magiei, ea prefera vechile și bunele dușuri... chiar versiunea AltăLume.

Un Elementar de apă îi uscă pletele și periile zburară pentru a i le netezi. Se privi în oglindă. Niște ochi de un albastru-închis, ușor roșii pentru că plânsese. Un nas, roșu și el. Hm. Își dădu cu apă rece pe față. Plânsul îi făcuse bine. Acum, trebuia să se gândească în loc să se lamenteze. Dacă voia să fie liberă și să feră... în fine, dacă voia să trăiască împreună cu maică-sa fără

să se teamă de ce e mai rău, era neapărat nevoie să se descoto-rosească de Magister.

Își privi inelul de la mână și-i spuse:

— Am făcut o treabă bună, tu și cu mine, Kraetovir. Dar mi-ar plăcea tare mult ca tu să fii mai precis. Și să-mi arăți unde se află acest gunoi de Magister.

Căci de luni îndelungate, ea era convinsă că șeful Sangravilor se afla destul de aproape de ea. Nu neapărat în cercul ei intim, dar de netăgăduit în cel al palatului, era la curent cu prea multe lucruri, cu prea multe detalii pentru a fi un om-ființă-chestie care trăiește în exterior.

Deocamdată, Tara nu putea face mare lucru în plus. Avea nevoie de cineva sau de ceva demonic pentru a-și continua experiențele. Și cum Maestrul Chem era închis, ea nu-i putea cere să-i încredințeze Cartea Interzisă, nici Moineau nu putea s-o recupereze, căci Maestrul Chem schimbase codurile¹.

Apropo de coduri, își aminti deodată de scrisoarea pe care i-o dăduse Xandiar cu ocazia zilei sale de naștere. Un cuvânt adresat Schimbătoarei și entitatea magică i-o scoase din insondabilele ei buzunare.

Tara, curioasă, deschise plicul plin ochi cu documente.

Albe.

Nu se afla nimic scris pe teancul acela gros de foi. Doar numele lui Jar. Ea zâmbi și salută mental inteligența lui Xandiar. Acuzarea unui membru al Familiei Imperiale de tentativă de crimă asupra Moștenitoarea nu era un foarte bun plan de

¹ Cartea Interzisă, care a reușit performanța de a-i omorî și pe Tara, și pe Cal, ceea ce i-a salvat viața acestuia din urmă. Da, nu e neapărat logic, dar așa au stat lucrurile... (N.a.)

carieră. Înmânarea unui plic Moștenitoarei, insinuarea că dovezile se află înăuntru pentru a-și forța prada să se dea în vileag, iată ceea ce era infinit mai viclean. Îi prinsese pe Jar în capcană. Nu trebuia să aibă atâtea dovezi, era suficientă aceasta.

Hm, toată lumea devenea foarte subtilă în acest palat.

Îi porunci camerei să stingă luminile și se strecură în pat cu plăcere. Galant îi ceru să-l miniaturizeze și se ghemui lângă ea, ca de fiecare dată când avea nevoie de mângâiere, ceea ce i se întâmpla un pic cam prea des în ultima vreme, și adormi cu un gând care era oricum numai liniștitor nu.

Mâine pleca pentru a se duce pe planeta dragonilor.

Atunci când se prăbușea în somn, uită ceva. Un lucru important.

Uită să-și scoată inelul.

Regatul Dragonilor

sau când te duci în vizită undeva, e mai bine să citești rândurile scrise cu litere mici din partea de jos a prospectului; mai ales pe acelea care spun că: „Lăsați orice speranță, voi, cei ce intrați aici”¹...

Împărăteasa avea o figură gravă când o primi pe Tara, chiar înaintea plecării. Mină care contrasta cu eleganta ei ținută galben-lămâie asortată cu culoarea pletelor. Sau, dimpotrivă, care se potrivea de minune cu dispoziția ei.

Acidă.

— L-am văzut adineauri pe Jar, oftă ea, avem o mare problemă.

Tara zâmbi vag și fu cât pe-acți să-i răspundă lui Lisbeth că ea avea o mare problemă, dar rămase mută, curioasă să știe cum avea să se descurce scumpa ei mătușă.

¹ *Divina Comedie*, de Dante Alighieri, pentru cei care n-au citit-o, foarte instructivul poem despre infern, purgatoriu și paradis, scris în anul 1400, care își dă silința să-i descurajeze pe ticăloși pentru păcatele lor, având în vedere ce-i așteaptă după moarte... (N.a.)

— Cât timp se va afla aici, va reprezenta o amenințare pentru tine, zise Lisbeth.

— Într-adevăr.

— Ceea ce noi nu putem accepta.

— Într-adevăr.

Tara încerca să-și păstreze fața la fel de impasibilă ca T'ealc, războinicul Jaffa¹, a cărui replică favorită era aceasta. Dar acești „Într-adevăr” ai ei o enervară pe mătușă-sa.

— Tara! protestă ea, ai putea fi puțin mai cooperantă, dacă nu te superi? Ai vreo idee cu privire la ceea ce am putea face?

Da, Tara se gândise la asta. Soluția sa era atât de elegantă și de potrivită, încât se întreba de ce nu se gândise la asta mai demult.

— Am poate o idee, zise ea. Dar ar trebui s-o aplici imediat și să-l despați pe Jar de Mara.

Privirea Împărătesei deveni mai atentă.

— Nu-l pot arunca în închisoare și nu se pune problema să-l execut.

Tara chicoti.

— Oh, nu, ceea ce am eu în cap e cu mult mai rău!

— Ce vrei să fac cu Jar?

— Să i-l încredințezi Isabellei, bunică-mea, pe Pământ!

* * *

Împărăteasa rămase cu gura căscată.

— Cu... cum? bâlbâi ea în cele din urmă.

¹ *Stargate*. Zece ani de misiuni pentru salvarea Pământului de îngrozitorii Goa'uld. Să admitem că eu am un cult pentru O'Neil și T'ealc. (N.a.)

Tara nu putea să-i spună: „Ce anume n-ai înțeles din „Să i-l încredințezi Isabellei, bunică-mea, pe Pământ” și își aranjă în buzunar ironia, cu batista pusă deasupra.

— Pe Pământ, puterile lui Jar vor fi micșorate, îi explică ea cu răbdare. Iar scumpa mea bunică e în stare să-l pună la punct chiar și pe Magister dacă i l-ai da între labe. Nu cred că Jar e în măsură să-i reziste. Și apoi, la urma urmei, ea m-a crescut. Mă gândesc că o s-o distreze foarte tare să se ocupe de fratele meu.

Nu, în realitate, ei aveau să deteste lucrul acesta amândoi.

Perfect.

De data aceasta, Împărăteasa era destabilizată. Pe de o parte, ea prefera să-și păstreze moștenitorii sub supravegherea ei, pe de alta, era evident că Tara + Jar în același loc = moartea unuia dintre ei sau o mare explozie la palat, ba chiar a totului în același timp. Se gândi intens. Apoi schiță un mic zâmbet. Ohhhooo, să vadă ce mutră o să facă Isabella când o s-o anunțe despre hotărârea ei. Da, asta merita osteneala. Era o idee bună. Mai mult chiar, era o idee excelentă.

Îi zâmbi cum nu se poate mai frumos Tarei, care îi înapoie zâmbetul, și, timp de o clipă, ele semănară incredibil. Și amândouă aveau aceeași expresie mulțumită a unui rechin aflat într-un colț de acvariu împreună cu un pește roșu.

— Vrei s-o anunți tu, întrebă Împărăteasa, sau îmi lași mie această grijă?

— Eu trebuie să plec în câteva minute, i-o întoarse Tara, care n-avea de gând să înfrunte mânia lui Jar și încă și mai puțin pe cea a bunicii sale. Așa că îți las ție plăcerea asta.

— Bine, bine, făcu Împărăteasa frecându-și mâinile. De data asta, pot să mă distrez, așa că o să profit. Dar, mai înainte, aș

vrea s-o iei pe invizibila S'sset cu tine. E o șopârlă, va fi mai puțin ușor reperabilă printre dragoni, și mi-ar plăcea ca ea să se vânture acasă pe la dragii noștri aliați, ca să afle ceva mai multe despre lumea lor. Ea e aici deocamdată, așteaptă acordul tău.

Tara încuviință. S'sset, cameleon înregistrator inteligent, îi salvase deja viața atunci când fusese capturată de Magister.

— E-n ordine, S'sset, poți să apari, dacă nu te superi, îi propuse ea, poți veni cu mine.

De îndată se materializă în fața ei o enormă reptilă cu solzi negri striati cu verde, gura împodobită cu colți veninoși. Și privirea ușor anxioasă, S'sset nu uitase de ultimele lor întâlniri, când Tara o amenințase că o transformă într-o poșetă de lux dacă o mai spiona fără permisiune.

— Sssstăpână, șuieră ea, sssssunt la poruncile voasssstre.

— Nu te face nevăzută, preciză Împărăteasa, dragonii te-ar repera imediat. Dar ei habar n-au de particularitățile rasei tale. Rămâi pe umărul Tarei, apoi fofilează-te discret de îndată ce veți fi în Dranvouglishpenchir. Fii atentă, există riscul să se afle dispozitive de ascultare în camera Tarei, va trebui să-ți faci rapoartele într-un loc unde nimeni să nu te poată auzi.

— Bine, sssstăpână, răspunse cameleonul.

Tara îl luă și-l puse pe umăr, strâmbându-se puțin. Animalul era greu. Pegasul ei suflă, agasat și gelos, dar Tara îl mângâie, trimițându-i gânduri încurajatoare. Se cocoță pe celălalt umăr al ei și Tara se pomeni împovărată cu cele zece kilograme suplimentare ale șopârlei și pegasului. Treaba pica bine, nu avusese vreme să-și facă exercițiile de gimnastică.

Împărăteasa se ridică și o strânse în brațe pentru a-i spune la revedere, riscând să dea jos de la locurile lor cele două animale.

— Ai mare grijă, fata mea, fii prevăzătoare și întoarce-te curând.

Tăra îi zămbi, apreciind neliniștea sinceră din vocea ei. Apoi Împărăteasa își reluă masca și-i porunci ordinatorului să-i deschidă un canal de comunicare. Tăra o lăsă dinaintea panoului ei de cristal, pe punctul de a activa indicativul Pământului. Fata închise ușa, dar rămase în spatele ei fără să miște, cu urechea lipită de ea. Grr'ul, pe care o lăsase afară în timpul audienței cu Împărăteasa, și cele două gărzi o priviră cu uimire.

Deodată, se auzi un zgomot puternic, ca o explozie, urmat de un torent de urlete indignate. Gărzile și femeia-trol tresăriră.

Ah, pe cât se pare, bunică-sa chiar era acasă. Și dacă n-avea timp să-i vorbească nepoatei sale, îl avea pe acela de a-i vorbi Împărătesei din Omois. Distrată, Tăra se întrebă ce o făcuse să explodeze în acea furie a ei. Apoi începu să râdă și se îndreptă spre Porțile de transfer, unde o așteptau Cal, Robin, Moineau, Fabrice, Fafnir, Xandiar cu războinicii săi și diferiți membri din escorta sa.

Dragonii nu autorizaseră decât o singură ambasadă pe planeta lor, care reprezenta întreaga AltăLume. La ora actuală, ambasada din Dranvouglistencher era condusă de ambasadorul Kraoto'r, un Edrakin, această curioasă rasă bipedă cu blană, care locuia pe enorma insulă Patrok, din AltăLume.

Pentru a le ușura munca de reprezentare a Omois-ului pe lângă dragoni, Lisbeth adăugase propriu-i ambasador la escorta Moștenitoarei sale, un verișor al Doamnei Kali, care, ca și ea, avea șase brațe și se numea Kalison.

Kalison părea complet panicat la gândul că urma să se ducă la dragoni și înghițea nervos în sec la orice pas.

Tara spera că n-o să leșine la sosirea lor în Dranvouglishpenchir.

Robin, cu care ea luase micul dejun, îi zâmbi, dar ceilalți, care încă n-o văzuseră, o îmbrățișară...

Wyverna, Excelența Sa Setos, se uită la S'sset cu interes, apoi se ridică pe labele dinapoi, cu solzii ei de aur strălucind în soarele care intra în valuri pe ferestrele sălii de îmbarcare.

— Toată lumea e gata? întrebă ea cu o voce șuierătoare. Luați atunci aceste măști, o să aveți nevoie de ele pentru început, ca să vă obișnuiți cu atmosfera noastră.

Cal se strâmbă când simți mirosul aerului din mască. Tara făcu la fel. Asta o făcea să se gândească la niște ouă stricate. Numele materiei care producea acest miros îi reveni în minte. Sulf. Mirosea și a fosfor, și a o altă substanță pe care nu reușea s-o identifice. Setos își pregătise bine dosarul, fiindcă se aflau măști și pentru toți Familiarii.

— Puneți și aceste lentile pe ochi încă de-acum, le recomandă Setos întinzându-le niște obiecte translucide. De îndată ce vor fi puse, nu le veți mai simți. Ele o să vă protejeze de atmosfera noastră aspră timp de mai bine de un an din AltăLume și o să vă permită să vedeți bine.

În realitate, era mai degrabă contrariul. Lentilele, care, spre deosebire de cele pe care Tara le văzuse pe Pământ, acopereau totalitatea globului ocular, le transformau viziunea. Acum, vedeau tulbure. Galant, Sheeba, Blondin, Sourv și Barune nu le apreciară nici ei. S'sset nu avea nevoie de ele, pe cât se pare.

Rezistând dorinței de a se freca la ochi, Tara înaintă spre platforma de transfer. Setos strigă: „Dranvouglishpenchir, palatul din Kylauvilchivandric, capitala planetei dragone”.

Și ei dispărură.

O clipă de dezorientare, o senzație de gol mai accentuată ca de obicei și se pomeniră... în altă parte.

Și nu mai vedeau în supa groasă de mazăre care ascundea Poarta de transfer.

— Acum, puteți să vă scoateți măștile, le zise Setos.

Se supuseră și toți se strâmbară ca un singur om. Mirosul era de nesuportat, dar puteau respira fără probleme.

Alți membri ai echipei lor urmau să treacă prin Porțile de transfer și ei trebuiră să înainteze, deși nu vedeau nimic. Era o bună protecție. Poate că erau sute de gărzi care își îndreptau armele spre ei, sau nu era nimeni în încăpere, dar ei n-aveau nicio idee.

Tara se pregătea să protesteze, când deodată, ca o pârghie care se lasă în jos, lentilele acționară și scena se luminează devenind limpede precum cristalul. Tresăriră.

Erau o mulțime de viețuitoare în imensa sală de transfer. Zeci de dragoni care îi priveau grav.

Și cel puțin o sută de wyverne aurii, înarmate până-n dinți.

Pe care îi aveau foarte lungi, de altfel. Deodată, vederea acestor boturi și a deplasării lor sinuoase și agile făcu să țâșnească în mintea Tarei o imagine fulgurantă, pe care n-o provocase Setos.

Acea a gâturilor smulse, ale unor troli verzi îngroziți. Cu o strălucire aurie și cu niște curioase amprente de gheare, grele, lăsate în humusul pădurii. Da, aceste maxilare ar fi putut cauza asemenea distrugerii. Dar de ce naiba aceste wyverne i-ar fi atacat pe trolii din AltăLume pentru a o proteja pe Tara?

Hm. Pentru a o proteja sau pentru a o asasina, la urma urmei, nu știa nimic în privința asta.

Poate că se înșela, dar decise să rămână în gardă.

Xandiar, cu chipul încremenit, conștient că era în totală inferioritate numerică, le porunci gărzilor sale să nu miște. Asta pica bine, ele nu așteptau decât să se supună.

Ridicând ochii spre enormele reptile, Tara simți cum îi tremură genunchii și și-i controlă cu strășnicie. Prima dată când îl văzuse pe Maestrul Chem sub adevărata sa formă de dragon albastru, fusese cât pe-acți să-și piardă cunoștința. Văzând atâția în jurul ei, scânteind din toți solzii, cu bijuteriile încrustate în pielea lor groasă, ceea ce simțea era un amestec de frică și de reverență.

Erau măreți acești dragoni de toate culorile curcubeului. Impresionați. Își aplicau privirile lor reptiliene asupra micii sale trupe, pe care o dominau din toată înălțimea lor. Numai Grr'ul, care aproape că ajungea la înălțimea celui mai scund dintre ei, nu părea zdrobită de masa lor.

Fafnir, dimpotrivă, care era cea mai scundă, se îndreptă, cu ochii ei verzi strălucind de provocare, cu ambele mâini puse pe mânerul securilor sale de război.

Sala de transfer trebuie că era chiar de vreo douăzeci de ori mai mare decât cea din Tingapour și ajungea atât de sus, încât nu i se vedea tavanul. Chiar tapiseriile de transfer erau imense.

Setos înaintă și se înclină în fața unui dragon al cărui solzi cenușii erau subliniați cu motive argintii pe creastă și pe aripi.

— Maestre Andreavirouchivu, zise ea în limbajul dragonian, permiteți-mi să v-o prezint pe Moștenitoarea Omois-ului, Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan.

Fata făcu o frumoasă plecăciune în fața dragonului, care se înclină politicos.

Schimbară între ei salutarile de rigoare, și Tara se gândi că dacă avea să continue să vorbească dragoniana, o să-și sfășie gâtul cu toate aceste sunete șuierătoare și agresive.

Maestrul Andreavirouchivu era echivalentul unui Prim-ministru sau al unui mare vizir. Purta titlul de Premier de Solz, ceea ce însemna că familia sa primise această însărcinare de mii de ani și clanul căruia îi aparținea participa la guvernare de tot atâta timp.

Dragon cenușiu, rece, impunător, el nu părea foarte mulțumit că alte ființe umane puneau piciorul pe scumpa sa planetă.

Iar asta nu avea să se schimbe curând, dat fiind numărul de delegații așteptate pentru încoronare. Totuși, el era cel care o primise pe Selenă și o ascunsese printre membrii casei sale. Tara era nerăbdătoare s-o strângă în brațe.

În preajma lui, se aținea Chenivourichivu, un dragon brun conturat cu aur, care era Premier de Gheară, echivalentul Generalului comandant-șef al armatelor. El rămânea impasibil, mulțumindu-se să-i privească pașnic pe oameni, thugi, femeia-trol și semielf, încremenit într-un fel de poziție de drepti dragoniană.

Choumourichiva, o dragoană albastră cu motive argintii, ca Maestrul Chem, era Premieră de Aripă, comandantă a diviziilor aeropurtate. Aripile ei constelate cu argintiu erau puternice și musculoase, cu mult mai mult decât cele ale altor dragoni, ceea ce îi dădea o alură mai îndesată și bondoacă. Tara îi reboțeză imediat Badora, Cheni și Chou. Acestor dragoni chiar le plăceau numele complicate!

Toți demnitarii purtau un fel de cape scurte îndoite pe un singur umăr, pe care se detașau însemnele funcțiilor lor. Și unii dragoni purtau chiar robe, ceea ce Tara găsea destul de bizar.

Mulțumită capelor, putură constata că tot comitetul de primire era puternic reprezentat de facțiunile combatante, ceea ce era probabil o reflectare a compoziției guvernului lor. Dragonii știau că ei nu o sfârșiseră cu demonii și acționau în consecință. Salvaseră universul de invazia masivă a demonilor, și socoteau să facă la fel dacă demonii reîncepeau.

— Am pregătit o primă audiență privată la care o să vă conduc, le spuse Maestrul Andrea, frecându-și botul, de parcă era perplex. Apoi wyvernele noastre o să vă arate cvartalele voastre. Suntem onorați de prezența voastră, Alteța Voastră Imperială, și ne pare rău că mătușa voastră, Împărăteasa Omois-ului, nu s-a putut elibera de treburi pentru această ocazie excepțională.

Ah, era șifonat. Omois-ul n-o trimisese pe cea mai importantă reprezentantă a împărăției, ci pe a doua, ba chiar pe a treia, după Imperator. Păi, cu atât mai rău pentru el. Asta era, trebuia să se mulțumească și cu Moștenitoarea.

Tara făcu o plecăciune, ceea ce declanșă o serie de reverențe de o parte și de alta și o scuti să răspundă la întrebarea implicită. Nu avea de ce să se scuze și să discute probleme de stat cu acest Andrea care nu părea deosebit de prietenos.

— Vă urmărm, Premier de Solz. Cum se simte prietena noastră comună?

Dragonul o privi cu un ochi rotund.

— Vă referiți la mama voastră? întrebă el călcând în străchini.

OK, la timp pentru legendara subtilitate a dragonilor, ei erau la fel de capabili de gafe ca oricare alții.

— Ce? întrebă Cal, căruia îi plăcea să fie la curent, maică-ta e aici?

— Da, oftă Tara, am trimis-o în Dranvouglinspencher ca s-o protejez pentru o vreme de Magister. Era secret...

Îi aruncă o privire întunecată dragonului care nu-și dădea deloc seama.

— Aaah, de asta nici n-a venit la aniversarea ta, mă gândeam eu...

— E acasă la mine, afirmă Andrea, desăvârșind gafa. Am un apartament în palat, am preferat ca ea să se instaleze aici mai degrabă decât în cealaltă proprietate a mea, în afara orașului, căci anti-Transmitus-ul palatului e inviolabil, ceea ce nu e obligatoriu cazul cu o simplă locuință. Nimeni n-o va putea răpi.

Bun, acum toată lumea știa unde se afla maică-sa. Genial. Tara își stăpâni o mică strâmbătură.

— O puteți vedea după terminarea întrevederii, preciză binevoitor Andrea.

— Mersi, Premier de Solz, îi răspunse Tara printre dinții strânși.

Dragonul deschise calea și ei îl urmară docili, thugii înconjurând-o pe Tara, pândind cel mai mic pericol. Știindu-se protejată, aceasta își slăbi puțin vigilența, pentru a observa locul unde se afla.

Palatul în care abia intraseră era imens. Logic, având în vedere că și dragonii înșiși erau așa. Bolțile se pierdeau în obscuritate, în ciuda lustrelor de cris...

Tara strânse din ochi, apoi și-i holbă, uluită.

Drace, nu erau din cristal.

Lustrele erau din diamant. Tara înghiți în sec. Miile de aplice erau tot așa.

Pentru a fi cât se poate mai bine în armonie cu lustrele, palatul era... aurit. În întregime aurit, era nevoie de ochelari ca să eviți o boală de ochi.

Și în Omois, tot așa, erau mult aur și pietre scumpe. Dar în comparație cu acest loc, palatul din Omois aducea cu o căsuță de grădinar.

Lor, dragonilor, chiar le plăcea aurul! Și toți pereții erau încrustați cu giuvaiere mai mari decât capul Tarei. Totul scânteia și vibra, de parcă pietrele... cântau. Un cântec grav și puternic pentru diamante, amintire a teribilei presiuni subterane care le crease. Un cântec ascuțit pentru rubine, mai blând pentru safirele albastre sau galbene, și aproape tandru pentru fragilele smaralde. Deodată, fără veste, toți pereții deveniră din argint lustruit, apoi din platină, înainte de a reveni la aur.

Fafnir bodogăni. Găsea că asta e oribil de ostentativ. Și ce era cu această manie de a afișa „sunt bogat, bogat, bogat”? Era ceva arogant.

De acord, piticii făceau la fel. Dar nu în aceeași măsură.

Cal însă saliva. Mâinile i se crispau, evaluând averile care dansau pe pereți și deasupra capului său.

— Cal? îi aruncă Tara.

— Mmmm, răspunse Hoțul, cu ochii strălucitori.

— Uită imediat. N-am chef să mă trezesc cu tine transformat în Șiș Chebap.

— Pfff! Aș putea fura palatul cu totul fără ca aceste mari reptile să-și dea seama. Și ce-i aia un Șiș Chebap?

— O chestie bine prăjită. Așa că să evităm orice inițiativă nefericită, dacă nu te superi. N-am chef să-i spun Regelui Bear și Reginei Titania de ce am dat naștere unui incident diplomatic.

Acestea fiind zise, Tara îl înțelegea puțin. Era impresionant. Ea se împiedică. Nu dăduse atenție, dar solul era acoperit cu nisip alb și des, și nu cu piatră, ceea ce nu era practic-practic. Schimbătoarea transformase pe loc tocurile Tarei în niște încălțări plate, ceea ce o făcea mai scundă cu vreo câțiva centimetri. Dar cel puțin putea merge fără să-și stâlcească mutra.

În același timp, prefăcu și somptuoasa robă de ceremonie, toată din dantelă de aur, într-o lungă robă albă, și nu roșie de data aceasta, și Tara se gândi că totuși asta era cu adevărat practic.

Se aflau sute de opere de artă pe pereți. Unele înfățișând picturi ale dragonilor, altele de proveniență directă din muzele de pe Pământ sau de pe alte planete.

Hm, acolo nu era Sfântul Gheorghe omorând balaurul, ci o mulțime de dragoni omorând vaci, oi și uneori chiar oameni... Înghiți în sec. Dacă era o formă deturnată de avertisment, era totuși reușită. Se aflau chiar și statui și portrete de mari regi și regine dragoni, care se uitau la ei din înălțimea stelelor lor.

Arta modernă era și ea prezentă. Panourile de cristal proiectau scene din Dranvousglispenchir cam de pretutindeni, dar și de pe alte planete. Printre care Pământul, care își rostogolea pașnic masa albastră în negrul spațiului. Tara fu cât pe-acți să se oprească, nostalgică, atunci când îl zări.

Apoi se întrebă cum obținuseră dragonii această fotografie. Folosindu-se de vehiculele lor spațiale? Sau furând imaginile luate de sateliții tereștri?

Aleile lor erau imense, pe măsura dragonilor. Peste tot wyvene-enele goneau, ducând mesaje și instrucțiuni. Dar nisipul nu zbură, probabil menținut la sol de un slab câmp de forță. Câmpul de forță trebuia să protejeze și prețioasele covoare cu motive și culori strălucitoare de tăietoarele lor gheare. Aerul era cald și uscat, dar la o temperatură mai degrabă plăcută. Cu atât mai bine, Tara se temuse că va trece de la climatul glacial, din Krasalvia, la cel fierbinte, din Dranvouglispénchir. Suficient ca să te alegi cu o gripă zdravănă.

Tara văzu de asemenea, pentru prima dată în viața ei, bebeluși de dragon. De aproximativ un metru, cu ochii lor mari, uimiți să-i descopere pe oameni, cu micile lor codițe și cu solzii micuți, ei erau drăgălași.

Apoi, Tara văzu o mamă întinzându-i un sfert de vacă bebelușului ei și acesta smulgând din halcă bucăți mari din care picura sânge, și își revizui aprecierea. Drăgălași, desigur, dar de departe.

Glurps.

Dragonul cenușiu deschidea calea, și, un pic monomaniac, reveni asupra declarației sale.

— Împărăteasa este desigur foarte ocupată, zise el pe un ton disprețuitor, așa încât nu ne poate onora cu prezența ei.

Tara se decise să fie diplomată.

— Credeți-mă, răspunse ea hotărât, că Împărătesei îi pare tare rău că nu poate asista la această ocazie excepțională, care ne permite pe deasupra întărirea legăturilor dintre planeta voastră și a noastră. O să fac tot posibilul să-i țin locul cât pot eu mai bine.

Premier de Solz avu o privire ciudată.

— Asta nu va fi degeaba, Alteța Voastră Imperială, credeți-mă, avem cu toții nevoie de această alianță împotriva demonilor. Popoarele noastre au tendința să uite că încă ne pot invada și distruge. Nimic nu e încheiat.

Și rostind aceste cuvinte sibiline, împinse o ușă care dădea într-o sală vastă, însoțită de razele aurii ale stelei ce încălzea planeta dragonilor.

Tarei îi trebuiă câteva secunde ca s-o recunoască, pentru că în loc de purpuriul ei obișnuit, solzii ei erau cu totul albi, inclusiv obișnuitele-i motive negre de pe aripi.

Charm era așezată în mijlocul încăperii, pe un enorm jilț din aur, constelat cu giuvaiere.

Și de-abia după câteva secunde, Tara observă la ea al doilea lucru care bătea la ochi.

Părea foarte încurcată.

Și purta o coroană de aur pe cap.

* * *

Cu un gest, dragoana albă, logodnica Maestrului Chem și prietena Tarei, îi îndepărtă pe dragonii care o înconjurau. Mulțimea lăsa locul gol și porțile grele se închiseră în urma micii escorte a Tarei și a lui Setos.

— Te salut, Charm, o salută Cal, care dăduse dovadă de multă înțelepciune de la sosirea sa aici și începea să-și simtă umorul dornic să se manifeste. Ce e chestia asta de pe capul tău, o nouă pălărie?

Kalison, thugul ambasador al Omois-ului, lăsa să-i scape un horcăit, înspăimântat de atâta familiaritate.

Dragoana încreți din nări, semn că era într-adevăr supărată.

— Văd că spiritul tău de observație e mereu la fel de... percutant, remarcă ea pe un ton melodios. După părerea ta, ce crezi că este?

— Păi, seamănă al naibii cu o coroană. Și îmi place mult diamantul cel foarte mare din mijloc, pe care-l găsesc de înaltă clasă. De asta ești cu totul în alb? Ca să fii asortată? Uau, foarte tare!

Dragoana schiță un zâmbet slab, dezvelindu-și o mulțime de dinți.

— Crede-mă, tinere Hoț, ți-aș da-o cu plăcere. Și încă nu știu cum se face că se află pe capul meu.

Fotolii mult prea mari se legănau spre ei. Cele ale dragonilor care scuipau flăcări nu erau din lemn, ci erau imense jilțuri din piatră care se deplasau greoi scrâșnind, și se lăsau în jos pentru ca ei să se poată cățăra, ceea ce nu era practic-practic. Tara nu știa din ce era țesătura care le acoperea, de o frumoasă culoare castaniu-aurie, dar era... zgrunțuroasă. Desigur, mult mai potrivită pentru solzii dragonilor decât pentru epidermele oamenilor. Palatul era, după imaginea acestei săli, mineral, brutal. Și totuși, dragonilor le plăceau la nebunie operele de artă, de la cele mai fragile la cele mai imense. Era o ciudată dicotomie în caracterul lor.

După ce se instalează cu greu, tânăra o apostrofă pe dragoană.

— Ei asta-i bună, acum ai devenit regina dragonilor! Ca tatăl tău? Ai făcut-o pentru a-l proteja pe Maestrul Chem și a descoperi cine a încercat să-l prindă în capcană? Nu e puțin cam mult, ca mijloc?

— Nu, nu, nicidecum, protestă Charm, încă nu sunt Regină, doar pretendentă aleasă, noi numim asta Grav’Majestate. Voi fi încoronată peste patru zile. Asta-i pricina pentru care solzii mei sunt albi. Nu-mi voi regăsi culoarea decât în ziua încoronării. Și, crede-mă, n-am absolut niciun amestec în treaba asta! Totul e complet aiurea. Având în vedere amenințarea demonilor, nu de o dragoană ca mine au nevoie dragonii! Eu nu sunt o luptătoare, nici măcar n-am participat la Războiul Faliilor. După ce taică-meu a pierdut-o pe mama și mi-a interzis să mă bat, am rămas în liniile din spate. Pe zeii dragonilor, Tara, nici măcar n-am văzut vreodată un demon adevărat! Doar pe casete video și în reproduceri, tu știi mai multe decât mine despre ei, tu, care ai fost deja într-una dintre lumile lor. Și ce e mai rău în această stupidă alegere este că acum nu-l mai pot apăra pe Chem!

Tara era surprinsă.

— Pardon? N-o să-l ajuți?

Charm se crispă, înspăimântată de tot și cu mușchii încordați.

— Nu pot, Tara! Am etichete legate! Nu pricep cum se face că am fost aleasă Regina Dragonilor, când eu nici nu m-am prezentat! În vremuri foarte vechi, eram în triburi și aveam regi și regine. Apoi, rasa noastră s-a răspândit în univers și ne-am schimbat sistemul, nu mai era un rege sau o regină cel care ne conducea, ci un Nervi ale cărui puteri erau mai puțin întinse, mai ales asupra armatelor noastre. Noi îi dădeam ascultare Keot-ului, care reprezenta triburile noastre. Încă și azi e cazul, chiar dacă, din pricina războiului împotriva demonilor, numărul triburilor a scăzut foarte mult. Există acum douăsprezece

triburi și doisprezece membri care le reprezintă în Keot. Ei sunt cei care o aleg pe căpetenia noastră, pe Nervi, în funcție de împrejurări. Un Nervi războinic pentru înfruntarea demonilor. Un Nervi comerciant pentru lucrul în timp de pace cu celelalte popoare. Un Nervi diplomat pentru gerarea legăturilor drago- nilor cu restul universului. Apoi am devenit conștienți de fap- tul că nu era destul ca un Nervi să fie drept, căci puterile lui nu erau suficiente, el trebuia să galvanizeze poporul nostru care pierdea teren în fața demonilor. Am dezgropat deci vechile noastre cutume și am ales un Rege. Tatăl meu a fost acest rege timp de mii de ani pentru a conduce războiul împotriva demo- nilor. Dar niciodată, niciodată, fiica sau fiul regelui ori reginei nu a fost ales după el sau după ea în vechiul timp! Tara, noi nu suntem o monarhie ereditară. Iar eu sunt mult prea tânără! Noul rege ar fi trebuit să fie ales dintre venerabilii noștri!

Tara o privi, gânditoare. Charm se găsea puțin cam în ace- eași poziție ca a ei. Fiind nevoită să-și asume o însărcinare pe care nu o voia. Ea o înțelegea, oh, atât de bine!

— Și asta te împiedică să-l protejezi pe Maestrul Chem, așa-i? întrebă ea pe un ton blând. Ar fi considerată o favoare de stat făcută unui particular?

Dragoana se prăbuși.

— Da. Ca Regină, nu pot fi părtinitoare și să mă implic în- tr-o anchetă. Sunt foarte neliniștită. Mă gândesc că cineva a încercat să se folosească de legile noastre pentru a-mi con- damna dragostea. Nu știu ce va face apoi împotriva lui Chem.

— Fără a vrea să minimalizez importanța ta, Charm, reluă Tara al cărei creier carbura cu o sută la oră, nu e puțin cam prea mult din partea unui dușman, de a face să fii aleasă Regină doar

pentru ca tovarăşul tău să fie condamnat? Există şi alte metode, nu? Poate mai puţin elegante, dar şi mai puţin complicate?

— Asta e Dvirilgondrek-ul. Trebuie să-ţi prinzi adversarul în capcană şi să-i imobilizezi coada. În felul ăsta e cu totul la dispoziţia agresorului său. E un vechi ritual de răzbunare. Iar tu vorbeşti de eleganţă, dar tocmai asta e. Răzbunarea grosolană nu-ţi aduce niciun Tekalivourich.

Tekalivourich. Onoarea, gloria, respectul, toate astea la un loc într-un singur şi periculos cuvânt.

— Dar dacă autorul complotului elaborează o capcană elegantă şi judicioasă, continuă Tăra în locul lui Charm, când el se dezvăluie în toată splendoarea sa, atunci, da, asta îi aduce în mod considerabil, aşa-i?

Charm aprobă din bot, cu nările strânse, ca şi cum adulmeca un miros neplăcut.

— Eu n-am Cheovoulgranvir cu celelalte triburi. Nu înţeleg de ce sunt totuşi jucăria unui Dvirilgondrek.

Cheovoulgranvir. Un concept complicat care însemna că ea nu avea un conflict declarat cu celelalte triburi, dar că putea exista unul subiacent, pe care ea nu-l cunoştea.

— Poate că nu eşti tu la mijloc. Poate că Dvirilgondrek-ul e îndreptat împotriva lui Chem şi imobilizarea ta, faptul de a te face inofensivă e o lovitură de maestru, de netăgăduit. Deci dacă tu nu poţi să-l aperi, va trebui ca el să se descurce singur, nu-i aşa? Are capacităţile necesare?

— Istoria noastră e plină de comploturi şi de trădări. Am căpătat deci obiceiul de a angaja „Anchetatori”. Cei mai buni sunt adesea de neabordat, atât sunt de solicitaţi şi de bine plătiţi...

Fafnir bombăni ceva inaudibil din care Tarei i se păru că aude „...utuți dragoni... aur... pfff”.

— Asta nu e o problemă, Chem trebuie să aibă mijloacele de a-i angaja, pentru a descoperi cine a încercat să-l ucidă, nu?

— Chem nu are nicio comoară mare, oftă Charm, el nu face parte din clasa superioară, cea care mânuiește comorile poporului nostru de milenii, e încă tânăr pentru un dragon. Și dacă părinții săi i-au lăsat moștenire ceva aur, ei au murit prea tineri, înainte de a avea timpul necesar să-l strângă. Or, ar trebui cel puțin o sută de mii de credite-mute de aur!

— Dar familia ta e bogată, protestă Tara, tatăl tău era regele dragonilor, nu?

Dragoana pufni pe nări, dezolată, apoi arată coroana de pe fruntea ei.

— Din cauza acestei stupide alegeri, nu mă pot implica, v-am mai spus! Mi-e interzis să-i împrumut bani, tocmai asta e toată problema!

— Dar pot să-i împrumut eu bani, propuse Tara, amintindu-și deodată că era Moștenitoarea împărăției Omois (ceea ce ea avea puțin tendința să uite), nu știu foarte bine cât va costa asta, dar m-ar mira ca Omois-ul să nu-și poată asuma sarcina. Maestrul Chem a salvat în mai multe rânduri împărăția pentru ca noi să-i fim recunoscători.

— Nici voi nu puteți, oftă din toți răunchii Charm. Tu ești o reprezentantă oficială a Omois-ului. Nu ești o simplă cetățeană. Legile noastre îți interzic, căci, implicându-te, implici totodată imperiul pe care-l reprezinți.

— N-am ce zice, voi, dragonii, sunteți tare complicați, bombăni Cal. Bine, să vedem problema sub un alt unghi. Eu, unul,

sunt un simplu cetăţean, deci mă pot „implica” așa cum zici tu, deoarece nu reprezint pe nimeni. Dar familia mea n-are destui bani. Dar dacă Tăra îmi împrumută bani mie, iar eu îi împrumut lui Chem pentru a-și plăti „Anchetatorul”, asta ar trebui să meargă, nu?

Charm dădu din cap, continuând să fie la fel de abătută, în vreme ce Tăra găsea că ideea lui Cal e mai degrabă ingenioasă.

— Nu, nici asta n-o să țină. Proveniența fondurilor va trebui să fie bine justificată Anchetatorului, altfel el va refuza afacerea. Ei sunt foarte chițibușari și absolut incoruptibili, ăsta-i gajul credibilității lor.

— C... atunci, nu există nicio soluție, așa-i?

— Ah, făcu încet Robin gândindu-se cu ardoare, cunosc eu pe cineva care e totuși un cetăţean extraordinar dar nu e reprezentantul nimănui din câte știu eu până acum. Și mai e și faptul că îmi este dator. Și că e foarte, dar foarte bogat. Care e numele celui mai bun dintre Anchetatori?

— Maestrul Tordulekotepaclairchivu.

Robin dădu din cap și se scotoci prin buzunare. Apoi scoase un capăt de hârtie pe care Tăra îl recunoscuse. Activă canalul interplanetar al globului său de cristal și enunță numărul. După câteva secunde de așteptare, deasupra globului apăru imaginea unui triton care plutea într-o bulă de apă. Păru încântat când văzu cine îl apela.

— Robin, băiete, ce plăcere să te revăd! Cum o mai duci?

— Foarte bine, dragă MontagneCristaux, foarte bine. Am un mic serviciu să-ți cer. Unul dintre prietenii mei se află în pericol. Noi trebuie să descoperim cine a încercat să-l asasineze și de ce.

Tritonul zâmbi vesel.

— Nu e deloc cazul să-ți lași dușmanii în umbra cavelor submarine, să-i facem să iasă din bârlogul lor e cea mai bună dintre soluții pentru a-i distruge. Cu ce te pot ajuta?

— Anchetatorul de care are nevoie prietenul nostru e destul de... scump. El cere aproape greutatea sa în aur doar pentru a începe să se intereseze de un dosar. Și cum e vorba de un dragon...

— Înțeleg. Un dragon. Pot deduce de-aici că ți-ai însoțit faimoasa iubită în Dranvousglispénchir și că „prietenul” tău e un anumit dragon albastru?

Tara și Robin roșiră la unison. Le venea încă destul de greu să realizeze că toți cei din AltăLume le urmăreau problemele de inimă cu tot atâta atenție de parcă Tara ar fi fost o actriță sau un top model de pe Pământ.

Kate Moss comparativ cu ea părea o glumă.

— Așa este, răspunse Robin.

— De cât ai nevoie?

— În jur de o sută de mii de credite-mute de aur. De vărsat în contul Anchetatorului în chestiune.

— O sută de mii de credite-mute, hm, sunt ceva bani...

Robin rămase tăcut. Începea să priceapă cum funcționa SângeNegru, pardon MontagneCristaux. Tritonul îi zâmbi și zise:

— Nicio problemă, bineînțeles, în realitate eu credeam că o să-mi ceri mult mai mult. La urma urmei, eu sunt însărcinat să-ți păstrez ceea ce ți se cuvine. Iar asta nu reprezintă nici a mia parte. Uite numărul bancherului meu. Trimite-mi

instrucțiunile și ține-mă la curent dacă ai nevoie de orice altceva. Vânt bun, băiete!

— Mare liniștită, MontagneCristaux, și mersi încă o dată.

Tritonul dădu din nou din mână, ca și cum aceasta nu avea nicio importanță, și imaginea sa dispăru.

Cal scoase un mic șuierat de uluire.

— Spune-mi că visez. Tu i-ai luat adineauri o sută de mii de credite-mute acestui tip? Hai? Credeam că doar eu pot face astfel de chestii. Și ce-i cu povestea aia cu „partea”?

— E... e o poveste lungă, răspunse Robin, încurcat. Să zicem că i-am făcut un serviciu lui MontagneCristaux și că, în schimbul lui, mi-a făcut și el unul.

Cal se sufocă.

— Un serviciu de o sută de mii de credite-mute? Drace, ai putea cumpăra jumătate din Lancovit cu o sută de mii de credite-mute. Ce-ai făcut pentru tipul în cauză? I-ai asasinat părinții ca să-i poată moșteni?

— Absolut, răspunse Robin foarte serios. Pe taică-său, pe maică-sa și pe cei doi frați. El îmi e infinit de recunoscător, așa cum ai putut constata.

Cal rămase uluit. Robin chicoti ușor, încântat. De data asta reușise să-l tragă în piept pe afurisitul lui de prieten! Puse capăt suspansului.

— Cal, oftă el, nu credeam că o să mă crezi când îți îndrug verzi și uscate. Asta-i mai degrabă specialitatea ta. N-am omorât pe nimeni... în fine, nu din familia sa cel puțin. I-am salvat viața, și atâta tot. Acum, avem banii, Doamnă Charm. E de-ajuns să-mi dați datele bancare ale Anchetatorului vostru.

Lacrimi de gratitudine străluceau în ochii lui Charm. Coborî de pe tronul-fotoliu din aur, ce înfățișa un animal mai mare decât un dragon și cu o grămadă de dinți, și-l strânse pe semielf la piept.

— Mersi, mersi, șopti ea. Mersi.

Robin, zdrobit de solzii ei tăietori, suportă îmbrățișarea cu stoicism. În sfârșit, dragoana îi dădu drumul, îl contactă pe Anchetator și, câteva minute mai târziu, tranzacția era făcută. Mulțumit, Maestrul Tordu îi apelă pe globul lor de cristal.

Imaginea care apăru era aceea a unui dragon... roz. Mai exact, zmeuriu. Cu extremitățile galbene. Era pentru prima dată când Tara vedea un dragon de o asemenea culoare. În afara culorii sale extravagante, părea destul de preocupat și de competent.

— Bine, bine, zise el după ce înregistrase sosirea banilor în contul său, o să mă ocup imediat de cazul vostru. O să ne întâlnim de acum într-o oră la închisoare, dacă nu vă supărați.

Tara își dorea foarte mult s-o vadă pe maică-sa, dar fu prinsă într-un angrenaj de reuniuni. Căci fuseseră foarte ocupați în timpul acestei ore. Charm le înfățișă un raport amănunțit a ceea ce se petrecuse în Dranvouglispénchir. Existau mai multe facțiuni la dragoni. Reprezentanții triburilor se alăturară rând pe rând celor trei grupuri, în funcție de alianțele de moment. Atacatorii, care se aflau la putere și dintre care făcuse parte tatăl lui Charm, Moderații, dintre care făcea parte și Charm și care aveau deci să acceadă la putere peste cinci zile, la rândul lor, și Conservatorii.

Puriști care considerau că tot ceea ce nu era dragon era neapărat fie un dușman de prăjit, fie un sclav potențial.

Încântător.

Această facțiune nu avea, slavă Zeilor, mulți aliați. Dar de ceva timp, Charm simțea cum se ște alianțe. Din nenorocire, încă novice în exercitarea puterii la un asemenea nivel unde aproape că îți trebuia o mască de oxigen pentru a putea respira, ea nu reușea să discearnă care îi erau prieteni și care dușmani.

De aceea, oricât ar putea părea de ciudat, cu excepția celei mai bune prietene a sa, o încântătoare dragoană cântăreață, de culoarea cireșei, și a Maestrului Chem, singurii în care avea încredere erau Tara și tovarășii ei.

Fafnir avu un chicotit nervos. O dragoană avea încredere în ea, o pitică. Păi asta chiar că era o premieră în istoria AlteiLumi și a Dranvousglispenchir-ului.

Când terminară debriefing-ul, nu erau cu mult mai avansați. Cristaliștii, atât dragoni, cât și din AltăLume, cerură o ședință de interviuri, care le fu refuzată, dar avură zece minute de cristaleo și de fotografii ale lui Charm în compania Moștenitoarei și a tovarășilor ei.

Făcură o scurtă oprire în apartamentele rezervate diplomaților străini unde se găsea cel al Tarei. Aparent, dragonii nu luaseră în considerare că oamenii erau mai scunzi decât ei, fiindcă aproape aveai nevoie de alimente și apă pentru a traversa salonul. Iar patul putea primi fără probleme o colonie de vacanță

Totul se prezenta în tonuri de aur și argint. Foarte... strălucitor. Sculpturi de animale din metal sau din piatră pretutindeni. Tara se înfioră. Unii dintre prădătorii din Dranvousglispenchir nu incitau la plimbări bucolice pe câmpuri... și multe dintre animale erau într-adevăr, dar într-adevăr foarte mari.

Aceasta fiind situația, se putură duce la închisoare. Charm îi făcu să călătorească pe un dragon de luptă.

Unul mare.

Lui Fafnir fu cât pe-acți să i se facă rău când află că trebuia să urce în spina unuia dintre acești dragoni și, mai rău, să zboare cu el.

— Pe barba mamei mele, bodogăni ea, ce aveți voi, dragonii, de vreți să-i faceți pe toți să zboare pentru orice fleac? Voi n-aveți picioare... labe? Urăsc zborul!

Grr'ul aprobă, cu totul de acord.

Ei credeau că văzuseră dragoni de luptă. Cal fluieră încet de tot când își dădură seama că nu văzuseră nimic din ceea ce credeau. Cei care luptaseră în AltăLume împotriva demonilor nu erau dragoni de luptă. Semănau cu ei tot atât de mult cât seamănă niște biciclete cu niște tancuri.

Imenși, în întregime negri, greu blindați, motivele lor geometrice se topeau în culoarea închisă a solzilor lor; cu mult mai mari decât dragonii obișnuiți, ei păreau sălbatici și feroci.

Și pe cât de inteligenți păreau dragonii obișnuiți, tot pe atât aceștia păreau să împărtășească un singur neuron cu toții.

Scaune prevăzute cu hamuri fuseseră plasate pe spatele său și o cupolă transparentă putea fi rabatată dacă ploua.

Cum era aproape de mărimea unui Airbus A 380, ei aveau tot locul necesar.

Decolarea, dimpotrivă, fu... animată. Să faci o asemenea masă să se înalțe, aceasta n-ar fi fost posibil fără ajutorul magiei. Și chiar și așa, Fafnir și Grr'ul aruncară priviri îngrozite spre solul care se îndepărta.

Tot timpul pe care Tara și prietenii ei îl petrecură pe spina-reă celui care le servea de mijloc de transport, el mormăi încet adulmecând aerul. Impresionată, Fafnir uită de răul ei de aer pentru a evalua grosimea solzilor tari ca oțelul.

Ea se aplecă și își abătu securea de vreo două ori pentru a încerca blindajul, ceea ce produse un „baang” răsunător și-i făcu pe pasageri să tresară, dar îl lăsă pe dragon indiferent. Fafnir înghiți în sec și ajunse la o concluzie amară: pentru a doborî un dragon de această mărime, securile ei nu erau de ajuns.

Înghiți-i-ar Bendruc cel Hidos pe blestemații ăștia de dragoni: trebuia să-și făurească arme și mai tăioase. Și să facă teste. Privi cu atenție solzii, ca să vadă dacă putea să-i smulgă unul fără să se observe. Apoi se răzgândi când constată că zburau la o altitudine de cel puțin șase sute de metri.

Avea să aștepte ca dragonul să se așeze pe sol. Era mai prudent. Exista riscul să nu aprecieze faptul că i se smulg solzii și era atât de mare, încât îi putea înghiți pe Fabrice și pe Bestie fără chiar să sughită. Aparent, dacă AltMundanilor nu le plăceau manipulările genetice, dragonii nu se jenaseră să lucreze asupra genelor proprii.

Robin strângea cu plăcere lângă el trupul tandru al Tarei, aici nu se afla nicio sirenă. Grozav!

Xandiar măsură împrejurimile cu un ochi întunecat, gata să reacționeze la orice atac. Crease prin incantație un scut protector pentru întreaga escortă, iar câmpul scânteia sub enormul soare galben al Dranvousglispenchir-ului. Lângă el, ambasadorul Kalison părea nefericit și nu era în largul lui. Și se agăța de

chingile fotoliului său de parcă acestea aveau să se desfacă dintr-o clipă într-alta.

În ce o privește pe Grr'ul, ea își schimba culoarea într-un verde-închis. De la aventura ei cu Kyla și A'rno, femeia-trol descoperise că-i plăcea solul. Mai ales când îl simțea sub tălpile sale.

Charm se afla pe un al doilea dragon, însoțită de Choumourichiva, Premiera de Aripă. Și de o importantă escortă de dragoni. Închisoarea se afla în afara orașului, iar Tara era mulțumită să profite de vederea aeriană, pentru a descoperi lumea dragonilor. Era o lume de oțel și de sticlă, aspră, caldă și bătută de vânturi.

Și indiscutabil tehnologică, dacă judeca după enormele uzine care înconjurau zona de la periferie. Orașul se întindea pe kilometri, scânteietor, sub un soare la fel de galben ca și cel de pe Pământ, dar de două ori mai mare. În depărtare, fata zări câmpia, unde magia colorase clorofila, transformând-o. Câmpurile de flori erau minunate, alb curat, galben perfect, roșu eclatant. Lumea aceasta era ca o simfonie, violentă, brutală, dar îmbătătoare. Animalele păreau să aibă o dominantă reptiliană. Cele care zburau semănau cu niște păsări, până când observai solzii de sub penele sclipitoare. Același lucru la sol, puține animale cu blană, dar o mulțime de șerpi și de șopârle. Ca și pe Pământ, cu milioane de ani în urmă, în epoca dinozaurilor.

Tara se înfioră. De când văzuse *Jurassic Park* și velociraptorii săi, acestea nu mai erau animalele sale preferate. Iar pe umărul

ei, Galant se agită, ațintind o privire neagră asupra acrobațiilor reptilozburătoarelor¹.

Ca și în AltăLume, magia era puternică. Tara o simțea de jur împrejurul ei, un fel de imensă cuvertură care o înconjura, protectoare. Dragonii o folosiseră pentru a-și clădi orașul, a-și cultiva câmpurile și a-și crește animalele necesare hranei.

Cu excepția vacilor.

Care, probabil conștiente de speranța lor de viață extrem de scurtă, înnebuneau de frică atunci când ajungeau pe planetă, ceea ce le strica și carnea. Ei le cumpărau deci de pe Pământ, apoi le transportau în AltăLume unde erau tăiate și apoi aduse în Dranvousglispenchir.

Fusese evocat adesea între dragoni faptul că singura utilitate a Pământului era de a produce câțiva sorțitori, rari, și multe, multe vaci. Doar pentru acest al doilea motiv dragonii salvaseră Pământul de demoni. Dacă marile reptile putuseră aclimatiza vacile, mulți gândeau că pur și simplu ar fi putut face să explodeze Pământul, pentru a închide Faliile definitiv. Numai că nici nu se punea problema să sacrifice o planetă care producea niște „trufandale” atât de delicioase, ce nu puteau fi găsite nicăieri în altă parte în univers.

Bineînțeles, nu aceasta fusese explicația pe care i-o dăduseră lui Demiderus pe atunci.

În sfârșit, închisoarea, o enormă clădire cu totul din fier magic din Hymlia, special făurită de către pitici pentru a opri și a împiedica magia, se ivi în fața lor.

¹ Nicio remarcă dezagreabilă, habar n-am cum se numesc aceste bestiole, așa că, pentru că e vorba de o încrucișare curioasă între reptile și păsări, le-am spus reptilozburătoare. Și gata! (N.a.)

Grupe de wyverne o păzeau, vigilente, înarmate cu tot felul de măciuci electronice. Tara își spuse vag că ea părea condamnată să viziteze toate închisorile Creației. Și, prea adesea după părerea ei, ca prizonieră.

Aceasta nu era deloc diferită de celelalte. Fier din Hymlia pentru a împiedica magia, celule mari și întunecoase luminate de neonuri activate electric, ziduri groase din piatră Masksort. Lumea dragonilor nu trebuia să aibă piatră și fier anti-sorti, pentru că, aparent, ei importaseră totul.

Chem îi aștepta acolo.

Dragonul albastru slăbise și solzii săi își pierduseră lustrul strălucitor. Părea apatic, aproape somnolent. Ochi săi mari, aurii, clipeau la intervale regulate, ca și cum îi venea greu să se acomodeze.

Cal îl privi, în timp ce grilajele care îl țineau prizonier se deschideau, și remarcă:

— E drogat sau ce are?

Charm părea neliniștită.

— Nu înțeleg, zise ea, ieri-dimineață nu era așa. Gardă?

— Grav'Majestatea Voastră? răspunse prompt o wyvernă, luând poziția de drepti.

— De ce prizonierul e așa?

Wyverna încremeni și mai mult, dacă așa ceva era posibil.

— Așa, Grav'Majestatea Voastră?

— Da, pare drogat.

— Oh, iertare, Grav'Majestatea Voastră, dar suspectul a încercat să evadeze azi-noapte. S-a ales cu o descărcare de baston neuronală și încă e puțin *groggy*. Credem că efectele se vor risipi în câteva ore.

Charm se aplecă spre Chem, și din ochi îi curseră lacrimi.

— Oh, dragostea mea, dar ce-ai vrut să faci?

— Gn debagnasse de gnoi.

Charm se ridică, uluită.

— Să scapi de mine?

— Gnu, tu să scapi de mine, articulă Chem cu grijă. Gneu sunt gun pericol pentru tine! Gei n'încearcă să te rănească prin mine. Gneu gne nu pot să te protejez. Gne trebuie să mă înde-părtez de tine.

— Nu mai spune nimic, mormăi Charm. Și dac-ai fi fugit, unde te-ai fi dus? Porțile de transfer sunt păzite. N-ai fi avut nicio șansă de scăpare!

— Gne nu știu, suflă Chem. Îmi păruse o idee bună pe moment.

Cal își holbă ochii și, în timp ce se întorcea spre Tara, își atinse capul cu degetul arătător.

— Spune-mi, ăsta e tipul care se consideră că trebuie să apere AltăLumea împotriva demonilor? Păi, n-am pornit-o prea bine!

Tara se gândi că nu făcuse rău luându-l pe Cal cu ea. Faptul de a se afla în plină acțiune îl distrăgea de la îngrozitoarea lui durere și umorul îi revenea, încet, dar sigur. Trebuia să recunoască totuși că era uimită. Crezuse că o să-i ia mai mult timp pentru a se pune din nou pe picioare.

Tara îi urmă pe Charm și Choumourichiva în marea celulă, Xandiar și ceilalți rămaseră afară.

Deodată, privirea lui Chem se opri asupra Tarei. Se crispă, ridicându-se. Privirea i se ascuți, alungând somnolența care îi încețoșa ochii.

— TARA! răcni el.

Apoi, o izbi pe Choumourichiva cu o putere nemaipomenită, ceea ce produse un pârâit sinistru când, ca urmare a șocului, dragoana de Aripă fu proiectată în zăbrelele celulei.

Fără să se preocupe de trupul care șiroia de sânge, se repezi asupra Tarei, cu colții dezveliți și ghearele întinse spre gâtul fetei.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el sfâșie trupul fragil de sus în jos, dintr-o singură lovitură.

Chem

sau când cineva vrea cu adevărat să-ți ia viața,
e mai bine să știi de ce

Robin urlă. Prea uluită pentru a reacționa, Tara zbură în celălalt capăt al celulei în urma izbiturii. Și Magister urlă împreună cu ceilalți și se repezi.

— *Nu, nu trebuie... planul meu o să se prăbușească dacă ea moare, dragoni blestemați, dragoni blestemați și proști!*

Dar Chem ataca deja o altă pradă. Îl înhăță pe unul dintre temnicerii săi care intrase împreună cu dragonii, și, printr-un gest iute, îi suci gâtul. Wyvernele nu-i lăsară răgazul s-o ia de la început. Panicate, îl acoperiră sub trupul lor literalmente solzos.

Urlând, el se zbătu, dar nu putu rezista. Ele îl imobilizară.

Robin îndepărtă repede fâșiile din roba Tarei, crispându-se la vederea probabilă a corpului ei sfărâmat.

Numai că ea nu avea nimic. Chiar nimic. Nici cea mai mică picătură de sânge. Sub mătase, apărea o armură solidă, abia zgâriată de ghearele dragonului.

Lângă ea, Xandiar, thugii și Kalison formau un fel de meterez pentru fată. Toți își holbară ochii când o văzură teafără. Și scoaseră la unison un oftat de ușurare.

— Me... merge, articulă ea, încercând să-și recapete suflul blocat din pricina căderii. De când am ajuns aici, Schimbătoarea mi-a creat o armură pe sub robă. Ea nu se prea simțea în largul ei cu toți acești colți mari și aceste gheare lungi împrejur.

Nu preciză că ea îi sugerase Schimbătoarei șiretenia aceasta, inspirându-se dintr-o scenă din *Stăpânul Inelelor* în care Frodo e lovit de o lance mânuită de un trol din peșteri. Schimbătoarea bodogănisise, de obicei ea pune armurile pe deasupra veșmintelor, nu pe dedesubt, apoi îi dăduse ascultare. Acum, ele erau mulțumite amândouă. Chiar dacă Tara ar fi jurat că avea una sau două coaste rupte, atât îi venea de greu să respire. Robin se repezi și o scoase în afara celulei, în timp ce o palpa peste tot.

— Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos, Tara, ai fi putut să mă previi! Am trecut prin spaima vieții mele!

— Au, au. Nu apăsă, mă doare. Îmi pare rău, reuși să răspundă Tara, nu m-am gândit la asta. Drace, Robin, n-am avut nici măcar timp să-mi activez magia, el a fost prea rapid!

— Oricum, n-ai fi putut face nimic, îi replică Moineau sub înfățișarea ei de Bestie, cu vocea gătuită încă de spaimă, căci și-a ales bine momentul. Aici nu poate fi practică magia.

Tara se panică puțin realizând că uitase de asta. Dacă Schimbătoarea nu s-ar fi aflat la locul ei, acum ar fi fost moartă. N-ar fi putut să se apere.

— Drace, murmură Cal ștergându-și fruntea, chiar mi-a fost frică. Dar ce i-ai făcut ca să se poarte așa?

— Da, continuă Fabrice care se transformase în lup, deși un pic cam târziu, ce mai e și cu povestea asta de nebuni? De ce a încercat Chem s-o omoare?

— El a făcut ceea ce fac întotdeauna dragonii, bodogăni Fafnir, cu vârful celor două securi ale ei amenințând vârful botului lui Chem care depășea pe drept corpurile aurii, el a trădat, așa cum trădează toți dragonii!

— Ei, zise Fabrice, se întâmplă că ne aflăm pe o planetă plină de dragoni, așa că ar fi bine să eviți să-i insulti, dacă nu te superi.

Fafnir continuă să mormăie, dar mai încet.

Ridică trupul lui Choumourichiva. Din păcate, cum magia nu putea opera în închisoare, întârziaseră prea mult.

Premiera de Aripă murise.

Izbind-o pentru a ajunge la Tăra, Chem îi zdrobise ceafa. Până când wyvernele să-l imobilizeze pe dragon, trecuse prea mult timp. Imposibil să mai fie reanimată.

Odată stăpănit, pus pe labe și legat cu lanțuri ca măsură de prevedere, Maestrul Chem recăzu în ciudata lui apatie. Degeaba îl interogară, părea incapabil să vorbească.

— Ffllllbbbbblll, spunea de fiecare dată când auzea glasul lui Charm. Flllbbllll! Blllbblllb.

Charm, teribil de neliniștită, ceru să se facă prelevări sanguine. Cum magia nu putea funcționa în clădire, ea credea despre Chem că fusese drogat.

Și Tăra era de aceeași părere cu ea.

— Dacă a fost drogat, remarcă Robin, care încerca iar să-și potolească bătăile inimii, e pentru că cineva dintre concetățenii voștri vrea să-i facă rău Tărei, Doamnă Regină. Știți cumva de ce? Și, mai mult, cine?

— N-am nicio idee, răspunse Charm strângând din bot. Moștenitoarea Omois-ului e mai degrabă considerată ca fiind o puternică aliată. Uciderea ei n-are nicio noimă.

— Păi, va trebui să i-o spuneți celui care a încercat, o ironiză Cal, pentru că el nu pare să fie la curent.

Maestrul Tordu sosi tocmai când aveau loc aceste dispute și fu foarte mirat când văzu starea clientului său.

— Hm, hm, își dresе el glasul, ceea ce dădu naștere unui zgomot de aprindere recalcitrant, e în stare să vorbească?

— Nu, noi credem că a fost drogat pentru a o ataca pe Moștenitoarea Omois-ului.

— Pentru atacarea Moște... vă semnalez faptul că, dacă el moare sau o să fie executat, eu păstrez banii, să fie foarte clar, Grav'Majestatea Voastră.

Dragoana înlătură argumentul.

— Dacă se ajunge la asta, credeți-mă, nu ne mai pasă deloc de acești bani!

Dragonul, zmeuriu cu extremități pe care imaginea video nu le redase la adevărata lor valoare... eclatantă, își ciupi delicat partea de sus a nărilor, la împreunarea dintre ochi.

— Hmm, hmm, eu... cred că trebuie s-o luăm de la început. Maestrul Chemnashaovirodaintrachiṽu îi purta pică mare Moștenitoarei, Grav'Majestatea Voastră?

— Să mergem într-o sală privată, propuse Charm, ceea ce vă voi dezvălui este confidențial.

O urmară pe viitoarea regină până în biroul directorului, un dragon verde cu portocaliu, care li-l cedă de bunăvoie. Se așezară pe niște scaune, mult prea mari pentru oameni, în timp ce Xandiar și thugii stăteau de pază afară. Aici, puteau face magie

și Moineau profită de asta pentru a-i acorda îngrijiri Tarei. Fata se strâmbă când văzu marile hematoame albastre care pătau mijlocul și coastele prietenei sale.

— Pe demonii din limburi, Tara, noroc că purtai acest mijloc de protecție! Pe Reparus, fie ca rănila să dispară și răul să iasă afară!

Tara oftă în timp ce durerea dădea înapoi. Apoi se așează, în vreme ce Charm i se adresa Maestrului Tordu.

— Pentru a relua întrebarea voastră, Domnule Anchetator, nu, nu exista nicio răcă între Chem și Tara. Chem i-a salvat viața de nenumărate ori și el ține la această fată din rasa oamenilor, mi-a confirmat acest lucru. Are multă afecțiune pentru ea. N-are deci absolut niciun motiv să încerce s-o ucidă. Mai mult, prezența sa în aceste închisori se datorează faptului că el mi-a ucis tatăl.

Dragonul roz sughiță.

— CE?

— Dar eu nu-i port deloc ranchiună, preciză inocent dra-goana. Puteți să mă ștergeți deci de pe lista suspectilor. A făcut-o pentru a salva universul nostru și Pământul. A avut dreptate, pentru că tatăl meu își pierduse mințile. Dar aceste fapte ar fi trebuit să rămână secrete. Or, cineva a deschis un proces împotriva lui Chem comunicând presei elemente din acest dosar. Am avut foarte mari greutateți să înăbușim afacerea. Puțin a lipsit ca lui Chem să i se aducă acuzația de crimă, pe care n-a comis-o decât cu scopul de a ne salva pe toți. Noi l-am albit, dar era clar o capcană și n-o putem ignora. Voiam ca voi să cercetați cine l-a pus într-o postură atât de proastă și să-l demascați. Acum, că a ucis-o fără să vrea pe Premiera de Aripă și a încercat s-o ucidă pe Tara, sunt din ce în ce mai convinsă

că e un pion într-un joc pe care nu-l înțeleg. Avem, așadar, mai mult ca oricând, nevoie de ajutorul vostru.

Creasta dragonului se lăsă din nou în jos și agitația sa se potoli.

— Hmm, hmm, o să reflectez, îi anunță el închizând cu un pocnet sec dosarul. Aveați dreptate să faceți apel la mine, eu sunt cel mai bun dintre Anchetatori. Nimeni altcineva nu l-ar putea scoate pe acest sărman neghiob din baliga de traduc în care s-a vârat. Ah, tinerii!

Și pe aceste frumoase cuvinte, ieși.

Analizele de sânge ale lui Chem sosiră foarte repede, aproape în același timp cu reîntoarcerea lor la palat.

Acestea erau pozitive pentru Virgulise, un drog care dădea halucinații teribile. Și o totală supunere la sugestie. Era de ajuns să arăți o fotografie sau o imagine video a țintei și drogatul o vedea ca pe un monstru ce trebuia doborât.

Această veste îl încântă pe Maestrul Tordu. Cineva îi drogase clientul în închisoare. Uciderea tinerei ființe umane fusese deci premeditată. Avea să poată urmări o pistă solidă. Era încântat.

Tara se afla pe planetă doar de două ore și deja se încercase uciderea ei. Mătușa ei o luă foarte tare.

— VREAU CA TU SĂ TE ÎNTORCI IMEDIAT, țipă Împărăteasa în globul de cristal al Tarei când află vestea. Știam eu că acești dragoni nu sunt de încredere.

În noile apartamente ale Tarei, în spatele fetei, Fafnir dădu din cap, cu totul de acord.

— Încoronarea e fixată peste patru zile, răspunse Tara. I-am promis Reginei Charm că voi asista la ea. Apoi o să mă întorc imediat. Cred că ar fi o foarte mare stângăcie din partea mea să

nu-mi țin cuvântul față de puternicii noștri aliați, fără să uit că schimburile noastre comerciale sunt importante, așa cum mi-ai explicat atât de bine cu ocazia plecării mele pe continentul interzis.

Lisbeth oftă. Memoria nepoatei sale era infernală. Mai ales în privința lucrurilor pe care Împărăteasa ar fi preferat ca ea să nu i le arunce în față atunci când îi convenea.

— Am impresia că port mereu aceeași discuție cu tine, capitulă ea. Nu vreau ca tu să faci ceva și tu totuși faci. Uneori îmi vine tare greu să cred că eu conduc o împărăție, câtă vreme nu sunt în stare să mă fac ascultată de tine.

Tara își interzise să reacționeze. Chiar dacă agasarea mătușii sale o făcea să zâmbească în sinea ei. Așa că trecu la altceva.

— Cum se înțeleg Jar și Isabella?

— Cum nu se poate mai rău, răspunse Lisbeth cu un zâmbet ironic. Se șicanează reciproc și primesc zilnic în medie o duzină de apeluri pe oră de la fiecare în parte. E ceva... instructiv. Dar, după schema care se desprinde, chiar cred că bunică-ta conduce cu doi la zero. Sper doar că nu vor sfârși prin a se omorî unul pe altul. O să te țin la curent. Până atunci, fă-mi plăcerea și fii atentă la tine și evită să fii asasinată, altfel fratele tău riscă să se aleagă cu un sejur pe Pământ mai scurt decât era prevăzut.

Odată comunicarea întreruptă, Tara reflectă, în timp ce prietenii ei încercau să digere ultimele evenimente. Ea contemplă vopselele argintate cu margini aurite, și se mișcă în fotoliul pe care îl redusese la mărimea ei. Era foarte neliniștită pentru Chem, și încă și mai mult pentru propria-i piele. Și dacă misterioșii săi adversari se luau de prietenii ei? îi hipnotizau sau îi

drogau pentru a-i putea manipula? Niciodată nu i-ar fi bănuit pe Cal, Fabrice sau Moineau. Și cu atât mai puțin pe Robin. Oftă. Dragonii nu erau considerați totuși a le fi dușmani, nu? Xandiar împărțise thugii în trei grupe, care se odihneau pe rând pentru a o proteja douăzeci și opt de ore din douăzeci și opt, deoarece rotația enormei planete a dragonilor era, ca și aceea a AlteiLumi, mai lentă decât cea a Pământului.

Ssset părăsise umărul ei imediat după transfer și se plimba prin palat. Tara spera că nu se va lăsa reperată, nici ronțaită, și îi va aduce unele indicii despre ceea ce se petrecea cu adevărat aici.

Și ei îi părea la fel de rău pentru dragoana care murise. Se întoarse spre prietenii ei.

— Mă duc la Andrea ca s-o văd pe maică-mea, vreți să veniți cu mine?

— Nu-i nevoie să ne întrebi, draga mea, zise tandru Robin, noi te urmăm peste tot, firește!

Băiatul era încă sub șocul de a-și fi crezut iubita moartă. Nu contenea s-o atingă, de parcă aceasta urma să dispară.

Fafnir fu mai directă.

— Dacă acești ticăloși de dragoni încearcă iar să te omoare, va trebui să existe acolo cineva care să-i taie în bucăți; bineînțeles că eu vin cu tine!

Moineau și Fabrice se hotărâseră să rămână sub formele lor animale. Dacă pentru Fabrice asta nu era o problemă, pentru Moineau era una. Cu cât își petrecea mai mult timpul ca „Bestie”, cu atât îi era mai foame, și tot cu atât îi venea mai greu să-și regăsească înfățișarea umană. Dar suportă suferința cu mult curaj, pentru a-i putea veni mai repede în ajutor Tarei...

nu înainte de a fi devorat jumătate din gustarea adusă în apartamentele lor, pentru orice eventualitate.

Urmată așadar de o impunătoare escortă, Moștenitoarea ajunsese la Maestrul Andrea, cu ajutorul lui Setos, wyverna care avea sarcina să-i însoțească peste tot unde doreau.

Marele dragon cenușiu nu era acasă.

Dar Selenă, da.

O wyvernă le arată unde se aflau camerele sale, în apartamentul Premierului de Solz.

Zâmbitoare, Tara le ceru prietenilor ei s-o aștepte cât timp se va întâlni cu maică-sa. Nu fără proteste (mai ales Grr'ul și Xandiar), ei îi dădură ascultare.

N-ar fi trebuit.

Căci, când Tara deschise ușa camerei mamei sale, aceasta chiar se afla înăuntru, îmbrăcată într-o foarte drăguță robă roz din muselină ușoară, puțin prea decoltată, brodată cu flori în nuanțe închise de verde și roz.

Ținea o ceașcă de ceai în mână, dintr-un porțelan fragil aproape transparent.

Iar în fața ei, acoperit cu o robă de sorțitor aproape neagră, cu un cerc roșu pe piept și o mască scânteietoare care-i ascundea fața, se afla un bărbat.

Care ținea și el o ceașcă de ceai într-o mână.

Și o mică prăjitură de casă în cealaltă.

Magister.

Obiectele demonice

sau e într-adevăr de preferat să eviți
să te molipsești de obsesiile dușmanilor; dacă nu vrei
să devii ca ei... obsedată

Tara scoase un țipăt de furie și își activă magia, dar
maică-sa, la fel de iute ca și ea, se interpuse,
lăsând, în graba sa, să-i cadă farfurioara.

— Tara! Nu, așteaptă!

Aceasta îi dădu timp lui Magister să se transforme. Luă înfă-
țișarea unui mic șoim care zbură sus pe deasupra capetelor lor
și fugi pe fereastra deschisă.

Pe jos, cele două cești sparte lăsaseră să curgă un lichid întu-
necat, care se îmbiba în covor.

Tara, cu ochii sclipind de furie, se întoarce spre maică-sa.

— De ce l-ai protejat pe acest ticălos?

— Fără cuvinte murdare în fața mea, feto, îi răspunse rece
maică-sa. Și eu sunt foarte bucuroasă să te revăd.

Tara făcu un imens efort pentru a-și regăsi calmul.

— Da, bonjur. Deci? Ce ți-a mai făcut? Te-a hipnotizat, te-a vrăjit? Nu-mi vine să cred. Luați... ceaiul împreună?

Cu inima încă bătându-i cu putere, ea căuta semnele unei vrăji pe chipul mamei sale. Aceasta o sărută și făcu o mică strâmbătură.

— Nu mi-a făcut nimic și eu i-am oferit ceai pentru a-i ține mâinile ocupate. Nu sunt complet idioată, dacă nu te superi. S-a transformat în Chatois. Așa se face că l-am lăsat să intre.

— În ce?

— În Chatois. Așa sunt pisicile de pe planeta asta. Ei sunt magnifici, seamănă cu pisicile, dar de toate culorile și blana lor e sclipitoare, strălucitoare. El a venit pur și simplu să miaune la ușa mea. I-am deschis, l-am mângâiat și i-am dat lapte de bal-bună. După ce l-a băut, mi-a vorbit. Mi-a spus că voia să am încredere în el și că tu erai în pericol. În acel moment, încă nu realizasem că era Maģister. Mi-a cerut să nu țip și apoi s-a transformat. S-a folosit de această stratagemă pentru că-i e cu neputință să utilizeze Transmitus-uri în acest palat. Mă pregăteam să chem garda wyvernă când mi-a spus că el era singura ta speranță de a pleca vie de pe această planetă. Mi-a mai spus că un dragon era ferm hotărât să te omoare și el era tot pe-atât de hotărât să te salveze. Adineauri, în închisoare, cu Maestrul Chem, a fost surprins, dar mi-a cerut să-ți spun că a doua oară nu va mai fi surprins. Ah, și cum eu, desigur, nu-l credeam, mi-a arătat un cristaleo al scenei. Pe toți zeii din AltăLume, Tara, am crezut că o să mor când Chem a încercat să te omoare! Te simți bine? N-ai nimic? Nu se vedea foarte bine pe video, dar Mag mi-a zis că erai teafără și nevătămată.

Tara deschise gura, o închise, apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu, complet uluită.

— Mă simt bine. Ei, stai un moment. Cu... cum i-ai zis?

Maică-sa se înroși.

— Oh, e un nume de alint pe care i-l dau din când în când, când se poartă drăguț. Mag, asta e ceva mai puțin pompos decât Magister, totuși!

Tarei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Tu ești conștientă că el e cel mai rău dușman al nostru?

— Da, draga mea, șopti prea încântătoare ei mamă, știi perfect lucrul acesta. Dar, în politică, în dragoste sau la război, am învățat că trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Și dacă pentru a-ți salva viața implică să ai încredere într-un dușman, chiar și credința mea, mie asta nu-mi pune nicio problemă.

Încet, Tara deveni conștientă de altceva.

— Ai spus că ți-a arătat un cristaleo? Cum știa el că acolo avea să se întâmple ceva, așa încât să fie pregătit să-l filmeze?

— Nu știu, draga mea.

— Mai rău, murmură Tara, care gândea cu glas tare, asta înseamnă că făcea parte din escorta mea, sau din aceea a viitoarei regine, sau că era deja în închisoare. Pentru că în acel moment nu ne aflam acolo decât noi, dragonii și wyvernele! Iar asta ar explica de unde știa că tu ești aici. Imbecilul acela de dragon, Andrea nu mai știu cum, a spus-o în gura mare în fața tuturor.

— Te rog, protestă Selena, să nu-mi insulti gazda, Tara. Și de unde îți vine felul ăsta de a te exprima? Cred că îți petreci prea mult timp cu războinicii. Tu ești fată, și o fată nu înjură în felul ăsta.

Tara își interzise să reacționeze. *Imbecilă* era termenul cel mai slab pe care-l găsisese în vocabularul ei, atât era de furioasă.

— Pe scurt, reluă maică-sa, Magister a mai spus și că încerca să te protejeze așa cum putea el mai bine, dar că nu se afla pe această planetă nici pentru tine, nici pentru mine. E conștient că fiind activat un anti-Transmitus, n-are nicio șansă să ne răpească de-aici. De fapt, a profitat de prezența delegațiilor pentru a se introduce în palat, dar nu asta e obiectivul său primar.

Din nou, Tara era uluită. Dacă îi dădea înainte tot așa, avea să sfârșească prin a înghiți o muscă.

— El... el ți-a spus toate astea? E... complet sărit! Acum îți spune ce planuri are? Ce mai e și cu aberația asta?

— De la declarația sa, îi spuse Selena înroșindu-se cum nu se poate mai mult, mi-a spus că era hotărât să-mi arate ceea ce încerca să facă, pentru a mă convinge să mă alătur lui în căutarea pe care o urmărește. De asta mi s-a încredințat mie.

O-la-la, chiar era timpul ca Tara să reușească să-l facă pe tatăl ei să se întoarcă, fiindcă Magister dobânda prea mult ascendent asupra mamei sale. Chiar dacă ea simțea bine că nu-l iubea pe Sangrav.

— Nu-mi vine să cred una ca asta, sfârși prin a articula fata. Sper că nu ascuți un cuvânt din ce-ți spune el?

— În privința planurilor sale, o, da, bineînțeles. El se află aici pentru a fura obiectele demonice ascunse de dragoni în timpul Războiului Faliilor.

În acest moment, Tara se bucură că stătea jos. Asta era, trecuse într-a patra dimensiune. Cea în care orice se întâmplă devine ceva de coșmar. Era un sentiment pe care îl încerca aproape în fiecare zi de când sosise în AltăLume, n-ar fi trebuit să fie surprinsă.

— Dar nu existau decât treisprezece obiecte demonice, iar ele se află toate sub protecția Celor-Ce-Păzesc și a Celor-Ce-Judecă, protestă ea energic, el îți spune orice pentru a te amăgi.

— Din păcate, nu e cazul. El nu știe unde sunt ascunse obiectele demonice, dar știe că dragonii dețin cel puțin unul, dacă nu cumva mai multe. Până azi, el nu reușise să rămână suficient de mult timp în Dranvouglispenchir fără ca dragonii să nu devină bănuitori, dar încoronarea lui Chem i-a dat ocazia pe care o aștepta cu toată această foială de oameni și de delegații străine. El știe că tu n-ai sta să-l asculți, dar mi-a spus că trebuia să fii deosebit de prudentă. Cel care a încercat să te ucidă va încerca iar, și încă foarte repede.

— Și el știe de ce, „scumpul” tău Mag?

— Tara, protestă Selena, nu-ți bate joc, te rog. Nu, nu știe. În fine, asta e ceea ce a spus, dar tu îl cunoști pe Magister, cu el nimic nu e simplu. Și îți semnalez că am încercat să refac legăturile cu el pentru a-i arăta cât de mult rău ne face, și își face și lui cu aceeași ocazie. Dacă reușesc să vorbesc cu el în loc să lupt împotriva lui, poate că ne va lăsa în pace în cele din urmă!

— În visele tale, mormăi Tara.

— Cum?

— Păi, nimic, Mamă. E un mare dineu oficial astă-seară, o să vii și tu? Mi-ar plăcea să iau masa cu tine.

Astfel, nu avea să o mai slăbească nici cu un pas. Să devină prietena lui Magister, asta nu era o treabă oarecare. Nu reușea să-și revină văzând cât de binevoitoare și de naivă putea fi maică-sa.

Prada ideală.

— Da, zâmbi Selena, bineînțeles! Andrea mi-a cerut să-l însoțesc. El spune că prezența mea i se pare... liniștitoare.

Sprâncenele Tarei se încruntară. Cum adică „liniștitoare”? Drace, numai să nu fi sucombat și marele dragon farmecului periculos al Selenei! Mai stătură puțin de vorbă, dar Tara ardea să plece și conversația slăbi foarte repede. O îmbrățișă cu dragoste pe maică-sa și-i propuse să vină s-o caute pentru dineu, apoi o șterse de parcă o fugărea de la spate... un dragon.

Trecu prin fața prietenilor ei, care o așteptau în marele salon oranj cu negru, cu chipul mânios, și catadicsi să pronunțe trei cuvinte:

— Consiliu de război!

Apoi se repezi afară. Înnebunită, Setos țâșni în spatele ei, urmată de ceilalți.

Tara refuză să-și descleșteze dinții înainte de a ajunge în apartamentul ei. Acolo, cu excepția prietenilor, îi dădu afară pe toți, inclusiv pe Grr'ul, care o luă foarte rău, și se întoarse cu fața spre magicbandă.

Își activă magia și prietenii ei dădură înapoi, neliniștiți.

— Opaqus, strigă ea, prea furioasă pentru a incanta corect.

Ascultătoare, magia sa formă un câmp impenetrabil, lăsând să treacă aerul și lumina, dar niciun sunet și nicio imagine. Spre norocul ei, de data aceasta magia nu-i scăpă de sub control și

nu izolă întreg palatul totodată. Nu i-ar fi venit prea ușor să dea explicații.

— Pe manii strămoșilor mei, se neliniști Robin, dar ce se petrece, dulcea mea iubită?

În acest moment, Tara se simțea oricum, numai dulce nu.

— Se petrece că Magister e aici!

Un concert de explicații consternate o întrerupsese. Așteptă ca amicii ei să se liniștească.

— Era împreună cu maică-mea, când am intrat în încăpere.

Rămaseră cu toți fără grai. Apoi Moineau își schimbă înfățișarea, redeveni drăguța fată timidă, roba ei de sorțitoare acoperind-o pe măsură ce își relua înfățișarea omenească.

— Nu glumești?

— Niciodată când e vorba de dușmanii mei de moarte.

Fabrice o imită pe Moineau și mantoul lui de blană se risipi și el.

— El nu ți-a făcut nimic?

— Nu, răspunse cu amărăciune Tara, era mult prea ocupat să ia ceaiul cu maică-mea!

— Să ia ceaiul? întrebă Fafnir. Vrei să spui că maică-ta nu i-a vârat o secure în inimă?

Tara își regăsi o aparență de zâmbet. Faptul că pitica era plină de viață era reconfortant.

— Nu. Și culmea e că Magister i-a spus cu gentilețe că nu se afla aici pentru ea sau pentru mine, ca de obicei, ci pentru că dragonii sunt trădătorii care au subtilizat o parte dintre obiectele demonice. El vrea să le fure. Acum se află în căutarea lor.

De această dată, tăcerea prietenilor ei fu desigur mai lungă.

— O... obiectele demonice se află aici? bâlbâi Moineau. Dar asta-i teribil! Sunt niște arme de distrugere absolută. Picate în mâini rele, ele ar putea distruge viața de pe întreaga planetă!

— Știi cumva dacă acestea sunt prototipuri, sau obiecte definitive? întrebă Fabrice, căruia îi venea greu să-și închipuie o chestie capabilă să facă un asemenea lucru.

— De fapt, toate obiectele demonice sunt prototipuri, spuse Moineau, specialistul lor în Războiul Faliilor, venindu-și din nou în fire. Demiderus a reușit să le fure înainte ca ele să fie complet terminate. Dar ele sunt indiscutabil obiectele magice cele mai puternice care au existat vreodată. Chiar acesta e și motivul pentru care el le-a „închis”. Pentru ca nimeni, nicio dată, să nu le poată folosi. Și pentru că, înainte de Tara, nimeni n-a fost niciodată atât de puternic pentru a le distruge. Acestea fiind zise, înainte ca Regina Roșie să găsească inelul lui Kraetovir, în fine, prototipul lui, eu nu știam că încă mai exista. Primele prototipuri aveau reputația de a exploda sau de a-i transforma pe cei care se foloseau de ele, ceea ce face că, încet-încet, toate au fost distruse. Dar ele sunt și rămân obiecte instabile și periculoase.

Și aruncă o privire plină de înțeles spre inelul din degetul Tarei. Privire pe care fata preferă s-o ignore.

— Hmm, bun, nu mai avem așadar decât o singură soluție.

— Să-l găsim pe Maģister și să-l despicăm în două? întrebă Fafnir cu un zâmbet larg.

— Nu. Să găsim obiectele demonice ale dragonilor și să le distrugem înainte ca Maģister să pună mâna pe ele!

O tăcere grea sublinie declarația ei.

— Nu știu de ce, dar eram sigură că o să spui asta, oftă Cal. Deci, dacă înțeleg eu bine, în timpul zilei trebuie să asistăm la ceremonii, lucru, după părerea mea, imposibil de evitat, și să anchetăm noaptea, pentru a găsi faimoasele obiecte. Apoi, presupun că eu trebuie să mă potrivesc pentru a le fura și după aceea tu o să le distrugi... cool, și eu care credeam că reușisem în sfârșit să-mi aranjez o vacanță de trântor. N-o să dormim prea mult, vă spun eu!

— Cal are dreptate, sublinie Moineau, tu o să ai o agendă de Împărăteasă cu toate recepțiile la care vei fi invitată. Nu te vei putea ocupa de asta, noi, însă, da.

Tara se simți îngrozitor de vinovată să se folosească de prietenii ei în felul acesta.

— Îmi... îmi pare rău, bâlbâi ea, nu vreau să vă ob...

— E-n ordine, Tara, o întrerupse Cal, făceam și eu o glumă. E o idee excelentă, și-apoi, să furi de pe planeta dragonilor, cred că niciun Hoț Patentat n-a riscat. O să intrăm în legendă!

— Hm, mormăi Fabrice, să sperăm că nu va fi sub forma unor grămăjoare de cenușă...

— Totul e o chestiune de... dexteritate, preciză Hoțul, cu ochii sclipindu-i cu anticipație. Punctul numărul 1, reperarea țintei și mai ales a oame... dragonilor însărcinați cu protejarea ei. E adesea punctul slab al sistemelor de apărare. Trebuie ca oamenii să între și să iasă. Punctul numărul 2, localizarea capcanelor și alarmelor, precum și a modurilor lor de funcționare. Punctul numărul 3, organizarea unei diversiuni pentru a ține gărzile ocupate. Punctul numărul 4, neutralizarea alarmelor și a capcanelor. Punctul numărul 5, intrarea în posesia obiectului. Punctul numărul 6, încercarea de a ieși întreg înainte ca

să-și dea seama gărzile că obiectul a dispărut. Un joc de copii pentru un Hoț bine antrenat.

— Deci punctul numărul 1 este reperarea țintei, distinse Tara. Adică a locului unde sunt păstrate obiectele demonice... dacă aceste obiecte demonice există.

— Tu nu ești sigură de asta? mormăi Fabrice.

— Lucrul de care sunt sigură e că Maģister încearcă să mă răpească tocmai pentru a avea acces la obiectele demonice păstrate pe Pământ. Găsesc totuși foarte ciudat că tocmai în momentul în care eu mă aflu în Dranvouglistencher, ca din întâmplare el se află aici pentru a încerca să fure alte obiecte demonice despre care noi nici măcar nu știam că există. Aș spune deci că, înaintea punctului numărul 1, ar trebui să verificăm punctul cu numărul 0.

Moineau era rapidă, așa că fu prima care înțelese.

— Să verificăm dacă obiectele există cu adevărat.

— Hm, absolut. Trebuie s-o sun pe Charm.

Grav’Majestatea nu se lăsă rugată. Îi acordă aproape imediat o audiență Tarei. Bineînțeles, Tara nu-i spuse adevăratul motiv al cererii sale. Voia să se afle în fața ei pentru a putea observa cum reacționează. Robin și prietenii săi rămaseră în anticameră. Nemulțumită, Grr’ul se înfipse ca o plantă într-o oală, în fața ușii duble.

Își ciuli urechea ei mare ca să se poată năpusti dacă cineva s-ar fi luat de Tara.

Înăuntru, Tara stătea în fața lui Charm, pe un tron care nu părea atât de confortabil. Toată încăperea era într-un aur roz, sub o lustră în întregime din diamante roz și roșii, ceea ce dădea un aer colorat solzilor albi ai lui Charm.

— Sunt impresionată, zise blând Charm, făcând aluzie la tentativa de crimă din închisoare, nu prea pari zdruncinată de ceea ce ți s-a întâmplat.

— Mi-a fost teamă după aceea, îi răspunse Tara. Când mi-am dat seama că nu puteam apela la magia mea în închisoare. Fără Schimbătoare, aș fi fost moartă. Iar mătușa mea s-ar fi supărat foarte rău pe dragoni. Acestea fiind zise, felul ăsta de lucruri mi se întâmplă mereu, deci, acum, mi-a trecut. Nu folosește la nimic să mă sperii pentru orice. Cum spune Ghost Rider, „nu poți trăi în frică”.

Dragoana își aplică un ochi reptilian și gânditor asupra fetei, dar nu făcu niciun comentariu. Curajul ei era impresionant pentru o ființă atât de tânără și de fragilă. Iar ea n-avea nicio idee despre ceea ce era un Ghost Rider.

— Cum se mai simte Chem, de altfel?

— A fost transferat la infirmeria închisorii. Șamanul a reușit să-i elimine drogul din sânge. Am anunțat că Chou a murit în timpul unui exercițiu în zbor. S-a prăbușit pierzându-și controlul și și-a zdrobit ceafa.

Tara se simțea tristă pentru mândria militară. Era atât de... puțin glorioasă. Dar înțelegea că Charm nu prea avea multe variante pentru a-i salva pielea... solzii lui Chem.

— L-ai putea pune în libertate, atunci?

— Da, va ieși peste câteva ore. Dușmanii noștri au dovedit că-l puteau atinge oriunde s-ar afla. A-l ține în închisoare e chiar mai rău, căci acolo nu le poate scăpa. Anchetatorul a descoperit mai multe lucruri foarte tulburătoare. Mai întâi, a găsit ciudat că Chem atacă îndeosebi wyvernele. Uite:

Cu un gest, ea activă un panou de cristal care zbură în fața ei. Apăru o imagine și Tara se cutremură. Era atacul lui Chem. Charm îi trecu scena văzută din mai multe unghiuri. Și deodată, Tara observă ceea ce sesizase Tordu. Efectiv. Mai multe dintre wyverne erau chiar mai expuse decât aceea pe care o ucisese Chem.

— Maestrul Tordu s-a întrebat de ce aceasta. I-a verificat deci conturile, dar n-a găsit nimic deosebit. A ordonat atunci o percheziție în apartamentele wyvernei. Și ghici ce-a descoperit.

— Păi, n-am idee.

— O cheie. De la un sipet. Într-o altă bancă decât aceea în care își avea contul wyverna. A ordonat deschiderea acestui sipet. În el se aflau șapte mii de patine de platină.

Tara știa că patinele erau moneda dragoniană. Și șapte mii de patine de platină, unul dintre metalele cele mai prețioase și mai rare din univers, era o adevărată avere.

— Wyverna aceasta l-a drogat pe Maestrul Chem, nu-i așa? Asta i-a fost plata?

— Absolut confirmă Charm. Maestrul Tordu e pe punctul să remonteze pista. Și, de fapt, el l-a dezvinovățit pe Chem. Îl putem pune, așadar, în libertate. Recunosc că mă simt ușurată.

— Păi nu și eu, deocamdată, noi tot nu știm cine a vrut să mă asasineze și să provoace astfel căderea lui Chem. Deci pericolul rămâne intact.

— Dar avansăm. Iar când vinovatul îmi va pica în gheare... n-o să am nicio milă.

Tara dădu din cap. Da, era un sentiment pe care-l înțelegea.

— Aș fi bucuroasă să-l revăd pe Chem... mai ales dacă nu mai încearcă să mă omoare. Dar n-am venit să vorbesc despre ceea ce

a făcut el, anunță ea cu precauție. Altmundanii sunt neliniștiți. Am auzit zvonuri serioase, care vorbeau despre niște obiecte demonice păstrate de dragoni și care n-ar fi fost puse sub protecția Celor-Ce-Judecă și a Celor-Ce-Păzesc. Familia mea se ocupă de paza acestor obiecte, faptul de a ști că unele ar fi putut scăpa protecției noastre mă pune în încurcătură.

Avea un aer de-a dreptul angelic. Nu-i mai lipsea decât aureola de deasupra capului. Și aripile care să facă fâl-fâl pe spate.

Timp de câteva secunde, dragoana păru uluită, nu se aștepta la asta. Apoi, își întoarse privirea, încurcată.

— Cine v-a băgat în cap o asemenea idee, Alteța Voastră?

Ah, poftim, iată-mă din nou Alteță, deci întrebarea a pus-o în încurcătură. Bine.

— Să răspunzi la o întrebare printr-o altă întrebare nu merge la mine, o avertiză ea calm. O să părăsesc planeta imediat, Charm, dacă nu-mi spui adevărul.

— Nu veți asista la încoronare?

— N-o să ezit o clipă. Mai mult, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Charm, dar pentru a afla adevărul n-o să ezit nici măcar o clipă să folosesc toate informațiile aflate în posesia mea, inclusiv ceea ce s-a petrecut la închisoare, fapt pe care voi nu vreți să-l vedeți dezvăluit. Deci?

Dragoana o trăsni cu privirea din înălțimea celor șase metri ai ei, dar ochii Tarei nici nu clipiră. Rămase fermă.

După câteva secunde, Charm întoarse capul.

— Ce anume vreți să știți?

— E adevărat că aveți în posesia voastră obiecte demonice pe care le țineți ascunse, da sau nu?

— E adevărat.

Drace, Magister spusese adevărul. Asta n-avea să-i aranjeze treburile. Apoi, strălucirea inelului lui Kraetovir de pe degetul său îi atrase Tarei atenția. El nu reacționase atunci când Magister se afla în fața ei. Dar aici, ea avea o ocazie unică și nesperată de a face o mulțime de teste pe obiecte cu adevărat demonice.

Se feri cu grijă să arate cât de mare îi era interesul. Dar nu-și ascunse curiozitatea.

— De ce nu i le-ai dat lui Demiderus?

Charm oftă, apoi se sprijini cu coatele pe tron.

— Au trecut de-atunci cinci mii de ani, noi confiscaserăm obiectele demonice și le ascunseserăm cu ajutorul strămoșului vostru Demiderus. Dar nu erau treisprezece, cum dădusem de știre, erau cincisprezece.

— Cincisprezece? Deci mai aveți încă două, nu?

— Da. În fine, nu chiar. Tu știi precis ce sunt obiectele demonice, Tara?

De când aproape că devenise Regină, ea îi vorbise cu dum-neavoastră, cu toate că de când se cunoșteau o tutuia. Iar acum, o tutuia din nou. Declarația trebuia să fie așadar importantă. Tara își deschise larg urechile și mintea.

— „Ce” anume sunt ele, nu. Nu știi.

Charm adoptă tonul molcom al unei povestitoare.

— Când demonii au descoperit faliile dintre universul nostru și cel al lor, la început, ei nu erau... ei nu aveau, mai degrabă... alura pe care o au acum. Erau războinici, niște patrupede care aduceau puțin cu centaurii voștri din AltăLume. Planeta pe care se deschisese prima Falie se afla adânc cufundată în galaxia noastră, iar ei au putut s-o cucerească ușor și, din păcate, să dobândească și capacitatea interstelară, căci această planetă era

foarte avansată, tehnologic vorbind. Demonii, cum le zicem noi, erau sălbatici și necruțători, iar unii dintre ei erau într-adevăr inteligenți. Ei s-au năpustit ca o haită de vriri în fruntea navelor lor cu totul noi. Armele lor erau destul de asemănătoare cu cele ale armatelor voastre de oameni, deși mai sofisticate.

Neavând vești de la baza noastră de pe această planetă, ne-am alarmat și am hotărât să dăm o raită pe acolo. Când am ajuns, totul era în ruină și pustiit. Furioși, ne-am decis să-i atacăm pe acești neciopliți. I-am trimis din nou în limburile lor trăgându-le o puternică lovitură de labă în dos.

Ei nu cunoșteau magia. Nu se confruntaseră niciodată cu o putere ca a noastră. Dar erau numeroși, cu mult mai mulți decât noi, și curajoși, da, asta nu le-o putem nega.

Savanții lor au capturat mai mulți dintre ai noștri pentru a ne studia. Apoi, o mare căpetenie a reușit să unifice lumile demonice sub tutela sa și fondurile pentru cercetare și dezvoltare au curs din belșug. Ceea ce au făcut ei, Tara, ceea ce au descoperit ei pentru a ne combate e un lucru abominabil, ceva îngrozitor de oribil. Magia nu exista în universul lor. Sub nicio formă. Atunci au hotărât să creeze una. Dar ceva atât de pervertit, atât de monstruos, încât nici acum nu înțeleg cum a putut o civilizație să decadă atât de jos.

Bine, cu asta, viitoarea regină a dragonilor reușise să dea lovitură. Tara era complet fascinată.

— Ce-au făcut?

— I-au omorât pe-ai lor. Și le-au captat duhurile.

— Le-au ce?

— Le-au captat duhurile. Și-au sacrificat propriile lumi, propriile popoare, și le-au folosit așa cum folosim noi magia.

Au născocit niște mașini care captează energia vitală în momentul morții. Apoi au reușit să le înmagazineze în trupurile lor, apoi, cum trupurile lor nu puteau conține decât puterea unui număr limitat de duhuri, au acumulat această energie vitală în obiecte. Mai multe milioane de duhuri au fost sacrificate pentru obiectele demonice, rațiunea puterii lor incredibile. Doar el singur, tronul lui Silur era purtătorul a mai bine de zece milioane de suflete de demoni. Tu l-ai putut distruge, la fel ca și sceptrul, pentru că nu erau acționate de demoni și pentru că, făcând din ele arme, principiile lor nu erau încă totuși bine puse la punct, altfel, ar fi fost indestructibile, n-ai fi putut face nimic împotriva lor, nu de una singură.

Tăra aruncă o privire spre mâna sa. Deodată, curios lucru, nu mai avea deloc chef să folosească inelul. În realitate, în acel moment, neîntârziat, nu mai avea decât o singură dorință, să și-l scoată de pe deget. Repede. Se stăpâni cu greu, nu voia să-i dea de bănuiră lui Charm.

— De fiecare dată când unul dintre demoni folosește această magie coruptă, sute de duhuri sunt consumate în timpul acestui proces. El trebuie deci să fie reînnoit. Pentru a evita consumarea prea multor duhuri, demonii au început să se transforme. Corpurile lor au devenit niște înspăimântătoare mașini de luptă, pline de clești, de colți, de gheare, de mandibule, de otrăvuri și de tentacule. Apoi au invadat din nou universul nostru.

Iar de această dată, au câștigat.

Dragoana tăcu un moment. Noroc că Tăra știa că totul se terminase cu bine, pentru că avea inima strânsă și palmele umede.

— A trebuit să fugim. Am pierdut milioane dintre ai noștri. A fost ceva teribil. Demonii descopereau că, odată cu noile lor

corpuri, nu-și puteau menține coerența fizică mult timp în universul nostru, ci numai dacă mâncau carnea locuitorilor noștri. Atunci au început marile masacre. Au distrus planeta vampyrilor, după ce că aproape le-au exterminat rasa, ca și pe aceea a elfilor, de asemenea. Ne-am ascuns adânc în spațiu, lăsându-le timp să-și „digere” cuceririle. Iar noi am descoperit AltăLumea. Și puternica sa magie, la fel de puternică, dacă nu chiar mai mult, decât aceea pe care o aveam noi acasă. Una dintre savantele noastre, care studia vortexurile spațio-temporale, între care Falia care se deschisese între universul nostru și universul demonilor, a reușit atunci, încă nu știm prea bine cum, să pună la punct Porțile de transfer.

— Cum adică, „încă nu știți prea bine cum”?

— Din păcate, în timpul primei sale încercări, ea n-a înțeles în întregime cum funcționează porțile și a fost tăiată în două. O parte a trupului i-a rămas aici, iar cealaltă a fost descoperită... pe Pământ. În țara pe care voi o numiți China, cred. Prin urmare, mulțumită sacrificiului ei, am descoperit planeta voastră. Din păcate, când a deschis vortexul dintre AltăLume și Pământ, ea a deschis, totodată, involuntar, două falii între universul nostru și cel al demonilor, amândouă pe Pământ. Aceștia au profitat de asta pentru a debarca pe Pământ, aproape în același timp ca și noi. Nu i-am localizat imediat, deoarece Atlantida, unde s-a deschis prima falie, cea mai importantă, s-a scufundat în ape din cauza violenței șocului. Primii demoni s-au înecat deci, sau au fost zdrobiți, din pricina presiunii. A trebuit să învețe cum să reziste în apă pentru a putea ajunge la suprafață. Iar acolo, au făcut și ei o descoperire.

— Că erau acvalici, nu-i așa?

— Exact. Apa sărată a oceanelor voastre le produce același efect ca un alcool puternic asupra unui om. Lor le place la nebunie lucrul ăsta. Primii demoni care i-au atacat pe oameni erau deci... cum să spun...

— Complet beți?

— Da, răspunse dragoana cu un zâmbet fin. Se poate spune așa. Nu e ceva foarte glorios, așa că nu se laudă cu asta. Lipsă de șansă pentru ei, fiindcă au dat peste sorțitorii care trăiau pe Pământ. Sorțitorii au reușit să-i bată, în mare parte pentru că adversarii lor își petreceau timpul bălăcindu-se în mare. Regele demonilor, furios, le-a interzis trupelor sale să consume apă de mare. Atunci a început cu adevărat cucerirea Pământului. Iar în fața superiorității demonilor, Demiderus s-a hotărât să-i unească pe sorțitori pentru a face din ei o armată pregătită de luptă. Între timp, noi îi detectaserăm pe demoni datorită celei de-a doua falii, foarte mică și care nu permitea decât trecerea unor demoni foarte mici, trimiși în cercetare, și foarte sobri... până în momentul în care descopereau oceanele. Extrem de neliniștiți la gândul că demonii deschideau un al doilea cap de pod în universul nostru, ne-am hotărât să invadăm Pământul înaintea lor. Numai că Demiderus nu era de acord. El și-a împărțit armata în două grupuri și ne-a atacat, crezând că eram aliații demonilor.

— Hopa, mare greșală. Și atunci?

— El era ca tine, Tara, incredibil de puternic. Nu i-a învins pe dragonii noștri, dar i-a făcut să le treacă toată căldurile prin solzi. Noi am propus deci un armistițiu. El a acceptat, când a înțeles, văzându-i pe dragonii noștri combătându-i pe demoni, că nu eram de partea lor. Împreună, am înfruntat și apoi am

bătut armatele demonilor, în mare parte pentru că el a reușit să fure obiectele demonice, care nu erau încă puse la punct, și să le ascundă. Fără acest surplus de putere și neputând uicide alți demoni fără riscul de a-și depopula lumile, demonii au fost nevoiți să capituleze. Am închis ermetic Faliile și de atunci e *statu-quo* între cele două universuri ale noastre.

— De ce-ați ascuns aceste două obiecte demonice?

Tara nu era cea mai îndreptățită să-i critice, având în vedere că și ea făcea același lucru cu inelul lui Kraetovir, dar era curioasă.

— Aveam nevoie să studiem modul în care demonii închiseseră duhurile în aceste obiecte și Demiderus era atât de îngrozit de aceste obiecte, încât era imposibil să-l mani... să-l convin-gem..Am hotărât deci să trecem sub tăcere existența lor, căci aceste obiecte se aflau în alt loc decât cel în care le găsisse pe celelalte treisprezece.

— Bine, chiar mă întrebam cum le-ați ascuns. Studiindu-le, ați descoperit ceea ce erau?

— Întocmai.

— Și aceste două obiecte se află aici?

Atitudinea asta mersese cu vampyrii, nu era niciun motiv să nu funcționeze cu dragonii. Însă răspunsul dragoanei fu diferit de ceea ce aștepta.

— Obiectul. Nu ne-a mai rămas decât unul.

Fără îndoială, părea stânjenită.

— Pe unul l-ați distrus în timp ce-l studiați?

— Nu, dar unul dintre obiecte a dispărut.

Nu părea să aibă chef să se întindă la vorbă în privința asta, așa că Tara nu insistă.

— Bun, și cel care v-a rămas, ce anume este? O coroană, un trident, o spadă?

Dragoana păru și mai încurcată.

— Cel... cel pe care-l avem este... este un fel de veșmânt intim.

Tara ridică dintr-o sprânceană.

— Pardon?

Da, fără dubiu, dragoana se frământa. Deși involuntar, corpul ei exprima jena pe care o simțea.

— Aceste lucruri pe care voi, oamenii, le puneți pe sub pantalonii sau robele voastre.

Cea de-a doua sprânceană a Tarei se alătură celeilalte.

— Nuuuu... nu vrei să spui că demonii au creat niște... niște... șorturi demonice?

În ciuda situației, Tara simțea cum colțurile gurii i se ridică. Și un chicotit prostesc încerca perfid să-și facă loc din adâncul gâtului ei.

— Și cel care-a dispărut ce era? Un sutien?

Nimic de făcut. Veselia îi umplea mîntea și gura o trăda. Scoase un chicotit foarte puțin protocolar.

Dragoana o privi cu severitate.

— Știți, asta nu e ceva foarte amuzant. Aceste obiecte au fost cât pe-acți să ne distrugă universul.

Hop, se întorsese iar la adresarea cu dumneavoastră. Ca și Maestrul Dragosh, dragoana îi vorbea din nou cu dumneavoastră când era enervată. Treaba asta trebuia să fie ceva cultural, la monst... la extratereștri. Tara trase mult aer în piept. Cu care fu gata-gata să se înece, atunci când trădătorul ei creier îi suflă o altă idee.

— Ia zi, celălalt obiect dispărut... nu era cumva o pereche de șosete, din întâmplare?

— Nu, era o cămașă.

Tara dădu grav din cap.

— Da, e mai bine decât niște șosete. O cămașă demonică. Înțeleg, înțeleg.

Da, o să aibă semne pe dinăuntru cel puțin o săptămână, din pricina mușcăturilor pe care și le făcea sub obraji pentru a nu izbucni în râs.

Dragoana avea aerul atât de lugubru, încât Tara reuși să se stăpânească. La timp.

— Și... acest șort, articulă fata cu un glas bine stăpânit, ce este de fapt?

— Toate celelalte arme, inelul, sceptrul, tronul erau arme ofensive. Șortul și cămașa sunt arme de apărare. Precum scutul. Dacă acesta e distrus, șortul și cămașa generează un fel de barieră energetică protejându-l pe demon. El e invulnerabil, atât față de magie, cât și în fața armelor convenționale. Iar șortul și cămașa se pot adapta la orice morfologie.

Dat fiind faptul că regele demonilor avea sute de ochi și tot atâtea tentacule care țopăiau peste tot, da, avea toate motivele să-i dea crezare. Se gândi:

— Această faimoasă cămașă, despre care ai spus că a „dispărut”, are cumva de-a face cu Magister?

Dragoana strânse din ochi, bănuitoare.

— De unde știi?

— El vă urăște, și există o mulțime de chestii nu foarte clare între voi și el. E logic să deduc că el a încercat să vă șterpelească

obiectele demonice. Deci el v-a furat această cămașă. Care e socotită că-l face invulnerabil.

Drace, el reușise deja să înșele sistemele de apărare ale dragonilor. Nimic nu l-ar împiedica s-o ia de la început. Totuși, ceva nu se lega.

— Dar eu l-am înfruntat de nenumărate ori, preciză ea, punctând ceea ce o deranja. Și l-am rănit, ba chiar n-a lipsit mult să-l omor. Nu mi-am dat seama dacă purta cămașa pe sub roba lui neagră de sorțitor, dar n-avea nimic care să-l facă invulnerabil, te asigur de asta.

Dragoana ridică din masivii ei umeri purpurii într-un gest foarte omenesc.

— Nu știm ce-a făcut cu ea. Dar bănuim că s-a aliat cu demonii, și că le-a dat lor cămașa în schimbul ajutorului lor. Dacă ajungi în vreo zi să pui laba pe el, o să afli ce s-a întâmplat cu ea.

— Hm. Deci voi aveți niște șorturi impregnate cu duhuri malefice, ascunse undeva pe planeta voastră.

Nimic de făcut, nimic decât ideea care îi trimitea bule de hohote de râs în creier. Și-i venea teribil de greu să gândească.

— Da, le-am ascuns pentru a le studia, în laboratoarele noastre. Și locul lor rămâne cu totul secret.

Drace, dragoana n-avea atâta încredere în ea, încât să-i spună unde se găseau șorturile. Cum își simțea râsul urcând viclean din adâncul gâtului, se hotărî să-l numească „obiectul”. Altfel, i-ar fi venit prea greu.

— Și... obiectul e bine păzit?

Charm crezu că Tara se neliniștea pentru siguranța șorturilor.

— Da, are atâtea sisteme de apărare de jur împrejurul lui, încât o companie întreagă de demoni n-ar putea ajunge la el. Două armate de wyverne staționează în jur și în laboratoare și e păzit douăzeci și opt de ore din douăzeci și opt.

Drace. Asta era o veste foarte proastă. Acestea fiind zise, era logic. Cineva le șterpelise cămașa, n-aveau chef să vadă dispărând șort... și cel de-al doilea obiect.

Înțeleaptă, Charm nu-i ceru să nu vorbească despre șort, pentru că știa prea bine că Tara n-ar fi acceptat. Îi sugeră doar să fie discretă în privința acestui subiect.

Își terminară conversația revenind asupra cazului lui Chem și Tara o părăsi pe Charm cu certitudinea de a-și atinge scopul. Mă rog, în curând. Trebuia să recupereze șort... obiectul cât mai repede.

În orice caz, înaintea lui Magister. Fusesse ispitită să-i spună dragoanei că Magister se afla în Dranvouglispénchir. Dar se abținuse. Dacă dragonii întăreau supravegherea obiectului, asta risca să contrarieze planurile lui Cal făcând obiectul și mai greu de șterpelit. Bineînțeles, aceasta nu avea să-l ajute mai mult nici pe Magister, dar Tara știa cât putea fi de viclean Stăpânul Sangravilor. Nu-și putea asuma acest risc.

Cursa dintre ea și Magister fusese angajată.

La cererea lui Xandiar, care chiar avea de gând să-i asigure cât mai de aproape protecție Moștenitoarei, de când cu incidentul de la închisoare, apartamentele gărzilor fuseseră apropiate de cele ale Tarei și ale prietenilor ei. Moineau și Fafnir îi propuseră să doarmă cu ea, ceea ce fata acceptă, încă dureros de conștientă de șansa pe care o avusese scăpând de moarte.

Ei profitaseră de absența sa pentru a-și face o brumă de toaletă și a se schimba. Xandiar folosisese deja mașinăria lui Sene, care ardea scoop-urile și microfoanele, și Tara nu fusese mirată să constate că avea o bună duzină în tot apartamentul. Kalison, care o ținea dintr-o audiență într-alta, pentru a încheia câteva contracte între cele două planete, îi informă că nu aveau să se întâlnească decât la cină. Ceea ce pentru Tara și prietenii ei pica numai bine.

Sss'et se întâlnise de două ori cu Tara pentru a o informa despre ceea ce se petrecea în palat.

În primul rând, pentru a se plânge. Palatul era foarte, foarte mare, ea era foarte mică și o dureau lăbuțele de atâta mers. Apoi, pentru că putuse afla nu puține informații, și îndeosebi faptul că dragonii se nelinișteau în același timp de situația intergalactică, între AltăLume și Dranvouglispénchir, dar mai ales pentru că o facțiune în fruntea căreia se afla un dragon suplasat era pe cale să pregătească ceva. Nu reușise să identifice în ce consta acel ceva în chestiune, dar, după murmurele înregistrate ici-colo, era enorm.

Tara îi aplică un Reparus calmant pe lăbuțe. Apoi, spre marelui regret al șopârlei, o rugă să-și continue ancheta și închise discret ușa. Apoi își scoase inelul și-l puse pe masă. Acum că știa cu ce avea de-a face, trebuia să se gândească. Prietenii ei o înconjură. Priveau un cristaleo în așteptare.

De data aceasta, Cal fu cel care invocă un Opaqus.

— Deci, întrebă Robin, odată securitatea lor asigurată, avem o confirmare a situației?

Asta suna foarte militar și o amuză pe Tara.

— Da, chiar avem o „situație”. Charm mi-a explicat ce anume erau obiectele demonice. Și mi-a confirmat că ea deține efectiv unul.

Și le repetă ce-i spusese viitoarea regină.

Spre deosebire de ea, pe ei istoria șorturilor nu-i amuză. În fine, pe Fabrice, da, care fu apucat de o criză de râs nebun, dar Cal, Moineau, Fafnir și Robin îi aruncară niște priviri consternate.

— Pe manii strămoșilor mei, murmură Moineau, dragonii ne-au mințit. Tu nu-ți dai seama, Tara, de ceea ce ți-a dezvăluit Charm. Presupun că asta se datorează faptului că e începătoare în funcția ei, dar e foarte grav! Dacă lucrul ăsta se află, guvernele din AltăLume nu vor mai avea niciodată încredere în dragoni. Mai mult de-atât, există riscul ca Magister să contribuie la slăbirea alianței dintre dragoni și sorșitori. Căci dacă el ar fi declarat asta, nimeni nu l-ar fi crezut. Dar un asemenea anunț făcut de Moștenitoarea Omois-ului, pe baza mărturisirii Reginei Dragonilor... toată lumea îi va da crezare.

— Ei, nu vorbi prostii, dragonilor nici că le pasă de asta! Ei sunt puternici. Cei puternici fac ceea ce vor ei și dacă cei ce nu sunt puternici nu-s mulțumiți, n-au decât să se ducă să vadă în altă parte!

— Oricum, eu n-am de gând să dezvălui nimic în privința acestui obiect. O să punem noi mâna pe el înaintea lui Magister, apoi, fie îl vom distruge, fie îl vom înmâna Celor-Ce-Păzesc.

Se hotărî să nu le spună despre intenția ei de a folosi obiectul pentru localizarea și nimicirea lui Magister. Pe de o parte, pentru că nu știa dacă acest lucru era posibil, pe de alta, pentru că vedea bine cât de mult erau stânjeniți de inelul ei.

— Până atunci, va trebui să descoperim locul unde se află șor... unde se află obiectul. Dat fiind secretul cu care e înconjurat, după părerea mea, lucrul acesta nu va fi deloc ușor.

— Dineul din seara asta e un excelent mijloc de a lua contact cu autohtonii, reflectă Cal. Charm a spus că locurile unde e păstrat obiectul sunt niște laboratoare, nu-i așa?

— Da, răspunse Tăra, de ce?

— Prea bine, se află o singură rasă de ființe în laboratoare. Savanții. Și, crede-mă, savanții sunt destul de ușor de reperat. Ai încredere în mine, o să le localizăm.

Tăra îi zămbi lui Cal, bucuroasă că îl vedea în plină acțiune. N-o uitase pe Eleanora, asta se vedea din tristețea care îi voala privirea din când în când, dar se observa ușor că era mulțumit de această nouă provocare.

— Iar eu, eu o să joc rolul gărzii de corp vârcolac, mormăi Fabrice, nici vorbă să fii agresată din nou, n-aș putea suporta.

Moineau îi aruncă o privire. Se pregătea să deschidă gura când ușa sună. Un bot de dragon, de wyvernă mai degrabă, se afișă pe metalul auriu. Echivalentul dravougliuspenchirian al ochiului, urechii și gurii care împodobeau ușile din Omois.

— Stăpână, zise ea, Premierul de Solz dorește să vă vorbească.

Din fericire, Opaqus-ul nu funcționa decât într-un singur sens, sunetele și imaginile nu puteau ieși, dar ei puteau vedea și auzi perfect ceea ce se întâmpla afară.

Cal risipi Opaqus-ul și Tăra îi porunci ușii să-i deschidă dragonului cenușiu. Fata se ridică pentru a-și primi vizitatorul.

Maestrul Andrea intră maiestuos. Își coborî privirea asupra Tarei și sforăi pe nări:

— Pentru o muritoare atât de mică, pricinuiți o mulțime de griji, Alteța Voastră Imperială!

Tara rămase fără grai timp de câteva secunde. Ce era cu acest ton super condescendent?

— Securitatea voastră nu e foarte eficientă, răspunse ea rece. Așa vă protejați invitații? Acum înțeleg eu de ce aveți atât de puțini!

Paf, câte un punct pentru fiecare, mingea repusă la centru.

Dragonul rămase cu gura căscată, pe cât se pare nu era obișnuit să i se răspundă. Trebuie că aștepta probabil ca Tara să-și ceară scuze pentru că cineva încercase s-o ucidă.

Păi avea să aștepte mult și bine.

Ea se așeză în fotoliul ei inconfortabil și își încrucișă brațele. Pentru cineva familiar cu limbajul corpului omenesc, aceasta însemna: 1) Că era sâcâită; 2) Că era puțin dispusă să asculte ceva.

Dat fiind că dragonul habar nu avea de asta, el trecu peste semnalul de avertizare.

— Aș dori doar să vă pun în gardă. Grav'Majestatea noastră m-a informat despre regretabilul vostru obicei de... să zicem... de a vă plimba prin locuri care nu vă sunt permise. Pe planeta noastră, nu vă sfătuiesc să faceți asta. Sorții noștri sunt calibrați pentru imobilizarea dragonilor sau a wyvernelor. Asupra voastră, efectul ar putea fi... fatal.

— Știți, remarcă Tara pe un ton degajat, întotdeauna cei care au cel mai mult de ascuns sau de pierdut mă amenință cel mai mult.

Dragonul schiță o mișcare de recul.

— Eu n-am nimic de ascuns, strigă el indignat. Voiam doar să vă previn!

Ca să vezi. Și ei erau cu toții niște mici ciocârlii trandafirii și inofensive.

— Dar Regina voastră are încredere în mine.

— Ea e foarte tânără...

Hm, acest tip probabil nu-l cunoștea pe Corneille, nici *Cidul*. Ea trunchie puțin citatul pentru această ocazie.

— E tânără, ce-i drept, dar pentru cei de neam înalt valoarea nu așteaptă numărul anilor.

Formularea nu-l dădu gata pe dragon.

— Ea încă nu știe ceea ce se cuvine.

— Loialitatea, onoarea, eu cred, dimpotrivă, că știe foarte bine ceea ce se cuvine.

Schimbaseră aceste replici cu toată viteza și capetele prietenilor ei pivotau de la dreapta la stânga ca la un meci de tenis.

— O să faceți doar cum vă taie capul, nu-i așa?

— Perspicacitatea voastră e uluitoare, Premier de Solz. Așa este.

— Cu atât mai rău, eu v-am prevenit!

Și, tunând și fulgerând, trecu pe ușă ca un uragan, puțin lipsind s-o scoată din țâțâni.

Ușa gemu.

— Nu-i foarte simpatic acest dragon, constată Cal. Acum ce facem?

— Acum, ne pregătim pentru dineu.

Sala dineului era sub cerul liber. Spre deosebire de Pământ, care se afla în partea cea mai depărtată a galaxiei¹, Dranvouglis-penchirul se afla chiar în inima ei. Și contemplarea acelor milioane de stele incredibil de strălucitoare, încât luminau cerul ca în plină zi, era pur și simplu uluitoare. După ce admirase spectacolul, împreună cu Selena, pe care mersese s-o caute, Tara se duse să salute diverse personalități pe care le cunoștea. Regina Titania și Regele Bear din Lancovit. Dacă Regina o îmbrățișă cu multă căldură, Regele Bear ridică dintr-o sprânceană.

— Fără prostii, fata mea, tună el, aici ne aflăm ca reprezentanți oficiali, așa că fără palate care se duc să hoinărească, mă bazez pe tine.

OK, îi purta încă pică... oho, cât de ranchiunoși puteau fi acești regi, pentru o mică dematerializare de doi bani.

Se duse să-l salute și pe păianjenul Drrr, care discuta cu Cal. Cei doi se împrieteniseră în închisorile din Omois. Drrr era reprezentantul păianjenilor din pădurile din AltăLume. Deși nu aveau propriu-zis o țară a lor, deoarece se aflau pe toate continentele, păianjenii aveau un guvern și deci un reprezentant la încoronare. Ciudată încrucișare între un păianjen uriaș și un scorpion de la care avea coada, păianjenii vorbeau în rime, aveau opt ochi, le plăcea să le pună șarade călătorilor rătăciți prin pădurile lor (dar acum nu-i mai devorau dacă nu le găseau răspunsul), și, ca și dragonilor, le plăceau pietrele prețioase atât de mult, încât și le incrustau în carapacele lor de chitină de culoare neagră.

¹ Ceea ce e complet adevărat. În realitate, noi suntem aproape... ascunși într-un sector din marginea în care se află puține stele. Probabil acesta e motivul pentru care micii omuleți verzi încă nu ne-au descoperit. Acestea fiind spuse, poate că nu acesta e lucrul cel mai rău... (N.a.)

— E o plăcere să vă revăd, Doamnă Drrr, îi zâmbi Tara prietenei lui Cal. Sper că ne veți face onoarea de a ne vizita în curând la palat.

— Onoarea e de partea mea, și va fi o alegere plăcută să vă vizitez, în calitate de invitată. Cal nu e-n stare să ascundă, știu că sunteți în pericol, o misiune de îndeplinit, o căutare de dus la bun sfârșit. Un cadou pentru a ne lega. Mi-ar plăcea dacă l-ați accepta.

Să le lege? Cum adică să le lege?

— Păi, eu sunt deja legată sufletește de pegasul meu.

Dat fiind faptul că el avea colți veninoși de mărimea antebrațului Tarei, nu putea ști dacă păianjenul zâmbea, totuși aceasta fu impresia pe care o avu.

— Doar un dar, nu un samar. E-o coardă care ți se supune cu artă. Poate lega tot ce vrei, dacă știi cum s-o iei.

Și păianjenul îi întinse o coardă de mătase împletită. Atingerea ei era de o moliciune aproape insuportabilă. Tara o admiră pentru a-i arăta păianjenului că-i aprecia cadoul, apoi și-o aranjă în Schimbătoare.

— Îți mulțumesc mult, dragă Drrr, acest dar e de neprețuit. De îndată ce mă voi întoarce la palat, va trebui să gădesc ceva la fel de prețios pentru a vi-l oferi, și știu de pe-acum că nu-mi va fi ușor.

Păianjenul schiță un mic dans de jubilație.

— Pentru a folosi mătasea, pentru ca legătura să se desfășoare, mișc-o de trei ori și arunc-o în fața ta. Pentru a o aduce înapoi, e de-ajuns să tragi de trei ori și legătura va cădea. Nici chiar focul n-o poate distruge, nimic din AltăLume n-o poate frige. Chiar și la focul dragonilor, firele-i vor rezista.

— Voi avea mare grijă de ea.

— Doar uleiul de tolis poate face ca legătura să alunece. Nu te încrede în cei ce au una asupra lor.

Tolis-ul era un fel de migdală al cărei ulei prețios era folosit în AltăLume.

— Îți mulțumesc, Drrr, sincer, am fost încântată să vă revăd.

După ce își îndeplini îndatoririle, Tara luă loc la masa ce-i fusese rezervată. Prezidată de Andrea.

Văzând miile de dragoni care se înghesuiau în sală, Tara se simți puțin descurajată. Cum avea să facă pentru a-i descoperi pe savanți în toată această lume?

Various Duncan, zis Renegatul, reprezentant al Mercenarilor din Vilain, se prezentă la masa lor. Se înclină dinaintea Selenei, de care fusese, și poate încă mai era, îndrăgostit, o plecăciune adâncă și o otheadă catifelată. Dar se mulțumi s-o salute sec pe Tara, încă supărat pe Omois că-l transformase în spașun atunci când ceruse mâna Selenei¹. Tara își stăpâni la timp un oftat. Viața se încăpățâna să presare pe urmele pașilor mamei sale o mulțime de curtezani. Era... crispant.

Masa care îi fusese destinată se afla foarte aproape de aceea a viitoarei Regine. Aceasta, vioaie și grațioasă (mă rog, atât cât putea fi o bestiolă solzoasă atât de mare), ținuse un mic discurs în care mulțumise diferitelor delegații de a se fi deplasat pentru a asista la încoronarea ei.

Văzând-o, nu te-ai fi îndoit nicio clipă că era speriată de moarte din pricina neașteptatei ei alegeri și a logodnicului amenințat.

¹ Lui Lisbeth, care credea că i-o va cere pe a ei. Avusese atunci deci o reacție de proastă dispoziție oarecum... disproporționată. Care fusese cât pe-aci să declanșeze un război între Omois și Vilain... (N.a.)

Scoop-urile zburau în jurul ei ca un roi de fluturi lacomi, retransmițând imaginea ei în galaxia întreagă. Stelele îi luminau solzii albi și delicata coroană de pretendentă de pe cap. O orchestra de Tatzboumi, verii cu tentacule ai Cahboumilor, începu să interpreteze o muzică dulce imediat ce își încheie discursul.

Apoi ea se așează și wyvernele începură să le servească masa.

Tacăturile erau din aur. Păi, de ce nu? Cu armele familiei lui Charm, o gheară de dragon lovind într-un cerc negru, același care împodobește solzii wyvernelor atașate pe lângă guvern.

Puțin cam izbitor, dar foarte șic.

Pe tot timpul dineului (friptură de vacă, antricot de vacă, coastă... de vacă, falcă de bou, spată de bou... bou parmentier, turnedos rossini, steak în sos tartar etc.), Tara se interesă de meseriile diferiților dragoni prezenți la masa ei. Dacă Andrea îi arunca priviri bănuitoare, el nu se purtă urât, mulțumindu-se să animeze conversația despre politică în general, recolte și vreme. Cu totul inofensiv, în aparență.

Niciunul dintre dragonii prezenți nu era savant, dar Tara făcu cunoștință cu Veodorachiva, încântătoarea dragoană de culoarea cireșei, prietena cântăreață a lui Charm. Ea îi fu imediat simpatică, pentru umorul ei plin de căldură și neliniștea sinceră pentru Charm.

Andrea era plin de atenții față de Selenă și inima Tarei se strânse. Într-o zi, avea să descopere ce anume îi făcuse bunică-sa maică-sii pentru a fi condamnată să farmece tot ce trecea prin preajma ei. Iar în acea zi, o va face să-i pară rău.

O, da.

Deocamdată, dineul ei era un fiasco. Nici umbra vreunei piste la orizont. Prietenii ei fuseseră răspândiți pe la diverse

mese. Tara bănuia că era o manevră de-a lui Andrea pentru a o necăji, în schimb, asta le dădu posibilitatea să întâlnească mai multă lume.

Făcură după dineu un debriefing, strânși la Tara și protejați de Opaqus, dar magicbanda nu avusese mai mult succes decât ea. Cu excepția lui Moineau, care observase ceva ciudat, grație ochilor ei care, chiar și sub forma lor omenească, rămâneau mai puternici decât cei ai prietenilor ei.

— La una dintre mese se afla un dragon mutilat.

— Cum adică?

— Una dintre labele sale din față era răsucită.

Tara nu vedea ce anume era ciudat în asta.

— Pardon, uit întotdeauna că ai fost crescută pe Pământ, zâmbi Moineau, văzând că Tara nu pricepea. Pe planetele noastre, datorită Șamanilor și Reparus-urilor, nu mai avem astfel de probleme. Acest dragon e totuși mutilat. Mă gândesc că asta merită aprofundat. Dar el se afla la masa cea mai apropiată de Charm. Deci e un personaj important. Ar trebui ca persoana care-l abordează să fii chiar tu.

— Măine, încep ceremoniile, se gândi Tara. Poate că va asista și el sau poate că nu. O să-l urmărim chiar din seara asta.

Prietenii ei o priviră cu ochi mari.

— Tu nu ești obosită, iubito? Încercă Robin care înțelesese bine avertismentul lui Andrea.

— Ba da, dar miza e prea importantă. Trebuie să localizăm acest obiect înaintea lui Magister. Să mergem.

Și trecând prin fața mesei din apartamentul ei, Tara văzu inelul. În timpul dineului se gândise la el. Incontestabil, inelul îi venise în ajutor. De mai multe ori. El n-o transformase, putea

să-l scoată de pe deget când voia. Iar în seara asta, misiunea ei risca să fie periculoasă. Se asigură că Piatra Vie era gata să intervină.

Și își puse inelul pe deget.

Ea era încă în robă de seară și prietenii ei în ținuta pentru serată. Ieșiră deci în liniște, ca și când se duceau la o altă petrecere.

Xandiar ridică din sprâncene când îi văzu apărând din nou.

— Alteța Voastră Imperială?

— Am uitat o chestie la masă, ne întoarcem imediat, îi aruncă foarte repede Tara, ca să nu aibă timp să-i pună întrebări.

Garda cea înaltă nu avu răgaz decât să le poruncească unor thugi, patru la număr, să-i urmărească, că ei se și aflau la mai mulți metri depărtare.

Se întoarseră la banchet aproape în pas alergător. Când Charm se retrăsese, trei sferturi dintre invitați și dragoni făcuseră la fel. Din păcate, masa la care se afla faimosul dragon era goală.

— Drace, răcni Tara, n-am fost destul de iuți! Să ne răspândim, poate vom reuși să-l reperăm undeva.

Uitând că ea aproape fusese asasinată, ei se repeziră în cele patru colțuri ale sălii. Tara îl trimise pe Galant în cercetare, cu misiunea de a repera orice labă răsucită. Din înaltul sălii era mai ușor, așa că primul care îl văzu pe dragonul în chestiune fu Galant. Un dragon brun, cu solzii terni, care aproape se pierdea în penumbră. Mai mic decât majoritatea celorlalți și cu un cap mai mare. Se îndrepta spre una dintre ieșirile laterale. Fără să stea pe gânduri, Tara îl urmări, condusă de viziunea lui Galant. În sfârșit, îl avu în fața ei și pegasul se întoarse pentru a i se așeza pe umăr.

— Bine lucrat, frumosule, șopti fata, tu ești cel mai bun!

Galant scoase un mic nechezat de încântare și își frecă botul lui atât de moale de obrazul fetei. Ținea mult să-i facă plăcere tovarășei sale. Thugii o urmăreau, intrigăți. Drace, trebuia să se descotorosească de ei. Discret, incantă un sort de confuzie. Din păcate, ca de fiecare dată când era încordată, magia îi scăpă de sub control. Și-i atinse pe toți cei aflați acolo.

Fără excepție.

Dragonii începură să se uite cruciș, să se împiedice, să se izbească de zidurile pe care nu le vedeau, să calce cu labele în fântâni pe care nu le simțeau și în câteva minute se produse haosul cel mai deplin. Prietenii ei, atinși la rândul lor, se învârteau în cerc, la fel ca thugii, și Tarei îi veni foarte greu să-l recupereze pe Galant și să-l dezvrăjească.

Din fericire, dragonul pe care-l urmărea era deja aproape ieșit din sală când incantase, așa că nu fu atins de sort. Evitând dragonii și wyvernele dezorientate, Tara se strecură pe urmele lui.

Dragonul nu numai că avea o labă mutilată, dar și șchiopăta. Și nu părea în formă maximă. A-l urmări nu era greu, atât de încet pășea.

Tara nu îndrăznea să scoată Piatra Vie pentru a intra în legătură cu Cal și cu ceilalți. La un cuvânt al ei, Schimbătoarea îi transformă roba într-o ținută de camuflaj, care o ascunse pe fată imediat după ieșirea lor din Palat. Dragonul urcă anevoie pe unul dintre covoare și Tara înjură.

Se aruncă în spatele unui grup de arbori, îl deminiaturiză dintr-un tur de mână pe Galant, îl coloră în negru, apoi o întinse după covor, zburând mult deasupra lui pentru a nu fi reperată.

Din fericire, era târziu și dragonilor nu le place să zboare noaptea. Mai mult, frigul nopții îi încetinea, nu se aflau deci în văzduh. Iar covoarele zburătoare nu se ridicau mai sus decât partea cea mai înaltă a caselor mari. Deci nu exista niciun risc de a fi descoperită. Cu excepția patrulelor de wyverne.

— Oooh, șopti Tara, când Galant făcu un ocol pentru a se ascunde în spatele turnulețelor unui mic castel... Galant, dă-mi și mie de știre când mai sari capra!

Pegasul nu răspunse, prea ocupat să evite să nu-și stâlcească figura de țiglele alunecoase. Își întări priza, apoi supraveghează escuada de wyverne care patrulau, și ele, pe covoare.

Din fericire, zburau mai jos decât ei și își putură relua repede urmărirea. Spre norocul lor, norii veneau tot mai numeroși, întunecând cerul.

Nu meraseră foarte departe. Covorul se așează în fața unei clădiri impunătoare în care dragonul intră. Poarta se închise în urma lui.

— Ȃsta nu pare deloc să aducă a laborator, șopti Tara. Iar eu n-am curajul să folosesc globul de cristal, nu știu dacă nu cumva comunicațiile nu sunt ascultate aici. Galant, te poți tu duce să-i cauți pe ceilalți, te rog. Pesemne că sorțul de confuzie s-a risipit până acum.

Și proiectă în mintea pegasului imaginea prietenilor ei. Acesta necheză afirmativ și dispăru printr-o bătaie din aripi mult prea sonoră.

Tara se strâmbă. Să se gândească să-l miniaturizeze din nou pe Galant ca să nu mai facă zgomot în timp ce zboară.

Tara se postă în micul parc din dreptul casei, înconjurată de un grilaj jos și de o grădiniță.

Din când în când, wyverne ținând în lesă un fel de chestii negre pline de dinți și de gheare, care păreau a fi echivalentul câinilor de pe Pământ, ieșeau să le plimbe. Trecând prin fața parcului, adulmecau zgomotos și Tara se strângea lângă arborii ei, rugându-se foarte tare ca ei să n-o descopere. Apoi, în cele din urmă, agitația se liniștește și ea putu respira.

După un sfert de oră, când simțea cum somnul îi îngreuna pleoapele, auzi un zgomot în spatele ei.

Orice dorință de a dormi dispăru imediat. Și imagini de animale nu foarte simpatice din Dranvouglispenchir țâșniră în mintea ei.

Suspină de ușurare când Robin se ivi în spatele ei.

Nu părea foarte încântat.

— Pe strămoșii mei, Tara, ce te-a apucat să pleci așa!? Nu te mai găseam și eram înnebuniți de neliniște! Fabrice ți-a adulmecat urma până în fața palatului și apoi, pfui, ne-a spus că ți-ai luat zborul.

— N-am avut de ales, se apără Tara. Îl pierdeam și nu știu dacă aici conversațiile sunt sau nu ascultate. De asta l-am trimis pe Galant.

Mânia semielfului se risipea pe măsură ce înțelegea reacția Tarei. Își trecu mâinile prin pletele sale alb cu negru și se destinse. Fata asta avea să-l facă să-și piardă mințile, asta era sigur și precis.

Cal, Fafnir, Fabrice și Moineau îi ținură aproape același discurs. Dar recunoscuseră în cele din urmă că avea dreptate. Și totodată nu avea dreptate. Mă rog, reușise, și asta era principalul.

— Nu folosește la nimic să stăm toți de pază în fața acestei porți, decise Cal, expertul lor în spionaj. O să facem de pază în

ture. Doi vor rămâne aici, propun să fac eu prima tură împreună cu Fafnir. Fabrice, Moineau, Tara și Robin voi vă duceți la palat. Dacă se întâmplă cel mai mic lucru, o să vă dăm de știre și o să vă întoarceți cât mai repede. Peste patru ore, Fabrice și Moineau vor face următorul cart. Și tot așa. E OK pentru toată lumea?

— De ce patru ore? întrebă Moineau, curioasă.

Răspunsul Hoțului fu foarte franc.

— Pentru că eu mă pot abține timp de patru ore. Apoi trebuie să găsesc o toaletă foarte repede. Iar pentru un băiat e mai ușor decât pentru o fată...

Minunatele stele alcătuiau parcă un cer de foc și se vedeau destul de bine în ciuda norilor. Moineau se făcu purpurie la față.

— Oh! zise ea slab, înțeleg.

Fafnir rânji ușor.

— Piticii sapă în mine sub pământ timp de zile întregi. Noi știm să ne abținem mult mai bine decât voi, oamenii. Și apoi, noi n-avem nevoie de mult somn și, în primul rând, suntem mult mai răbdători decât voi!

Ah, ah, foarte amuzant, Tara nu s-ar fi gândit să pună alături în aceeași frază „pitic” și „răbdător”.

Tara era încă plină de adrenalină, dar știa că trebuia să se menajeze. Așa că fu de acord.

— Bine, mă întorc. Dar mă bazez pe voi ca să-mi dați de știre dacă se petrece și cel mai mic lucru, nu?

— Bineînțeles, o să-ți dăm imediat de știre. Fie ca noaptea să-ți fie ușoară, frumoasa mea.

— Fie ca ea să ne fie mai ales fructuoasă, răspunse Tara trunchiind obișnuitul răspuns la vechiul salut.

Pe drum, norii care se întindeau deasupra oraşului adormit se ținură de cuvânt. Începu să plouă. Tara avu un gând pentru prietenii ei. Şi mai ales pentru Fafnir, care avea oroare de ploaie. Pentru că îi făcea securile să prindă rugină.

Întorcându-se la palat, credea că n-o să mai adoarmă nicio-dată.

Dar abia pusese capul pe pernă, că se cufundă în somn.

Fu deşteptată de un sărut.

— Hmm, mai vreau, ceru ea.

Robin nu se lăsă rugat.

Tara sfârşi prin a deschide ochii. Deasupra ei, zâmbitor, frumosul chip al lui Robin. Şi, nimbându-l cu aur prin fereastra deschisă, un soare strălucitor.

Ridicându-se brusc, fu cât pe-acî să zdrobească minunatul nas al semielfului. Mulţumită reflexelor lui supraumane, acesta reuşi s-o evite la timp.

— Drace, înjură ea, dar cât e ora?

— Opt, răspunse Cal, cufundat într-o canapea. Ştii, ai fi putut fi răpită de douăzeci de ori, ai un somn al naibii de greu! Ca şi pegasul tău, faceţi o pereche potrivită!

Tara înjură.

— De ce nu m-aţi trezit?

Cal strănută.

— Afurisită ploaie. (Îşi trase nasul.) Nu s-a oprit decât acum două ore.

— Cal!

Hoţul incantă un Opaqus, pe care Tara, în panica sa, îl uitase, apoi îşi suflă nasul zgomotos şi catadicsi în sfârşit să răspundă.

— N-avea rost. Dragonul ăsta a dormit toată noaptea și tu aveai nevoie de odihnă. Robin a stat de veghe împreună cu Fafnir, căreia nu-i era somn. Și apoi, avantajul e că piticii sunt ca și elfii, ei dorm mai puțin decât noi, câteva ore pe unde apucă. Deci asta nu i-a deranjat. Fabrice și Moineau sunt acum pe poziție. Noi ne-am întors și până la urmă te-am trezit, fiindcă ceremonia nu începe decât la ora zece, iar voi, fetele, aveți nevoie de mai mult timp pentru a vă pregăti.

Salută privirea întunecată a Tarei cu un mic răs șmecheresc.

— Sunt în legătură cu Moineau, am pus la punct un cod pentru a putea vorbi în liniște. Tu însă, nu te poți sustrage. Va trebui să participi. Și-apoi, dacă dragonul mutilat se duce și el, va fi o excelentă ocazie pentru a-i vorbi.

Tara era un pic încăpățânată. Iar neliniștea n-o slăbea.

— Și dacă acea casă nu era decât un mod de a ne amăgi? Dacă laboratorul se afla cufundat adânc în pământ, cu subterane și tuneluri? Și porți secrete și gărzi ascunse?

Micul Hoț se uită la ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, vezi prea multe filme, Tara. E doar o casă. Am aruncat un sort, un sondus. Acolo nu se află decât dragonul nostru și două bătrâne wyverne. Care au soilit la fel de adânc ca și el, de li se auzeau sforăiturile.

Tara se destinse puțin. Cal avea dreptate, devenea prea paranoică.

Dar a nu fi destul de paranoic, în aceasta galaxie, era adesea sinonim cu a fi mort.

— N-ați fost deranjați de patrule?

— Care patrule?

— Când eram cu Galant, a fost cât pe-acî să fim surprinși de o patrulă de wyverne în timp ce-l urmăream pe dragonul cenușiu.

— Erau câteva, dar nici chiar așa. Ne aflăm pe planeta dragonilor, Tara, nu pe Pământ sau în AltăLume. Pe străzi, excepând cazul în care un dragon face scandal și trebuie închis, ceea ce se întîmplă totuși foarte rar, poliția intervine mai ales pentru a-i ajuta pe dragonii bătrâni sau pe copii, pentru a controla circulația și a înregistra plîngerile. Ușile caselor sunt închise, pentru că dragonii au adesea comori, dar, deocamdată, nimeni n-a furat vreodată ceva de la dragoni și a supraviețuit destul timp pentru a apuca să se laude cu asta. Mă rog, cu excepția lui Magister, iar el a trebuit să se facă tovarăș cu demonii pentru a se descurca. Asta descurajează aplecările.

Ah, Tara nu se gîndise la asta.

— Dar atunci, dacă noi furăm obiectul demonic, dragonii o să ne urmărească și o să ne facă să plătim? Nu le va fi foarte greu să ajungă pînă la noi...

— În cazul ăsta, va trebui să ne descurcăm în așa fel, încît să fie acuzat Magister. Împotriva lui, dragonii nu vor putea face mare lucru.

Tara avu un zâmbet încântat. Ohoo, dar era o idee grozavă! Să-l faci pe Magister să plătească pentru o crimă pe care, pentru prima dată, n-o comisese el. Genial.

— Iar dacă asta n-o să meargă și dragonii ajung pînă la tine, sublinie Cal, cum atît de bine a spus Moineau, ei n-o să se laude că țineau ascunsă față de aliații lor o armă atît de periculoasă. Dacă furăm obiectul, după părerea mea, nu vor încerca să facă nimic împotriva ta, chiar dacă o să te bănuiască.

— Mersi, Cal, zâmbi ea, mă simt ușurată că un Maestru Hoț ca tine se ocupă de toată treaba asta.

Cal îi întoarse zâmbetul, flatat.

— Bine, bine, până una-alta Maestrul e obosit. Așa că, dacă nu te superi, o să mă duc să dorm un pic. Dacă dragonul iese din casă, Moineau o să te sune și o să-ți spună „păsărica mea a scăpat din colivie, ultima dată când am văzut-o se îndrepta spre...”, și-o să-ți indice încotro se îndreaptă dragonul nostru. Dacă ești prinsă cu vreo ceremonie, noi o să ne mulțumim să nu-i pierdem urma, până când o să te poți apropia de el pentru a-l găti. Apropo de gătit, asta mă face să mă gândesc că trebuie să și mănânc ceva. Bun, ha, hapticu. (Își suflă nasul.) Pe curând.

După o ultimă mângâiere (prea scurtă!) adresată lui Robin, care o aștepta în salon, ea o întinse spre sala de baie. Schimbătoarea făcu să-i dispară halatul cu care era îmbrăcată atunci când își dăduse seama de prezența lui Cal și Robin.

Tara îi făcu semn Elementarului de apă că voia să facă un duș.

Și fu cât pe-acți să sfârșească înecată.

Elementarul era calibrat pentru a stropi un dragon, nu o mică ființă umană. El eliberă o adevărată trombă de apă. Suffocată, Tara se încovoie sub jet și dădu din mâini. Magia ei țâșni, făcu o gaură în corpul transparent al Elementarului, care păru foarte mirat... și jumătate din perete dispăru, lăsându-l descoperit pe Kalison, care făcea și el un duș de partea cealaltă. Înnebunit, thugul cu șase brațe o luă la fugă, țipând, în timp ce Tara, roșie la față de rușine, sughițând, încerca să-și repare prostia. Elementarul încetase s-o înece, uluit de reacția ei.

Dădea din capul lui de apă transparentă în timp ce privea spăr-tura cu un aer dezaprobat.

Robin țâșni ca o rachetă, văzu că Tara, ghemuită și acoperită pudic cu un prosop de către Schimbătoare, nu sângera, și se apropie. Umerii fetei erau zguduiți de plâns și el ezită.

— Tara? Totul e-n ordine? Ce s-a întâmplat? Nu mai plânge, draga mea, și vorbește-mi! Spune-mi ceva! Tara, spune-mi ceva!

Un geamăt scăpă din mica bulă blondă ghemuită.

— Ce? întrebă elful care nu înțelesese.

— „Ceva”.

— Ce? repetă elful zăpăcit.

Tara ridică un cap ud și el băgă de seamă că tremurăturile ei nu se datorau lacrimilor, ci unei monstruoase crize de râs nebun.

— Tu mi-ai spus ceva, sughiță Tara între două chicoteli, atunci eu ți-am spus „ceva”.

— Dar ce tot spui? Ce s-a întâmplat? strigă elful care avea clara impresie că Tara își pierduse mințile.

— O-la-la, râse Tara, n-ai văzut ce față a făcut Kalison când i-am demolat peretele! Ahh, nu mai pot!

— Ți-e rău? Ți-a făcut cineva rău?

— Nu, nu, dar am râs atât de mult, că mă doare burta! Elementarul era prost reglat, a fost gata-gata să mă înece, am vrut să-l opresc, dar magia mi-a scăpat de sub control.

Nu adăugă și „ca de obicei”, pentru că, desigur, se subînțelegea.

— Și după ce i-am văzut fața lui Kalison și el a fugit gol ca o rămă și plin de săpun, am făcut o criză de râs nebun. Iertare.

— Nu mie trebuie să-mi ceri iertare, răspunse sec Robin, care nu avea deloc același simț al umorului, mai ales că se

speriase. Ci Excelenței Sale ambasadorul Kalison! Pesemne că i-ai produs o traumă, bietul thug!

Tara strânse din ochi, revăzând scena în minte. Se porni imediat să râdă, incapabilă să se oprească.

— N-o să mai poată intra niciodată într-o sală de duș fără să-i fie teamă că o să explodeze; ah, Robin, nu mă mai fă să râd!

Tara râdea cu atâta putere, încât din ochi îi curgeau lacrimi. Se răsucea, ținându-se de burtă, și, de îndată ce privirea i se oprea asupra găurii din zid, se pornea să râdă cum știa ea mai bine. După câteva minute, Robin socoti că era de ajuns și astupă gaura din perete.

Și cum ea râdea de fiecare dată când întâlnea privirea lui Robin, exasperat, acesta ieși din baie. Când termină, cu excepția pletelor încă ude, și învelită de Schimbătoare într-un halat din burete roz, ea deschise din nou ușa.

Se lăsă uscată de Elementarul de aer pe care, prudent, Robin îl reglase, dar încă mai lăsă să-i scape din când în când câte un chicotit. După un moment, inspiră adânc și îl privi pe Robin.

— Scuză-mă, dar îți face atât de bine să râzi! Nu mai râsesem așa de mult. Of, acum mă dor abdominalii!

— Hmm, făcu elful pufnind cu un aer agasat, eu...

Dar nu avu timp să spună nimic altceva, căci Ușa sălii de la intrare ceru permisiunea de a-i primi pe Xandiar, pe ambasadorul Kalison și pe ambasadorul Setos.

Tara păru cu adevărat înnebunită.

— O-la-la, Robin, explică-le tu ce s-a întâmplat, dacă-l văd iar pe Kalison, o să explodez de râs!

— N-ar fi o idee bună. Rămâi în camera ta, o să aranjez eu lucrurile.

Tara se refugie în camera ei, în timp ce Schimbătoarea profită de asta pentru a termina s-o îmbrace cu o încântătoare robă-piersică, scurtă, cu mici păuni cu ochi de aur brodați, și s-o încălze cu niște sandale drăguțe, acoperite cu safire-caisă. Îi puse o jumătate de kilogram de bijuterii pe brațe și la gât, ca să le arate dragonilor că nu doar ei aveau diamante și aur.

Robin reveni foarte repede.

— El a înțeles și eu i-am prezentat scuze din partea ta. Atunci, cel care s-a scuzat a fost Setos, fiindcă Elementarii nu erau corect reglați. Pe scurt, totul s-a aranjat, dar Xandiar nu e foarte mulțumit, pentru că nimeni n-a auzit nimic de-afară, în fine, nu înainte ca ambasadorul Kalison să iasă, gol și plin de săpun, urlând că cineva încerca să-l asasineze.

Tara făcu ochii mari și se îndoi de mijloc, fiind gata să râdă iar cum știa ea.

— Aaah, Robin, ahhh, nu mai pot, e atât de crud din partea ta!

Semielful avea pe buze un zâmbet larg. O făcuse bineînțeles intenționat, ca s-o facă să plătească pentru frica pe care o simțise.

Tara nu mai putea. Schimbătoarea bodogănea, fiindcă ea era pe cale să-i strice machiajul pe care i-l executase.

Fu nevoie de o bună jumătate de oră pentru ca Tara să se potolească și să-și recapete chipul obișnuit. Ieși să asiste la prima ceremonie, rugându-se foarte tare ca ambasadorul Kalison să nu fie de față, altfel nu mai răspundea de nimic.

Din fericire, Kalison se dădu drept suferind, ca și dragonul mutilat. El nu părea să aprecieze prea mult ceremoniile diurne, căci nu veni la prima, cea care deschidea începerea festivităților.

Un concurs de poeme. Super. Fetei chiar îi plăceau poemele, dar ei, dragonii, nu le concepeau decât sub forma unor kilometri de versuri, unele mai obscure decât altele.

La început, era foarte impresionant. Așezată într-un jilț în care puteau încăpea zece ca ea, puțin mai jos decât Charm, strânsă în atâtea robe de ceremonie, încât aducea cu un mic cort alb, în magnificele grădini în care fuseseră înălțate grade-nuri, Tara îi putea vedea pe dragoni cum urcă pe imensa alee de nisip alb, se înclină în fața viitoareii Regine Dragon, apoi încep să declame. Prima oră, Tara rezistă. Și a doua. În jurul ei, celelalte delegații stăteau nemișcate, respectuoase, iar ea se întreba dacă și ele se plictiseau la fel de mult ca ea.

Tara fu cât pe-acți să adoarmă de nenumărate ori înainte de banchetul de la amiază, și aproape la fiecare cinci minute după aceea, digestia nefiindu-i de ajutor.

Și ar fi putut jura că auzise un ușor sforăit din partea unde stătea maică-sa. Care, fermecătoare, într-o robă albastru-deschis brodată din nou cu argint, culorile Lancovitului, de unde era originară, trona alături de Andrea.

Singurele momente în care se mai trezea puțin erau cele câteva antracte care punctau ceremoniile. Tara profită de ele pentru a discuta cu dragonii care o înconjurau, dar întrebările ei subtile se izbeau de priviri uimite. Nu află mult mai mult decât ceea ce știa deja despre obiectele demonice.

Așezat aproape de ea în tribună, foarte politicos, Chenourichivu îi explică alegoriile dragonilor în timpul ultimei părți. Premier de Gheară fusese unul dintre cei care declamaseră. Poemul său vorbise despre glorie și aventuri prodigioase și

Tarei chiar îi plăcuse mult. Dar nu într-atât, încât să-l audă timp de ore și ore întregi.

De aceea, cu mintea încețoșată și cu stomacul greu, se întoarse în apartamentul ei. Aici o aștepta Moineau și fata invocă un Opaqus.

— Nu s-a mișcat de-acasă, o vesti Moineau de îndată ce sorțul se stabili.

— Da, am fost sigură de asta, văzând că nimeni nu-mi trimitea niciun mesaj. Te simți bine? Nu ești prea obosită?

Cearcăne mari și negre se conturau sub ochii lui Moineau. Pentru prima dată, Tara observă că prietena ei slăbise și părea frământată.

— Moineau? Ești sigură că ți-e bine?

Prietena ei fu gata-gata să-i răspundă, apoi strânse din buze când Fabrice intră în încăpere. Văzu Opaqus-ul, zâmbi și pătrunse în cameră la invitația Tarei.

— Vaai! făcu el întinzându-se ca o pistică, cât e de plicticos! Ne-am pierdut timpul privind atâtea ore acea casă. Cu excepția câtorva curse, nimeni n-a intrat și nici n-a ieșit din clădire. Noroc că n-a început iar să plouă.

— Cine e de gardă acum?

— Cal și Fafnir, Robin încearcă să doarmă.

— OK, eu trebuie să mă pregătesc pentru dineul din seara asta. Să sperăm că acest dragon va fi și el acolo, și chiar mai mult, că boala lui nu era pur și simplu incurabilă pentru magie.

— Nu, o asigură Moineau, nimic nu e incurabil pentru magie.

— Ah, nu? Uiți de Doamna Baudiou. Fiica Sangravului care-i purta o pică atât de mare lui Manitou, încât voia să-l ucidă.

Moineau îi răspunse pe un ton destul de sec, care o surprinse pe Tara.

— De acord, străbunicul tău a reușit să creeze și să vândă o poțiune care nu numai că te îmbătrânește cu mai multe zeci de ani deodată în loc să te întinerească, dar și ale cărei efecte, în plus, nu sunt anulabile. E foarte-foarte posibil ca asta să provoace catastrofe, noi suntem cu toții de această părere. Deci, cu excepția câtorva cazuri rare, magia poate vindeca aproape orice. Chiar dacă ea însăși provoacă uneori tulburări, precum grinșeta sau saliveta.

Tara se pregătea să-i răspundă, când globul de cristal îi sări din buzunar și se poziționează în fața ei. Deasupra lui se formează o imagine, familiară. Moineau programase globurile de cristal ale tuturor celor din bandă pentru ca ele să funcționeze chiar și în caz de Opaqus.

Era Cal.

— Păsărica mea a scăpat din colivie, zise el, cu ochii strălucind de emoție, și se îndreaptă... spre palat. Cred că are de gând să profite de grăunțele pe care le poate găsi acolo, așa că mă bazez pe voi pentru a o prinde. Pe curând de tot.

— Bun, măcar suntem siguri că vine aici, conchise Tara cu satisfacție, în timp ce Piatra Vie se stinge. Eu mă pregătesc pentru dînele, dar aș vrea ca tu, Moineau, să te duci imediat în sala banchetului. Dacă el s-a instalat deja, încearcă să recuperezi cartonul cu numele și locul meu și pune-l la masa lui, lângă el.

Ochii lui Moineau se holbară. Și se înmuie puțin.

— Tu... tu vrei ca eu să schimb numele... dar, și dacă sunt văzută?

— Există câteva servitoare din rasa oamenilor care le ajută pe wyverne. O să te dai drept una dintre cele care supervizează mesele. Am încredere în tine, știu că poți face lucrul ăsta.

Apoi, văzând bine că între Moineau și Fabrice se petrecea ceva dubios, adăugă:

— Tu ești o puternică sorțitoare și Bestia din Lancovit. Mândria și onoarea ta sunt valorile în care clanul tău se formează. Nimeni și nimic nu te poate înfricoșa sau înjosi, cu excepția ta. Să nu uiți asta, niciodată.

Zâmbetul cald al Tarei dovedea că era sinceră. Moineau strânse din ochi în timp ce cuvintele ei i se gravau în minte. Oftând, se supuse fără voie. Fabrice o văzu ieșind cu un zâmbet pe buze.

Care i se stinse la fel de repede când întâlni ochii albaștri ai Tarei, strălucind de mânie; aceasta risipi Opaqus-ul printr-un pocnet din degete.

— Ce anume ești pe cale să-i faci lui Moineau, Fabrice?

— Cu... cum?

— Să nu crezi că dacă sunt preocupată sunt și oarbă. De când am venit, pare mereu tristă și dezorientată. Și singura persoană care o poate întrista ești tu. Deci, îți repet întrebarea. Ce anume ești pe cale să-i faci?

— Nimic, se burzului băiatul. Și-apoi, oricum, nu-i treaba ta.

Și înainte ca ea să-i mai poată pune vreo întrebare, el ieși trântind ușa.

Care gemu din nou. Dar ce-aveau oare oamenii ăștia care o trânteau mereu? Doar ea nu le făcuse nimic!

Barune, rămas în încăpere, scoase un țipăt. Se auzi o înjurătură de cealaltă parte, Fabrice deschise ușa, îl lăsă să treacă, apoi o trânti iar.

Sau măcar încercă, fiindcă ușa, furioasă, rezistă și se închise înceeeet de tot.

Galant trimise mici rânjete batjocoritoare în mintea Tarei, dar aceasta se neliniștea prea mult pentru cei doi prieteni ai ei ca să-i împărtășească amuzamentul.

Tara se pregăti după ce făcu un alt duș. Dacă pe Fabrice nu reușise să-l facă să cedeze, va ști ea cum s-o îmbrobodească pe Moineau.

Numai că nu fu atât de ușor, căci fata nu reapăru. Iar momentul de a se duce la banchet sosi fără ca Tara s-o fi revăzut. Deodată, își făcu inimă rea.

Wyvernele tocmai îi conduceau pe dragoni la mesele lor. Sala banchetului era și mai frumoasă decât în ajun și Tara află că aceasta avea să meargă apoteotic până la focul de artificii din seara încoronării. Drept omagiu la poemele din timpul zilei, pictorii dragoni munciseră la rândul lor și fiecare masă prezenta un tablou de o deosebită finețe. Tara fu impresionată de frumusețea motivelor florale și animale de la masa ei.

La care era așezat și dragonul mutilat.

Wyverna care o întâmpină păru într-adevăr mirată că se afla în dreapta dragonului brun. Strânse din nări, apoi, incapabilă să-și explice misterul, renunță să se mai intereseze.

La puțin timp după aceea, Tara o văzu pe Moineau sosind la o altă masă, cu obraji roșii și cu aerul extrem de mulțumit. Se schimbase și-i făcu un mic semn din cap Tarei. Liniștită, aceasta se aplecă spre vecinul ei.

— Fie ca flacăra voastră să rămână curată! îl salută ea.

— Și fie ca ea să-i prefacă în cenușă pe dușmanii voștri, răspunse politicos dragonul. Numele meu este Teoluvirondrichivu.

— Tara, răspunse fata. Apoi, respectând eticheta, adăugă: Prințesă de Omois, Moștenitoare a Împărătesei.

— Oh! zise dragonul, care nu părea la curent. Ați fost invitată de Grav’Majestatea noastră?

— Da, iar dumneavoastră sunteți o persoană foarte apropiată de Grav’Majestatea Sa dacă socotim după poziția acestei mese.

Micul dragon prăpădit se umflă în pene.

— Conduc niște cercetări foarte importante pentru viitorul universului nostru. Grav’Majestatea Sa a avut gentilețea să-mi acorde acest loc în semn de mulțumire pentru devotamentul meu.

Tara simți cum i se accelerează bătăile inimii. Apoi se liniști amintindu-și că, pentru un pasionat, ceea ce face el e super important.

— Ah, da? Ce fel de cercetări?

Dragonul se uită la ea, apoi, cu un imens regret în glas, răspunse!

— E top secret. N-am dreptul să vorbesc despre asta.

Tara nu fu nevoită să se forțeze pentru a părea dezamăgită.

— Oooh, îmi pare tare rău! Părea să fie ceva teribil de interesant!

Ceilalți dragoni erau și ei pe punctul să se instaleze fiecare la masa lui, într-un vacarm de glasuri, de scrâșnete ale unor enorme scaune de piatră și frecări de labe cu gheare.

Deodată, Tara își stăpâni o tresărire. Teol primea alți doi dragoni. Iar aceștia doi prezentau niște ciudate excrescențe pe coastele lor, ai căror solzi erau curios de decolorați. Ceilalți dragoni de la masă păreau să nu-i observe, dar Tara simțea că nu erau în apele lor.

Moineau avea dreptate. Toate astea nu erau ceva normal.

La vechea lui masă, Andrea apăru și se așeză la locul lui. Brusc, își dădu seama că invitata lui de onoare nu se afla acolo. Privi în jur și nările i se strânsesă când o văzu așezată la o altă masă. Un gest scurt și chemă o wyvernă. Drace, Tara nu mai avea mult timp la dispoziție. Cu atât mai rău pentru subtilitate, așa că tăbări pe el:

— Sunt la curent în privința obiectului, șopti ea. Și știu ce efecte a produs asupra brațului dumneavoastră. Sunteți teribil de curajos că vă expuneți la magia demonică în felul ăsta. Nu, chiar mai mult, sunteți un erou!

Ochii dragonului scânteiară. Se aplecă și ea avu o imagine de neuitat a colților lui galbeni și stricați.

— Pe strămoșii mei, nu știam că oamenii erau la curent cu asta, șopti el pe un ton foarte neliniștit, deși flatat. Cine v-a spus?

Tara se stăpâni să nu scoată un strigăt victorios. În spatele ei, se prezenta deja o wyvernă, impacientată.

— Premierul de Solz vă roagă să veniți la masa sa, Alteța Voastră Imperială, zise ea. Se pare că s-a produs o eroare de plasare.

Tara făcu niște ochi mari, nevinovați.

— Ah, da? Ce păcat! Trebuie să vă părăsesc deci.

Îi adresă un delicios zâmbet lui Teol și se grăbi spre masa sa, încântată de întreruperea care îi permitea să nu răspundă la întrebarea pusă de el.

Acum avea chef să danseze și să cânte. Reacție mai degrabă ciudată, dacă se considera că urma să se lanseze într-o acțiune în care exista riscul să fie omorâtă, dar era mulțumită că reușise să găsească o primă legătură cu obiectul demonic.

În timpul dineului, sub ochiul bănuitor al lui Andrea care se întreba desigur ce anume punea la cale, îi veni greu să se stăpânească. Se făcu o scurtă aluzie la sorțul de confuzie pe care-l lansase ieri-seară la sfârșitul banchetului, dar cum se credea că fata și prietenii ei părăsiseră sala de mult timp, ea putu afișa o mină întrebătoare și derutată.

— Ce glumă de prost-gust, exclamă ea înainte de a-și apleca nasul spre piureul ei roz de... ceva.

Era delicios de tot și cu totul de neidentificat. Dragonilor le plăcea să mănânce bine, căci păsările de curte, crustaceele, fripturile, cremele, piureurile, napii și fasolea, pateurile, tot felul de tipuri de orez, fără să uităm ciorbele și antreurile se succedară pe masă.

Dacă o ținea tot așa, avea s-o sfârșească obeză, cu toate aceste banchete.

Odată discursurile încheiate și Charm întoarsă în apartamentele sale, Tara putu părăsi sala pentru a se duce din nou în propriul apartament unde o aștepta un vechi prieten.

Maestrul Chem.

Care se repezi la ea și o strânse în brațe înainte ca ea să aibă timp să reacționeze.

— Pe strămoșii mei dragonii albaștri, bâlbâi el, îmi pare atât de rău, Tara, mi-a fost așa de frică!

Pe jumătate zdrobită, cu nasul în solzii mijlocului lui Chem, Tara încerca să-și regăsească suflul.

— Dar n-am nimic... mă rog, deocamdată. Vă simțiți bine, Maestre Chem?

— Da, copila mea, răspunse dragonul lăsând-o în sfârșit din nou jos. Dar tu?

— Și eu mă simt foarte bine, mulțumesc. Charm mi-a spus că Anchetatorul a reușit să adune destule probe pentru a dovedi că erați într-adevăr victima unui odios complot!?

Iată că vorbea ca mătușă-sa. Măi să fie, Omois-ul avea înrăurire asupra ei.

Dragonul albastru se așeză.

— Da, am ieșit cu bine din afacere. Robin? Charm și cu mine îți suntem cum nu se poate mai recunoscători pentru că ne-ai împrumutat banii necesari. Evident, o să ți-i înapoiez cât mai repede cu putință.

Robin, care tocmai se deșteptase, fiind încă în pijama, ratase banchetul, și se refăcea înghițind mari cantități dintr-o coapsă de... bestiolă pe care o comandase de la bucătării.

Aparent, un fel de struț uriaș, după forma labei.

— Vă rog, răspunse el cu gura plină, surprins că dragonul i se adresase lui. Nu-i mare lucru. Nu e nevoie să mi-i dați înapoi.

Având în vedere că mă așteaptă în AltăLume aproape o mie de ori mai mult decât v-am dat, se feri el să adauge.

— O să ți-i dau înapoi, insistă dragonul. Poate nu sub formă de bani, dar această datorie e mult prea importantă. Ea trebuie să fie stinsă.

Robin dădu din umeri și smulse o altă bucată de carne. Elfi nu aveau probleme legate de colesterol și Tara se strâmbă văzând dărele grase care pătau gura lui Robin.

— O să redeveniți păzitorul AlteiLumi? întrebă Moineau care ținea cu adevărat la Maestrul Chem.

— Nu sunt chiar „păzitorul” AlteiLumi, doar reprezentantul oficial al Dranvouglishpenchir-ului acolo. Și, da, o să mă întorc în Lancovit de îndată ce Charm va fi încoronată.

— Ah, da, întrebă Cal, inocent, n-o s-o luați de soție? Și să deveniți un... ce, prinț consort, nu-i așa? Soțul Reginei?

Dragonul albastru se strâmbă ușor.

— Nu, la noi asta se numește un Torc'Majestate. Soțul sau soața suveranului sau a suveranei. Eu nu sunt din aceeași clasă socială ca ea și, pe deasupra, sunt privit și cu neîncredere de instituțiile de pe planetă, pentru metodele mele... să zicem... originale, de gestionare a războiului și a AlteiLumi. Ei nu-mi vor acorda destulă încredere. Prefer deci să mă întorc în AltăLume. S-o văd în fiecare zi fără să pot fi cu ea... asta ar fi... prea dur.

Ca în Aladin. Trebuia să fii un prinț pentru a lua de soție o prințesă. Drace, Tara nu-și închipuia că dragonii pot fi atât de snobi.

Ea se ridică, nemulțumită.

— Dar nicidecum! Trebuie să vă bateți pentru ea! Și n-o să lăsați o bandă de dragoni bătrâni ruginiți să vă dicteze cum să vă purtați! Sunteți puternic și curajos. Ați salvat Pământul și AltăLumea de o mulțime de ori. Asta face cât toate familiile bune din lume!

Dragonul zâmbi. Și o bătu ușor pe cap cu laba sa cu gheare.

— Ah, o regăsesc aici pe mica mea luptătoare cu inimă curajoasă. Nu mi-am terminat treaba în AltăLume, copila mea, și-apoi, noi, dragonii, trăim foarte, foarte mult timp. Ceea ce nu se face azi se va face poate mâine. Bun, deci, spune-mi un pic din ceea ce se petrece. Am încredere în intuițiile tale, Tara, și-n cele ale prietenilor tăi. N-ați descoperit nimic suspect sau ciudat aici?

Păi da, Magister e probabil ascuns printre membrii escortei mele și vă va fura singurul obiect demonic care v-a rămas. Altfel, nimic nou. Și la dumneavoastră? Totul merge șnur?

Tăra își mușcă buzele gândindu-se la ce față ar fi făcut dragonul dacă i le trântea pe toate deodată. În loc de asta, îi confirmă că „informatorii” ei îi spusese că mai multe facțiuni se înfruntau și că se pregătea ceva, dar fără mai multe amănunte.

— Asta nu ne face să avansăm prea mult, răspunse dragonul dând din cap. Bun, vă las să vă odihniți. Anchetatorul n-a folosit toți banii pe care i-ați dat. O să-i cer să continue, ca să vedem dacă reușește să ajungă până la comanditari. Pentru că, franc vorbind, nu văd deloc de ce ar încerca Tăra să te omoare. Nu pricep mai nimic din asta.

Virgulisa lăsase urme în organismul său, căci solzii din jurul ochilor și ai gurii păliseră. Și părea foarte obosit. Tarei i se strânse inima. Un punct în plus de pus pe seama celui care încercase s-o omoare. Când o să dea de el, acesta avea să regrete că s-a luat de ea și de prietenul ei, dragonul.

Căci, în ciuda faptului că nu se încredea prea mult în motivațiile lui Chem, al cărui comportament era uneori foarte ciudat, ea chiar ținea mult la acest mare dragon albastru.

De îndată ce el plecă, ea scoase din uz cu grijă microfoanele și scoop-urile cărora wyvernele le schimbau în fiecare zi locul și invocă un Opaqus.

— Tu, Moineau, ești cea mai tare, îi zâmbi ea celei mai bune prietene ale sale. Aveai dreptate, se numește Teol nu mai știi cum și chiar lucrează cu obiectul demonic. Ți-a fost greu să mă schimbi de la locul meu?

— Chiar am crezut c-o să strige după mine — „Arestați-o, e-o impostoare!” — tot la fiecare două secunde, dar nimeni nu și-a dat seama de nimic. Dimpotrivă, s-a lipit de mine o wyvernă și pe urmă mi-a fost tare greu să mai scap de ea. De asta am întârziat.

— E grozav ce-ai făcut tu. Cine-l supraveghează pe Teol?

— Fabrice. A spus că nu putea dormi și cum Teol se afla la palat, unul singur pentru a-l supraveghea e de-ajuns. Fafnir s-a dus și ea la culcare.

— Perfect, Fabrice îl urmărește, iar eu o să mă duc direct acasă la el pentru a face plantonul următor. Imediat ce se va întoarce acasă, Fabrice va putea reveni la palat.

În acel moment, globul ei de cristal ca și cele ale prietenilor ei sunară, făcându-i să tresară. Imaginea lui Fabrice se afișă simultan pe toate globurile. Era sub înfățișarea sa de lup și gâfâia.

— Tara, nu știu ce i-ai spus tu acestui tip, dar fuge de parcă ar avea o rachetă în fund. A trebuit să-l las pe Barune la palat, în holul de la intrare, el nu putea să ne urmeze. Te poți ocupa tu de el, dacă nu te superi? Nu mi-ar plăcea ca sorțul meu de miniaturizare să pice într-un moment nepotrivit. N-am încredere în reacțiile acestor wyverne.

Robin se repezi și ieși pe ușă, uitând că era în pijama.

— E-n ordine, îi aruncă Tara, Robin s-a dus să-l caute. Cum dăm de tine?

— O să vă dau indicații pe măsură ce o să le am, dar, între timp, cere-i lui Moineau să se folosească de mirosul ei. Eu nu zbor, așa că o să-mi dea ușor de urmă.

Tara își întreabă prietena din ochi și aceasta dădu din cap. Da, nu era o idee rea. Mirosul lui Fabrice avea să fie ca o panglică pe care ea o putea urmări.

— OK, îl punem pe Barune la adăpost în apartament și venim după tine.

— Luați-o spre nord. Pe curând!

Și imaginea dispăru. Robin se întorsese deja, cu micul mamut sub braț. Intră în Opaqus.

— Unul dintre voi ar fi putut să-mi atragă atenția că eram în pijama, spuse el gâfâind. Nu mi-am dat seama decât atunci când am observat că oamenii se uita u mirați la mine.

— Păi, n-am avut când, zâmbi Cal, ai plecat prea repede!

— Schimbă-te, dragostea mea, îi zâmbi el tandru Tarei, plecăm la vânătoare de dragon!

Ce fac două obiecte demonice atunci când se întâlnesc?

Își povestesc întâmplări despre obiecte demonice!

Odată Barune miniaturizat din nou de către Tara, pentru mai multă siguranță, o șterseră pe urmele lui Fabrice. Nu fu foarte greu pentru mirosul Bestiei. Prudentă, Tara rechiziționase un covor zburător, pretextând un zbor romantic împreună cu Robin. Cel mai greu fu să scape de gărzile lui Xandiar care îi purta încă pică pentru dispariția din ajun. Dat fiind că ea avea intenția de a reîncepe în fiecare seară până când nu vor fi recuperat obiectul, presimțea că Xandiar avea să fie în continuare supărat pe ea.

Odată gărzile thuge neutralizate și instalate confortabil într-un parc unde puteau sforăi în voie, ei își continuară drumul. În față, Moineau adulmeca aerul și-i călăuzea, mai sigur decât o rachetă. Grație covorului, în mai puțin de douăzeci de minute, dădeau de Fabrice.

— Așa deci, șopti el ușor, v-ați mișcat al naibii de repede!

— Tara a găsit câteva îmbunătățiri împrumutând un covor zburător. Iar Moineau a interpretat rolul câinilor de vânătoare. N-am ce zice, vânătoreea în compania voastră nu e de ici, de colo! Ce se întâmplă?

— Deocamdată, nimic. A intrat în clădire pe intrarea din față. Cu excepția palatului, încă n-am văzut un alt loc atât de bine păzit. Domnișoarelor, Domnilor, cred că am descoperit faimoasele laboratoare secrete ale dragonilor!

Nesățioși, se uitară cu de-amănuntul la enormele clădiri. Din piatră roșie, din aceea care se găsea îndeobște în carierele dimprejur, ele erau masive, zdravăn apărate de escuade de wyverne, dar și de dragoni, care nu lăsau un centimetru nesupravegheat. Jeturi de lumină țâșneau cu regularitate, avertizându-i pe trecători să nu se apropie. În ciuda cerului foarte limpede, proiectoarele luminau ca în plină zi. Panouri de cristal zburătoare afișau toate aceleași consemne: „Nu vă apropiați, perimetru interzis, primul care pune o labă aici se va arde”... etc.

Erau mai multe feluri de controale la intrare. Oricine sosea își arăta acreditarea, implantată pe antebraț, ca acelea ale Tarei și prietenilor ei. Apoi, trecea printr-un fel de portic care arunca un flash asupra lui și, în sfârșit, putea avea acces în laborator, după ce era privit cu atenție de către doi dragoni înarmați.

Înăuntru nu se afla niciun om. Doar reptile.

Ele nu glumeau cu securitatea aici. Cal scoase un ușor fluierat prelungit.

— Nu va fi prea ușor. Hm, de trecut pe deasupra nici nu poate fi vorba. Prin urmare, va trebui să trecem pe dedesubt.

— Pe dedesubt?

Cal se strâmbă puțin.

— Da, prin sistemul de canalizare, asta-i singura soluție. Ei vor fi prevăzut probabil și niște sisteme de apărare, dar laboratoarele sunt în general foarte acvafage.

— Ce?

— Mari consumatoare de apă. Pe care trebuie s-o evacuezi. Dar pentru asta trebuie să mă pregătesc și am niște chestii în AltăLume de care am nevoie. În seara asta, e prea târziu. Nu vom putea face nimic mai mult.

Tara pufni de enervare, prea conștientă de timpul care trecea atât de repede, dar n-aveau de ales. Și-apoi, o întreagă noap... în fine, având în vedere ora care era, un pui de somn nu-i făcea rău nimănui.

— Bine, zise ea, ne întoarcem. N-are rost să continuăm supravegherea dragonului.

Urcară cu toții pe covor și-l însoțiră pe Cal până la Poarta de transfer. Chiar înainte de plecarea lui, Tara se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Privirea cenușie a lui Cal se înnegură și el se uită la ea.

— Ești sigură? spuse el.

— Da, răspunse Tara, spre marea curiozitate a prietenilor săi.

— Atunci o s-o fac. Oricât ar costa. Pe curând.

— Mersi, Cal.

Imediat ce micul Hoț dispăru, Robin puse întrebarea care le frigea tuturor buzele.

— Ce i-ai spus?

— Nimic deosebit, răspunse cu nepăsare Tara. Bun, eu una sunt moartă, mergem la culcare?

Robin zâmbi șiret, cu glasul plin de subînțelesuri.

— Ohhh, dar cu plăcere, iubita mea, să mergem!

Tăra se înroși.

— Păi, vreau să spun, să dormim.

Zâmbetul lui Robin se accentuă.

— Da, tot asta spuneam și eu.

Tăra ieși din sala de transfer cu fruntea sus, dar cu obraji roșii. Robin o urmă. De vreme ce o dată putea s-o ia puțin peste picior pe Tăra, n-avea de ce să se lipsească de asta. El nu-i spusese, dar frustrarea era totuși greu de îndurat. Și-apoi, aici nu se aflau sirene, dar cu recepțiile și cursa contra lui Magister, ei rămâneau tot timpul împreună și el nu putea totuși să profite de asta. Oftă. Era puțin agasant.

În spatele lor, Moineau îl opri pe Fabrice.

— Nu cred că-i mai pot ascunde Tărei mult timp ceea ce se petrece între noi, recunosc eu, cu ochii lăsați în jos. Ea e prietena mea. Îmi simte tristețea.

Sheeba scuipe. Ea nu-l plăcea prea mult pe Fabrice. Și începea să pufnească serios, pentru că blana ei era constant muiată de lacrimile lui Moineau.

Fabrice oftă. Cât de complicate erau fetele!

— Da, știu. M-a întrebat și ea despre situația dintre noi?

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Am ieșit. Asta n-o privește.

Moineau își adună tot curajul și, de această dată, își ridică ochii și își înfipse deschis frumoasa ei privire de culoarea nucșoarei în ochii negri ai băiatului pe care-l iubea.

— Fabrice, noi nu putem fi pe jumătate iubiți. Sau ieșim împreună, sau ne despărțim. Tu ai spus că aveai nevoie să reflectezi pentru a ști ce voiai să faci cu mine. Dar tu nu ești singurul care hotărăște. Noi suntem doi. Iar eu ți-o spun foarte

deschis. Asta mă face prea mult să sufăr. Așa că prefer o lovitură de cuțit pe față și direct în inimă, decât această perpetuă indecizie și această durere continuă.

Fabrice nu-și venea în fire. Chiar la una ca asta nu se aștepta deloc. Timida Moineau îl sfida! Se simțea sfâșiat între admirație și agasare.

Pe moment, nu știu foarte bine cum să reacționeze.

— Tu... tu nu mă mai vrei? exclamă el, cu un ochi mirat.

— Nu așa. O dragoste e un lucru plăcut, tandru, pasionat. Înseamnă să simți cum te încălzești când îl vezi pe cel pe care-l iubești, înseamnă să-ți bată inima mai tare, mai repede. Nu e ceva trist. Nu e ceva dureros. Sau atunci nu mai e dragoste. Eu nu mai vreau așa ceva. Tara și Robin sunt puțin în aceeași situație ca a noastră, de altfel. Robin o iubește pe Tara la nebunie. Dar Tara nu simte chiar același lucru, chiar dacă ea nu-și dă seama.

— Și cum de știi tu lucrul ăsta? răspunse Fabrice, agresiv.

— Robin e cel care s-a dus spre Tara, nu Tara spre Robin. Crede-mă, Fabrice, asta constituie o diferență enormă. Dragostea semielfului a copleșit-o pe Tara, fără a-i lăsa vremea să reflecteze. Știu asta foarte bine, pentru că eu am făcut exact același lucru cu tine.

Fabrice ridică din sprâncene.

— Dar eu am venit spre tine, nu invers.

— Nu, răspunse cu tărie Moineau, eu mă îndrăgostisem de tine cu mult mai înainte. Nu ți-am arătat lucrul ăsta, pentru că eram prea timidă. Apoi am trăit multe aventuri împreună și, încet-încet, ai început să mă bagi în seamă. Dar eu am făcut totul pentru asta.

Fabrice, cu gura căscată, privi adorabilul chip din fața lui. La dracu', nici nu-și dăduse seama de asta. Nu știa dacă trebuia să se simtă vexat sau flatat.

Își încrucișă brațele și lui Moineau i se strânse inima. El refuza să comunice.

— Întrucât ești atât de puternică, Moineau, care-i hotărârea ta?

Din frumoșii ochi de culoarea nucșoarei curseră lacrimi, dar glasul lui Moineau rămase ferm.

— Îmi pare rău, Fabrice, dar nu te pot lăsa să mă distrugi. Tara are dreptate. Am și eu mândria mea. Așa că s-a sfârșit. N-o să mai ieșim împreună.

Și, fără să-i mai acorde vreo privire, trecu precum o umbră furișată și se cufundă în negurile culoarului.

Fabrice era complet uluit. Barune, care i se alăturase de îndată ce se întorsese, îi înconjură piciorul cu trompa. El îl mângâie mașinal pe cap.

— Asta-i bună, spuse el în cele din urmă, visez eu sau chiar am fost părăsit? Știi, Barune, cred că o să regrete...

Dar, în adâncul inimii sale, o voce șoptită îi spunea că făcuse o greșală enormă.

* * *

Era pentru a doua oară când Tara o lua pe Moineau în brațe și, tot pentru a doua oară, aceasta plângea de parcă voia să-și secătuiască toate lacrimile.

Răbdătoare, Tara îndură potopul. De fapt, și ea simțea o puternică dorință de a plânge iubirea pierdută a prietenilor ei, dar se stăpânea.

— Ce-am... ce-am făcuut, gema Moineau, dar de ceeeeee i-am spus așa cevaaaaaa?

— Ai avut dreptate să faci așa, încercă Tara, e complet aiurea ce-ți propusese el. Să fiți iubiți fără să fiți iubiți? Dar ce vrea să însemne asta?

— Nuuuuuuuuuuuuuu, n-aaaaaaaar fi trebuiiiiiiiiiiiiit!

Bun, de fiecare dată când ea încerca s-o consoleze pe Moineau spunându-i că avea dreptate, Moineau îi spunea contrariul. Ia să vedem puțin dacă asta nu funcționează mai bine în celălalt sens.

— Bun, atunci n-ai avut dreptate.

Moineau încetă deodată să mai plângă pe umărul prietenei sale și se ridică. Cu ochii și nasul roșu, cu obrajii brăzdați de lacrimi, stârnea mila. Tara îi întinse a suta batistă.

— Tu... crezi?

— Da, răspunse foarte serios Tara. Ar fi trebuit să fii răbdătoare cu răul tău, să înduri durerea, să aștepti la fel ca Penelopa ca Ulise să se întoarcă după douăzeci de ani și să suferi ca o adevărată eroină de roman. Ah, și bineînțeles să uiți că există mii de alți băieți super drăguți cam peste tot în univers.

Moineau o privea cu niște ochi mirați.

— Tara! exclamă ea, eu vorbesc serios.

— Dar și eu, îi replică Tara. Drace, Moineau, cum poți tu să spui că n-ai dreptate? Fabrice te tratează ca pe o cârpă, pe tine, puternica Bestie, și tot ceea ce găsești tu de făcut este să te înjosești? Și apoi, când în sfârșit consideri că e puțin cam mult,

când îi arunci în față că totul s-a sfârșit, te apucă regretele? Uite, e cel mai bun prieten al meu, îl cunosc de ani de zile, dar în cazul ăsta, cinstit vorbind, exagerează!

Moineau își mușcă buzele. Tara avea totuși dreptate. Și Moineau regreta ce-i spusese lui Fabrice apropo de prietena sa. Căci răspunsul ei fusese un amestec de adevăr și de puțină gelozie față de dragostea necondiționată pe care semielful i-o purta Tarei.

Ea spera că Fabrice n-avea să-i repete Tarei, în caz contrar, lucrurile ar fi putut deveni chiar și mai complicate.

— Oh, Tara, nu știi ce să fac, îl iubesc atât de mult!

— De vină e această planetă, răspunse sumbru Tara... Ea... îi schimbă pe oameni. Acum câțiva ani, lui Fabrice nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă rău cuiva. Dar de când e aici, s-a schimbat. A devenit mai dur, mai egoist. Și e într-adevăr obsedat de această căutare prostească a puterii.

— Tot timpul cât a avut puterea ta... în fine, o parte din puterea ta... s-a purtat minunat. Era atât de fericit că magia sa era în sfârșit puternică! Și-apoi, când ți-ai recuperat magia, din nou, sorții săi nu mai răspundeau chiar atât de bine pe cât voia. A căzut iar într-o stare de frustrare. Și s-a îndepărtat de mine.

— Crede-mă, dacă aș putea să-i dau o bucată din puterea mea magică, aș face-o cu mare plăcere, Moineau. Și nu reușesc să-i înțeleg obsesia. Acum, de când e vârcolac, a devenit cel mai puternic dintre noi, deoarece chiar și sub înfățișarea sa ome-nească, aproape că nu poate fi omorât. De ce continuă să caute puterea magică?

— Chiar nu știu, oftă Moineau, frecându-se la ochi, căci o înțepau. El nu caută să mă protejeze, deoarece sub forma mea

de Bestie sunt greu de rănit. Nu, cred că e ceva mai profund. De fapt, cred că-i e frică.

Ei na, Tara nu se aștepta la așa ceva.

— Frică?

— Da, magia îl înfricoșează. Animalele din AltăLume îl înfricoșează. Nu poate suporta păianjenii de când a fost cât pe-acți să fie devorat de viu de cel al lui Magister. Așa că se baricadează în spatele căutării sale de putere pentru a-și ascunde adevărata problemă. Frica.

Tara își admiră prietena.

— Știi ceva? Chiar cred că ai dreptate. Asta i-ar explica oarecum comportamentul. El trăiește cu impresia că pentru a fi tare trebuie să fii dur. Iată de ce se poartă atât de ciudat cu tine!

— Crezi că am vreo șansă să-l recâștig într-o zi?

Tara o strânse din nou în brațe.

— Oh, draga mea, nădăjduiesc asta din tot sufletul. Căci voi sunteți cei mai buni prieteni ai mei și-mi face rău să văd ce se petrece între voi.

Moineau se desprinsese din brațele ei și o privi. Apoi adăugă.

— Și care are legătură cu tine.

Tara se crispă. Drace, Moineau remarcase lucrul ăsta. N-o făcu pe nevinovată. Nu cu prietena ei.

— Știu. Întrucât sunt puternică, el se crede atras de mine, așa-i?

— Da, crede că eu nu mi-am dat seama, dar îi văd bine privirea ațintită asupra ta atunci când îți folosești puterea magică. E plină de adorație.

— Dar nu de dragoste, sublinie repede Tara, cu siguranță nu. Ceea ce apreciază el e puterea mea, nu pe mine. Eu sunt vechea și buna Tara, prietena lui dintotdeauna.

Moineau oftă și își șterse fața.

— Știu. Am încredere în tine. De când te cunosc, nu te-am văzut o dată călcându-ți cuvântul. Nu asta mă neliniștește. Sper doar că Fabrice se va opri înainte de a fi prea târziu și de a se angaja prea departe pe calea puterii.

Tara înălță din umeri.

— Dar ceea ce ți-am spus rămâne valabil, Moineau. Dacă el nu-și dă seama în ce măsură tu ești cea mai adorabilă și mai drăguță dintre fete, atunci, există o mulțime de alți băieți în lume.

Moineau o privi curios.

— Nu sunt cea mai adorabilă și mai drăguță dintre fete, Tara, nu. Și mersi că m-ai ascultat, mă simt mai bine acum.

Uluită, Tara o văzu pe Moineau ridicându-se, făcându-i un mic semn cu mâna, după care se închise în camera ei. Ei na, ce-a vrut să spună subliniind că nu era drăguță?

* * *

A doua zi, Tara fu deșteptată de un foșnet discret. Deschise niște ochi somnoroși și scoase un țipăt strident. Un monstru negru, cu o enormă țeastă globuloasă, îi stătea în față. Magia i se activă de la sine și jetul țâșni chiar în momentul în care monstrul se făcea una cu pământul strigând.

Robin interveni și țipă:

— Tara, nu, stai, e Cal!

Tara își stinse magia.

— Cal? întrebă ea cu o voce nesigură.

— Ți-ai stins arme... mâinile? mormăi o voce de sub ea.

— Da.

— Atunci să vină careva să mă ajute să mă ridic. Chestia asta e atât de grea, că nu reușesc să mă salt.

Se ridică și Tara înțelese că ceea ce ea luase drept un monstru nu era altul decât Cal îmbrăcat într-un costum negru de scafandru.

Robin incantă un Opaqus. Tara defecta scoop-urile și microfoanele de fiecare dată când se întorceau în apartament, dar și ca măsură de prevedere.

Cal își deșurubă casca și dădu la iveală un cap zburlit.

— Pe colții cariați ai lui Gelisor, mormăi el, ce cald se face în chestia asta! Aș fi jurat totuși că n-o s-o mai pun vreodată!

— Dar ce faci cu chestia asta? întrebă Tara sărind din pat în timp ce Schimbătoarea puneă un halat pe ea.

— Deși sistemele de canalizare nu sunt niciodată complet inundate, acestea vor fi obligatoriu foarte adânci. Iar eu sunt scund. Prin urmare, am nevoie de un costum de scafandru. Am pregătit unul și pentru Blondin.

La picioarele sale, vulpoiul lui Familiar, Blondin, nu părea foarte fericit în carapacea sa de plastic suplu.

Tara nu se putu stăpâni. Râsul ei țâșni. Privirea sa se încrucișă cu cea a lui Robin, care începu și el să râdă. Fabrice și Moineau nu se aflau acolo. Dar Fafnir se alătură și ea râsului lor.

— Ce, ce? făcea Cal, ca o broască uriașă.

La care hohotele de râs ale Tarei sporiră.

— Ha, sfârși ea prin a spune ștergându-se la ochi, două re-prize de răs nebun în două zile, planeta asta îmi reușește. Serios, Cal, tu vrei să te fofilezi în subsolurile laboratorului cu asta pe spinare. Dar o să fii imediat reperat, nu crezi?

— Acesta nu e magic.

— Poftim?

— Am observat cu grijă sistemele de apărare ale laboratorului când m-am întors acolo în noaptea asta, pentru a face o ultimă recunoaștere. Ei se tem atât de tare că un demon ar putea veni și pune mâna pe acest obiect, încât au axat totul pe detecția magică. Prin urmare, tot ce am asupra mea n-are nimic magic. Doar tehnologic pur și simplu. Există un capăt al laboratorului care e ușor de văzut cu un binoclu bun. Iar eu am folosit un vizor cu raze X pentru a repera cine era în săli și cum se deplasau cei de acolo. Mulțumită acestui gadget, am găsit cum să circul fără să mă fac remarcat.

Tăra își regăsi deodată toată seriozitatea.

— Cal! Tu te-ai întors acolo de unul singur?

— Ei, în general și fără să vreau să te ofensez, eu operez de unul singur.

Blondin scoase un ușor geamăt indignat.

— În fine, singur cu Blondin. Prin urmare, nu văd foarte bine de ce aș fi organizat o ieșire de grup pentru noi toți.

— Pentru că eu vin cu tine, zise Tăra.

— Asta-i exact, confirmă Cal, atunci când ea se aștepta ca el să protesteze. Tu o să vii, dar oficial. Deasupra, în timp ce eu o să mă aflu dedesubt. Azi, tu o să faci o întreagă tevatură ca să obții aprobarea de a vizita laboratorul ca să verifici dacă obiectul e bine apărat. Charm nu-i va putea refuza acest lucru

urmașei lui Demiderus, Păzitoare a Păzitorilor Ce Păzesc obiectele.

Spus astfel, era puțin ridicol.

— Păzitoare a Păzitorilor Ce păzesc, rânji Robin. Foarte frumos titlu, draga mea. Crezi că Charm o să se lase păcălită?

— Ai dreptate, Robin, păcat că Maestrul Chem a ieșit din închisoare, fiindcă el ne cunoaște bine. Sper că nu va fi cu ea atunci când o să mă duc s-o văd, fiindcă el ar mirosi imediat capcana. Cal, de ce vrei tu ca eu să fac asta?

— Pentru că am un plan. Uite ce-o să faci.

Le explică felul în care aveau să procedeze. Apoi, odată ce totul fu pus la punct, deciseră cine va face ce și cum. Viitoarea regină dragon n-ar accepta niciodată ca alți oameni să pătrundă în sanctuar.

Și cu atât mai puțin o pitică.

Deci singura soluție era ca Robin, Fabrice, Fafnir și Moineau să aștepte, ca întărire, afară. Tarei și lui Cal le-ar reveni să se ocupe de tot. Iar Robin se îngălbeni când află că iubita lui avea să-i înfrunte pe dragoni. Singură.

— O să mă odihnesc și o să mă pregătesc, îi anunță Cal. Ne reîntâlnim astă-seară.

Era penultima zi dinaintea încoronării și, de aceea, avură dreptul la o mică plimbare cu o navă spațială.

Tara știa că dragonii nu se deplasau doar prin Porțile de transfer. Și din motive serioase, căci, pentru a deschide o poartă de transfer de la o planetă la alta, trebuia să amplasezi mai întâi Poarta pe respectiva planetă.

Dar nu se aștepta să se trezească pe o bună copie a lui *Enterprise*, versiunea Star Trek. Aceasta era imensă, era rapidă

și aducea puțin cu o clătită mare prevăzută cu niște propulsoare lungi pe fiecare latură. Navele nu se așezau pe suprafața planetei, la ele aveai acces cu ajutorul unor navete. Aceasta se numea *Înspăimântătorul* în limbaj dragonian. Încântător.

Iar ceremonia contopea totodată în ea un omagiu al viitoarei regine adus curajoșilor exploratori care brăzdaseră galaxiile, dar și ceremonia de ardere a lui Chou, moartă din vina lui Chem. Căruia îi venea tare greu să-și stăpânească lacrimile.

Dragonii nu-și înmormântau morții, îi ardeau. Până în momentul în care fuseseră îndeajuns de evoluți pentru a construi nave spațiale, se ocupau personal de acest lucru. De când aveau navele, încredințau trupul atracției stelei lor. Acestea dispăreau într-o strălucitoare ardere. Corpul lui Chou fu pus pe o sanie gravitică fiind dus de ea în afara navei. Pe pasarelă, Tara se minuna de golul spațiului. Magnifica navă uriașă era aurită, dar metalul din care era construită era cu mult mai solid și mai rezistent decât aurul. Tara vedea spațiul prin „pielea” groasă a unei materii transparente precum cristalul. Nava era capabilă de viteze subluminice, adică depășind cu mult viteza luminii. Ca și quarcurile, deplasarea sa în spațiu nu corespundea niciunei legi cunoscute. Dar asta funcționa. Tara află că navele puteau ajunge pe Pământ în nu mai mult de două luni, deși galaxia dragonilor se afla la milioane de ani-lumină.

În ciuda gravității artificiale furnizate de navă, Tara simțea o ușoară greață și, mai ales, îi era foarte cald. Mașinal, ea rosti o incantație pentru ca o mică briză ușoară s-o răcorească înainte de a voma pe genunchii vreunui ministru.

Mare greșală.

Magia ei se desfășură și-i scăpă de sub control. Un crivăț de gheață atinse întreg vasul, congelând pe jumătate guvernul și echipajul. Speriată, Tara voi să oprească totul.

Asta, asta funcționează de minune. Totul se opri. Motoarele, generatoarele de gravitație, lumina, electricitatea, tot. Dragonii își luară zborul ca niște baloane mari de toate culorile, complet înnebuniți.

— Tara, țipă Cal, dar ce anume faci?

— O-la-la, cotcodăci Tara, mi-e răuuu la iinimă!

Complet descumpănită, ea se răsucea în lumina stelei arzătoare.

— Nava se mișcă! strigă cineva, gravitatea Stelei ne atrage! Dați repede drumul la motoare!

Dar magia Tarei era la fel de încăpățânată ca și fata. Tara voise ca totul să se oprească, și chiar totul rămânea oprit.

Wyvernele nu erau super în largul lor fără gravitate și se loveau unele de altele ca niște bile uriașe. Chem, agățat de o consolă de tragere, cu coada în aer, bodogăni:

— Ei poftim, asta chiar că nu mi-a lipsit deloc.

Apoi ridicând glasul.

— Tara, pune stavilă magiei tale, altfel o să sfârșim cu toții prăjiți în soare!

Ceilalți dragoni nu înțeleseseră bine ce se întâmplase, dar cum toată lumea o striga pe fată, presupuseră că trebuie să fi avut ea vreun amestec și începură să se strângă roată în jurul ei. Tara își aminti de jocul pe care-l descoperise la sosirea ei în Lancovit. Cal era atunci foarte puternic, el știa admirabil să se deplaseze fără gravitate.

— Cal, strigă ea, încearcă să mă prinzi și împiedică-mă să mă mai rotesc! Eu nu reușesc s-o fac!

Micul Hoț se sprijini de un perete și plonjă. O prinse pe Tăra cu o mână și cu cealaltă se reapucă ușor de tavan. Apoi, atunci când Tăra credea că se sfârșise, sări din nou și-i amară pe amândoi la o masă ale cărei picioare erau fixate în planșeu. O făcu pe Tăra să alunece dedesubt, ceea ce îi dădu imediat un simț al perspectivelor.

— OK, acum tu te relaxezi și-ți miști fundul pentru a ne scoate de aici. Moineau, Fabrice, Robin, prindeți-vă Familiarii, atenție la aterizare!

Prietenii lor se conformară așa cum putură.

Tremurând toată, Tăra își ridică mâinile și își activă magia, care radie în negru ca un mic soare.

— Pe Normalus, fie ca totul să redevină normal și să ieșim cu toții la mal.

Spre marea ei ușurare, nava răspunse cererii. Lumina și gravitatea reveniră.

Toți dragonii se izbiră de sol într-un concert de urlete, dar căpitanul și pilotul, care anticipaseră revenirea gravitației, se repeziră pentru a îndepărta nava de atracția fatală a soarelui.

După câteva momente de tensiune îngrozitoare, în care avură impresia că nava n-o să mai dea niciodată înapoi, propulsoarele scuiară cum știură ele mai bine și începură să se îndepărteze încet-încet. Un *ura* de ușurare salută isprava celor doi dragoni.

— Dar ce s-a întâmplat, pe toți zeii? întrebă Andrea încă șocat.

— N-a fost decât o mică demonstrație a puterii scumpei noastre prințese, răspunse Chem. Felul acesta de neplăceri i se întâmplă adesea.

Ceilalți dragoni îi aruncară niște priviri întunecate și Tara se făcu mică de tot.

Afurisită magie.

Doar Chem, care era obișnuit, și Cheni, care găsea că această mică Tara era cu siguranță foarte interesantă, nu păreau să-i poarte pică. Fafnir judecase experiența amuzantă (dragonii evident mai puțin când își dăduseră seama că pitica își înfipsese securile în perete ca să-și asigure echilibrul), Moineau și Fabrice nu-și mai vorbeau de când rupseseră legăturile, iar Robin avea o durere în coastă în ciuda aplicării unui Reparus.

Odată reveniți pe pă... în Dranvouglistenkir, ceremoniile continuară. Nu cu poeme astăzi, dar tot cu omagii adresate viitoarei suverane, cu piese de teatru relatând episoadele cele mai marcante din istoria dragonilor, între care, bineînțeles, marele Război al Faliilor. Mai multe omagii erau prezentate sub formă de opere. Tara o zări pe prietena lui Charm, încântătoarea dragoană de culoarea cireșei, care interpreta de minune rolul principal al mamei lui Charm, chiar înainte ca ea să fie ucisă într-o ambuscadă condusă de regele demonilor.

Un fel de mormăit surd umplu teatrul și Tara își dădu seama că aceștia erau dragonii, care, furați de istorie, mormăiau de furie.

La sfârșitul zilei, Tara nu provocase nicio altă catastrofă, spre marea ei ușurare. Așadar, când se întoarse în apartament, era plină de sunete, de imagini și de mâncare. Și ceru să fie primită în audiență de către Charm.

Chem se afla cu ea. Ochii săi de reptilă erau încă triști.

Hait! gândi Tara. Dar le zâmbi cum știu ea mai frumos.

Deși puțin obosită, Charm îi zâmbi și ea.

Credea că Tara venise să se scuze pentru haosul pe care-l provocase pe *Înspăimântătorul*.

Rateu.

Zâmbetul ei prevenitor dispăru cu viteza fulgerului¹ după ce află ce voia Tara.

— Nici vorbă de așa ceva, țipă ea, surprinzându-l pe Chem, care tresări. Laboratoarele acestea sunt strict-secrete!

— Atunci legați-mă la ochi. Aruncați-mi un sort ca să nu văd unde merg, puțin îmi pasă. Dar vreau să verific că mijloacele de protecție puse în jurul obiectului sunt la fel de eficiente ca ale Celor-Ce-Păzesc și ale Celor-Ce-Judecă.

Și aceasta făcea parte din planul lui Cal. El o sfătuisese să se plieze la toate dispozițiile de siguranță ale lui Charm, chit că ea era cea care i le sugera. Și apoi, Tarei chiar puțin îi păsa să vadă unde se ducea, fiindcă ea știa unde se ducea.

Charm strânse din ochi, neîncrezătoare.

— O să vă lăsați acoperită?

Tara dădu din umeri, indiferentă.

— V-am spus. Puțin contează locul. Numai protecția contează.

— Chiar niciodată, se încăpățână Charm, în acest loc n-a pătruns vreo ființă umană.

— Și Magister?

¹ Pentru cei care își pun întrebarea, viteza unui fulger e de 40.000 de km pe secundă. Se poate spune deci că zâmbetul ei dispăru super super repede. (N.a.)

— Nu era în același loc, și chiar din cauza lui Magister au fost construite aceste laboratoare.

Tara își încrucișă brațele, căpoasă.

— Dacă voi nu vreți ca eu să verific, atunci avem o adevărată problemă.

Chem își dădea seama că asta era important pentru fată și, preț de o clipă, avu impresia că-l revedea pe Demiderus. Încăpățânarea era o trăsătură de caracter pe care bătrânul Mag o lăsase din belșug moștenire întregii sale familii.

— Las-o să vadă instalațiile, îi spuse el încet lui Charm. Ce vrei să faci? Ea a promis c-o să păstreze acest secret, dar eu o cunosc. Dacă tu nu-i confirmi că obiectul e în siguranță, va spune întregii lumi că noi îl deținem, și de-abia în cazul ăsta vor începe adevăratele noastre supărări. La urma urmei, ce riscăm?

Charm își mușcă buzele și nu răspunse. Apoi dădu din cap.

— Foarte bine. Dar e imposibil să organizăm asta mâine, odată cu încoronarea. Așa că o veți face în seara asta, peste o oră, înainte de banchet. Eu nu vă pot însoți, nici Chem, avem multă treabă, Andrea și Cheni vor fi deci însoțitorii voștri. Vizita va fi scurtă, doar o jumătate de oră, așa că va trebui să fiți înapoi foarte repede. Să fiți pregătită, Alteța Voastră Imperială.

Tara zâmbi și se înclină. Da, chiar și asta prevăzuse Micul Hoț, el nu se îndoia că dacă Charm va ceda, ea nu-i va lăsa Tarei mult timp. Bun, măcar prima parte a planului funcționa de minune.

Așadar, pe spinarea unor enormi dragoni de luptă, cu o cască pusă pe cap care o împiedica să vadă, Tara plecă să viziteze laboratoarele. Cu inima bătându-i cu putere, ea număra. Un crocodil, doi crocodili. Cât spunea cuvântul, se scurgea deja o

secundă. La un moment dat, dragonul fu zdruncinat de o pală de aer și ea pierdu puțin șirul numărătorii, dar, în ansamblu, când se așezară pe sol, cronometrarea ei corespundea cu timpul deplasării lor pentru a-l urmări pe Fabrice. Se aflau chiar la laboratoarele pe care le reperaseră în ajun.

Se lăsară jos și wyvernele dezactivară pentru scurt timp capcanele. Tarei i se scoase casca și aceasta profită pentru a se întinde și a face să mai dureze momentul. Nu-l văzu pe Cal, dar, o clipă mai apoi, Klick-ul său bâzâi o fracțiune de secundă. Cal intrase. Din acest moment, aveau la dispoziție o jumătate de oră, deloc mai mult.

Ea privi cu un aer disprețuitor laboratoarele masive și dizgrațioase, iarba roșie și rasă, proiectoarele și soldații.

— Mdaa, nu-i rău, comentă ea arătând spre gărzi. Care sunt sistemele de apărare exterioare?

Sistemele de apărare se aflau sub responsabilitatea lui Chenivourichivu, Premier de Gheară. El părea să se amuze prodigios de agasarea lui Andrea care îi însoțea de asemenea.

— Avem patru regimente de patru mii de wyverne care păzesc acest loc zi și noapte, înăuntru ca și în afară. Ansamblul acoperă mai bine de o mie de hectare și e înconjurat în același timp de o barieră electrică și magică. Pe care am dezactivat-o când am intrat, dar care s-a restabilit în momentul de față.

Efectiv, bariera metalică în care Cal făcuse o gaură în timp ce ea părea să se întindă începea să vibreze și să bâzâie.

— Înăuntru, avem mai multe feluri de detectoare. Magie, căldură corporală mai mare de treizeci și șapte de grade, masă corporală superioară greutateii de cincizeci de kilograme, plus

Cahoși, animalele noastre domestice aş zice, care patrulează împreună cu wyvernele. Flerul lor e cu totul prodigios.

— Şi dacă intrusul se materializează direct în incintă? Sau, mai rău, în laborator?

— Afară, nu putem lansa un anti-Transmitus pe o suprafaţă atât de mare. Un intrus ar putea deci efectiv să se materializeze aici, dar ar fi instantaneu stăpânit de sorții anti-Transmitus. Iar înăuntru, el n-ar putea pur şi simplu să se materializeze. Mai mult, orice acţiune magică e strict supravegheată. Dacă băgăm de seamă că e ceva anormal, alarmele se pun în mişcare şi-l închid pe intrus. El e imediat gazat şi neutralizat în vederea... unui interogatoriu.

Tara se înfioră. Nu-i plăcea tonul gurmând al dragonului.

Din fericire, Cal prevăzuse toate astea. Combinezonul său nu era numai etanş, ci şi izolant datorită amiantei. Nicio particulă de căldură nu putea trece. Deci nici mirosul său. Şi de aceea se dusesse în cercetare. Pentru că văzuse detectoarele de magie. Imposibil să se folosească de altceva decât de talentele sale naturale. Cel mai mic act magic ar fi fost imediat descoperit.

Şi faptul că nu se aflau decât dragoni în laboratoare nu le aranja treburile.

Trecură pe sub portic. Un fulger emise un flash, în timp ce structura osoasă a Tarei se afişa pe un panou de cristal.

— Acest fulger e în acelaşi timp un fel de rază X, dar şi un detector al structurii mentale. Dacă imaginea de pe perete nu corespunde imaginii voastre mentale, veţi fi imediat neutralizată.

— Deci, nu se poate intra deghizat, nu-i așa?

— Exact, Majestatea Voastră Imperială.

— Nu e rău. Nu e rău deloc.

— Vreți să vă scoateți Schimbătoarea, vă rog?

Tara își zgâi ochii.

— Poftim? Dar eu n-am nimic pe mine fără Schimbătoare, nu mi-o pot scoate!

— Nu trebuie să purtați nimic care să aibă buzunare. Iar faptul de a vă vedea goală pe noi nu ne stânjenește, răspunse dragonul, netulburat, pentru noi asta nu înseamnă nimic.

— Eiii, făcu Tara, dar pentru mine, înseamnă! N-aveți o bluză sau o chestie de felul ăsta să-mi împrumutați?

Andrea oftă, apoi îi făcu semn uneia dintre wyverne. O clipă mai apoi, Tara era îmbrăcată cu o bluză albastră, de zece ori mai mare decât ea, pe ale cărei pulpane trebuia să le țină cu mâna pentru a nu se împiedica în ele. Dar încălțări nu aveau și solul era rece sub tălpile sale.

— Familiarul vostru trebuie să rămână și el aici, îi porunci Andrea.

Tara oftă, apoi îi făcu semn lui Galant. Pegasul se așeză într-un colț, cu un aer îmbufnat.

— Foarte, foarte serioasă securitatea voastră, Premier de Solz, bombăni ea.

Dragonul se mulțumi cu un mic zâmbet de superioritate. Dar nu-i observase inelul, pe care ea îl păstrase.

Laboratorul era imens. Și foarte gol. Andrea îi spuse că obiectul demonic era mai puternic noaptea, căci el își trăgea puterea din neguri. De aceea, nu obișnuiau să lucreze cu el peste această perioadă. Ceea ce explica de ce dragonul brun rămăsese acasă în timpul nopții. Tara înțelegea. Și asta, asta îi venea numai bine. Cu cât erau mai puțini ochi care să-l vadă pe

Cal, cu atât mai bine. Acestea fiind spuse, câțiva savanți circula pe-acolo, scanți cu grijă la trecerea lor.

Pentru a le permite să se deplaseze, alarmele erau dezactivate. Dar, ca și savanții, se aflau sub intensă supraveghere a scoop-urilor. Foarte mobile, nu era ușor să le scapi micilor camere zburătoare, de îndată ce cineva mișca, ele se îndreptau asupra lui. Tara se întrebă cum avea să se descurce Cal.

Cam peste tot, puf-puf-uri uriașe, aproape la fel de mari ca Tara, vegheau la curățenia laboratorului. Ele erau normal nemiscate noaptea, dar imediat ce alarmele se întrerupeau, deveneau din nou active.

Coborâra. Nu exista ascensor, ci niște puțuri cu gravitație controlată. După aventura ei din spațiu, Tara trebui să-și reprime o groaznică senzație de vertij, aruncându-se în gol după wyvernele care îi escortau. După ce își legase cu grijă bluza, ca să nu se pomenească deasupra capului cu ea.

— Nu e foarte plăcut, sunt de acord, declară Andrea pe un ton condescendent. Dar, de fapt, dacă un intrus ar reuși să treacă de toate aceste bariere, ne-ar fi de ajuns să întrerupem alimentarea puțurilor de coborâre pentru a avea piureul hoțului la sosire.

Tara scrâșni din dinți. Ea n-avea decât cincisprezece ani. Ei nu-i trebuiau amănunte sângeroase.

Ajunseră în sfârșit în sala unde se afla obiectul demonic. Tara își mușcă buzele. Spera ca micul Hoț să fie pe poziție.

Două puf-puf-uri așteptau într-un colț, iar unul dintre ele oscilă curios la trecerea ei.

Intră în sală.

Și se opri brusc.

În fața ei stătea micul dragon mutilat, Teol.

„Asta era un ghinion nemaipomenit.

Teol deschise gura, dar Tara fu mai iute decăt el.

— Maestre Teol, exclamă ea, ce surpriză să vă văd aici!

Dragonul brun se opri brusc, clipind din ochi.

— Ei, aici lucrez. Uitasem niște documente și m-am întors să le caut.

— Vă cunoașteți? întrebă Andrea pe un ton mirat.

— Da, îi confirmă vesel Tara, am făcut cunoștință cu Maestrul Teol în timpul unui banchet. (Ea se uită fix la ceea ce se afla în spatele lui Teol.) Ohh, iată dar și faimosul obiect demonic de care mi-a vorbit Charm!

Dragonul brun se liniști. Punct câștigat. Menționând-o pe Charm, Tara îi confirma cine era aceea care îi vorbise de obiectul demonic.

Nici mai mult, nici mai puțin decăt viitoarea lor Regină.

El n-avea să menționeze că Tara îi pusese întrebări, căci ea părea să se afle aici pe cale legală.

Se îndreptă mândru și arătă un fel de șort pentru un miriapod, conectat la niște mașini prin intermediul unor țevi de oțel și închis într-un câmp de forță albăstriu.

— A trebuit să închidem obiectul într-un câmp de forță impenetrabil, spuse el pontifical. Căci emanațiile demonice tind să deformeze materia, fie ea vie, fie inertă.

Tara dădu înapoi mașinal.

— Din păcate, continuă el trist arătându-și brațul, nu ne-am dat seama de asta imediat, dar e imposibil să vindec atacurile magiei demonice, odată trecut un anumit timp.

— Care e timpul de expunere? întrebă Tara, brusc speriată pentru Cal... și pentru ea..., având în vedere că purta inelul demonic de mai multe zile.

— În jur de o sută de ani, răspunse Teol.

Bine, Tara uita adesea că dragonii nu aveau aceeași noțiune a timpului ca ea. Cal nu risca deci nimic furând șortul. Și inelul n-avea să contribuie la creșterea unui al șaselea deget la mâna stângă. Prea bine.

— E metalic, băgă ea de seamă, chestia asta e ciudată pentru un șort, nu?

Teol râse puțin amuzat.

— Nu cred că demonii au înțeles exact la ce vă folosea, vouă, oamenilor. Ei au imitat armurile pe care le-au văzut pe Pământ. Numai că aceasta e din fier elastic, nu rigid. Demonii pe care-i vedeți sculptați deasupra sunt duhurile care au fost închise înăuntru. După cinci mii de ani de studii, tot n-am înțeles cum au făcut.

Deodată, Tara simți o puternică ciupitură la deget. În ciuda câmpului care-l izola, inelul recunoscuse Șortul. Deci în prezența unui obiect demonic, reacționa. Dar nu în prezența magiei demonice, căci nu reacționase în fața lui Magister. Drace! Trebuia să facă niște teste.

Mă rog, dacă reușea Cal să pună mâna pe obiect.

Deodată, inelul ei se roti un sfert și se luminează. Ea îl ascunse iute cu cealaltă mână.

În semn de răspuns, șortul se luminează și el.

Drace, drace, drace, obiectele demonice erau pe punctul să... stea de vorbă? Să facă schimb de informații? Privi în jur,

panicată. Și dacă alarmele detectau activitatea dintre inelul ei și obiect?

Apoi, la fel de brusc, ca și cum s-ar fi aruncat peste el o oală cu vopsea, șortul se albi. Iar chipurile monstruoase de pe suprafața sa deveniră niște minunați licorni. El se transmutase în argint.

Înnebunit, Teol dădu înapoi poticnit.

— Dar... dar ce se... ce se petrece?

Andrea ridică din nări, nesigur.

— E pentru prima dată când văd obiectul reacționând astfel. Alteța Voastră Imperială, vă rog să ieșiți. Nu vă pot garanta securitatea.

— Cum doriți, se supuse Tara.

Trecând prin fața ușii, se prefăcu că se împiedică din cauza bluzei și când se sprijini de ușă lipi o lamă subțire de metal pe drugul ei.

Lamă pe care i-o dăduse Cal și pe care ea și-o lipise pe antebraț, imediat după ce-și lăsase Schimbătoare.

Era sigur că Tara nu va putea trece cu acea ciudată entitate pe ea.

Prea neliniștiți după metamorfoza șortului pentru a-i mai acorda atenție, dragonii nu observară că ușa se închidea, dar nu se bloca.

Înaintând în pas de cursă, așa încât Tarei îi venea greu să se țină după ei, dragonii n-aveau decât o singură grijă, și anume să iasă.

Odată în fața puțului de gravitație, Tara dădu înapoi, albă la față.

— O-la-la, făcu ea, speriată, nu cred c-o să pot urca așa. Vreau o scară.

— Nu există nicio scară, Alteța Voastră Imperială, răspunse Andrea. Vreți să urcați, vă rog?

— Nu, scânci Tara dând înapoi și mai abitir, nu vreau, o să mă îmbolnăvesc.

Andrea își pierdu răbdarea. O prinse de braț pentru a o face să înainteze. Tara, înnebunită, reacționează instinctiv. Magia sa tășni și, la fel ca în nava spațială, totul se opri. Lumina, electricitatea, magia, alarmele, capcanele.

Cheni, care se angajase deja în puț împreună cu două wyverne, ateriză răcnind și își rupse trei coaste. Fu nevoie de cel puțin zece minute înainte ca Andrea să reușească s-o convingă pe Tara, complet pierdută, să-și neutralizeze magia. Lumina reveni, antigravitația se repuse în mers și Tara, cu ochii închiși, acceptă să urce iar prin puț.

Sus, era dezastru. O mare parte dintre instalații se arsese din cauza supratensiunii și bariera era scoasă din funcțiune. Tara tresări. Klick-ul ei tocmai bâzâia și ea văzu o umbră care se lipea de un arbore în afara laboratorului.

Cal ieșise.

Fata se destinse. Totul funcționase așa cum fusese prevăzut. Rămânea de știut dacă reușise să fure șortul...

În spatele ei, avu loc o explozie și ea se întoarse, cu inima bătând cu putere. Ah, asta nu era totuși prevăzut în program. Ceva luase foc și enormii Elementari de apă care păzeau locul se precipitară pentru a-l stinge.

Tara trebuia s-o întindă înainte ca dragonii să-și dea seama că obiectul dispăruse. Fu scanată la ieșire, de bine, de rău, căci

nimic nu funcționa corect, și toată lumea putu constata că nu ducea nimic cu ea. Își regăsi Schimbătoarea cu ușurare. Și pe-gasul care-i transmise imagini ilariante de wyverne și de dra-goni înnebuniți.

În momentul în care se urca pe covor, una dintre wyverne îi strigă ceva lui Andrea. Acesta își îndreptă o privire întrebătoare asupra Tarei, apoi adoptă un ton dulceag.

— Îmi pare rău de tot, Alteța Voastră Imperială, dar trebuie să vă arestez!

Atentatul

sau când vrei să omori pe cineva,
e mai bine să știi să ochești

Tara regăsi un loc destul de familiar.
Închisoarea.
Captivă împreună cu pegasul ei, tuna și fulgera,
pentru că Andrea nu voise să-i spună nimic. Nu știa deloc pen-
tru ce fusese arestată.

Bun, de acord, avea ea o bănuială, dar totuși! Așa că, atunci
când Chem veni să-i facă o vizită, ea îl apostrofă cu hotărâre.

— Chem, ce i-a apucat pe dragonii voștri, s-au smintit sau
ce au? De ce mă aflu aici? Pentru că dacă totuși am provocat
harababură în laboratorul lor, e din cauza lui Andrea, el m-a
speriat!

Chem trase o bancă până în celula Tarei și se așează greoi.

— E puțin confuz, recunosc el. Dar Premier de Solz al nos-
tru e un dragon bănuitor. Și lui i s-a părut foarte curios că
alarmele și capcanele erau dezactivate chiar când cineva încerca

să fure obiectul demonic. Care s-a transformat, nu mai emite unde demonice și afișează niște încântători licorni de argint.

Ah, „încerca”, deci Cal dăduse greș.

— Din fericire, zâmbi Chem, când electricitatea e întreruptă, un cheson de oțel făurit de piticii din Hymlia cade automat împrejurul obiectului. Cel sau cea care a încercat să pună mâna pe el a eșuat deci. N-a avut timp să găurească oțelul, prea gros, care e cu totul refractar la magie. Tu n-ai nimic de spus, fata mea?

— Eu? răspunse Tara, încarnarea vie a nevinovăției uimite, de ce aş avea eu ceva de spus? Presupun că Magister a încercat să pună mâna pe șort chiar în momentul în care mă aflam acolo, și-atâta tot.

— Noi am mai descoperit și o gaură în închizătoarea de siguranță, precum și urma foarte limpede a unei pătrunderi prin sistemul de canalizare. Cum n-a fost detectat niciun semn de magie demonică, credem că nu Magister sau demonii au vreo legătură cu această tentativă. Dar o să colmatăm desigur breșele descoperite cu această ocazie. Așa că, în ciuda a toate, vizita făcută de tine a fost constructivă.

Deodată, ceea ce spusese el, o frapă pe Tara.

— Aveți mijloace de a detecta magia demonică?

Dar ei nu detectaseră inelul. Nici comunicarea dintre cele două obiecte demonice. De ce?

— Nu tot timpul, din păcate! N-o detectăm decât atunci când intră în acțiune.

Păi, aparent, nici măcar. Tara nu spuse nimic, dar asta nu înseamnă că se gândea mai puțin. Dragonii credeau că știau

totul despre acele obiecte, dar în realitate le lipseau încă o mulțime de amănunte importante.

Chem se aplecă spre ea și șopti:

— De ce-a încercat Cal să fure obiectul demonic?

Tara strânse din ochi, neîncrezătoare.

— Ce vă face să credeți că el are vreo legătură cu această poveste?

— Gaura, care nu era mare. Faptul că Hoțul s-a ascuns într-un puf-puf pentru a putea circula nestânjenit. Ah, și perii de vulpe care au fost descoperiți în subsol.

Tara strânse din dinți. Trebuia să-i semnaleze lui Cal că vulpoiului său îi cădea blana.

Chem aștepta un răspuns. Păi, avea să aștepte mult și bine. Ea îl sfidează cu privirea. El oftă.

— Presupun că n-are rost să încerc să înțeleg ce-ați vrut să faceți, aveți desigur motive excelente. Dar noi suntem un pic susceptibili când e vorba de securitatea obiectului demonic și mă tem că Andrea să nu fi fost deranjat din pricina asta. Deci, o să încercăm să te scoatem din închisoare, dar vei rămâne consemnată în apartamentul tău. După ce Chem va fi încoronată, tu și prietenii tăi veți fi trimiși înapoi în AltăLume. Vă voi însoți și eu.

Tara inspiră adânc, dar nu mai spuse nimic. O să găsească ea un mijloc de a recupera obiectul, într-un fel sau altul, n-avea de ales, cu Magister pe post de concurent. Și odată testele confirmate, avea să-l încredințeze Celor-Ce-Păzesc și Celor-Ce-Judecă. Deocamdată, ei erau singurii în care avea încredere pentru supraviețuirea obiectelor demonice.

El făcu un semn și două wyverne veniră să tragă zăvorul de la ușa. Chem o escortă pe Tăra până în camera ei și se înclină cu gravitate. Tăra se înclină la rândul ei, politicos, dar intră și trânti ușa.

Cal, Moineau la un capăt și Fabrice la celălalt, Fafnir și Robin o așteptau. Robin se repezi spre ea.

— Eram îngrozitor de neliniștiți, zise el, wyvernele ne-au spus că fusesesi arestată, dar nu știam exact pentru ce.

Tăra înțelese că el vorbea pentru scoop-urile care încă nu fuseseră neutralizate. Activă mașinăria lui Sene și scoop-urile se arseră. Invocă un Opaqus și ei putură vorbi în liniște.

— Cal, au găsit peri de-ai lui Blondin în laborator, trebuie să fii atent cu asta, începu aspru Tăra. N-au făcut deocamdată legătura cu tine, pentru că, spre norocul tău, mai mulți alți sorțitori din delegații au vulpi, așa cum am putut constata în timpul ceremoniilor; dar Chem, el și-a dat seama imediat.

— Știu, răspunse Cal, plouat, dar nu-i puteam arunca un sort împotriva căderii părului, alarmele l-ar fi reperat imediat. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine.

— Mda. Bun, ce s-a-ntâmplat?

— După ce voi ați părăsit sala, eu m-am fofilat în încăperea în care se afla obiectul, într-un fals puf-puf, și am așteptat ca tu să arzi scoop-urile cu presupusa ta criză de panică.

— Foarte spectaculare toate aceste explozii, comentă Fafnir. Noi eram în primul rând pentru a admira.

— Nu puteam face nicio mișcare câtă vreme scoop-urile și alarmele erau active, deci când magia ta a întrerupt totul, m-am repezit. Dar nu destul de repede, din păcate. Mașinăria aceea enormă a căzut peste obiect și l-a ferecat de tot. Cum îmi

puteam folosi puterea, am încercat să-l transmutez în săpun, în lichid, în mușchi, pe scurt, în tot ceea ce era ușor de distrus, dar imposibil, era oțel de Hymlia, insensibil la magie.

— Normal, sublinie Fafnir pe un ton mulțumit, când facem ceva, îl facem bine.

— Drace, mormăi Tara, frustrată, și totuși planul nostru era super.

— Va trebui să găsim altceva, și asta înaintea lui Magister.

— Vrei să încercăm iar în noaptea asta? Îi dau drumul puterii mele și ne repezim în ceată!

— Da, se aprinse Fafnir, să mergem, să facem tocătură din acești dragoni ridicoli!

— Tara, interveni Moineau, care rămăsese tăcută până atunci, tu nu poți interveni oficial. Tu ești Moștenitoarea împărăției Omois. Diplomatic, au fost încheiate niște acorduri între AltăLume și Dranvouglispénchir. Atacarea frontală a laboratoarelor lui Charm ar fi considerată drept o declarație de război.

Tara își mușcă buzele.

— Deci nu putem face nimic, nu-i așa?

— Tu, tu nu poți face nimic. Nici eu. Într-o anumită măsură, eu reprezint Lancovitul, chiar dacă sunt urmașa unei ramuri minore. Nici Robin, căci tatăl său fiind șeful serviciilor secrete din Lancovit, ar fi considerată ca o ingerință din partea sa.

— Ah, ah, zâmbi vesel Fafnir, nu mai rămânem decât noi, Cal și cu mine.

— Nici tu, Fafnir, continuă Moineau, fără milă. Tu nu vorbești niciodată despre asta, dar mama ta conduce clanul Forgeafeux, care e, de facto, liderul poporului vostru. Ca echivalentă

a unei prințese a piticilor, tu nu te poți implica într-o acțiune directă împotriva dragonilor.

Fafnir îi aruncă o privire neagră, dar Moineau nu clipi.

— Hula, din fericire, eu sunt un plebeu pur și simplu! rânji Cal.

— Și eu! îi reaminti Robin.

— Da, dar tu ești un plebeu oficial, pe când eu, nu. Și cum eu încă n-am diplomă de Hoț Patentat, înseamnă că nici nu sunt legat oficial de Lancovit. Deci, dacă voi fi înhățat, ha, nicio consecință.

— O să te duci la închisoare.

— Nu e grav, o să mă scoți tu, zâmbi vesel micul Hoț.

Tăra se uită la el, ezitantă. Apoi dădu din cap.

— Nu, singur de tot nu poți ajunge acolo. Trebuie să folosesc un alt mijloc pentru a-i obliga pe dragoni să ne dea obiectul.

— Care? întrebă Fabrice, surprins.

— Ceva pe care nu l-am folosit până acum. Diplomația. De altfel, Sun-Tze spunea că diplomația înseamnă să duci războiul cu alte arme. Imediat după ce ne vom întoarce, o voi avertiza pe mătușă-mea despre prezența obiectului. Ea se va înfuria că pactul încheiat cu Demiderus a fost încălcat. Îi va obliga pe dragoni să-i înmâneze obiectul și noi îl vom încredința păzitorilor. Asta e singura soluție.

Ea, Tăra, se va însărcina cu această misiune, fiind singura care putea ajunge la păzitori fără să-și riște viața. Va avea poate timpul să facă și câteva teste. Poate.

Era deja târziu, așa că se duseră la culcare. În afară de Moineau, care rămase un moment pentru a vorbi cu Fabrice. De când o rupsese cu el, Fabrice refuza să i se adreseze, și asta

apăsa asupra atmosferei amicale din interiorul grupului. Trebuia să pună capăt acestui lucru imediat.

— Fabrice, zise ea cu drăgălășenie, deși i-ar fi venit să urle, aș vrea să fim prieteni. La urma urmei, asta e ceea ce mi-ai propus și tu, într-un fel.

— Nu mă așteptam ca tu să-mi dai papucii, răspunse băiatul morocănos.

— Să-ți dau papucii? întrebă Moineau care nu cunoștea expresia tipic pământeană.

— Să-mi faci vânt, să mă părăsești, s-o rupi cu mine.

Moineau fu gata-gata să închidă ochii. Îi era prea rău. Dar se controlă, făcând apel la puterea Bestiei pentru a se susține. Și rămase neclintită.

— Nu mi-ai lăsat într-adevăr de ales. Atunci, suntem prieteni? Țin mult la Tara, ea contează enorm pentru mine, dar neînțelegerea dintre noi doi riscă să pună în pericol prietenia noastră a tuturor celor cinci. Iar asta, nu vreau.

Băiatul își săltă pletele blonde într-un gest atât de familiar, încât o crucifică pe Moineau. El ridică din sprâncene și spuse pe un ton silit.

— Mda, cum vrei tu. Suntem prieteni.

Îi întinse mâna pe care, uimită, Moineau i-o luă. Fabrice o trase brutal spre el, folosindu-se de forța lui de vârcolac pentru ca ea să se lovească de mijlocul lui, aproape să-i taie respirația.

— Dar când o să găesc ceea ce caut, nu cred că o să te las așa, Moineau. Noi doi încă n-am terminat-o. Nu sunt îndrăgostit de Tara.

Ea sughiță.

— De două zile mă gândesc la asta, îi spuse el liniștit.

Da? Ea, erau deja mai multe luni de când ea își dăduse seama. Nu era chiar rapid.

— La început, așa credeam. Că eram îndrăgostit de ea, pentru că e frumoasă. Dar ceea ce mă atrage la ea e puterea, nu Tara. Ea e vechea și buna mea prietenă. Dacă tu ai fi avut aceeași putere, nici nu m-aș fi uitat la ea. Pentru că pe tine te vreau. Dar nu acum.

Moineau holbă ochii.

— Iar tu ar trebui să-mi mulțumești. Aș fi putut să mă culc cu tine, Moineau, ești atât de... fragilă, ești gata să faci orice. Eu te respect mai mult pentru că mi-ai rezistat, decât pentru că ai fost ispitită să-mi cedezi. În rest, ai dreptate. Lupoaicele sunt acolo pentru asta. Pe tine, o să te merit. Și când îmi voi depune puterea la picioarele tale, nu vei mai avea de ales.

Se aplecă încă și mai mult și o sărută fierbinte pe buze. Apoi își depărtă capul și își înfipse privirea lui neagră în blânde pupile de culoarea nucșoarei, umezite de uimire.

— Atunci, doar atunci, o să-mi cedezi.

Tonul său nu era deosebit de prietenos. Îi dădu drumul și ea își frecă încheietura pumnului, unde rămăsese un semn roșu. Fabrice o măsură din cap până-n picioare, apoi intră în camera sa.

Complet descumpănită, Moineau se așează, cu picioarele secerate de emoție. Adorabilul ei iubit se transformase într-un băiat rece și amenințător, care avea probabil să facă *acelceva* cu lupoaicele, pentru că nu voia să facă *acelceva* cu ea. Cel puțin, nu acum.

Super logic. Lacrimile începură să-i curgă. El avea dreptate, bineînțeles. În adâncul inimii ei, ea știa bine că nu putea, că nu voia să renunțe la Fabrice. La fostul Fabrice.

Își trase nasul, și-l suflă și luă o hotărâre teribilă.

Fabrice nu era născut în AltăLume, nu cunoștea magia la fel de bine ca ea.

Și nu era singurul care avea acces la cărțile interzise. Ea era o intelectuală, mult mai mult decât el. Dacă o să caute, ea o să găsească. De asta nu se îndoia deloc.

Orice s-ar întâmpla, o să-i facă rost lui Fabrice de ceea ce voia. Chiar dacă trebuia să fure de la altcineva, avea să-i dea lui puterea.

Și vor fi din nou fericiți împreună.

* * *

A doua zi era ceremonia încoronării. Un soare minunat lumina această parte a Dranvouglispénchir-ului. Tara și prietenii ei se pregătiră. Trebuiau să se îmbrace în robe albe pentru a lua parte la acest eveniment. Când ieșiră, tot palatul era alb. Era destul de straniu, chiar zidurile păliseră, giuvaierurile se transformaseră toate în diamante și wyvernele albiseră și ele. Flamele lustrelor erau albe, luminile la fel.

Numai oamenii își păstrasera culoarea pielii lor, neagră, roz, violetă, verde (în cazul lui Grr'ul) etc., pe sub robe. Various Duncan, cu care se încrucișase de mai multe ori la festivități, îi adresa un semn din cap. De data aceasta, bănuitorul senior al Mercenarilor părea că avea chef să-i vorbească.

— Cum se mai simte mama voastră astăzi, am găsit-o deosebit de frumoasă la banchetul de ieri-seară, întrebă el pe un ton glumeț.

— Puteți să-i puneți întrebarea personal, îi răspunse sec Tara: mă duc s-o caut.

Baronul își netezi părul des și negru, cu un aer îngâmfat.

— Am... auzit spunându-se că un anumit Sangrav a pus un veto asupra ei?

— A încercat, răspunse Tara printre dinți. Era într-adevăr prezumțios din partea sa. Mama are dreptul să opteze cu cine vrea să-și petreacă timpul.

Bun, ea spunea asta, dar se gândea în primul rând că singurul care ar putea merge bine cu maică-sa era taică-său. Fantoma.

— Da, zâmbi Various întinzându-i galant mâna, cred că o să vă însoțesc.

Sprîjinindu-se de brațul său, Tara observă bătăturile care-i îngroșau palma. Indiscutabil, baronul se antrena cu spada. Avea semnele caracteristice. Și nu părea să se teamă de Magister, deoarece încălca deliberat consemnul dat de odiosul Sangrav. Hm.

Selena le deschise, uluitoare în roba ei albă. Tara avu o strângere de inimă văzând privirea de lup pe care i-o aruncă Various. Și se gândi că nu-i lipsea decât un voal lung pentru a face din ea o uluitoare mireasă. Ea o îmbrățișă pe Tara cu afecțiune și-i făcu un compliment privitor la alura ei. Nimeni nu-i spusese că Tara petrecuse câteva ore în închisoare, și Tara se feri cu atât mai mult să-i spună. Maică-sa era o scumpă, trebuia să evite ca ea să se supere cu gazda ei.

Tânăra femeie fu puțin mirată că Various venea s-o caute împreună cu fiica ei, și încă și mai mult de faptul că bravează încălcând interdicția lui Magister.

— Nu... nu vă e teamă de el? întrebă ea, cu pomeții înroșiți din pricina emoției. Magister a spus că-l va ucide pe primul care se va apropia de mine.

— Ba da, răspunse foarte cinstit Various, el e fără îndoială mai puternic decât mine. Dar, dulce Selenă, frumusețea ta ar face pe oricine să-și piardă mințile, prin urmare, să zicem că-l înțeleg, dar nu voi ceda la amenințarea sa. Brațul dumneavoastră, vă rog.

Andrea plecase deja pentru ceremonie, așa că Selenă acceptă cu plăcere brațul lui Various.

Nu se aflau pietricele în nisipul alb, altfel Tara chiar le-ar fi tras un șut, pentru a-și potoli nervii.

Privi la cuplul care se îndepărta. Cal și Fabrice o urmăreau pe maică-sa, fascinați.

— E într-adevăr frumoasă maică-ta, spuse în cele din urmă Cal.

— O, nu, nu se poate, nu și voi, fie-vă milă!

— Ce?

— Nu, nimic, să mergem.

Urcară pe covoarele zburătoare care îi așteptau și defilă pe străzile capitalei. Toate casele erau albe. Și toată vegetația.

Și soarele la fel.

Asta chiar o impresionează pe Tara.

La trecerea lor, dragonii, mari sau mici, fluturau drapelul Dranvouglispénchir-ului, Gheare de dragon roșu pe Stea de argint. Pretutindeni, negustorii de carne și de băuturi făceau vânzare bună, atmosfera era de sărbătoare.

Copiii de dragoni erau surescitați și mai mulți fură gata-gata să cadă peste bariere. Tara fu cât pe-acum să-și activeze magia pentru a-i ajuta, dar se stăpâni.

Înainte de a porni, solid încadrată pentru cazul în care ar face ceva neașteptat, fusese sfătuită cu tărie să nu folosească magia.

Sub niciun pretext.

Ea admiră decorul. Sosiseră la palatul de Ceremonii.

Magnific, construit dintr-o scânteietoare piatră albă, având deasupra dragoni mari din rocă aurie (albă pe moment), care își coborau privirile lor oarbe asupra trecătorilor.

Pătrunseră în curtea principală, imensă incintă sub cerul liber cu mai multe etaje, protejată de ploaie, ca și de soare, printr-un impalpabil câmp de forță magică. Peste tot o mulțime de dragoni luau loc pe confortabilele fotolii din gradenuri, nerăbdători să asiste la prestația viitoarei lor Regine.

Fiecare dintre cele douăsprezece triburi era reprezentat printr-o culoare în gradenuri. Asta le permitea dragonilor să se recunoască ușor între ei. Dar de această dată, pretutindeni domnea culoarea albă, pentru a arăta că poporul dragonilor era unit în spatele viitoarei regine.

O mulțime imensă se înghesuia afară, și mari panouri de cristal transmiteau ceremonia pentru cei care nu puteau intra. Mii de scoop-uri isterice filmau cel mai mic amănunt, pentru canalele zecilor de planete.

Marii preoți sosiră și se plasară sub minunatele statui din aur alb ale celor patru zei dragoni principali. Drrr îi făcu Tarei un mic semn prietenesc cu piciorul. Impunătorul păianjen se afla în tribuna oficială, împreună cu Various care, de fapt, se despărțise de Selena, plasată mai sus.

Peerrrfect.

Tara fu instalată cu escorta sa și gărzile în loja Premierului de Solz, chiar deasupra viitoarei loji a Reginei, goală încă, încadrată

de Andrea, Premierul de Solz și Chenivourichivu, Premierul de Gheară. Putu deci aprecia spectacolul, cu acea strângere de inimă pricinuită de faptul că se simțea atât de mult pe pământ străin. Era cald, căci reptilelor le place căldura, iar ea se simțea năclăită de sudoare.

Dar era impresionant. Solzii aceștia fără pată și atât de strălucitori, care scânteiau în soare, mirosul acesta, uscat, de șarpe, care le gădila nările, imensitatea tribunei.

Deodată, un murmur. Charm înainta imaculată pe nisipul alb, într-o postură de penitentă, cu voalurile care scânteiau nimbând-o ca un nor gros.

Sau ca o enormă mireasă.

Ea înaintă și se plasă în fața preoților. Apoi depuse jurământul. Declară credință națiunii dragone până la moarte și jură pe onoarea ei că avea să apere cu prețul vieții valorile dragonilor. Aceasta dură mai bine de-o oră și la fiecare sfârșit de jurământ, lui Charm i se înmâna un nou obiect. Sceptrul misiei sale. Steaua de comandă a armatelor sale. Însemnele diferitelor meserii care depindeau direct de guvern. Și, în sfârșit, cea mai impresionantă dintre coroane, ținută deasupra țestei ei de către un dragon cărunt și șovăitor. Cal încetă și să mai respire în acest moment.

— În numele zeilor noștri, te încoronez, Charmamnichirachivu, cea de-a douăsprezecea Regină a nației noastre, și fie ca domnia ta să fie cât mai fericită.

De îndată ce coroana îi atinse capul, noua Regină își regăsi culorile, ca o maree care cobora de sus în jos. Ea redeveni magnifica dragoană purpuriu cu negru, cu ochi aurii. În același timp, transformarea atinse întreaga adunare și solzii dragonilor

Își reluară strălucitoarele lor culori, în vreme ce sortitorii vedeau cum le revin și ale lor, purpuriu cu auriu pentru Omois, bleu cu argintiu pentru Lancovit.

Urale intense zguduiră palatul.

Regina fusese încoronată.

Tara se aplecă, fascinată. Și tresări violent. Inelul ei tocmai o ciupise fără avertisment.

Chiar în acel moment, împușcătura o rată cu câțiva milimetri, arzându-i pielea capului și una dintre aripile lui Galant, pentru a se zdrobi de Andrea, Premierul de Solz, așezat lângă ea.

Marele dragon cenușiu se uită la gaura din trupul său, cu un aer uluit.

Apoi se răsturnă pe-o parte.

Tinta

sau când ai una deasupra frunții, singura problemă e că,
într-o zi, cineva chiar o va nimeri

Tara țipă, suferința era teribilă. Galant necheza de durere, cu aripa lui arsă, iar cele două dureri conjugate o dădeau gata pe față.

Participanții se ridicară ca un singur dragon și se produse o adevărată panică. Dragoni călcați de alții cu labele, iar alți dragoni care se ciocneau ridicându-se prea repede în zbor și zdrobindu-se de cei ce încercau să fugă.

Premierul de Gheară, Chenivourichivu, curajos, se aruncase peste Tara pentru a face din trupul său un meterez, cu câteva miimi de secundă înaintea lui Grr'ul. Setos, țipând, organizează evacuarea lor prin subsoluri, într-o cavalcadă nebună. Tara fu adusă din nou la palat, pe o targă, evacuarea ei primând asupra examinării rănilor. Robin și prietenii săi o urmară, complet înnebuniți. Regina Titania se precipită în apartamentul ei ca să vadă dacă se simțea bine și Drrr, spre marea ciudă a lui Fabrice căruia nu-i plăceau păianjenii, șuiera, pentru că se luaseră de

prietena lui. Medicul militar al Premierului de Gheară, chemat de urgență, îi scoase pe toți afară, cu excepția prietenilor apropiați, pentru a o examina.

Cu inima strânsă, Tara se lăsă în voia lui. Împușcătura îi arse pielea capului destul de adânc, iar suferința era mare. Medicul îi aplică un Reparus, ca și lui Galant, căruia i-l făcu dublu, pentru a-i regenera aripa vătămată. Apoi, o sili să ia o poțiune și la urmă le lansă un Croissus amândurora, unul pentru părul ei și celălalt pentru penele lui.

Tara spera că medicul nu se înșelase, căci n-avea nici un chef să se pomenească pe cap cu pene în loc de păr.

De data aceasta, Robin și Xandiar erau de aceeași părere. Devenea cu neputință s-o protejezi pe Tara eficient în această lume. Trebuiau să se întoarcă acasă cât mai repede cu putință, cu atât mai mult cu cât ceremonia luase sfârșit. Fabrice decise să se transforme în lup și să rămână așa. Se lipi de Tara, ca o imensă gardă de corp foarte păroasă. Exceptând cazul în care armele ar fi fost de argint, el era singurul care o putea proteja fără să riște să moară pentru a o salva. Nici Grr'ul, nici Robin nu apreciară acest lucru, dar nu avură de ales.

Xandiar era neliniștit. Kalison dispăruse în îngrămădeală, iar el era răspunzător și de securitatea ambasadorului. Împreună cu Setos, wyverna Reginei, îl căutară peste tot, dar fu imposibil să dea de el.

Charm porunci să se facă o anchetă. Dacă nu reușiră să-l găsească pe Kalison, descoperiră pușca lunetistului. Era o armă energetică, născocită de dragoni, și care proiecta o puternică rază distrugătoare. Nu exista nici tub, nici glonț, așa că indiciile erau sărace. Nu exista solz revelator, nici chiștoc pe jumătate

fumat, ca în serialele televizate. Și nu erau nici Ghicitori de Adevăr în Dranvouglispénchir, dragonii fiind niște ființe mult prea secrete pentru a lăsa niște vegetale inteligente să le citească gândurile.

Începutul raportului îi făcu să simtă un fior de gheață pe șira spinării. Dacă Tara nu s-ar fi aplecat atât de repede, ar fi fost moartă. Andrea, plasat lângă ea, n-avusese noroc, căci lovitura fusese trasă diagonal, pentru a o atinge pe Tara.

Regina era turbată de furie.

— Sub ochii noștri! urlă ea la Chenivourichivu, făcându-l pe Setos aflat lângă ea să tresară, cum e posibil așa ceva? Frumos început de domnie! Pe toți demonii din limburi, ce face securitatea noastră?

— Securitatea era sub comandamentul lui Andreavirouchivu, se apără dragonul brun, iar rezultatele se văd, e un adevărat dezastru. Eu, eu nu mă ocup decât de armată, și dacă în sarcina noastră s-ar afla securitatea voastră și a acestui palat, credeți-mă, lucrurile nu s-ar fi petrecut așa. Și aveți dreptate, Majestatea Voastră, toate acestea sunt de netolerat. Trebuie să întărim garda în jurul moștenitoarei din rasa oamenilor și vă propun să deliberăm într-o ședință cu ușile închise, lucru ce va fi evident mai „controlabil”.

— E o idee bună, mormăi Charm. Deoarece vă descurcați atât de bine, vă încredințez conducerea guvernării până când va fi ales un nou Premier de Solz.

Dragonul făcu un pas înapoi.

— Poftim? exclamă el, dar nici vorbă! Eu nu sunt politician! Alegeți pe altcineva!

Regina se aplecă spre el cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Vă plângeți de treaba proastă făcută de predecesorul vostru, Premier de Gheară, iată deci un excelent mod de a-mi dovedi cât sunteți de eficace. Aflați cine e responsabil de aceste tentative de crimă și aduceți-mi capul lui. Și nu neapărat împreună cu trupul. E clar?

Dragonul strânse din fălci. Văzându-i figura, aveai impresia că tocmai îi picase palatul pe un colț al țestei.

— E foarte clar, Majestatea Voastră, dar...

— Niciun dar. Te numesc Premier de Solz temporar. Hai, la treabă!

Dragonul brun nu mai avea de ales. Numi repede un nou Premier de Gheară și un nou Premier de Aripă, apoi părăsi sala mormăind. Nu părea foarte încântat.

Charm se întoarse spre Tara, care nu se simțea foarte bine și căreia îi vâjâia capul.

— Îmi pare rău, Tara, spuse ea după ce trăsese adânc aer în piept pentru a se liniști. Nu... nu înțeleg nimic din ceea ce se petrece.

— E supărător, răspunse Cal în locul Tarei, pentru că dacă dumneavoastră, care sunteți marea căpetenie a acestui bazar, nu înțelegeți, atunci noi, care suntem oameni (aruncă o scurtă privire spre Grr'ul, Xandiar și Robin) și elf și trol și thug, vă puteți imagina în ce *sopă* ne bălăcim.

— Supă, Cal, e supă, șopti Moineau.

— Da, supă. Aici e ceva care nu miroase-a bine, Majestatea Voastră. S-a încercat de două ori uciderea Tarei, noi am încercat să aflăm cine. Dar dacă ne vom concentra asupra motivului, poate că vom obține mai multe rezultate. Pe cine deranjează ea? Eoare ea, ca fată sau chiar ca simbol, reprezentanta Omois-ului...

ceea ce ar explica de ce a dispărut Kalison... înțelegeți ce vreau să spun?

Regina îl privi gânditoare.

— Ai dreptate, tinere Hoț. N-am făcut destule extrapolări. Tara, ești de acord să mai rămâi câteva ore până când terminăm ancheta? O să iau imediat legătura cu Maestrul Tordu, poate că el are noi indicii. Este absolut necesar să dăm de Exce-lența Sa ambasadorul Kalison.

— După părerea mea, o să-i regăsim mai degrabă cadavrul, murmură Fafnir, cu ochii ei verzi strălucind de neliniște când se aținteau asupra Tarei.

Deocamdată, ea nu-și făcea griji pentru nimeni, atât de lip-sită de energie era. Șopti că era de acord și își luară rămas-bun de la Regină.

Se întoarseră în apartamentul fetei și aceasta se întinse, ve-gheată de prietenii ei. Galant se cuibări lângă ea și își linse aripa rănită care îl mânca îngrozitor. Un panou mare de cristal pre-zenta știrile. Noul Premier de Solz, cu fruntea încrețită din pricina faptului că era contrariat, spunea că fusese numit de Regină în locul lui Andreavirouchivu. Și că primele elemente ale anchetei sale arătau că mai mulți membri ai guvernului în funcție aveau legătură cu atentatul.

Sute de scoop-uri filmaseră scena și Tara revăzu ce se petre-cuse. Brusca ei mișcare în față și jetul de foc care o atinsese sfârșind prin a-l omorî pe Andrea.

Brusc, tresări. O nouă înregistrare arăta că împușcătura o atinsese de-a binelea. În plin, în cap. Fusese deviată de un câmp de forță și nu-i arsesse deci decât partea de sus a craniului, în loc s-o prăjească de tot.

Robin, ca și Cal, Moineau, Fafnir și Fabrice văzuseră și ei înregistrarea.

— Tara? Tu ai făcut asta? întrebă Moineau, uimită. Se vede bine cum împușcătura deviază. Ei poftim, ai prevăzut cumva că se va încerca doborârea ta în timpul ceremoniei?

— Nu prevăzusem nimic, răspunse cinstit Tara, evitând să-și miște prea mult capul. Nici măcar n-am simțit câmpul de protecție. Oricine ar fi cel sau cea care mi-a salvat viața, a acționat discret.

Fafnir se uită chiondorâș la inelul ei argintiu de pe deget.

— Și tu crezi că ar fi putut să fie chestia asta afurisită (evită să numească inelul din cauza potențialelor microfoane... și a thugilor prezenți în cameră)? El te ține din scurt, nu vrea să-și schimbe proprietarul și gata, atunci evită ca tu să fii carbonizată?

Tara se sili să-și aducă aminte, dar nu. Nu simțise decât ciupitura inelului, nu puterea lui întunecată, a cărei pecete îi era cunoscută.

— Nu, el m-a avertizat că se va petrece ceva, pentru că m-a strâns de deget chiar înainte ca jetul de foc să mă atingă. Am tresărit, cred că de asta am ieșit din câmpul de protecție.

— E strict localizat. Noi eram în jurul tău și mai sus nu erau decât dragoni. Deci, fie un dragon te-a protejat și nu văd deloc de ce. Fie e unul dintre noi.

— Unul dintre membrii magicbandei?

— Nu, noi ți-am fi spus, mă gândeam mai degrabă la membrii escortei.

Tara făcu ochii mari, imitată de Xandiar.

— Sunteți pe cale de a-i acuza pe soldații mei, tinere semielf? De ce ar face asta vreunul dintre ei, fără să-mi dea de știre mie, căpetenia lor?

— Nu știu, răspunse sincer Robin, dar el i-a salvat Tarei viața, așa că, în loc de a-l pedepsi, credeți-mă, eu vreau să-l felicit!

— Răspund pentru thugii mei ca de mine însumi, se încăpățână Xandiar. Ei n-ar fi amplasat niciodată vreun mijloc de protecție fără să-mi ceară mai întâi permisiunea.

— Hm, ar fi mai bine totuși să vă întrebați soldații, dacă nu vă deranjează, Xandiar, zise Cal, doar ca să fim siguri că nu sunt decât thugi, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nu, nu înțeleg deloc, se crispă înaltul șef al gărzilor.

Cal inspiră cu putere.

— De fapt, noi nu ți-am spus, pentru că ne-ai fi interzis să mișcăm un deget, dar Magister e aici.

— CE?

— Tara l-a văzut. Iar noi credem că el i-a salvat Tarei viața. Cel puțin asta a spus mama Tarei.

— CE?

— Ei, da, e și ea la curent... și nu degeaba. Au luat și ceaiul împreună.

— C...

Asta fu prea mult pentru Xandiar, care rămase fără suflu. Marea căpetenie a gărzilor își ciupi vârful nasului, cu un aer foarte obosit.

— Și când aveți de gând să-mi spuneți?

— Păi, tocmai am făcut-o, nu?

Xandiar deschise gura și preferă s-o închidă înainte de a-l copleși cu injurii pe unul dintre tovarășii Moștenitoarei sale. Dar se simțea că la asta se gândea.

— O să verific personal, zise el sec. Îmi cunosc thugii ca pe mine însumi. Un impostor n-o să poată răspunde la anumite întrebări.

Tara oftă. Acum, în afară de durerea de cap, îi mai era și greață. La știri, se vedeau dragoni furioși duși de wyverne la interogatoriu. Recunoscu printre ei mai mulți dintre miniștrii lui Charm.

Și își aminti de ceea ce îi spusese Sss'et.

Se pregătea ceva. Ceva de mari dimensiuni.

— E o chestie care nu merge, șopti ea, încercând să-și alunge păienjenişul din minte. Trebuie s-o văd pe Charm.

Pe deget, inelul palpită.

— Dar doctorul a spus că trebuia să te odihnești, se alarmă Robin.

Inelul insistă, clarificându-i gândurile. Un pic.

— Nu, refuză ea. Trebuie s-o văd pe Charm. Ceva... Ceva ne scapă. Nu e clar deloc. Hai!

Și, cu un mic geamăt, se smulse de pe sofa și se ridică în picioare, susținută imediat de Fabrice.

Vedea stele peste tot. Se rotea, era îngrozitor.

— Uuuuu, făcu ea, seeee roteeește!

Robin se plasă în fața ei, foarte neliniștit.

— Tara, chiar...

Ea înghiți în sec și încercă să nu vomite pe iubitul ei.

— Merge, merge, Robin, susține-mă, te rog, hai.

Fabrice îi cedă fără chef locul lui Robin, dar rămase aproape de ea, gata s-o salveze la cea mai mică amenințare. Moineau se transformă în Bestie, cu Sheeba lângă ea, și o încadrară pe Tara. Cu permisiunea panterei, Galant, prea slab pentru a zbura, i se așează pe spinare. Fafnir își trase din teacă cele două securi ale ei.

Peste tot prin palat se aflau wyverne în armură de luptă. Acesta părea aproape în stare de asediu. Tensiunea era palpabilă și în doar câteva minute fură controlați de cel puțin trei ori. Ceea ce Cal găsi aiurea, pentru că ei erau una dintre delegațiile oficiale și se întâlneau cu aceste gărzi de câteva zile, dar asta e, wyvernele se dovedeau zeloase și el prefera mai multe controale decât să nu fie destule.

Fafnir părea o bombă gata să explodeze. Deja că ei nu-i plăceau în mod deosebit dragonii, și tot ceea ce le semăna, dar, pe deasupra, trebuia să se mai lase și percheziționată fără să poată tăia măcar capul cui s-ar nimeri. Era... nedrept. Traseul pentru a ajunge în sala tronului nu era foarte lung, dar Tarei i se păru interminabil. Era pentru prima dată când un Reparus o punea într-o asemenea stare.

Sau să fi fost poțiunea? Dar de ce ar putea poțiune s-o îmbol...

Deodată, se produse un cling în mintea ei. Ba da! Poțiunea. Medicul. Militarii! Miniștrii! Premierul de Solz și Premierul de Gheară! Cât fusese de proastă!

Surprinzându-l pe Robin, accelerează pasul și, odată ajunsă în fața sălii tronului, închisă, porunci wyvernelor s-o lase să intre. Cea din dreapta îi aruncă o privire rea.

— Nu se intră. Regina e într-o conferință. A fost decretată legea marțială.

Ceea ce însemna că armata se substituia poliției pentru asigurarea menținerii ordinii¹. Chenivourichivu nu așteptase prea mult pentru a înlocui forțele de securitate fidele fostului Premier de Solz.

Se auzi un țipăt în spatele porții și Tara se hotărî să nu aștepte. Cu atât mai rău dacă se înșela, o să-și ceară scuze după aceea. În ciuda slăbiciunii care îi rodea forțele, își activă magia și, înainte ca wyvernele să aibă timp să reacționeze, ele zburaseră deja la cinci pași și poarta exploda în bucăți.

— O ador, șopti Fabrice, chiar o ador.

Moineau își lăsă capul în jos. Și când îl ridică, privirea îi era plină de hotărâre.

Înaintară în mijlocul sfărâmurilor și al prafului și spectacolul care îi aștepta îi țintui locului. Charm era ținută de doi dragoni și de două wyverne, coroana îi căzuse pe jos și Chenivourichivu era așezat pe tronul ei, cu un aer deosebit de mulțumit și înconjurat de mai mulți dragoni.

— Ahhh, micuța muritoare. Întotdeauna faceți să explodeze cele două porți când intrați în casa cuiva²? În fine, pășiți dar, căci, așa cum se spune pe planeta voastră, cu cât sunt mai mulți nebuni laolaltă, cu atât se râde mai bine!

— Ce se întâmplă? întrebă Moineau, consternată.

— Ei au arestat-o! exclamă Fabrice, care încă nu pricepuse. Păi, drace, asta e o lovitură urâtă!

— Nu, Fabrice, îl luminează Tara, nu e o lovitură urâtă, e o lovitură de stat!

¹ Asta e valabil și pe Pământ, chiar și fără dragoni. (N.a.)

² Cei care sunt fani ai lui *Angel*, serie derivată din *Buffy*, vor înțelege... (N.a.)

Chenivourichivu

sau un dragon poate ascunde un altul

Iși activară cu toții magia, dar dragonul brun le adresează un zâmbet plin de colți arătând spre Charm, asupra căreia erau ațintite patru feluri de puști cu capătul evazat:

— Ntț, ntț, ntț, toată lumea rămâne calmă. Lăsați armele jos și dezactivați-vă magia dacă nu vreți ca ex-regina noastră să plătească prețul.

Thugii rămaseră în gardă, gata să se bată, și Tara ezită. Aveau s-o doboare probabil pe Charm, orice s-ar fi întâmplat, iar ea nu putea pune în pericol viața prietenilor ei, chiar pentru dragonă.

Ea ezită o secundă prea mult. Chenivourichivu apăsă pe o telecomandă din laba sa și magia thugilor și a Tarei se stinse.

Dar Familiarii rămaseră miniaturizați, ceea ce însemna că magia era tot acolo. Atât doar că ei nu mai aveau acces la ea.

Afurisind aceste gadgeturi care își petreceau timpul suprimându-i ei puterea în cel mai prost moment, Tara abdică. La

porunca sa, Xandiar coborî brațele ca și ea, iar thugii îi urmară, fără voia lor.

În ciuda situației, rămânea arma sa secretă. Dragonii n-aveau habar de puterea de luptă a thugilor antrenați de Xandiar. Mă rog, așa spera. În plus, thugii n-aveau nevoie deloc de puterea lor pentru a se bate. Se decise să atragă atenția asupra ei, pentru a le lăsa timp să-și ocupe pozițiile. Îl văzu pe Xandiar că se prinsese atunci când observă că thugul începuse să se deplaseze într-o parte, imperceptibil.

Dragonul brun își întări zâmbetul. Dar vocea sa era disprețuitoare.

— Ahh, micuță muritoare, o lovitură de stat nu e chiar o prostie, nu e ceva rău; dă-te mai aproape, să vedem puțin ce-ai înțeles.

— E o capcană, le spuse Tara prietenilor ei cu amărăciune. O capcană atât de subtilă, încât n-am văzut nimic înainte de a se închide peste noi. Eu una n-am fost nicio clipă ținta acestor atacuri.

— Ah, nu? Păi, era destul de bine imitat, observă Cal.

— Țintele erau chiar cei care au murit. Premierul de Aripă și Premierul de Solz. Complotiștii au fost foarte vicleni. L-au drogat pe Chem ca să mă atace, dar nu înainte de a o fi ucis pe Choumourichiva. Apoi împușcătura care îmi era, zice-se, destinată și care l-a ucis, ca din întâmplare, pe Andrea, care se afla chiar lângă mine. Noi toți am crezut că eu eram victima atentatelor. Nu eram eu. Erau Choumourichiva și Andreavirouchivu, încă de la început!

— Nu e rău, rânji Chenivourichivu. Nu-i rău deloc. Ce anume v-a pus pe calea asta?

— Poțiunea. Nici un Șaman, niciodată, nu m-a pus să beau una după ce mi-a acordat îngrijiri, iar eu mă simt acum cu mult mai rău decât înainte. N-ați fi putut găsi nimic mai potrivit pentru a mă neutraliza decât să mă otrăviți, nu-i așa? Și cel care mi-a administrat-o e chiar medicul tău. Medicul tău militar! Apoi, i-am văzut pe miniștrii arestați unul după altul, înlocuiți de creaturile voastre. V-ați prefăcut că refuzați postul de Premier de Solz, dar, de fapt, chiar asta voiați încă de la început! Ce anume v-au făcut Andrea și Chou pentru a pune să fie asasinați?

— Erau niște trădători, răspunse grațios Chenivourichivu. Erau o enormă piedică în calea planurilor mele și asta de ani de zile. Andreavirouchivu se folosea de Choumourichivu pentru a-și duce politica superficială. Din cauza lui, orientările guvernării dragoniene au devenit de-a dreptul nevolnice de sute de ani. De altfel, din acest motiv tatăl lui Charm, care era unul dintre cei mai puternici sprijinitori ai noștri secreți, a trebuit să acționeze în umbră pentru a pune la cale acțiunea sa împotriva demonilor. Omorându-l, acest imbecil de Chemnashaovirodaintrachivu ne-a stricat toate planurile.

Nu de unul singur. Au fost mai mulți pentru a-l ucide pe regele nebun care voia să distrugă Pământul folosind megaliții de la Stonehenge. Dar cel care i-a retezat viața a fost chiar Chem.

— Trebuia să fac ceva, zicea dragonul cel brun. De sute de ani, din cauza facțiunii pacifiste, noi nu facem decât să reacționăm, organizăm vagi sisteme de apărare împotriva demonilor și, în numele libertății popoarelor și al pactului făcut cu Demiderus, nu intervenea pe Pământ, unde se află totuși principala falie care duce de la universul lor la al nostru. E...

criminal. Noi trebuia să amplasăm pe Pământ fortărețe, arme și capcane pentru a opri imediat orice încercare de invazie, și cu atât mai rău pentru oameni. În loc de asta, noi ce facem? Nimic. Era vremea să luăm din nou toate astea în mână. Prin urmare, asta am și făcut. La început, era invitată Împărăteasa din Omois. Ea are o mulțime de dușmani, o încercare de atentat la viața ei n-ar mira pe nimeni. Dar ea s-a făcut înlocuită prin Moștenitoarea ei. De mult timp supusă manipulărilor lui Magister. Era și mai bine. Făcând să se creadă că tu erai ținta, eu i-am eliminat pe principalii mei adversari. Apoi, Regina mi-a dat putere deplină și eu i-am băgat la închisoare pe ultimii care mă stânjeneau. Nu-mi mai rămânea decât s-o arestez pe ea, și turul era jucat. Mersi pentru ajutorul tău, muritoareo, apreciez.

În ciuda otrăvii care-i curgea prin vene, Tara reușea să gândească. Și rămânea ceva ce nu înțelegea.

— În pădure, în AltăLume, când am fost capturați de troli, una dintre wyvernele voastre ne-a venit în ajutor. A ucis mai mulți troli, fără a reuși să ne elibereze. De ce?

— Am pus să fie supravegheați toți invitații noștri potențiali. Împărăteasa, Imperatorul, fratele tău, sora ta și, bineînțeles, tu însăși. Era important să nu vi se întâmple nimic, altfel ați fi refuzat să veniți în Dranvouglishpenchir. Unul dintre thugii din escorta voastră fusese gras plătit (Xandiar tresări și îi aruncă o privire glacială), iar el s-a prefăcut bolnav pentru a face să vină o wyvernă grație unui transportor încorporat. El nu știa desigur că asta îl va face să explodeze. Asta l-a ucis totodată și pe trol, iar wyverna mea a putut veni în ajutorul vostru.

— L-ați omorât atunci când trudea pentru voi? interveni Cal, siderat. Amintiți-mi să nu muncesc niciodată pentru voi.

— Mie nu-mi plac trădătorii, replică demn Chenilvourichivu.

— Ah, ah, foarte amuzant. Iar el, el ce era? cel mai credincios dintre prieteni?

— Dar apoi, în timpul celor două tentative pe planeta voastră, Tara ar fi putut fi ucisă, mormăi Fabrice, devansându-l pe Robin cu puțin.

Dragonul îl privi atent, observând colții foarte mari și perii mătăsoși.

— Ah, vârcolacul. Se pare că armatele voastre sunt în stare să bată wyvernele noastre. E într-adevăr foarte interesant să vă avem ca eșantion, o să putem evalua potențialul vostru de luptă. Chiar dacă nu mă îndoiesc nicio clipă de valoarea minunaților noștri soldați.

Distrat, mângâie spatele uneia dintre wyverne, care toarse în schimb. Tara avu un șoc când o recunoscă pe Setos. Astfel, wyverna favorită a Reginei era o trădătoare. Super. Hotărât lucru, Charm nu-și alesese bine anturajul.

Dacă Tara avea să supraviețuiască și să moștenească într-adevăr împărăția Omois, aceasta era o lecție excelentă: trebuia să fie foarte atentă la viitoarea ei guvernare.

Fabrice se strâmbă. Dragonul nu răspunsese la acuzația sa, sau, mai degrabă da, prin cea mai perfectă indiferență. Și Pământeanul pricepuse bine subînțelesul.

— N-o să mă bat împotriva cățeilor voștri cu solzi pentru a vă satisface gustul pentru sânge, dragonule, făcu el rece. Ce-o să faceți cu noi?

— Pe cinstea mea, încă nu știu foarte bine. N-am prevăzut în mod deosebit că muritoarea va supraviețui, nici că avea să ne descopere micile noastre comploturi. Normal, voi ar fi trebuit să fiți înapoi în AltăLume, la fel și cu cadavrul ei. Asta e supărător, da, foarte supărător. Cred că echipa voastră va muri, de acum în câteva zile, în timpul invaziei noastre.

Moineau holbă ochii, uluită.

— Ce? Vreți să invadați AltăLumea?

Dragonul o privi și răspunse.

— AltăLumea? Ce idee năstrușnică, sorțitorii sunt aliații noștri. Nu, eu vorbeam despre Pământ, bineînțeles!

* * *

În timp ce schimbau între ei priviri consternate, dragonul se sculă cu o vivacitate uimitoare pentru o masă atât de mare.

— Veniți, ați ajuns la țanc pentru o mică demonstrație, apropiați-vă.

Tara nu-și dăduse seama, dar balconul sălii de audiență dădea în imensa piață principală a capitalei.

Când trecuseră pe-acolo după scoaterea lor din teatrul încoronării, era goală.

Nu mai era cazul acum.

Soarele Dranvouglispenschir-ului se reflecta pe sute de mii de solzi aurii.

Și Tara simți cum i se oprește răsuflarea în gât. În fața ei se aflau nenumărate escuade de wyverne, având căști pe cap și înarmate, nemișcate, într-o încremenire perfectă. Și fiecare

dintre ele purta una dintre acele puști laser, chestie care îl făcuse bucăți pe Andrea și-i topise o bucățică din țeastă. Genial.

Se aflau acolo destule pentru a cuceri Pământul. Împotriva magiei dragonilor și a ferocității wyvernelor, oamenii, chiar cu armele lor sofisticate, nu aveau nicio șansă.

Pământul avea să cadă.

Imediat ce comandantul lor șef își făcu apariția, ele pivotară cu o grație neomenească și, printr-o singură mișcare, îl salutară, cu cele două labe ridicate la înălțimea feței, printr-o bătaie seacă.

— \$\$\$SEEEETTTT!

Era echivalentul lui *Ave Cesar, morituri te salutant*¹. Un sunet de gheață care-ți străpungea oasele și urechile.

Care intră în rezonanță cu craniul Tarei și ea nu putu rezista. Nu avu timpul să-i dea semnalul de atac lui Xandiar.

Fiindcă se prăbuși.

* * *

Când își reveni, nu se afla în închisoare.

Aaaah, asta constituia o schimbare plăcută a obișnuințelor. Nu, se afla într-o... păi, într-o sală mare de un roșu uluitor, octogonală, pe un pat mare, vizibil făcut pentru un dragon solid.

Care ar fi avut o slăbiciune pentru cearșafurile din satin roșu.

Galant se odihnea lângă ea, încă leșinat. Ea îl mângâie, liniștită. Sub mâna ei, pegasul fremătă și deschise ochii, apoi și-i

¹ Să trăiești, Cezar, cei ce se duc la moarte te salută (în latină, în original). (N.t.)

holbă realizând unde se aflau. Întrebarea sa neformulată țâșni în mintea fetei și aceasta zâmbi slab.

— Da, firește, suntem prizonieri. În fine, de data asta, nu sunt gratii și patul pare confortabil.

De jur împrejur, se aflau o mulțime de oglinzi. Nu înțelese despre ce era vorba decât atunci când se luminară, lăsând să se vadă ce era de cealaltă parte. Galant se ridică, pregătit de luptă.

Fiecare oglindă imensă de pe cei opt pereți ascundea o sală diferită, despărțită de celelalte. Într-una, dragonii îl înconjurau pe trădătorul care îi întinsese capcana lui Charm și wyvernelor. În următoarea, niște ingineri și o mulțime de mașini care clipeau creând un efect dintre cele mai frumoase... și de cel mai prost augur.

Într-o alta, pe-o latură, prietenii ei.

Erau cu toții răniți. Xandiar avea brațul în eșarfă și șase dintre thugii săi lipseau. Tara văzu că maestrul Tordu fusese închis împreună cu ei. El trebuia să-și reproșeze un pic prea mult adevăr desigur. Ei se aflau în compania lui Chem și Charm, care-l vegheau pe Fabrice, nemișcat pe un pat. Inima Tarei se strânse. Prietenul ei țipă brusc și se zbatu.

Tordu se aplecă deasupra lui Fabrice, îi luă brațele și începu să-i vorbească încet de tot. Fabrice se liniști, murmură ceva, apoi căzu la loc, leșinat.

Înnebunită, Tara se ridică, simți cum i se saltă stomacul, dar strânse din dinți. Încăperea încetă să se rotească, și ea se apropie de geam. Robin, cu ochii strălucind de spaimă, se lipi de geamul rece. Ei își apropiară mâinile și se priviră. Erau prizonieri. Nu era pentru prima oară. Dar situația era cu mult mai rea decât tot ceea ce trăiseră până acum.

Și Tara încă nu știa cât de rea. Din felul în care Moineau, Cal și Robin își mângâiau Familiarii, încercând să-i liniștească, înțelese.

Barune nu se vedea nicăieri.

Geamul era de o claritate halucinantă și ea vedea toate amănuntele din cameră. Respirația lui Fabrice era șuierătoare și fața îi era năpădită de sudoare.

— Dumnezeu, murmură ea, ce s-a întâmplat?

Spre uimirea sa, Robin îi răspunse și vocea sa era perfect audibilă prin geamul gros.

— Două wyverne au pus mâna pe Barune care era miniaturizat, el s-a panicat și frica lui a rupt sorțul de miniaturizare al lui Fabrice, care nu era destul de puternic. Mamutul și-a reluat mărimea normală. Wyvernele au fost surprinse. Și au tras. Thugii le-au ucis la rândul lor, șase dintre ele au murit, dar celelalte ne-au copleșit. Fără magie, n-am reușit să-l salvăm pe Barune, din păcate.

Robin își coborî glasul, dezolat.

— E... e o pierdere teribilă. Familiarul său nu se afla lângă el de foarte mult timp, șocul nu l-a ucis deci, dar e într-o stare nenorocită.

Schimbară între ei o privire, înțelegându-se prin jumătăți de vorbe. Fabrice n-avea să-și ierte niciodată moartea lui Barune. Wyvernele omorâseră orice nădejde de a-l vedea pe Fabrice abandonând căutarea lui de putere.

În fine, deocamdată, exista riscul ca ele să-i omoare și gata. Tara trebuia să găsească un mijloc de a ieși din acest viespar și încă repede.

Noul rege al dragonilor îi observa cu un anume amuzament.

— Wyvernele mele sunt bune războinice, am văzut că reflexele lor sunt, într-adevăr, excelente. Păcat că vârcolacului i s-a făcut rău înainte de a lupta, astea fiind spuse aş fi apreciat cu adevărat să-l văd în acţiune.

— Târâtură, mormăi Robin, Barune era inofensiv şi tu ştiai lucrul ăsta!

Dragonul îl privi rece.

— Eu, dac-aş fi în locul tău, aş evita să-l insult pe cel care-mi ţine inima în căuşul ghearelor sale.

Apoi, fără să se preocupe de semielf, i se adresă Tarei.

— Mai întâi, declamă el, o să vă arătăm ce vă aşteaptă, muritoare obraznică. Şi vom vedea noi dacă faimoasa ta putere te poate face să eviţi o soartă asemănătoare. Acesta a comis o crimă împotriva poporului nostru ce nu se poate numi, exemplul lui ar trebui să te pună pe gânduri. Nu e prudent să ne sfidezi, şi cu atât mai puţin să lupţi împotriva noastră.

Oglinzile se întunecară şi o imagine se proiectă pe perete în spatele Tarei, pentru ca toţi s-o poată vedea.

Era o imagine video. În fine, cristaleo, deoarece un glob de cristal era cel care proiecta imaginile, violente, desăvârşite.

Ele înfăţişau un bărbat. Spânzurat între câteva lanţuri de oţel, asupra căruia un dragon puneă în practică nişte torturi îngrozitoare. Deşi nu era pus şi sunetul, se înţelegea că dragonul, neobosit, îi adresa o întrebare. Şi că, la fel de neobosit, prizonierul îi răspundea că nu ştia. Ca să nu fie recunoscut, dragonul acoperise chipul omului cu un fel de mască neagră, colantă, care se umfla şi se strângea în ritmul respiraţiei sale gâfâite.

Lângă el, un magnific şarpe negru cu violet, şi el prizonier. Şi ale cărui flancuri martirizate şiroiau de un sânge la fel de violet.

Deodată, Tara înțelese și avu o senzație de greață. Bărbatul pe care-l avea în față era Magister. Era sigură de asta. Dragonii îl torturaseră, dar nu-l omorâseră.

Trebuiau să regrete acum acest lucru. Dar Tara înțelegea în sfârșit rațiunea urii feroce a lui Magister. Și a pricinii măștii care îi acoperea fața.

El nu voise să se ascundă. Nu, deloc. Nu făcuse decât să reproducă ceea ce călăii săi îl făcuseră să sufere. Și timp de o clipă, simți nevoia să plângă în privința inocenței sale zdrobite.

— Ce-a...

Vocea i se frânse și trebui să înceapă.

— Ce-a... ce-a făcut acest om? Ca să merite o asemenea pedeapsă?

Nu falsul rege fu cel care îi răspunse, ci Maestrul Tordulepas-clairchivu, cu nările răsfrânte, semn infailibil de încurcătură la dragoni.

— A intrat în palatul regelui nostru și i-a asasinat sora, ca să vadă sau să pună stăpânire pe obiectele demonice, nu știm foarte bine, pe care dragonii le-au „împrumutat”.

De acord, nu chiar nevinovat, la urma urmei. Gustul de a ucide nu-i venise de la dragoni, ci doar acela de a se răzbuna. Pesemne că încercase să intre în posesia faimoasei cămăși demonice de care-i vorbise Charm.

— Ce s-a întâmplat?

— Sistemul cristaleo a fost neutralizat de sorțul său, știm doar că era în sala tezaurelor când a intrat Amavantivarichiva. Ceea ce s-a petrecut în sală rămâne un mister. Când am deschis porțile, trupul prințesei noastre zăcea pe o grămadă de aur și de pietre scumpe... și unul dintre cele două obiecte demonice pe

care dragonii le păstraseră dispăruse. Sortii de alarmă funcționaseră și acest om era prizonier. Am „interogat” prin urmare hoțul, dar el a refuzat să ne spună ce făcuse cu obiectul furat.

— Știți prin urmare cine e?

— Nu, niciunul dintre noi n-a asistat la interogatoriu, și toți dragonii care l-au interogat au murit foarte... misterios, la scurt timp. Acesta e singurul cristal pe care l-am descoperit. Fața sa rămâne mereu acoperită. El a reușit să scape, încă nu știm cum, dar șarpele său era, se pare, prea rănit pentru a-l mai putea duce cu el. Așa că l-a ucis. Cu propriile sale mâini. Pe Familiarul său.

Tara își aminti de ceea ce-i spusese Maģister când luptaseră împreună împotriva Pustiitorului de Suſlet. Că-și omorâse Familiarul pentru că-și pierdea forțele. Acum înțelegea de ce.

— Nu v-am adus aici pentru a sta la taclale, interveni sec falsul rege. O să testăm valoarea exactă a fiecăreia dintre puterile voastre, pentru a vedea dacă rapoartele diferiților dragoni sunt exacte. Și apoi vom vedea ce-o să facem cu voi.

Tonul său arăta că se gândea la niște cutii mici de brad, la șase picioare sub pământ.

— Dar eu nu sunt dragonul Reginei! interveni repede Tordu. Eu nu mă asociez întru apărarea sa, eu am fost angajat doar, la preț de aur, să anchetez cu privire la atentatul comis de Chemnashaovirodaintrachivu, așa că mi-ar plăcea să părăsesc această celulă pentru a vă dovedi loialitatea mea.

— Sunteți gata să jurați? întrebă falsul rege.

— Evident, răspunse Tordu cu dispreț, în vreme ce Charm și ceilalți îl priveau dezgustați. Iar eu cunosc perfect legile dragonice, veți avea nevoie de toate subtilitățile juridice pentru a

face să fie acceptată lovitura voastră de stat în ochii marilor instituții. Prima mișcare v-a reușit, dar nimic nu garantează că restul va fi la fel de ușor. Prin ajutorul pe care vi-l dau, vă pot conferi legitimitatea pe care n-o aveți. Cel puțin, nu încă. Eu sunt cel mai bun, iar voi știți asta.

Dragonul dădu din cap. Anchetatorul nu greșea. Avea nevoie de tot ajutorul posibil.

— Să fie scos, porunci el. Și două wyverne să-l însoțească până când se va stabili dacă e unul de-ai noștri sau nu. Dacă lasă impresia că vrea să-i ajute pe prizonieri, să fie doborât.

— Trădătorule! îi zise Chem când Tordu trecu prin fața ei.

Reacția lui Tordu fu de o incredibilă violență. Îl lipi pe dragonul slăbit de perete și-i spuse:

— Nu e niciun fel de trădare în a te afla în tabăra celui mai puternic. Pentru istorie, tu și prietenii tăi veți fi trădători, nu noi.

Și înainte ca Fafnir sau Charm să poată reacționa, ușa se deschise, el îl dădu drumul lui Chem și ieși. Charm se repezi și-l cuprinse în brațele ei acoperite de solzi. Dragonului albastru îi venea greu să respire.

— Merge? întrebă blând Regina.

Chem schiță un rictus de durere.

— M-a apucat chiar de unde a lovit măciuca neuronală, suflă el, asta îți provoacă dureri, dar nu te neliniști, iubito, o să-mi treacă.

— Dacă așa vă tratați aliații, nici nu vreau să-mi închipui cum vă purtați cu dușmanii voștri, mormăi Fafnir, turbată de furie, făcând față falsului rege din spatele oglinzii. Dă-mi securile înapoi, dragon nenorocit, și două sau trei din bestiile tale solzoase, și-o să-ți arăt cum luptă o pitică!

Așa cum făcuse cu Robin, dragonul n-o băgă în seamă nici pe pitica roșcată. Erau cu toții prizonierii săi, puteau prea bine să se răzvrătească, asta nu-i făcea niciun rău.

— Să înceapă testul, declară el. Încearcă să ieși din acest loc, muritoareo, iar dacă reușești, o să-ți dăm drumul.

Păi cum. „Vino să iei masa la mine, îi spune păianjenul muștei”.

Dacă lumina se intensifică, toate oglinzile se întunecară, nelăsând-o decât pe Tara, față în față cu ea însăși. Ea se văzu, așa cum ar fi văzut-o pe o străină. Îi scosese ră Schimbătoarea, îmbrăcând-o cu o brasieră și un șort, singura concesie făcută pudorii umane.

Îi luaseră și pumnalul, șevaliera, dar nu inelul, curios, de parcă nu-l văzuseră. Se putea deci bizui pe ciudata lui putere întunecată, dar nu și pe credincioasa Piatră Vie. Nimeni nu mai conținea în a-i lăuda super puternica ei înzestrare de sorțitoare. Poate că aceasta avea să-i dea posibilitatea de a ieși de-acolo.

Sau nu.

Hm, când ai îndoieli, n-ai decât o singură soluție.

Se așeză și își încrucișă brațele. Cu spatele la dragoni.

— Ce anume faci, muritoareo, întrebă în cele din urmă o voce agasată.

— Refuz.

— Tu... ce?

— Refuz. Puteți face ce vreți, n-o să particip la testele voastre. Du-te dracului, uzurpatorul!

Auzi în spatele ei mormăitul de furie al falsului rege. Marcase chiar atunci un punct. Îl auzi dând porunci, apoi reluând pentru ea:

— Sau iei parte la test, sau îți ucidem prietenii.

Încăperea în care se aflau Charm, Chem, Fabrice, Robin, Moineau și ceilalți se luminează.

Între două wyverne, îngenuncheat, cu brațele răsucite la spate, stătea Robin. O a treia wyvernă ținea o spadă pe gâtul său. Un pic de sânge țâșni când Robin încercă să se zbată.

— Mi s-a părut că înțeleg că acest elf vă e drag, muritoareo. Supune-te dacă nu vrei să moară.

— Oricum o să mă omoare, mormăi Robin, furios, nu ne da atenție nouă, Tara.

Tara închise ochii. Dragonul știa cum să-i manipuleze pe oameni, fără doar și poate.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Închise ochii.

Și se înfurie.

Ceea ce nu-i fu greu

Wyvernele îl omorâseră pe Barune și cel mai bun prieten al ei se zbătea între viață și moarte. Magister încercase iar s-o manipuleze pe maică-sa, fratele ei era un smintit însetat de putere, mătușă-sa o împiedica să se bucure de dragostea ei pentru Robin, ea trebuia să-și salveze prietenii de la o moarte sigură și, mai mult decât orice, se SĂTURASE!

Deschise din nou ochii repede și simți, mai mult decât îl auzi, fluieratul de uimire al dragonilor.

Ochii îi erau în întregime albaștri și străluceau din pricina puterii magiei sale.

Furioasă, se ridică în zbor, cu tot corpul învăluit în focul magiei sale. Întinse brațele și lovi locul unde se afla falsul rege.

Oglinda, deși foarte groasă, nu rezistă nicio secundă, dispăru pur și simplu, volatilizată.

Iar în spatele ei, se aflau o mulțime de dragoni foarte deconcertați, protejați de un câmp de protecție pe care Tara nu-l detectase.

— Hm, făcu falsul rege ușor zdruncinat, foarte impresionant. Prin urmare, rapoartele chiar erau exacte. Într-un anume fel, ești cu adevărat mai puternică decât cei mai mulți dintre dragoni, ceea ce face din tine o armă ideală împotriva demonilor. Ai trecut primul test, muritoareo, poate că până la urmă n-o să te ucidem.

Tarei nu-i prea păsa, o ciudată euforie puneă stăpânire pe ea, ca și cum exploda folosindu-și puterea. Nu-și dădu seama decât atunci când simți că puterea întunecată care se strecura în magia ei se datora inelului care o sprijinea.

Bine, bine, ia să vedem un pic ce-o să spună aceste groase șopârle împuțite despre ASTA!

Și proiectă un jet de magie de o violență extremă spre falsul rege.

Acesta nu-și putu stăpâni o mișcare de recul. Câmpul rezistă, dar la țanc. Drace, protecția era prea puternică doar pentru ea, singură, pesemne că era susținută de magia mai multor zeci de dragoni, ba chiar sute, și Tara nu era totuși atât de puternică.

Ea încercă solul, tavanul, cele opt ziduri, dar nu era nimic de făcut, câmpul acoperea tot.

Se hotărî să coboare, pentru a-și economisi magia.

Asta îi fu de folos, căci deodată, fără niciun avertisment, magia sa dispăru. Așa, pfui, într-o clipă. Pe dată, aterizarea ei

fu mai agitată decât prevăzuse. Din fericire, plana deasupra patului și acesta îi amortiză căderea.

— Uf, făcu ea, zdruncinată, dar ce-i cu...

— O să schimbăm testul, zâmbi falsul rege, fără magie, să-ți vedem puțin rezistența la durere.

Tara nu știa cum, dar, în același fel ca în Krasalvia sau cu câteva ore mai devreme în sala tronului, se afla într-un fel de bulă care îi bloca magia.

Cinci wyverne intrară și puseră mâna pe ea. Patru o imobilizară, în picioare, în fața oglinzilor, în timp ce a cincea îl înhăța pe Galant, care necheza, furios. Apoi își făcu intrarea un dragon.

Complet negru, fără niciun fel de motive pe aripi. Era mic pentru un dragon, aproape un dragon pitic. Și el o observa așa cum urmărești un specimen deosebit de interesant. Printr-un semn din cap, le porunci wyvernelor s-o țină bine pe Tara. Aceasta, cu inima pe buze, nu opuse rezistență. Ar fi fost pe cât de inutil, tot pe atât de patetic. Dar trebui să se stăpânească, deoarece singura ei dorință era de a se cuibări într-un colț, dând lovituri de picior oricui ar fi încercat să se apropie.

Abia atunci dragonul își scoase uneltele. Tara își holbă ochii și începu să tremure. Erau o mulțime de instrumente monstruoase. Și acel cristaleo îi reveni în minte.

— Ce... ce aveți de gând să faceți? spuse ea pe un ton jalnic.

— Te-am lipsit de magia ta, răspunse politicoș Chenivourichivu, dar ea face parte din tine, ca sângele sau viscerele tale. O să te torturăm pentru a vedea dacă durerea îți va permite să transcenzi blocajul nostru și să-ți recuperezi puterea. Va fi

foarte interesant ca test, noi n-am avut niciodată un specimen atât de puternic ca tine.

Vorbea cu o asemenea indiferență! Tara se simți ca o broască pe o rogojină. În timp ce vorbea, dragonul își terminase preparativele. Ținea între labe un bisturiu lung ca un cuțit. Și înainte ca ea să aibă timp să se înspăimânte, îi făcu o creștătură pe burtă.

Bisturiul era atât de tăios, încât ea nu simți durerea imediat. Apoi, când aceasta se răspândi, fu ca un val de greață care împrăștia durerea până la inimă. Nu se putu stăpâni, în ciuda întregii sale mândrii, nu avea decât cincisprezece ani.

Țipă. Și, odată cu ea, țipă și Galant.

Robin înnebuni. Wyvernele îi dăduseră drumul și el se năpusti asupra geamului din încăperea în care erau prizonieri, lovind deasupra din toate puterile, atât de tare, încât exista riscul să-și disloce pumnii. Sourv, isterică, țipă din cele șapte capete ale ei, incapabilă să-și protejeze companionul. Xandiar și ceilalți trebuiră să-l imobilizeze pentru a nu-și fractura oasele.

Era îngrozitor de dureros și țipetele furioase ale lui Robin nu-i erau de ajutor.

Dragonul negru aștepta. Tarei îi era atât de rău, încât nu reușea să se concentreze.

Ea luptă, luptă din toate puterile, dar nici chiar cu ajutorul inelului nu reuși să rupă legătura. Imposibil să aibă acces la propria-i magie.

Dragonul o răni din nou. Ea țipă. Și deodată realizează că poate avea să moară. La cincisprezece ani.

Era nedrept. Avea încă atâtea de învățat! Și moartea care o aștepta nu era nici blândă, nici liniștită. Dar ea era și nepoata implacabilei Isabella Duncan, și urmașa nenumăratelor

Împărătese și împărați care avuseseră de înfruntat lucruri cu mult mai rele. Își izgoni slăbiciunea, alungându-și păienjenișul din minte.

Apoi începu să reflecteze. Bula în care se afla îi interzicea magia. Dar ea putuse constata că magia făcea parte din ea, că era în sângele ei, așa cum atât de just subliniasе dragonul. Moineau, ca și Fabrice, se putea transforma fără să aibă nevoie de magie.

Și vampyrii la fel.

Iar în capul ei pluteau, foarte cuminte aranjate, formulele sangvine ale vampyrilor.

Închise ochii. Alungă imaginea bisturiului care înainta. Iar.

Și când îi redeschise, erau roșii.

Surprins, dragonul își suspendă gestul. Tara zâmbi. Și dinții ei erau colți.

Apoi începu să lucească asemenea unui licurici, deveni ceva atât de minunat, încât era aproape dureros s-o contempli.

— Dă-mi drumul, susură ea, dă-mi drumul, dragonule, te afli în puterea mea.

Dar în loc să-i dea ascultare, subjugat de carisma femeii-vampyr, dragonul rânji.

Drace, să se gândească să noteze că asupra dragonilor nu funcționează carisma. OK, planul A, de la Amical, n-o să funcționeze. Un bun motiv pentru a trece la planul B, de la Baston.

Cu o violență nemaipomenită, se smulse din mâna wyvernelor și sări de pe pat. Cu un dos de picior, făcu să cadă bisturiul, îl prinse din zbor și-l înfipse în fruntea dragonului. Acesta se uită câș la metalul strălucitor, apoi se prăbuși ca un arbore.

Wyvernele nu avură mai mult noroc. Grație forței sale de vampyr, Tara le smulse labele. Apoi le zdrobi boturile solzoase. Rapiditatea, forța mușchilor lor nu le fu de niciun folos. Galant le orbea cu ghearele, iute și puternic, în armonie desăvârșită cu stăpâna sa.

Iar ochii săi erau de asemenea roșii, în timp ce din gura sa se iveau niște colți care n-aveau nimic de-a face cu dinții obișnuiți ai unui erbivor.

Nemiloasă mașină de război, Tara ucise reptilele în câteva secunde, puterea vampyrilor cântând ca un drog în sângele ei. Era îmbătător, era magnific, adora lucrul ăsta.

Și-o înțelegea totodată mult mai bine pe Selenba.

În spatele geamului lor, prietenii o priveau, incapabili să-și creadă ochilor.

Doar Fafnir avea un zâmbet larg pe față. Asta era o încăierare frumoasă! Sânge și măruntaie, iupiii! Dar va trebui cu adevărat s-o învețe pe Tara să se folosească de o secure. Cu mâinile goale, era puțin... vulgar totuși.

Tara se întoarse spre încăperea protejată de câmpul magnetic. Dragonul brun o privea, stupefiat, cu o cupă în mână.

Tara își dădu seama că îi vedea sistemul sangvin cumva în supraimprimare. Vene, artere, carotide. Și de faptul că ea saliva. Desigur din cauza sângelui de care era pătată, al ei și cel al wyvernelor și al dragonului negru.

Mai rău, simțea că-i e foame.

Deodată, dragonul făcu ceva cu adevărat curios.

Începu să râdă gâlgâit.

Apoi se uită cruciș și privi deasupra capului Tarei.

— Rhoo, zdrăguțe lumini! făcu el pe un ton leneș.

Foamea Tarei dădu înapoi în urma puseului de curiozitate. Ce fel de lumini? Neîncrezătoare, săltă capul. Dar nu era nimic.

Dragonul oftă, apoi se lăsă în jos și începu să-și lingă degetele, ghearele, cu o aplicație concentrată.

Privirea Tarei întârzie asupra cupei din laba lui Chenivou-richivu. Oare ce băuse dragonul?

În fața ei, se deschise o ușă în oglinda vecină. Tordu, urmat de Setos, intră în încăpere. Cu o viteză neomenească, Tara se răsuci, smulse bisturiul dintre ochii dragonului negru, mort, și-i înfruntă.

— Ehei, exclamă Tordu, nu vă luați de noi. Domnișoară... eh, vampyr? Cum ați făcut lucrul ăsta? Scanerele arată faptul că sunteți într-adevăr o femeie-vampyr, nu doar deghizată în vampyr. Nu pricepem.

Tara nu reacționează, mulțumindu-se să strângă din ochii ei roșii, focalizată pe jugulara dragonului. Care își dădu seama, desfăcu labele într-un gest pacific și zise:

— N-am venit să vă facem rău.

— A, nu? răspunse Tara, vânturându-și arma, nu sunt sigură de asta. Nu înaintați, dacă țineți la solzii voștri!

— Cum vă pot convinge că sunt de partea voastră? o asigură dragonul.

„Aruncați în aer planeta asta” era poate puțin cam mult ca răspuns. Tara se mulțumi cu un obiectiv mai realist.

— Scapă-mă de Setos, acesta ar fi un bun început, îl sfidă ea.

Wyverna aurie care își trădase regina avu un surâs amuzat. Care se schimbă într-un rânjel uluit când maxilarele dragonului se închiseră peste ceafa ei.

Pe care o sfărâmară ca pe un vreasc. Apoi, wyverna se prăbuși, cu toată uluirea din lume zugrăvită în ochii ei, după care se stinse.

Tara holbă niște ochi roșii ca sângele.

— Uite, arată dragonul roz scuipând câțiva solzi care îi rămăseseră prinși între colți. Asta vă mulțumește? Doriți să fac altceva?

Tara înghiți în sec.

— Păi ce? De ce-ați făcut asta?

— Nu era decât o wyvernă, și pe deasupra și trădătoare. N-avem mult timp, veniți înainte ca bang-bang-ul să-și înceteze efectul.

— Ban... Bang-bang-ul?

— Excelent drog, într-adevăr. Prietenul vostru, Fabrice, mi-a strecurat pliculețul între labe când i-am spus că eram aliatul vostru. Am pus drogul în băuturile wyvernelor și ale dragonilor. Am mai adăugat la ele câteva lacrimi de semielf¹, într-adevăr, n-am văzut niciodată un elf să plângă așa.

Tonul său era vag reprobator.

— Sunt cu toții pe cale să aibă niște halucinații vesele. Dar mă tem că acțiunea lui e limitată în timp, așa că s-o întindem înainte de a-și reveni. N-aveam prea mult drog și a trebuit să-l diluez în mai mulți litri de teordir².

¹ În AltăLume, lacrimile elfilor sunt foarte rare, și sunt niște puternice halucinogene, care îi dezvăluie celui care le ia, mai mult sau mai puțin, viitorul. Dar cum ele îl fac să înnebunească în același timp, aceasta nu-i folosește prea mult celui care și-a asumat riscul. (N.a.)

² Un fel de vin auriu, foarte în vogă la dragoni. Oamenii găsesc că are un ușor gust de antigel. (N.a.)

O viziune țâșni prin mintea fetei. Grr'og, trolul, în pădurea verde, arătându-le pliculețul de bang-bang, lăsându-l să cadă, Fabrice punând mâna pe el... și păstrându-l.

— Dar câmpul e în continuare activ?

— Nu dragonii îl generează, ci o mașină. Mulțumită lui Setos, am reușit să deschid o ușă pentru a veni în căutarea voastră. Nu intenționez să-mi asum mai multe riscuri.

— Iar eu de ce nu mă pot folosi de magia mea?

— Mașina care îi protejează pe examinatori v-a întrerupt legătura cu magia proprie. După ce o să ieșiți din raza ei de acțiune, magia vă va reveni.

— Înțeleg, s-o întindem atunci repede.

Fără să se uite dacă o urma, Tordu ieși din încăpere și se grăbi să-i elibereze pe Charm, Chem și pe prietenii Tarei.

Robin se repezi la Tara ca un nebun.

— Dragostea mea! exclamă el, în stare de șoc. Mi-a fost așa de frică, am crezut c-o să mor!

În ciuda bucuriei sale, Tara nu se putu abține să nu geamă de durere.

Semielful dădu înapoi, stingherit.

— Iertare, iertare, nu voiam să-ți fac rău!

Tara își pipăi partea laterală, încercând să zâmbească.

— Nu, nu, merge, e pe cale să se vindece, uite.

Efectiv, cele două răni adânci de pe burtă și de pe coapse erau pe punctul de a se închide. Tara văzuse vampyri vindecându-se așa la cinema. Ceea ce nu era specificat în modul de folosire al lui „cum să devii vampyr și să fii fericit” era că asta îți făcea al naibii de rău!

— Declarațiile de felul „te iubesc, și eu te iubesc” etc. trebuie să mai aștepte până ieșim de-aici, mormăi Tordu. Chenivourichivu nu se va afla sub influența acestei poțiuni foarte mult timp, trebuie să ne repezim spre Poarta de transfer și s-o ștergem cât mai repede!

— Nu, mormăi Charm, plecați fără mine. Trebuie să rezolv problema cu acest trădător chiar eu. Unde e?

— În camera de alături. Eu mă duc în AltăLume s-o însoțesc pe Moștenitoare și o să cer provizoriu azil politic în Omois până când o să faceți aici ordine deplină, nu!?

Lui Charm puțin îi păsa. Ochii ei de dragon erau plini de turbare. Își agită ghearele și ieși din încăpere cu pas hotărât.

— Mă duc cu ea, declară Chem. Mersi, Tara, uite, iată-ți Schimbătoarea, cum ea nu ți-a fost acordată decât ție, ei ne-au înapoiat-o. Piatra Vie e închisă înăuntrul ei; cât timp tu nu vei avea acces la magia ta, ea nu va putea fi eliberată. Fii foarte prudentă. Noi o să luăm din nou legătura cu tine de îndată ce situația se va clarifica.

Ușurată pentru că-și regăsise Schimbătoarea, Tara și-o fixă pe ceafă și imediat aceasta se transformă în armură. Se simți puțin mai protejată. Își aținti ochii roșii asupra lui Fabrice.

— Cum îi mai e?

— A leșinat din nou. Trebuie să-l luăm pe sus, o asigură Tordu, dați-mi-l mie, mă ocup eu de el.

Îl plasă pe Fabrice pe spatele său, vegheat de Moineau, ale cărei lacrimi nu reușeau să se mai oprească. De vreme ce nu aveau acces la magia lor, din pricina aceluia afurisit de câmp, nu putuseră folosi un Reparus, și, exceptând faptul că-l tampona

cu un burete pe Fabrice de sudoare, nu putea face mare lucru. Iar asta o înnebunea.

Afară, wyvernele drogate de Tordu începeau să-și dea seama că se petrecea ceva ciudat și clipeau nervos din ochi. Charm trecu precum o trombă chiar prin fața ei și pătrunse în camera de control, urmată de Chem, la fel de furios și tot așa de hotărât.

Când trecură prin dreptul sălii, urlatele de furie și de luptă se auziră de-acolo.

Drace, pe cât se pare, dragonii și wyvernele se deșteptaseră. Sau măcar dragonii, deoarece wyvernele nu păreau să aibă un aer prea curajos din ceea ce puteau vedea de pe culoar.

Tara voi să se ducă în ajutorul lui Charm, dar Tordu o împiedică.

— Dacă Regina noastră nu e în stare să se descurce și singură, o avertiză el, o s-o dezonorați. Și-o să aveți de pierdut și una, și cealaltă. Nu faceți această greșală.

Neîncrezătoare, Tara o consultă pe Moineau, experta lor în materie de specii, și aceasta înclină discret din cap, confirmând spusele dragonului.

— Și securile mele? mormăi Fafnir, mi-au trebuit vreo zece ani buni pentru a-mi făuri fiecare dintre armele mele, așa că le vreau înapoi!

— Dacă Regina noastră va ieși învingătoare din acest conflict, ele îți vor fi date înapoi, Doamnă Pitică, altfel, pe cinstea mea, vom încerca noi să le recuperăm. Mai târziu.

Abia îmbunată de acel „Doamnă”, Fafnir suflă pe nas, agasată, dar nu mai spuse nimic, preocupată să urmeze pasul vioi al dragonului. Ieșiră din perimetrul laboratoarelor pentru a intra în palatul propriu-zis.

Nu alergau, pentru a nu atrage atenția wyvernelor, prezente peste tot, dar mergeau repede, în ciuda nisipului. Controalele îi lăsară să treacă. Tordu avea un permis de trecere valabil.

După câteva minute în care, cu inima bătându-le cu putere, credeau că vor fi arestați dintr-o clipă într-alta, reușiră să ajungă în sfârșit în sala de transfer.

De această dată, Tordu nu prezintă nicio legitimație. Se mulțumi să le spună thugilor: „Scăpați-mă de gărzi”, care îi dădură ascultare cu plăcere.

Thugii aveau o revanșă de luat. Nu fu prea plăcut, dar fu rapid. Însuși Maestrul Tordu se strâmbă. I-l încredință pe Fabrice lui Moineau, care se transformă în Bestie pentru a-l duce în brațe.

Dragonul activă Poarta de transfer și tapiseriile de transfer se iluminară. Apoi scoase un obiect foarte curios dintre pliurile pielii sale. O astofelă în oală. Nu le spuse de ce.

— Repede, repede, îi grăbi el, trebuie să trecem înainte de a-și da seama de ceea ce se petrece!

Deodată, Tara realizează că magia îi revenise.

Și că simțea o durere intensă la deget. Inelul îi era atât de strâmt, încât îi oprea circulația.

Și arăta direct spre Tordu.

Mințile vampyrilor funcționau super repede, poate din pricina a ceva ce se afla în sângele lor. Ea adună doi și cu doi. Iar rezultatul o făcu să freamăte. Se repezi, smulse sceptrul de transfer din ghearele lui Tordu și ateriză printr-o rostogolire elegantă chiar în spatele lui.

Dragonul ridică din ceea ce îi servea drept sprâncene.

— Dar ce faceți?

Tara își activă magia și aținti flacăra distrugătoare spre Tordu, gata s-o lanseze dacă mișca un solz.

— Cine sunteți? Nu, mai degrabă: ce sunteți?

Dragonul roz dădu la o parte labele, complet uluit.

— Dar... dar știți cine sunt!

— Am fost avertizată că sunteți plin de magie demonică. Așa că repet: ce sunteți?

Dragonul se lăsă în jos, stânjenit.

— Oh, așa? Eu.. să zicem că am preferat să am un obiect de schimb, doar pentru cazul în care, înțelegeți. Am... am împrumutat ceva. Un fel de... asigurare de viață. Dragonii pot fi extrem de încăpățânați și de răzbunători uneori. E o rea trăsătură de caracter.

— Naște odată, dragonule, mormăi Cal, pe care toate aceste maimuțări îl agasau, ce-ai mai pus la cale?

Dragonul roz luă un aer indignat.

— Vă semnalez că eu sunt un dragon mascul, nu nasc, și că oricum, noi suntem dragoni, noi facem ouă și...

— Maestre Tordu, dacă ați putea să ne spuneți despre ce anume e vorba înainte ca toată națiunea să ne pice pe cap, interveni Robin, v-aș mulțumi.

Dragonul oftă și scoase altceva din buzunarul său de piele.

Un șort.

Un șort foarte ciudat, care i s-ar fi potrivit mai curând unui miriapod decât unui dragon, sau unui biped pur și simplu. Din argint, cu licorni peste tot, deasupra. Care se înnegri sub ochii lor, acoperit cu capete de demoni înspăimântători.

— Ei asta-i acum, şuieră Tara, șortul demonic!

Ochii lui Moineau, încă înroșiți din pricina lacrimilor în mijlocul perilor ei blonzi, se holbară, fascinați. Moineau era specialistă lor în istorie și ea nu văzuse niciodată niște obiecte demonice „pe bune”.

— Laboratoarele erau alandala. I-am atras atenția reginei că securitatea obiectului fusese compromisă și că era mai bine ca el să fie pus în siguranță în altă parte. Ea m-a însărcinat să-l aduc la palat împreună cu o grupă de soldați. Apoi a avut loc lovitura de stat, iar eu am păstrat șortul asupra mea, ca să am o monedă de schimb.

Moineau îl privea când, deodată, realizează că mâinile Tarei erau luminate de focul magiei sale. Și-o activă și ea pe a ei.

— Magia s-a întors, o să-i pot da îngrijiri lui Fabrice!

Se repezi la tânărul adolescent, grăbită să-l vindece de febra lui devastatoare.

Tara își lansă și ea magia, spre marea spaimă a dragonului, dar aceasta îl depăși și-l atinse pe... Robin!

Semielful tresări, dar Tara lansase doar un Reparus, pentru a-l vindeca de rănilile sale.

— Bun, acum că totul e limpede, putem să mergem, dacă nu vă supărați, insistă Tordu. Dacă Alteța Voastră vrea să-și dea osteneala... și să-mi dea sceptrul, vom putea pune în sfârșit obiectul la adăpost.

Tara se pregătea să se supună, mai degrabă mulțumită să afle că dragonul recuperase șortul, de care ea avea nevoie pentru testele sale, când o șopârlă cât se poate de speriată dădu buzna, cu toată puterea celor patru lăbuțe ale sale, în sala de transfer.

— Ssssstăpânăăăă, șuieră ea, Ssssstăpânăăăă!

— Sss'et, strigă Tara, drace, uitasem de tine! Vino repede aici!

Dar șopârla îl văzu pe Tordu și se dădu înapoi brusc.

— Ssstăpânââââ, accccela-accccesta nu e un dragon!

— Cum? Cum adică?

— Acccela-accccesta e un om. Magissssster!

Magister demascat...

în fine, oarecum

neîncrezătoare, Tara se uită la șopârlă.
— Sss'et, ești sigură?
— I-am văzut transformarea, eu invizibilă, el nu văzut pe mine. Mai întâi, el thug cu patru brațe, apoi cu șase brațe, răspunse șopârla, îndreptând limba ei bifidă spre Tordu. Ambassador Kalissson, cred. Apoi, transsssssformat în dragon, dar înainte, massssca pe fassssă, Magissssssster.

— Dar ce mai înseamnă și treaba asta!? se indignă Tordu, într-adevăr, Alteța Voastră, sunteți înconjurată de oameni ciudați. N-avem vreme de pierdut! Să plecăm! O să lămurim toate astea în Omois.

Avea dreptate. Ei baricadaseră ușile, dar lovituri surde, în batanți, indicau faptul că wyvernele își dăduseră seama că era ceva necurat la mijloc.

Tara nu-și putea asuma riscul. Robin se apropie de ea și o luă pe după umeri ca pentru a o proteja.

Îl adora pe semielf, dar asta nu era deloc practic-practic dacă trebuia să lupte. Totuși, nu se desprinsese de el. Nu voia să-l facă să sufere.

Super, dacă o să fie ucisă, pe mormântul ei se va scrie: „N-a vrut să-și facă iubitul să sufere”.

Se hotărî, în timp ce continua să țină sceptrul departe de dragon.

— Nu, nu plec cu voi, îmi pare rău. Cât timp nu știm cine sunteți cu adevărat, nu vă putem acorda încredere. Dați-vă înapoi. Noi o să trecem, voi o să treceți după noi.

— Ei drace, oftă dragonul, de ce trebuie ca tu să complici întotdeauna lucrurile, Tara?

Și înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, printr-o mișcare fulgerătoare, el îndreptă un minuscul sceptru pe care-l ținea ascuns în laba cealaltă și țipă un șir de silabe ciudate. Astofela se luminează. Sorțul îi înglobă pe Tara, Robin și Sourv. Cal se năpusti, atingându-i chiar în momentul în care opera sorțul, fără a-i atinge pe ceilalți.

Iar ei dispărură.

Galant scoase un țipăt.

* * *

Reapărură într-un luminiș, în AltăLume. Tara oftă de ușurare, în ciuda absenței dureroase a Familiarului ei. Se temuse că Tordu o să-i ducă în limburile demonice. Sourv țipă și Robin și Cal se plasară în poziție de apărare când realizează că dragonul era pe cale să se transforme.

Și inima li se strânse când îl văzură pe cel care îi luase locul.

Un bărbat de statură înaltă, cu un capișon roșu care-i înconjura masca scânteietoare aurie ce-i acoperea fața.

Magister, desigur.

El își puse astofela în buzunarul robei sale de sorțitor.

Singurul gând care-i trecu prin minte Tarei în acest moment fu într-adevăr nepotrivit.

— V-ați... v-ați schimbat culoarea capei? Și a măștii?

Magister rămase o clipă tăcut.

— Recunosc că ai darul de a mă surprinde, Tara. Dar, așa-i, mă cam săturasem de aceste culori monocrome, și-apoi griul și negrul, asta chiar că arată sinistru în unele momente. Culorile prin excelență ale „celui rău”. Nu-mi plac caricaturile. Prin urmare, sunt pe punctul de a experimenta alte culori. Îți place?

Tara avea impresia că are halucinații. Magister pe cale să se joace cu gravurile de modă, asta era grozav. Își reveni.

— Aștept să văd cum o să arate astea colorate în roz.

— Ah, ah, foarte caraghios, îmi place tare mult umorul tău, fata mea. Și dacă de data asta îmi lași timp să discuți cu mine fără să faci să-mi cadă cerul în cap, ar fi bine-venit.

Asta pica bine, Tara prefera să pună întrebări decât să lupte. Chiar dacă o discuție putea fi și o luptă mortală. Ea atacă:

— Cum ați făcut ca să vă dați drept dragon? Eu credeam că dragonii puteau vedea esența unei ființe și puteau determina cine e fiecare persoană?

Magister răspunse cu grație:

— Ei pot vedea dacă e un dragon sau nu, dar nu identitatea sa, doar flacăra esenței sale, pe care ei o recunosc ca fiind aceea a unui dragon și care n-are aceeași formă de altfel. Magia demonică îmi modifică esența, o transformă în esență de dragon,

pentru a-i înșela. Ea le ascunde adevărata mea ființă. Șopârta ta avea dreptate. M-am dat drept unul dintre thugii din escorta ta, apoi drept Kalison, pe care Selenba îl păstrează prizonier în afara palatului cât timp îi țin eu locul. De fapt, îți mulțumesc că mi-ai trimis-o...

— N-ai pentru ce, i-o reteză sec Tara. Nu acesta era scopul la bază.

— Apoi, drept una dintre wyverne și, în sfârșit, drept Tordu, adăugă Magister, pe care l-am... hmmm... neutralizat. Capcana despre care ți-a vorbit Chenivourichivu nu era a lui, ci a mea!

De acord, asta era o surpriză. Dragonii lucrau pentru Magister?

— El nu știe asta, bineînțeles, preciză Magister, răspunzând implicit la întrebarea neformulată. Am luat legătura cu el în urmă cu ani, sub forma unui dragon care dorea să rămână discret. El credea că eu aveam reședința pe planeta sa, dar de fapt eu nu puteam veni în Dranvouglishpenchir, era prea periculos. Nu-l contactam deci decât printr-un glob de cristal. Am văzut că era nemulțumit. I-am ațâțat această nemulțumire, suflându-i, iar și iar, că nu era folosit la adevărata lui valoare, că era rău condus, lipsit de adevărata putere. I-am spus cum să se debaraseze de superiorii săi care-l deranjau. Dar el nu îndrăznea, se temea, atacându-i direct pe Andrea și pe Chou, că ei o să-și dea seama de ceea ce încerca să facă. Atunci, a organizat încoronarea. Era singurul mijloc de a face să vină oameni din afară. Care aveau să-i servească drept alibi.

Tara înțelegea multe lucruri totodată.

— De asta a fost aleasă Charm! S-a folosit de ea, nu-i așa?

— Bravo, excelentă deducție. Da, el a făcut să fie aleasă Regina cea mai naivă și mai incompetentă pe care a putut-o găsi. Planul nostru a mers perfect. Lucrul de care el nu-și dă seama e că asta îi va destabiliza complet pe dragoni. Aceștia sunt niște animale cu obiceiuri. Le place certitudinea. Or, cât timp Chenivourichivu se va afla în fruntea guvernului, cât timp Regina rămâne prizonieră, facțiunile vor fi divizate, făcându-i vulnerabili. Apoi, când el va invadea Pământul, AltăLumea va intra în război împotriva lui. Noi, oamenii, nu vom accepta niciodată ca planeta-mamă a noastră, acolo unde s-a născut rasa noastră, să fie atacată. Dragonii se vor pomeni singuri. Iar noi vom fi în sfârșit liberi.

Discursul său se schimbase, într-o oarecare măsură. Nu mai era vorba de „eu împotriva restului universului”, ci mai degrabă de „noi împotriva răilor de dragoni”. Hm. Tara trebuia să înțeleagă ce clocea. Deveni provocatoare.

— Ați spus pe cristaleo atunci când erați sub înfățișarea lui Tordu. Voi erați cel pe care-l torturau, nu-i așa? Deci, toate astea... aceste planuri machiavelice, complicate, *doar* pentru că v-au supus torturilor? Dintr-o *simplă* răzbunare? spuse ea insistând pe „doar” și pe „simplă”.

Ea nu-l putea vedea, dar i se părea că Magister se strâmba sub propria-i mască.

— Ei n-au făcut numai să mă tortureze, copila mea, răspunse el, cu o ruptură în glasul lui de catifea. Ei mi-au ucis iubita, pe Amavachirouchiva!

Tara își amintea de acest nume. Îi vorbise despre aceasta.

— Dragoana? Sora regelui?

Fusese îndrăgostit de o dragoană? Era... era foarte exotic. Apoi, își aminti că ea era îndrăgostită de un elf și își puse pre-judecățile în buzunar și cu batista deasupra lor.

— Ea și cu mine eram cei mai buni prieteni din lume, spuse Magister, luând ritmul curgător al povestitorului. Mă iubea la fel de mult pe cât o iubeam și eu, în ciuda tinereții mele, ea, care străbătuse secolele. Îmi spunea că eram atât de frumos, încât i se făcea rău când mă vedea, ca o operă de artă desăvârșită.

Era frumos? Interesant. Tara și-l închipuise întotdeauna monstruos. Informație interesantă de stocat, precum tot ce afla despre Magister, încet-încet.

Bun, acestea fiind zise, aprecierile estetice ale dragoanei nu erau neapărat aceleași ca ale unor oameni. Era asta un indiciu? Magister era oare om sau... altceva?

— Cum să nu te îndrăgostești? continuă Magister. Ne împărtășeam totul. Într-o zi, o zi blestemată, a vrut să-mi arate obiectele demonice care fuseseră confiscate de dragoni. Trăia de secole, dar uneori era foarte copilăroasă, aproape inocentă. Ne-am deghizat. Ea mi-a dat o amuletă care, incrustată sub pielea mea ca să n-o pierd, îmi transforma chipul, așa încât să nu pot fi recunoscut dacă eram surprinși. Chiar și azi, această amuletă îmi protejează fața grație acestei măști. Am făcut deci dubluri pentru toți Sangravii mei.

Păstrase cadoul pe care i-l făcuse iubita lui. Era mișcător. Iar Tara înțelegea de ce masca rămânea la locul ei, chiar și atunci când Magister era leșinat sau adormit. Grație acesteia, era cu neputință să cunoască fața dușmanului ei.

— Se înțelege, desigur, că nimeni nu știa că suntem îndrăgostiți, preciză el. Asta ar fi provocat un scandal enorm la

dragoni. Era secretul nostru. Ca doi școlari, înșelaserăm supraviegherea dragonilor de gardă și pătrunseserăm în sala tezaurelor. Tăra, tu crezi că știi, dar nu știi nimic. Aceste reptile au jefuit universul. Erau acolo mii și mii de giuvaieruri și opere de artă ale unor zeci de popoare. Iar în mijloc, într-un sipet inviolabil, se aflau cele două obiecte demonice. Amava a scos cămașa și mi-a întins-o.

Vocea îi tremura și Tăra îi simțea emoția. Asta o supăra, dar nutrea compasiune pentru dușmanul ei. El părea în stare să iubească. Simțea că era mult mai complex decât omul monolitic, ce părea însetat numai de putere.

— Dar când am atins cămașa pe care mi-o întindea ea, continuă el cu greutate, copleșit parcă de amintiri, s-a produs un fel de șoc, atât de puternic, încât ne-a aruncat la pământ.

Ne-am pierdut amândoi cunoștința în același timp. Când mi-am revenit din leșin, dragonii mișunau prin sală ca niște larve pe un cadavru. Erau ca nebunii. Îmi puneau mereu aceleași întrebări. Cum ajunsesem pe planeta lor? Cine eram eu? Cum intrasem în sală? Unde era cămașa? Dar eu habar n-aveam de asta. Ei au crezut că Amava împreună cu mine o furaserăm. Înțelegând că Amava îmi arătase cea mai prețioasă comoară pe care o dețineau, Regele lor a devenit isteric. S-a repezit la ea și a început s-o lovească. Ea era încă *groggy* după șoc și n-a avut vreme să se apere. A omorât-o. N-o să știu niciodată dacă a făcut-o intenționat sau nu. Apoi i-a șters numele din anale și a fost interzisă menționarea lui. Era ca și cum ea n-ar fi existat niciodată. În acest moment, am înțeles că nu puteam să spun cine eram. Am lăsat amuleta să-mi protejeze identitatea. Nu

prevăzusem că ei o să mă tortureze pentru a avea niște răspunsuri. Iar după aceea, era prea târziu pentru a le spune adevărul.

— E... e monstruos, făcu Tara, consternată. Îmi pare rău.

— De ce? Tu abia te născuseși! Pe scurt, m-au torturat timp de trei zile, apoi s-a produs ceva curios. Cămașa a reapărut. Când șocul ne aruncase la pământ, pe Amava și pe mine, cămașa căzuse deasupra mea, dar mi se integrase în piele, astfel încât devenise invizibilă. Eram într-o cvasi-comă, după torturi, și am crezut că-mi pierdusem mințile atunci când a reapărut. Și când m-am pomenit într-o cămașă neagră, metalică. Ea m-a eliberat. Eu mi-am eliberat Familiarul, pe dragul meu Huuu, dar, în ciuda unor Reparus-uri succesive, mi-a fost imposibil să-i acord îngrijiri, era rănit prea adânc și eu nu mai aveam destulă putere magică. El nu era însă Familiarul meu decât de foarte puțin timp, abia de câteva zile, și îl dobândisem în timpul călătoriei mele secrete în Dranvouglispenchir. O distrase mult pe Amava că Familiarul meu era un șarpe măncător de insecte de pe planeta sa, era pentru prima dată când se întâmpla una ca asta.

Se pierdu câteva clipe printre amintiri. Durerea lui era adevărată.

— Cămașa m-a făcut să înțeleg că ea putea să mă mute în alt loc, reluă el, că trebuia să ies din laboratoare. Dar Huuu n-ar fi rezistat niciodată transferului, iar eu nu-l puteam lăsa în mâinile acestor monștri. N-aveam de ales.

— Atunci l-ați ucis, nu-i așa? conchise Tara, cu stomacul întors pe dos.

Fata avea lacrimi în ochi. Robin îi strânse mâna, vigilent. Povestirea lui Magister era tulburătoare, desigur, dar el rămânea un dușman de temut.

— Da. Legătura dintre el și mine nu era încă destul de puternică pentru a mă afecta profund. Dar treaba a fost atât de dureroasă, încât am crezut că voi muri și eu la rândul meu.

Vocea sa deveni gravă.

— Aceste ființe, dragonii, sunt fundamental diferite de noi, Tara, opțiunile lor nu sunt cele ale noastre, asta e ceea ce am încercat să te fac să înțelegi încă de la început, dar tu nu mă asculți. Noi trebuie să ne descotorosim de ei, înainte de a se descotorosi ei de noi. Și contrar a ceea ce crezi tu, demonii au fost un mare noroc pentru noi.

Tara îl privi, neîncrezătoare. O hoardă de monștri dând năvală asupra universului și devorând totul la trecerea lor, ea ar fi folosit din plin termeni de felul „terifiant, monstruos”, dar nu cuvântul „noroc”.

Magister îi percepu surprinderea și masca i se coloră în portocaliul amuzamentului.

— Dacă nu i-am fi combătut pe demoni și nu ne-am fi demonstrat puterea, din timpul lui Demiderus, de mult am fi fost cucerii de dragoni, așa cum au făcut cu toate celelalte planete. Și, crede-mă, faptul de a avea nevoie de alianța cu oamenii le dă bătăi de cap. Lor nu le place asta, o, nu, chiar nu le place.

— Prin ce ne-au cucerit ei, răspunse Robin în locul Tarei, exceptând invazia lor pe Pământ de-acum cinci mii de ani? În niciun moment ei n-au vădit dorința de a aservi popoarele noastre.

— Cine crezi tu că se ocupă de conducerea planetelor? Pe fiecare dintre ele, inclusiv pe sateliții din AltăLume, ca Tadix sau Madix, există dragoni în Marile Sfaturi ale Înălților Magi. Ei fac tot ce pot pentru a restrânge evoluția noastră, și științifică, și

materială. Pe Pământ, știința progresează cu pași de uriaș, pentru că Demiderus a reușit să le interzică să-și bage ghearele. Dar în AltăLume, noi ne mulțumim să folosim ceea ce au creat Pământenii. Înainte ca Tara să descopere că era posibil să anulezi un sort aruncat de un alt sortitor, cercetările asupra magiei erau sistematic deturnate sau îngropate de dragoni. Savantul VLOUR Mabri a fost ucis pentru că mașinăria pe care reușise s-o creeze era atât de periculoasă pentru dragoni, încât regele lor n-a avut de ales. Trebuia să-l facă să dispară. Și asta se întâmplă mereu. Cei mai de preț savanți ai noștri au parte de ciudate accidente, cele mai mari invenții ale noastre nu funcționează și sunt abandonate. Am anchetat, am descoperit aceste fapte. Astea nu sunt exagerări. E de ajuns să verifici jurstalele și-o să vezi că am dreptate.

În acest stadiu, Tara se gândi că Magister era într-adevăr paranoic. Să vezi pretutindeni comploturi, nu era acesta unul dintre primele semne?

— Chiar de-asta voia Chenivourichivu să rupă pactul încheiat cu Demiderus și să cucerească Pământul, încheie el. Pentru că Pământenii sunt pe punctul să dezvolte o asemenea putere, încât într-o zi ar putea s-o depășească pe aceea a dragonilor. Descoperirea energiei atomice a fost un mare șoc pentru ei.

— Dar ei i-au salvat pe mulți dintre noi după distrugerea planetelor noastre, argumentă Robin. Tot dragonii sunt cei care au descoperit Lumea Nouă și i-au primit pe exilați. Dar vă dau dreptate că Regele Renegat, Regina Roșie și Chenivourichivu erau și sunt clar la fel de smintiți și unii, și alții.

— Da, sublinie Tara cu amărăciune, gândindu-se la moartea atroce a lui Barune, am văzut că unii dintre ei nu ne apreciază prea mult pe noi, oamenii.

Mađister își înclină masca, aprobator. Hai, poate că micuța o să lucreze în sfârșit împreună cu el. Această conversație era importantă.

Și semielful începea s-o alimenteze cu argumentele sale atât de rezonabile.

Se concentrează asupra alegerii cuvintelor.

— Pentru a reveni la ceea ce s-a petrecut în acea zi, cămașa m-a transferat direct în Universul demonic unde l-am întâlnit pe regele demonilor. El mi-a smuls cămașa, care era pe cale să mă roadă lent, dar mi-a dat în schimb o importantă cantitate din puterea sa demonică. Și am încheiat un fel de acord. El îmi dădea ajutor, în schimb, eu îmi duceam răzbunarea, care e și a sa, împotriva dragonilor. Asta e tot ceea ce vrea. Să se răzbune. Dar această răzbunare nu-i va permite mai mult acces decât înainte. În ciuda a ceea ce ei vor să ne facă să credem, noi n-avem nevoie de dragoni pentru a apăra Faliile. Puterea noastră e totuși suficientă pentru a înfrunța și învinge demonii. Am făcut-o deja sub Demiderus, atunci când eram și mai puțin numeroși, și mai puțin puternici. Nimic nu ne împiedică să reîncepem. Puterea demonică pe care am primit-o nu poate fi „controlată” de demoni, ea nu ascultă decât de posesorul ei.

Se feri cu grijă să le spună cum își procura puterea demonică. Găsise singur prototipul pe sfârșite al tronului lui Silur. N-avea rost s-o stărneasă pe Tăra să-l caute și să-l distrugă. Și apoi, era aproape gol de energie demonică. Nu peste multă vreme, nu va mai fi bun de nimic.

Tăra digera ceea ce tocmai îi fusese dezvăluit. Și punctă ceea ce nu mergea.

— Sunt gata să recunosc că unii dragoni nu sunt neapărat prietenii noștri, dar nu-i putem alunga și distruge sub pretext că unii dintre ei sunt niște monștri. E... e ca și cum ai spune că toți șoferii de taxi sunt niște hoți, pentru că unii dintre ei v-au jecmănit. Sau că toți oamenii din guvern sunt corupți, pentru că unii dintre ei v-au înșelat. A-i băga pe toți în aceeași oală e calea ce duce direct la intoleranță. Iar intoleranța rănește, iar uneori ucide, asta e o chestie de care sunt sigură. Orice ați spune, Robin are dreptate. Dragonii ne-au salvat universul. Și destinul vostru, cu această ocazie. Voi nu v-ați fi născut, sau v-ați fi aflat în pielea unui fel de oameni-vite de povară, dacă ei nu și-ar fi dat viețile pentru a ne proteja. Iar acesta e un fapt. Nu o extrapolare a unuia sau a altuia.

Masca lui Magister se coloră în brun. Nu era mulțumit. Inspiră cu putere pentru a se liniști și masca sa își relua scânteierea, când gri, când aurie.

— Bun, ați schimbat între voi punctele voastre de vedere. Acum ce facem? Ne batem pe spate sau nu? întrebă Cal, prozaic.

Tara își roti ochii spre el. N-avea rost să-și provoace adversarul.

— Într-un anumit fel, Tara are dreptate, declară Magister, spre marea lor surprindere. Singura cale de acces a universului demonic spre universul nostru trece prin Falii. Demiderus nu era destul de puternic pentru a le distruge. Tara nu e nici ea. Dar dacă ne aliem puterea noastră cu puterea demonică, cred că le-am putea închide. Definitiv.

Celor trei adolescenți nu le venea să-și creadă urechilor.

— Voi vreți să folosiți propria lor magie demonică pentru a-i trăda pe demoni? articulă în cele din urmă Tăra. Și să închi-deți Faliile?

Ea nu spuse „sunteți ținut de tot”, dar se simțea asta în fraza ei.

— Ei n-o să vă lase niciodată s-o faceți! preciză ea. Ei nu par atât de proști, știți. L-am întâlnit pe regele demonilor. M-ar mira ca el să nu fi anticipat orice încercare de trădare.

— Poate. Dar el îmi cunoaște istoria, cămașa i-a relatat-o. Știe că ura mea față de dragoni are un fundament solid. Crede că se poate baza pe asta pentru a mă manipula. Turul e de a vedea care dintre noi se va dovedi mai viclean.

Tăra era împărțită între un anumit respect pentru Maģister, care avea curajul să-și riște viața, și viitorul universului, pentru un pariu atât de nesăbuit, și o certitudine: El nu era în toate mințile.

— Regele demonilor nu-i înțelege pe oameni, preciză șeful Sangravilor, pe când eu îi înțeleg foarte bine poporul. Tăra, dacă ți-aș propune să nu mai lupt cu dragonii, să recuperez obiectele demonice pentru a închide definitiv Faliile, apoi să întreprindem negocieri cu dragonii pentru ca ei să-i lase în pace pe oameni, ai accepta să mă ajuți? Ei îmi vor fi recunoscători pentru salvarea universului nostru și noi vom fi în poziție de forță pentru a negocia, asta-i întotdeauna de preferat.

Asta era ceea ce aflate și ea citind Cartea Întunecatelor Se-crete. Tăra îl privi, regretând că nu putea să-i vadă chipul. Știa cum să-l trateze pe un Maģister dușman. Un Maģister prietenos era o ecuație necunoscută pentru ea.

Din nou, Robin luă cuvântul, în timp ce ea se gândea.

— Cum să avem încredere în voi? O lovitură, și voi ne atacați pentru a o răpi pe Tara și a o obliga să vă dea obiectele demonice pentru a cuceri Pământul și a-i alunga pe dragoni... în fine, de a-i hăitui, cel mai nimerit ar fi să zicem de „a-i nimici” pe dragoni. La lovitura următoare, voi ne spuneți că, în cele din urmă, aliindu-ne forțele, dându-vă acces la magia demonică a obiectelor, asta vă va permite să negociați frumos cu dragonii. Numai că noi am putut constata că n-aveți nicio milă față de cei slabi. Dacă aveți această putere, pe ei îi distrugeți.

Magister ridică din umeri, incredibil de relaxat.

— Ca s-o citez pe Tara, ceea ce ai spus adineauri e o extrapolare, bazată pe ceea ce tu crezi că știi despre mine, și nu pe un fapt. Spune-mi, semielfule, tu ești același ca acum trei ani? Înainte de a o întâlni pe Tara? Oamenii se schimbă. Evenimentele îi fac să se schimbe. În viața noastră, noi suntem mereu confrunțați cu alegeri. Să mănânci asta sau aia, să alegi acest veșmânt mai degrabă decât pe acela, să lucrezi cu cutare persoană mai curând decât cu cutare alta. Totul are urmări. Și multe lucruri s-au întâmplat. Noi am descoperit incredibila putere a Tarei. Voi ați trăit niște aventuri improbabile, în care alții n-ar fi supraviețuit. Prietenia voastră s-a cimentat în jurul acestor încercări. Dragostea voastră la fel. Poți tu să spui că obiectivele tale sunt aceleași ca acum trei ani?

Tara și Robin schimbară între ei o privire. Avea dreptate, bineînțeles. Mă rog, cel puțin în privința acestor două puncte.

— Dar asta-i adevărul, da, o parte din el. O să fiu cinstit, nu știu dacă voi fi în stare să mă controlez dacă am puterea necesară să-i distrug. Voi amândoi știți că îi urăsc. Știți și de ce. Nu sunt singurul care a suferit de pe urma celor puse la cale de ei. Dragonii

sunt cei care au făcut din tine ceea ce ești, Tara. Trebuie să-ți reamintesc ce i-a făcut regele dragonilor spiței tale și aceleia a lui Jeremy L'Envire? Cum v-a manipulat genele pentru a face din voi niște arme vii? A fost cât pe-acți să vă omoare pe amândoi!

— *A încercat.* Din pricina asta a murit, preciză sobru Cal. Magister oftă.

— Desigur. Am remarcat că dușmanii tăi nu prea apucă să îmbătrânească, Tara, n-are rost s-o mai spun. Țsta-i motivul pentru care nu vreau să mă lupt cu tine. Dacă nu vrei să vii cu mine, dacă îmi refuzi accesul la obiectele demonice, câtă vreme probabil acesta e singurul mod de a ne descotorosi de demoni, o să te las să pleci.

În acest moment, Tara simți cum îi pică falca.

— Serios? exclamă ea.

Apoi roși, dându-și seama ce era copilăros în remarcă ei.

— Ei, vreau să zic: Ați face voi așa ceva? Dar eu credeam că vreți să mă prindeți cu orice preț? La ce bun toată această înscenare?

— Voiam doar să-ți vorbesc, să te conving că scopurile noastre erau mult mai apropiate decât ți-ai putea închipui. De fiecare dată când am încercat, asta s-a terminat printr-o violentă bătălie între tine și mine. Sunt obosit să mă tot lupt cu tine, atunci când ar trebui să domnești alături de mine.

Tara ciuli urechea. „Să domnești”?

Magister își dădu seama imediat că făcuse o boroboacă.

— Prin „să domnești” înțeleg desigur „să lucrezi” alături de mine, pentru a-i uni pe toți sorțitorii. Și mai ales să mă ajuți să închid Faliile. E important, Tara, fără tine n-o să reușesc.

Tara însă nu se putea abține să nu întârzie asupra acestui cuvânt „să domnești”. Dacă Magister n-ar fi comis această greșeală, aproape că i-ar fi dat crezare. Căci, în pofida a toate, ceea ce spunea nu era lipsit de noimă.

— Trebuie să mă gândesc, răspunse ea în cele din urmă. Dacă acceptați să ne lăsați să plecăm, ne vom putea revedea pentru a discuta opțiunile propunerii dumneavoastră.

Uau, era super mândră de ea. Era o frază scoasă direct din Cartea Întunecatelor Secrete. Faptul că cel care o pronunțase fusese asasinat de către invitații săi câteva zile mai târziu, nu putea decât s-o incite la și mai multă neîncredere.

Magister oftă, dezamăgit.

— Bine, înțeleg. Nădărduiam să te conving. Tu ai încă un sceptru de transfer asupra ta, îl poți folosi când vrei. Acest luminiș a fost amenajat ca Poartă de transfer clandestină. Vezi, motivele tapiseriilor sunt incluse în scoarțele copacilor. Astofela îmi permite să mă lipsesc de Porțile oficiale fără să trec prin limburile demonice, ceea ce e mai ușor pentru mine.

Nu le spuse de ce¹, dar Tara găsi că remarca sa era curioasă.

— Mersi, răspunse ea sincer, bucuroasă că de această dată nu trebuia să lupte împotriva lui.

Masca sa se coloră în albastru.

— Dar, te rog, copila mea!

Jetul lui de magie o atinse.

¹ În realitate, cel care a descoperit că Porțile de transfer sunt un fel de enormă entitate vegetală, mai mult sau mai puțin conștientă, e Bradford Medelus, fostul iubit al Selenei, mama Tarei. Ceilalți din AltăLume nu știu lucrul acesta. (N.a.)

Când vrei să te joci de-a cine
e mai puternic dintre noi doi,
trebuie să ai fie niște bicepși mari,
fie o minte zdravă... și, din păcate, cel mai adesea
sunt de preferat bicepșii mari

Jetul lui de magie o culese pe Tara și o proiectă atât
de violent într-un arbore, încât acesta fu retezat în
două.

Dacă n-ar fi fost învăluită de magie, ar fi fost paralizată din
pricina izbiturii, cu șalele frânte. Din fericire însă, aceasta
amortiză șocul. Tara se ridică teafără, sau aproape.

Din atitudinea lui, văzu că Magister era surprins că ea încă
era conștientă.

Ca să fim cinstiți, și ea era la fel de surprinsă ca și el.

Nu era ea în cauză.

Era inelul. De îndată ce magia demonică fusese lansată, el
reacționase.

Și o protejase cu un câmp de forță. Acum, pentru a putea rezista puterii crescute a lui Magister, trebuia ca el să se schimbe.

Și se transformă. Dintr-un simplu inel, deveni un fel de mănășă de argint care înconjură totalitatea palmei și o parte din încheietura pumnului Tarei.

Ei ar fi trebuit să i se facă frică.

Dar ea nu simțea nicio spaimă. Doar un sentiment formidabil de... plenitudine.

Se arcui și își lansă puterea magică. Contrar obiceiului, jetul său magic, în general albastru, era aproape negru.

Rafala îl lovi pe Magister și-l trimise cu o forță echivalentă într-un alt arbore. Care nici el nu rezistă mai mult decât primul. Robin gemu. Trebuia ca aceștia doi să se înfrunte într-o pădure! El se simțea total neputincios. Și glifele care totuși dispăruseră îi făceau rău.

Magister se îndreaptă, teafăr. Puterea sa îl protejase.

— Cu șortul demonic, puterea mea e imensă și n-o să poți face nimic împotriva mea. Chiar cu ajutorul afurisitei tale de Pietre Vii, nu ești pe măsura mea.

Tara avu un zâmbet răutăcios. A, nu?

Își activează magia. Magister se crispă.

— Robin?

— Da, iubito?

— Cal?

— Da, iubito?

Robin îi aruncă o privire surprinsă și Hoțul rânji.

— Pardon, n-am putut rezista. Da?

— Contez pe tine. Ați putea să vă îndepărtați, vă rog? Disputa e între mine și el. O să punem capăt acestei povești. Aici și acum.

Magister păru surprins că ea reacționa așa. Își înfășură șortul pe una dintre mâini și își activă neagra-i putere.

Tara se clătină. Energia demonică adusă de șort era atât de intensă, încât îi putea simți greutatea, ca pe un fel de undă care creștea.

Trimise un gând spre prietena ei, Piatra Vie. Aceasta țâșni din Schimbătoare. Chenivourichivu reușise s-o țină inactivă mulțumită inhibitorului ei de magie și Piatra nu era mulțumită, pentru că se pomenise surdă și oarbă timp de ore. Cineva avea să plătească pentru acest afront. Zbârnăia de furie.

Tara simți imediat afluxul de magie care îi năpădea trupul. Hm, ce puternic era!

Amândoi loviră în același moment. Cele două jeturi magice se întâlniră și cum ele erau, într-un anumit fel, imateriale, se încrucișară. Tara se arcui când magia îi lovi scutul. Magister făcu la fel. Zeci de arbori se aprinseră și Robin incantă pentru a-i stinge.

— Tara, aș putea să-mi unesc magia cu a ta pentru...

— Nu.

Tonul fetei era plin de spaimă.

— Dacă lupți alături de mine, o să-mi fie frică pentru tine tot timpul, nu m-aș putea concentra. Te rog. Incantează un scut și protejează-te.

În ciuda forfotei furioase din venele sale și a instinctelor sale de elf care-l împingeau să lupte, Robin o ascultă. Și nu făcu rău, căci, o clipă mai apoi, un jet de magie neagră se zdrobi de scutul său. Magister știa că Robin era punctul slab al Tarei.

Robin n-a fost niciodată în stare să descrie ce s-a petrecut în ziua aceea. Clocotul de energie fu atât de intens, încât se formă un crater, iar el și Cal se dădură înapoi.

Dar ei puteau constata un lucru.

Tara era pe punctul de a pierde lupta. Magia sa tremură deodată și Magister strigă:

— Tara! Predă-te! Nu vreau să-ți fac rău!

Fata cu ochii roșii mieună ca o pisică mare, caninii săi fiind gata să muște.

— Niciodată, mă-nțelegi, niciodată! Ai sfârșit prin a ne otrăvi viața, mie și mamei mele.

Punându-și ultimele forțe în slujba magiei, se ridică și puterea ei luminează pădurea, țâșnindu-i din tot corpul.

Magister se ridică și el, purtat de magia sa neagră. Amândoi loviră în același moment.

Și când pulberea stârnită căzu la loc, pe jos zăcea cineva în stare de inconștiență.

Tara.

Nu trebuie să vinzi niciodată
pielea vrrirului
înainte de a-l fi omorât...

Magister respira cu greu, dar magia demonică pulsa în continuare pe pumnul său. Ateriză și se apropie de trupul fetei.

— În sfârșit, în sfârșit, zise el cu o exaltare sălbatică, Tara e a mea!

Iar râsul său fu ca un urlet furios.

— Nu, țipă Robin, repezindu-se spre ea. Tara, nu!

Fu stupefiat când magia lui Cal se abătu asupra lui și-l paraliză înainte ca Magister să-l poată ucide.

— Mersi, rânji Sangravul, ești chiar drăguț că mă scutești de corvoada asta.

Apoi se apucă să coboare în crater pentru a recupera trupul fetei.

În spatele lui, Cal inspiră adânc. Și se rugă pentru ca tot ceea ce Tara prevăzuse să funcționeze.

— Pe Contraignus, șortul să vină la mine, căci n-are de ales, în fine!

Acesta era planul C. Cel care trebuia să le permită recuperarea șortului, dacă cineva ca Magister chiar ar fi intrat în posesia lor. Un sorț simplu de tot pe care Cal îl aruncase la cererea Tarei, când el intrase în încăpere, chiar înainte ca acel cilindru de oțel să se coboare asupra șortului pentru a-l proteja. El nu știa dacă aceasta funcționase. Avea să descopere acum.

Pe pumnul lui Magister, șortul se mișcă. Surprins, Sangravul îl privi și scoase o exclamație de furie când acesta se smulse, cu brutalitate, din strânsoarea sa pentru a ateriza imediat în mâna lui Cal.

Care fu străbătut de un fior de dezgust și se grăbi să-l bage în buzunarul lui de sorțitor.

Magister ieși din groapă zbătându-se în fel și chip.

— O să mi-l dai imediat înapoi, înainte de a te face tocătură, îl amenință el.

— Fii serios! îi răspunse calm Cal, cred că fără magia ta demonică și obosit cum ești nu-mi va fi prea greu să te înving.

Furios, Magister îi lansă un jet de magie neagră care îl atinse ușor pe Cal. Micul Hoț se aruncase pe-o coastă exact la timp.

— Uau, n-a trecut prea departe! Acum e rândul meu!

Și magia sa aurie țâșni și-l lovi pe Magister. Acestuia nu-i fu greu să reziste. Dar puterea care îl lovi în spate îl luă pe nepre-gătite. Fu proiectat cu putere înainte și căzu, rănit de moarte. Pe sub mască, îi curgea sânge.

Tara țâșni din crater, plină de dureri din pricina luminii.

— Cal?

— Tara?

— Ești cel mai bun.

— Știu.

Magister nu avea forța să activeze un Transmisus care să-l scoată în afara razei de acțiune a Tarei. Era pierdut, și el știa asta.

— Era o capcană! spuse el gâfâit, scuipând sânge prin mască.

— Exact.

— Dar... cum?

— Mi-am stăpânit magia. M-am prefăcut că sunt la capătul puterilor. Și, ca să fiu cinstită, nu eram foarte departe de adevăr. Când Cal v-a atras atenția atacându-vă, eu am lovit.

— Din spate! N-aș fi crezut niciodată c-o să îndrăznești. Ești la fel de nemiloasă ca mine, Tara.

Chipul fetei era plin de milă.

— N-aveam de ales. Sunteți un adversar formidabil, nu era posibil să vă învingem în luptă deschisă. Așa că a trebuit să fim inventivi. Îmi pare rău.

Masca se întuneca lent. Tara ar fi putut să-i aplice un Reparus. N-o făcu.

Deodată, în spatele ei, se auzi un „crac”, și Fabrice, Galant, Blondin, Moineau, Fafnir și Chem năvăliră în luminiș. Se opriră brusc, stupefiați.

— Fabrice, strigă Tara, ești bine!

Fabrice dădu din cap, dar chipul său scofâlcit și mâinile-i tremurătoare vedeau că era departe de a-și fi revenit, în ciuda magiei.

Iar durerea din ochii săi o lovi pe Tara în inimă.

— Pe strămoșii mei, se jură Chem descoperind trupul însângerat, acesta e Magister!

— Da, răspunse Robin, pe care Cal îl eliberase chiar atunci și care se uita la el muștrător, au pus la cale un plan numai de ei știut, a fost cât pe-acți să mor din pricina unei crize de inimă, și, în realitate, era o șmecherie.

— Nu-ți puteam vorbi despre asta, răspunse tandru Tara, reacția ta trebuia să fie firească. Maestre Chem? Dar cum de-ați reușit să dați de noi?

— Am abuzat de Poarta de transfer pentru a regăsi locul unde ați aterizat, spuse Chem. Nu eram siguri c-o să țină. O să-l închidem pe Magister la noi, el nu va mai putea să vă facă rău. Mă rog, dacă supraviețuiește.

Fabrice se apropie de Magister, fascinat. Acesta șopti ceva pe care ei nu-l auziră și Fabrice se aplecă.

Tara se apropie.

— Fabrice, nu sta prea aproape de el, nu se știe niciodată.

— Barune a murit, zise Fabrice.

— Da, știu, dar depărtează-te de el, te rog!

— Și asta, din vina mea.

— Nu, răspunse Tara din ce în ce în ce mai neliniștită, Fabrice, tu n-ai nicio vină. Nu sta atât de aproape.

— BA DA! țipă Fabrice, bineînțeles că am! Îmi... îmi pare rău.

— Îți pare rău, dar de c...

— Nu e împotriva voastră...

— Fabrice, mă sperii. Vino, o să discutăm despre toate astea.

— E prea târziu să discutăm. Fără putere, eu nu voi ajunge niciodată la asta. Vă iubesc. Pe toți.

Și înainte ca ei să poată reacționa, Fabrice puse mâna pe trupul lui Magister și activă un Transmitus.

Amândoi dispărură.

Fantomele din AltăLume

sau când nu știi să folosești ceva, e mai bine să citești instrucțiunile... Înainte de a distruge întreg universul

Tipătul lui Moineau fu ca o sabie înfiptă în inimă.
— FABRICE, NUUUUUUUUUUUUUUUUUU!
Prea târziu. Era imposibil de știut unde se dusesese Fabrice cu Transmitus-ul său. Și, slab cum era, stânjenit și de trupul inconștient al dușmanului său, era aproape sigur că voiajul avea să fie dificil.

Ba chiar fatal.

Trădarea lui Fabrice îi lăsă pe toți descumpăniți. Se întoarseră în Omois fără a ști prea bine ce să facă.

Vestea îi fu anunțată Contelui de Besois-Giron. Care refuză să creadă că fiul său trădase, și își dădu demisia din postul de gardian pe Pământ.

Și jură că o să-și regăsească fiul și că o să descopere ce se petrecuse. Porțile de transfer fură deplasate direct la Isabella și Tachil, unul dintre asistenții ei, se ocupă de paza lor. Faptul de a-și vedea casa năpădită mereu de călători îi displăcu

foarte mult bătrânei sorțitoare, așa că puse în cele din urmă să se construiască un turn, pentru a se instala în el tapiseriile Porții. Și îl numi pe Jar asistentul păzitorului Tachil, ceea ce nu fu pe placul niciunuia dintre ei.

Tara și prietenii ei își prezentară rapoartele lui Lisbeth. Cal păstrase șortul, care, provizoriu, fu pus la păstrare într-un loc la fel de secret ca și acela al dragonilor.

Iar ei trebuiră să facă față unei enorme probleme. Mai puțin gravă decât trădarea lui Fabrice, dar la fel de importantă.

Tara nu reușea să redevină normală.

Rămânea vampyr.

Ca senzație, asta nu era dezagreabil. Dar ei nu-i plăcea deloc sângele, și, de fapt, nu putea digera alimentele normale. Se obișnuia deci să amestece sângele cu fibre din belșug, pentru a face să nu i se mai simtă gustul. Kyla și A'rno, care se instalaseră la ambasada vampyrilor, fură absolut încântați. În fine, mult mai mult decât curtenii din Omois, care găseau cu tărie că prințesa lor era foarte... exotică.

Pe deasupra, inelul se mărise. Fără să rămână ca o mănușă care-i închidea palma, el acoperea o bună parte din deget totuși, ceea ce nu era practic pentru a-l îndoi. Dar, deocamdată, Tara se simțea mai în siguranță cu el decât fără. Așa că nu încerca într-adevăr să se descotorosească de el.

Deocamdată.

Imaginea dragonului mutilat, Teol, dansă în mintea ei. Știa că nu va putea să păstreze inelul timp foarte îndelungat.

Moineau își dădu demisia de la Curtea din Lancovit. Voia să se afle aproape de Tara, presupunând că Fabrice avea să ia legătura cu ea, într-o zi sau într-alta.

Dacă mai era încă în viață.

Tara o primi la Curtea din Omois și o angajă ca Prim-sor-țitoare. Lucrură de acum înainte împreună. Asta ar fi fost o mare bucurie, dacă motivul n-ar fi fost atât de trist. Adorabila Moineau decise să-l găsească pe Fabrice, cu orice preț, și Tara era gata să pună toate forțele împărăției la dispoziția sa.

Chem și Charm nu reușiră să-l captureze pe Chenivourichivu. Premierul de Solz, fost Premier de Gheară, scăpă. Timp de o lungă săptămână, puterea rămase incertă. Apoi, cele douăsprezece triburi dragone deciseră că era de ajuns și că stabilitatea era importantă. Armatele lui Cheni fură învinse. Invadarea Pământului, anulată. Cel puțin, deocamdată.

Cheni fu rănit, dar nu fu de găsit după bătălie.

Își făcu apariția în Omois.

Foarte precis, în apartamentul Tarei. Unde aceasta, în fața lui Robin, încerca în mod disperat să nu se gândească la el ca la un sendvici. Mmmm, cât era de apetisant! Iar gâtul lui, moale de tot, unde-i plăcea să-și cuibărească nasul, o atrăgea ca un magnet.

— Tara? înghiți în sec Robin, iar începi.

— Hopa, regret. E... e mai puternic decât mine. Păi... n-am făcut decât să te ciupesc ușor!

— Trebuie să devii iar normală, Tara, asta nu poate dura. De fiecare dată când suntem împreună, am impresia că n-ai decât o singură dorință: să mă muști.

— Dar nu, protestă moale Tara, nicidecum!

— Ba da!

— Nu!

— Ba da!

Sosirea unui enorm dragon brun, care pierdea sânge peste tot prin cameră, puse capăt disputei.

Țipând de spaimă, amândoi se dădură înapoi până în celălalt capăt al încăperii, activându-și magia.

Un dragon reușise să treacă prin anti-Transmitus-urile palatului din Omois.

Era rănit de moarte.

Se prăbușea, incapabil să mai miște.

Tara se apropie de el, neîncrezătoare.

— Asta-i bună! E... e Cheni, uzurpatorul! Robin, cheam-o pe Charm! Repede!

— N-are rost, suflă dragonul, în timp ce sângele i se scurgea dintr-o parte, nu mai am mult timp de trăit.

— Ce anume vreți? Dacă vreți compătimire, n-aveți decât să vă duceți în altă parte. Din cauza voastră, cel mai bun prieten al meu și-a pierdut mințile, iar eu nu prea mai am multă răbdare.

Dragonul respira greu. Nu mai avea decât câteva secunde de trăit. Ce trebuia să spună? „Îmi pare rău”? Cu siguranță, nu. Nu-i părea deloc rău. „Nu-ți port pică pentru asta”? Cu atât mai puțin. O ura pe mica bipedă mai mult ca oricând. Nu, trebuia să termine frumos, și el știa cum. Să nu-i lase nicio speranță Tarei, asta era o răzbunare demnă de el... dacă tot nu mai avea puterea s-o elimine.

— Ți-am citit pergamentul, Tara Duncan, o anunță el dintr-o suflare. Când ți-am scos Schimbătoarea, am putut scotoci și prin buzunarele ei. Și am ceva să-ți spun.

— Și ce anume? îi răspunse rece Tara, care, ca și dragonul, nu regreta nimic.

— Încerci să-l faci pe tatăl tău să se întoarcă, iar pentru asta, ți-ai procurat o rețetă care ar putea funcționa. Ceea ce nu menționează ea e...

Îi lipsi suflul și, instinctiv, Tara se dădu mai aproape de el.

— Ai grijă, o preveni Robin, poate că e o capcană, e în stare să încerce să te rănească!

Tara dădu din cap și se înconjură de un câmp de forță.

Dar nu trupul voia să i-l muteze reptila. Ci chiar sufletul.

Îi șopti ceva la ureche, apoi scoase un oftat greu. Botul i se închise, ochii îi deveniră sticloși și inimile încetară să-i mai bată.

Se sfârșise.

— Deci? întrebă Robin, în timp ce Tara se întorcea, albă la față precum creta. Ce anume ți-a spus?

— Că lipsea o parte din pergament. Un... Un fel de siguranță. Dacă ea nu e pusă la loc, manii tuturor fantomelor vor scăpa. Și cum eu n-am decât echivalentul unui corp de aproximativ optzeci de kilograme în căldare, singurul mod pentru ele de a se încarna va fi să ia în posesie corpurile ființelor vii, sau chiar să le devoreze! Mai mult, dragonul a spus că energia dezvoltată de fantome pentru a veni în lumea noastră îl va împiedica pe tatăl meu să se reîncarneze. El va rămâne o fantomă.

Robin deschise gura, cu ochii holbați, când îl întrerupse un țipăt.

— Alteța Voastră, Alteța Voastră, striga cineva, veniți repede!

Tara se repezi într-acolo. În camera în care o stocase, poțiu-ne-a ajunsese la maturitate. Se răsucea șuierând ca o supapă nebună.

Mai rău, de cealaltă parte a culoarului, poțiunea pe care Cal o preparase în taină intrase în rezonanță, creând între cele două o poartă deschisă spre lumea de dincolo.

Iar prin mijlocul acestei porți, într-un val continuu și urlând furioase, scăpau mii de fantome.

SFÂRȘIT

Da, știu că mă detestați. Ce idee, să închei printr-un asemenea suspans! Așadar, continuarea în *Tara Duncan: Fantomele din AltăLume!*

Anterior în *Tara Duncan*:

La cererea numeroșilor fani, cărora le place să li se reamintească evenimentele petrecute în cărțile anterioare (păi ce? un an până la apariția unei noi cărți nu e chiar mult, nu?), iată deci un rezumat al episoadelor precedente. Iar pentru cei care nu au citit încă primele cinci cărți: „Pe Charmus-Rigolus, fie ca aceste cărți să le citiți și-n AltăLume să vă treziți!”

Magicienii sorțitori

Tara Duncan este o sorțitoare, cea-care-știe-să-lege-sorții. Ea descoperă acest neînsemnat amănunt (pe care bunică-sa i l-a ascuns cu grijă) atunci când Magister, bărbatul cu mască, încearcă s-o răpească.

Ea află atunci că mama sa, Selenă, pe care o credea moartă ca urmare a unui accident biologic survenit în Amazonia, e încă în viață și pleacă împreună cu cel mai bun prieten al ei de pe Pământ, Fabrice, în AltăLume, planeta magică, cu intenția de a o găsi și elibera pe maică-sa.

În AltăLume, ea se leagă sufletește de un Familiar, un pegas de doi metri la jaret, înzestrat cu niște aripi de patru metri, și își face un dușman, pe maestrul Dragosh, un înspăimântător vampyr care are canini într-adevăr ascuțiți.

Din fericire, îi întâlnește și pe Caliban Dal Salan, un tânăr Hoț care se antrenează pentru meseria de spion, pe Gloria Daavil, zisă „Moineau”, pe Robin, un misterios sorțitor care se îndrăgostește foarte repede de Tara, pe maestrul Chem, un bătrân dragon distrat și, în sfârșit, pe pitica Fafnir, sorțitoare fără voia ei, dușmancă înverșunată a magiei și care încearcă să scape de ea.

Cu ajutorul lor, ea reușește să-și elibereze mama, să-l înfrunte pe Magister și să distrugă Tronul lui Silur, obiectul demonic confiscat de legendarul Demiderus de la demonii din Limburi și pe care doar urmașii lui direcți, Tara și Împărăteasa din Omois, îl pot aborda și folosi.

Înainte de se face nevăzut, Magister îi dezvăluie că tatăl ei nu era altul decât răposatul Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, Imperatorul din Omois, dispărut de paisprezece ani. Prin urmare, ea este Moștenitoarea imperiului Omois, cel mai important imperiu din AltăLume.

Cartea interzisă

Cal e învinuit de o crimă pe care n-a comis-o. Fără tragere de inimă, Tara sosește în AltăLume ca să descopere cine îi acuză prietenul și cu ce scop. Prima ei sarcină este să dea din nou de Cal, eliberat de gnomii albaștri, pentru a-i ajuta să lupte împotriva unui monstruos sorțitor care îi ține în sclavie.

Tara și prietenii ei nu au altă soluție decât să-l înfrunte pe sorțitor, deoarece gnomii albaștri l-au infectat pe Cal cu un t'sil, un vierme mortal din deșert. Pentru a-l salva, ei nu dispun decât de câteva zile. Odată sorțitorul învins, și Cal dezvinovățit, Tara și prietenii săi trebuie să înfrunte o teribilă amenințare.

Încercând să se descotorosească de „blestemata de magie” (piticii urăsc magia), Fafnir îl eliberează fără să vrea pe Pustiitorul de Suflet, care cucerește întreaga planetă în câteva zile, infectându-i atât pe sorțitori, cât și pe celelalte popoare.

Tara se transformă în dragon și, aliindu-se cu Magister, reușește să-l învingă pe Pustiitorul de Suflet. Apoi, ea îl doboară pe Magister care dispare în Limburi. Ea crede (de fapt, speră din tot sufletul!) că acesta a murit. Între timp, Împărăteasa din Omois, care nu poate avea copii, a descoperit că Tara e moștenitoarea ei și-i cere să vină în AltăLume pentru a se stabili definitiv acolo.

Dacă Tara refuză, ea va distruge Pământul.

Sceptrul blestemat

Tara acceptă să trăiască în AltăLume și își intră în rolul ei de Moștenitoare din Omois. Dar maică-sa e victima unui atentat și un zombi e asasinat (ceea ce nu-i deloc ușor, nu-i așa? încercați să ucideți un tip care e mort de ani de zile!).

Tara e însărcinată cu ancheta, în timp ce Magister încearcă s-o răpească din nou. Furioasă la culme, Împărăteasa se hotărăște să-l hăituiască pe Magister chiar în bârlogul său și încredințează conducerea imperiului Prim-ministrului ei și Tarei. Din păcate, ea cade în mâinile lui Magister și Tara se pomenește,

fără voia ei, Împărăteasă interimară (ceea ce, la paisprezece ani, i se pare foarte, dar foarte neobișnuit ca situație).

Apoi magia dispare și ei își dau seama că Magister a avut acces, datorită Împărătesei, la unul dintre cele treisprezece obiecte demonice, printre care Sceptrul blestemat care-i împiedică pe sorțitori să-și folosească puterea magică.

Printr-un noroc, magia adolescenților e cruțată. Mulțumită Salterensilor, ei descoperă colierul lui Sopor, obiect care permite distrugerea Sceptrului. Ei o eliberează pe Împărăteasă și distrug Sceptrul. Magister atacă imperiul Omois cu milioanele sale de demoni, dar Moineau descoperă la timp de ce a fost asasinat zombi-ul și Magister e învins.

Armata sa e distrusă. Robin se duce s-o caute pe Tara pentru a sărbători victoria, dar, spre marea lui groază, camera fetei e goală.

Moștenitoarea a dispărut.

Dragonul renegat

Tara s-a lansat în căutarea unui document care îi va permite fantomei tatălui ei să se întoarcă. Prietenii săi pleacă în căutarea ei, în timp ce un misterios dragon asasinează un savant într-unul din laboratoarele de la palatul imperial din Omois. Apoi trimite un sorț asupra Tarei. Ea va trebui să se ducă la Stonehenge unde, de cinci mii de ani, el a plasat o teribilă capcană care va distruge Terra și pe toți locuitorii ei. Tara va fi oare în stare să reziste propriei magii, a cărei putere prea mare riscă să o consume?

Cu ajutorul credincioșilor ei prieteni care-și spun Tarabanda, Tara izbutește să dejoace planurile misteriosului dragon. Iar când Robin o va săruta, în sfârșit, și când Împărăteasa îl va alunga pentru a-l împiedica să se mai apropie de Moștenitoarea sa, Tara va lua o hotărâre care o va costa scump pe una dintre cele mai bune prietene ale sale...

Continentalul interzis

Betty, prietena de pe Pământ a Tarei, a fost răpită de Magister. Și Tara tot nu și-a recăpătat puterea magică. Or, continentalul interzis, unde a fost adusă Betty, e păzit de dragoni, care refuză ca Tara să-și pună acolo chiar și vârful degetului mare de la picior.

Pentru a-și salva prietena, ea nu va avea de ales. Va trebui să-și regăsească marea putere magică, să-i sfideze pe dragoni și să dezvăluie îngrozitoarea taină pe care o ascund marile reptile zburătoare.

Cu ajutorul mereu prețios al lui Robin, frumosul semielf de care e tot mai îndrăgostită, și al celorlalți membri ai Magicbandei, Tara va trebui să facă față celui mai periculos dușman pe care l-a întâlnit vreodată... Regina Roșie, și planurilor ei demente de cucerire a AlteiLumi.

În capcana lui Magister

Ah, pe acesta, tocmai l-ați citit... mă rog, dacă Isabella n-a aruncat cumva un Invisiblus asupra cărții! Deci, mult noroc! În mod normal, nimeni n-ar trebui să vă preschimbe în broască sau broscuță dacă ați citit aceste rânduri... în fine, așa sper! Oac!

Lexic detaliat al Alteilumi (și al altor lumi)

Uimitoarea AltăLume

AltăLumea este o planetă pe care magia este foarte prezentă. Având o suprafață de o dată și jumătate mai mare decât aceea a Pământului, AltăLumea își efectuează mișcarea de rotație în jurul soarelui său în paisprezece luni; zilele durează aici douăzeci și șase de ore, iar anul numără patru sute cincizeci și patru de zile. Două luni satelite, Madix și Tadix, gravitează în jurul Alteilumi și provoacă importante marea în timpul echinocțiilor.

Munții din AltăLume sunt cu mult mai înalți decât cei de pe Pământ, iar metalele care se exploatează aici sunt uneori periculos de extras din pricina exploziilor magice. Mările sunt mai puțin importante decât pe Pământ (există o proporție de 45 la sută uscat pentru 55 la sută apă) și două dintre ele sunt mări de apă dulce.

Magia care domnește în AltăLume condiționează atât fauna și flora, cât și climatul. Datorită acestui fapt, anotimpurile sunt

foarte greu de prevăzut (AltăLumea se poate pomeni vara sub un metru de zăpadă!). Pentru un an numit „normal”, există nu mai puțin de șapte anotimpuri. Anotimpurile din AltăLume: Kaillos, anotimpul 1 (vreme foarte rece, putând merge de la -30 până la -50 de grade C, în funcție de regiunile AlteiLumi); Botant, anotimpul 2 (începutul anotimpului temperat echivalent cu primăvara terestră); Trebo, anotimpul 3; Faitcho, anotimpul 4; Plucho, anotimpul 5; Moincho, anotimpul 6; Saltan (anotimpul ploilor).

În AltăLume trăiesc numeroase popoare, dintre care principalele sunt cele de oameni, pitici, uriași, troli-căpcăuni, vampyri, gnomi, spiriduși, elfi, licorni, himere, tatrisi, salterensi și dragoni.

Țările din Altălume

Omois. Capitală: Tingapour. Stemă: păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Locuitori: Oamenii și diverse alte viețuitoare.

Omois e cârmuit de Împărăteasa Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru și de fratele ei vitreg Imperatorul Sandor T'al Barmi Ab March Ab Brevis. Imperiul are în jur de două sute de milioane de locuitori. El face comerț cu celelalte țări și întreține cea mai mare armată de elfi, cu excepția aceleia din Selenda.

Lancovit. Capitală: Travia. Stemă: un licorn alb cu cornul aurit, dominat de cornul de lună de argint. Locuitori: Oamenii.

Lancovitul e cârmuit de Regele Bear și soția sa Titania. El are în jur de optzeci de milioane de locuitori. Lancovitul e una dintre puținele țări care i-a acceptat pe vampyri, iar țara are legături cu ei din cele mai vechi timpuri.

Gandis. Capitală: Geopole. Stemă: zid de pietre „masc-sorți”, având deasupra sorii din AltăLume.

Gandis e cârmuită de puternica familie a Groar-ilor. În Gandis se află insula Trandafirilor Negri și Mlaștinile Dezolării.

Hymlia. Capitală: Minat. Stemă: o nicovală și un ciocan de luptă pe fondul unei galerii de mină deschise. Locuitori: Piticii.

Hymlia e cârmuită de Clanul Forgeafeux. Robuști, adesea pe cât de înalți tot pe atât de lați, piticii sunt minerii și fierarii din AltăLume și sunt totodată excelenți metalurgiști și giuvaiergii. Sunt cunoscuți și pentru caracterul lor foarte dificil, pentru ura lor față de magie și gustul lor pentru cântecele lungi și complicate. Ei posedă un har prețios pe care, curios, nu-l consideră ca fiind de natură magică, și anume acela de a trece prin piatră sau de a o lichefia cu ajutorul palmelor, pentru a degaja locul în minele lor.

Krankar. Capitală: Kria. Stemă: un copac deasupra căruia se află o măciucă. Locuitori: Trolii, căpcăunii, orcii, goblinii.

Trolii sunt enormi, păroși, verzi, cu niște enormi dinți lați, și sunt vegetarieni. Ei au o proastă reputație, căci, pentru a se hrăni, decimează arborii (ceea ce îi îngrozește pe elfi), și au

tendința să-și piardă ușor răbdarea, zdrobind atunci totul în urma lor. Aceia dintre troli care înghit carne, întâmplător sau voluntar, se transformă în căpcăuni, cu dinți lungi și cu apetit mare. Ei sunt atunci alungați din Krankar, și trebuie să trăiască printre alte popoare, care îi acceptă... cât timp ele nu le servesc drept masă. Unii dintre ei refuză să plece și formează bande alcătuite din căpcăuni, orci și goblini, care fac Krankarul atât de puțin sigur.

Krasalvia. Capitală: Urla. Stemă: un astrolab deasupra căruia se află o stea și simbolul infinitului (un opt culcat). Locuitori: Vampyrrii.

Vampyrrii sunt ființe înțelepte. Răbdători și cultivați, ei își petrec cea mai mare parte din lunga lor existență în meditație și se consacră activităților matematice și astronomice. Ei sunt în căutarea sensului vieții. Se hrănesc numai cu sânge, iar pentru aceasta cresc animale: brrraaa, muuuu, cai, capre – importate de pe Pământ –, oi etc. Totuși, anumite feluri de sânge le sunt interzise: cel de licorn sau de om îi face să-și piardă mințile, le diminuează speranța de viață la jumătate și declanșează o alergie mortală la lumina solară; mușcătura lor devine atunci otrăvită și le permite să și-i aservească pe oamenii pe care-i mușcă. Mai mult, se pare că dacă victimele lor sunt contaminate, acestea devin la rândul lor vampyri, dar niște vampyri corupți și răi. Acestea fiind spuse, cazurile de oameni sau de elfi deveniți vampyri sunt atât de rare, încât se crede că e doar o legendă. Vampyrrii, victime ale acestei maledicții, sunt nemilos alungați de către congenerii lor (celebrele și temutele Brigăzi Negre), precum și de toate popoarele din AltăLume. Dacă sunt

capturați, ei sunt ținuți în închisori speciale și mor atunci de inaniție.

Mentalir. Vastele câmpii din estul continentului Vou.
Locuitori: Licornii și centaurii. Nu există stemă.

Vastele câmpii din Est constituie țara licornilor și a centaurilor. Licornii sunt niște cai mici cu un singur corn spiralat (care se poate deșuruba), au copite despicate și o robă albă. Dacă unii licorni nu sunt inteligenți, alții sunt adevărați înțelepți, al căror intelect poate rivaliza cu cel al dragonilor. Această particularitate face că sunt greu de clasificat sub rubrica *popor* sau sub aceea de *faună*.

Centaurii sunt niște ființe pe jumătate bărbat (sau femeie), pe jumătate cal; există două feluri de centauri: centaurii a căror parte superioară e omenească și partea inferioară cabalină, și cei a cărei parte superioară a corpului e cabalină și partea inferioară omenească. Nu se știe în urma cărei manipulari magice rezultă centaurii, dar sunt un popor complex care nu vrea să se amestece cu celelalte popoare, decât cel mult pentru a obține produsele de primă necesitate, precum sarea sau unguentele. Neîmblânziți și sălbatici, ei nu ezită să împănaze cu săgeți pe orice străin dornic să treacă peste pământurile lor.

Se spune în câmpii că șamanii triburilor de centauri prind pllopi, broaște alb cu bleu foarte veninoase, și le ling spinarea ca să aibă viziuni ale viitorului. Faptul că centaurii au fost aproape exterminați de către elfi în timpul marelui Război al Sturzilor te poate face să te gândești că această metodă nu e foarte eficientă.

Selenda. Capitală: Seborn. Stemă: două luni pline de argint cu două arcuri deasupra, unul în fața altuia, cu săgeți de aur. Locuitori: Elfii.

Elfii sunt, ca și sorțitorii, înzestrați pentru magie. Cu înfățișare omenească, ei au urechile ascuțite și ochii foarte deschiși la culoare, cu pupilă verticală, precum cea a pisicilor. Elfii locuiesc în pădurile și câmpiile din AltăLume și sunt niște vânători redutabili. Le plac foarte mult și luptele și toate jocurile care implică un adversar, iată de ce sunt adesea folosiți în Poliție sau în Forțele de Supraveghere, pentru a li se utiliza judicios energia. Dar când elfii încep să cultive porumbul și orzul fermecat, popoarele din AltăLume se neliniștesc: asta înseamnă că vor pleca la război. Într-adevăr, nemaiavând răgazul să vâneze în timp de război, elfii se apucă atunci să cultive plante și să crească animale: ei revin la modul lor de viață ancestral odată războiul terminat.

Alte particularități ale elfilor: masculii sunt cei care poartă bebelușii, în niște mici buzunare de pe burtă – asemenea marsupialelor –, până când micuții lor știu să meargă. În fine, o femeie-elf nu are drept la mai mult de cinci soți!

Smallcountry. Capitală: Small. Stemă: un glob stilizat înconjurând o floare, o pasăre și un păianjen. Locuitori: Gnomii, Spiridușii p'abo, Zănele și Goblinii.

Mici, robuști, înzestrați cu un ciucurel portocaliu, gnomii se hrănesc cu pietre și sunt, ca și piticii, mineri. Ciucurelul lor e un detector de gaz foarte eficient: cât timp e ridicat, totul e în ordine, dar de îndată ce se pleoștește, gnomii știu că există gaz

în mină și o iau la fugă. Tot ei sunt, dintr-un motiv inexplicabil, singurii care pot discuta cu Ghicitorii de Adevăr.

P'abo, micii spiriduși bruni din Smallcountry, foarte amatori de farse, sunt creatorii faimoaselor alvițe Kidikoi. Capabili să proiecteze iluzii sau să se facă provizoriu nevăzuți, le place la nebunie aurul pe care-l țin într-o pungă ascunsă. Cel care reușește să găsească punga îi poate cere împlinirea a două dorințe, pe care spiridușul are obligația să i le îndeplinească dacă vrea să-și recupereze prețiosul aur. Cu toate acestea, e întotdeauna periculos să-i ceri unui spiriduș să-ți îndeplinească o dorință, căci el are o mare facultate de „dezinterpretare” ... și rezultatele pot fi neașteptate.

Zânele se ocupă de flori și lansează sorți minusculi, dar eficienți, goblinii încearcă să le mănânce pe zâne și în general tot ceea ce mișcă.

Salterens. Capitală: Sala. Stemă: un vierme mare în poziție verticală, ținând un cristal de sare albastră între dinți. Locuitori: Salterensii.

Salterensii sunt sclavagiștii din AltăLume. Ascunși în deșertul lor de nepătruns, amestec biped de leu și de ghepard, aceștia sunt pungași și hoți la drumul mare care exploatează minele de sare magică (condiment și ingredient magic totodată). Sunt cârmuiți de Marele Cacha și de Marele său Vizir, Ilpabon, fiind împărțiți în mai multe triburi puternice.

Tatran. Capitală: Cityville. Stemă: un echer, un compas și un glob de cristal pe fondul unui pergament. Locuitori: Tatrissii, Cahmboumii, Tatzboumii.

Tatrisii au particularitatea de a avea două capete. Sunt foarte buni organizatori (ei dețin adesea funcții de administratori sau lucrează în cele mai înalte sfere ale guvernelor, atât din plăcere, cât și grație particularității lor fizice). Ei nu au deloc imaginație, considerând că numai munca e importantă.

Ei sunt una dintre țintele preferate ale p'abo, spiridușii far-sori, care nu reușesc să-și închipuie un popor mai complet lipsit de umor și se străduiesc cu disperare, de secole, să-i facă pe tatrisi să râdă. De altfel, p'abo au creat chiar un premiu care-l va recompensa pe acela dintre ei care va reuși primul această performanță.

Cahmboumii, un fel de bulgări mari, galbeni, cu ochi roșii și tentacule, se manifestă și ei în domeniul administrației, adesea sunt bibliotecari. Tatzboumii sunt în general muzicieni și, datorită tentaculelor lor, interpretează melodii extraordinare.

Celelalte planete

Dranvouglishenchir. Planeta dragonilor. Enorme reptile inteligente, dragonii sunt înzestrați pentru magie și sunt în stare să ia orice formă, cel mai adesea umană. Pentru a se opune demonilor care le disputau dominația universurilor, ei au cucerit toate lumile cunoscute, până în momentul în care s-au izbit de sorțitorii pământeni. După bătălie, au hotărât că era mai interesant să și-i facă aliați decât dușmani, cu atât mai mult cu cât aveau în continuare de luptat împotriva demonilor. Abandonând atunci proiectul lor de a stăpâni Pământul, dragonii au refuzat totuși să fie condus de sorțitori, dar i-au invitat

în AltăLume, pentru a-i forma și a-i educa. După mai mulți ani de neîncredere, sorșitorii au acceptat în cele din urmă și s-au instalat în AltăLume. Dragonii trăiesc pe multe planete, pe Pământ, în AltăLume, pe planeta lor, bineînțeles, Dranvouglispenchir, pe Madix și Tadix, și se încăpățânează să-și bage botul în toate treburile umane care îi distrează mult. Cei mai teribili dușmani ai lor sunt locuitorii limburilor, demonii. Ei nu au stemă.

Limburile. Universul demonic, domeniul demonilor, Limburile sunt împărțite în diferite lumi, numite cercuri, și, în funcție de cerc, demonii sunt mai mult sau mai puțin puternici, mai mult sau mai puțin civilizați. Demonii din cercurile 1, 2 și 3 sunt sălbatici și foarte periculoși; cei din cercurile 4, 5 și 6 sunt adesea invocați de către sorșitori în cadrul schimburilor de servicii (sorșitorii putând obține de la demoni lucruri de care au nevoie și viceversa). Cercul 7 e cel în care domnește regele demonilor. Demonii care trăiesc în Limburi se hrănesc cu energia demonică furnizată de sorii malefici. Dacă ei ies din Limburi pentru a se duce în alte lumi, ei trebuie să se hrănească cu carnea și sufletul ființelor inteligente pentru a supraviețui. Ei începușeră să invadeze universul până în ziua în care au apărut dragonii și i-au învins în timpul unei memorabile bătălii. De atunci, demonii sunt prizonieri în Limburi și nu se pot duce pe alte planete decât la invocarea intenționată a unui sorșitor sau a oricărei ființe înzestrate cu putere magică. Demonii suportă foarte greu această restrângere a activităților lor și caută un mijloc să se elibereze.

Singurul motiv pentru care demonii voiau să invadeze Pământul este acela că ei sunt acvalici. Le place la nebunie gustul oceanelor noastre. Credo-ul lor este „să masacrăm pe toată lumea bând apă sărată”.

Santivor. Planeta glacială a Ghicitorilor de Adevăr cuprinde vegetale inteligente și telepate.

Fauna, flora și proverbele din AltăLume

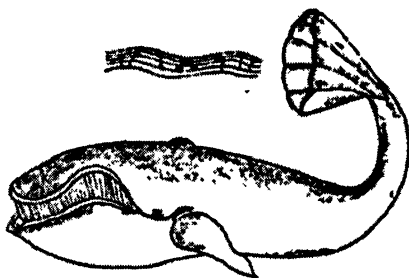
Astofelă

Astofelele sunt niște floricele roz care au proprietatea de a neutraliza mirosul, timp de mai multe zile. Animalele evită cu grijă câmpurile de astofele, ceea ce le convine de minune plantelor, care au dezvoltat acest ingenios procedeu pentru a scăpa de rumegetoarele de tot felul. Oamenii care trebuie să se ocupe de traducii, a căror carne e delicioasă, dar al căror miros greu de suportat e legendar, folosesc balsamul de astofelă pentru a-și neutraliza simțul mirosului.

Balbună

De culoare roșie, balenele din AltăLume cântă melodii de neuitat și produc un lapte foarte apreciat de toată lumea „Cântă ca o balbună” e un compliment extraordinar.

Balorhidee

Magnifice flori, balorhideele își datorează numele baloanelor galbene și verzi care le conțin înainte ca ele să înflorească. Plante parazite, cresc deosebit de repede. Ele pot face să moară un arbore în câteva anotimpuri, deplasându-și rădăcinile, pentru a ataca un alt arbore. Arborii din AltăLumea luptă împotriva balorhideelor secretând substanțe corosive.

Bang-bang

Plante roșii ale căror extrase cristaline conferă o euforie totală care conduce la extaz, apoi la moarte, în cazul oamenilor. Trolii, în schimb, le folosesc împotriva durerilor de dinți.

Beee

Oi cu o frumoasă lână albă, beele sunt adaptate la anotimpurile foarte variabile ale planetei magice și își pot pierde blana sau o pot face să crească la loc în doar câteva ore. Crescătorii de animale se folosesc de altfel de această particularitate în momentul tunderii lor: ei le fac pe beee să creadă (în AltăLume, se spune „credul ca o beee”) că s-a făcut deodată foarte cald, iar acestea se debarasează imediat de lâna lor.

Bendruc Hidosul

Divinitate a limburilor demonice, Bendruc este atât de hidos, încât până și ceilalți zei-demoni au un anume respect pentru aspectul lui terifiant. Viscerele nu i se află în interiorul

corpului, ci în afara lui, ceea ce, atunci când mănâncă, le permite adoratorilor săi să urmărească în direct, cu mare interes, procesul de digestie.

Bizzz

Albine mari, colorate în galben și roșu, bizzzele, spre deosebire de albinele terestre, nu au ac. Singurul lor mijloc de apărare, în afară de asemănarea lor cu sacații, este secretarea unei substanțe toxice care otrăvește orice prădător care ar vrea să le mănânce. Mierea produsă de ele pe baza florilor magice din AltăLume are un gust nemaipomenit. Se spune adesea în AltăLume: „Dulce ca mierea de bizzz”.

Blaz

Echivalent al puf-puf-urilor care se ocupă de curățenie, dar zburătoare, blazurile sunt spaima păianjenilor din AltăLume, pe care-i vânează fără milă.

Bllli

Blllii sunt niște pești înaripați care își petrec o parte din timp în apă și cealaltă parte, atunci când trebuie să se reproducă, pe uscat. Deosebit de grațioși și magnifici prin culorile lor sclipitoare, sunt utilizați adesea ca element de decor, în piscine luxoase.

Blurps

Uimitoare dovadă a inventivității magiei din AltăLume, blurpșii sunt plante insectivore. Ascunse sub pământ, asemănându-se cu niște saci mari de piele maro, cu o parte în apă și cu alta sub pământ, ei se deschid pentru a-l înghiți pe imprudent. Puii de blurps arată ca niște termite și se ocupă cu aprovizionarea plantei-mamă cu apă și victime. Ajunși mari, ei se îndepărtează de cuib și își plantează rădăcinile, înfigându-se în pământ, iar procesul se repetă. În AltăLume se spune adesea: „S-a rătăcit într-un cuib de blurpși”, pentru a denumi pe cineva care n-are nicio șansă de scăpare.

Bobelă

Splendide păsări din AltăLume, bobelele se aseamănă cu niște papagali sclipitori și se dau în vânt după magie, din care se hrănesc, ceea ce conferă o culoare aparte penajului lor.

Brrbere

Numită astfel pentru că la prima înghițitură te trec frigurile și faci brr, și te întrebi dacă o să ai curajul s-o bei și pe a doua.

Briliante

Verișoare depărtate ale zânelor, ele sunt laminarii AlteiLumi. Pot adopta mai multe forme, fie ale unor zâne drăguțe, miniaturale și luminoase, cu aripi, fie ale unor șerpi înaripați, și ei luminoși, în funcție de continente. Își fac cuiburile pe lampadare și pretutindeni unde AltMundanii îi atrag. Foarte luminoase, o singură briliantă poate lumina o cameră întreagă.

Brill

Alimente foarte căutate în AltăLume, mlădițele de brill se ascund în văgăunile munților magici din Hymlia, și piticii, care le recoltează, le vând foarte scump negustorilor din AltăLume. Ceea ce chiar îi face pe pitici să râdă (care nu le consumă), căci în Hymlia brillii sunt considerați o buruiană.

Brrraaa

Boi enormi cu blana foarte deasă, de la care uriașii folosesc lâna pentru veșmintele lor. Brrraaa sunt foarte agresivi și atacă tot ce mișcă, motiv pentru care pot fi întâlniți adesea brrraaa epuizați pentru că au alergat după propria umbră. Se spune adesea „încăpățânat ca un brrraaa”.

Brumme

Varietate de napi mari, cu carnea trandafirie și delicată, foarte apreciați în AltăLume.

Budulă filtratoare

Organisme mari, semănând cu niște saci albaștri, care se hrănesc cu deșeuri în porturile cu apă sărată din AltăLume, păstrând astfel apa limpede și pură.

Bule-sardină

Bule-sardina e un fel de pește care are particularitatea de a se dilata atunci când este atacat;

pielea i se întinde atât de mult, încât e practic imposibil să fie tăiată. Nu se spune în AltăLume „indestructibil ca o bule-sardină”?

Camelin

Camelinul, care își trage numele de la facultatea ei de a-și schimba culoarea în funcție de mediul înconjurător, e o plantă destul de rară. În câmpiile din Mentalir, culoarea sa dominantă va fi albastrul; în deșertul Salterensilor, ea va deveni galbenă sau albă etc. Își păstrează această caracteristică odată culeasă și țesută. Se face din ea o țesătură prețioasă care, în funcție de mediu, își schimbă culoarea.

Camellă brună

Plante în formă de inimă, ale căror frunze sunt comestibile. Mulți călători au putut supraviețui fără să se alimenteze cu altceva decât cu frunze de camellă. Planta poate arbora diferite culori, în funcție de anotimpuri și de locuri. I se mai spune și „planta călătorului”. Gustul ei aduce puțin cu cel al unui sendvici cu brânză, a cărui consistență vag spongioasă o și are de altfel.

Cantalupă

Plante carnivore, agresive și lacome, cantalupele se hrănesc cu insecte și mici rozătoare. Petalele lor, în culori variabile, dar întotdeauna țipătoare, sunt prevăzute cu niște țepi ascuțiți care „harponează” prăzile. De mărimea unui câine mare, ele sunt greu de cules și constituie o delicatesă în AltăLume.

Chatricșii

Chatricșii sunt un fel de hiene negre și mari, foarte agresivi, cu dinți otrăvitori, care nu vânează decât noaptea. Pot fi îmblânziți și dresați, și atunci sunt folosiți drept gardieni de către imperiul Omois.

Clac-arahide

Clac-arahidele se numesc astfel de la zgomotul foarte caracteristic pe care îl fac atunci când sunt desfăcute. Din ele se extrage un ulei parfumat, foarte folosit în bucătărie de către marii bucătari din AltăLume... și de menajerele avizate.

Croagrișe

Sucul de croagrișe potolește setea și răcorește. Ușor acidulat, este una dintre băuturile favorite ale celor din AltăLume.

Crochieni

Șacali verzi din deșertul Salterens, crochienii vânează în haită.

Cruiccc

Mamifer mare, omnivor, bleu, cu niște colți roșii, cruicccii, cunoscuți pentru caracterul lor foarte urât, sunt crescuți pentru carnea lor savuroasă. O turmă de cruiccci sălbatici poate distruge un câmp în câteva ore: asta e pricina pentru care agricultorii din AltăLume folosesc sorți anti-cruiccc pentru a-și proteja culturile.

Discutarium-Devisatoriu (în funcție de poporul pe care-l folosește)

Entitate inteligentă care recenzează toate filmele, cărțile și alte producții artistice de pe Pământ, din AltăLume, de pe planeta Dranvouglispenschir, dar și din Limburile demonice. Aproape că nu există întrebare la care Vocea, emanație a Discutarium-ului, să nu poată răspunde.

Drago-tyranozaur

Veri ai dragonilor, dar fără să aibă inteligența lor, drago-tyranozaurii au mici aripi, dar nu pot zbura. Prădători de temut, ei mănâncă tot ceea ce mișcă și chiar ceea ce nu mișcă. Trăind în pădurile umede și calde din Omois, ei fac această parte a planetei improprie pentru dezvoltarea turismului.

Efrit

Rasă de demoni care s-a aliat cu oamenii împotriva celorlalți demoni în timpul mării bătălii a Faliei. Drept mulțumire, au primit din partea lui Demiderus permisiunea de a veni în universul nostru la simpla chemare a unui sorțitor. Au hotărât să-și folosească puterile pentru a-i ajuta pe oamenii din AltăLume. Cei mai slabi dintre ei sunt utilizați ca servitori, mesageri, polițiști etc.

Elementar

Există mai multe feluri de elementari: de foc, de apă, de pământ și de aer. Sunt în general prietenoși – în afară de

elementarii de foc, care au un caracter destul de urât – și îi ajută cu plăcere pe locuitorii AlteiLumi la muncile lor menajere cotidiene.

Gambolă

Gambola e un animal folosit curent în sorțitorie. Mic rozător cu dinți albaștri, el scormonește foarte adânc în solurile din AltăLume, așa încât carnea și sângele său sunt impregnate de magia planetei. Odată scurs, și deci „întărit”, apoi transformat în pulbere, „uscătura de gambolă” permite operațiile magice cele mai dificile. Unii sorțitori folosesc uscătura de gambolă pentru consumul lor personal, căci praful le procură viziuni halucinatorii. Această practică e strict interzisă în AltăLume și consumatorii dependenți de uscătură sunt aspru pedepsiți.

Gandari

Plantă înrudită cu reventul, cu un ușor gust de miere.

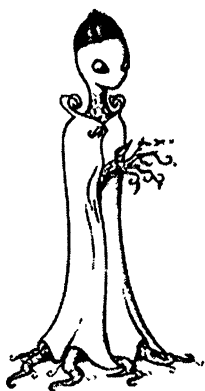
Gazz

Mici patrupede cu părul neted și roșu (sau verde, la troli), împodobiți cu două coarne.

Gelisor

Divinitate minoră a Limburilor demonice a cărei respirație duhnește atât de urât, încât adoratorii nu pot pătrunde în sanctuarul lui decât cu botul/mutra/chipul acoperit(ă) de o pânză aromatizată. Nici măcar muștele nu pot supraviețui în templul lui Gelisor. Iar cu ocazia reuniunilor cu ceilalți zei, este rugat

să-și spele colții înainte de a veni în mijlocul lor, pentru ca atmosfera să fie cât de cât suportabilă. Este, de asemenea, interzis să fumezi în apropierea lui Gelisor.

Ghicitorii de Adevăr

Vegetale inteligente, originare din Santivor, glaciala planetă situată în apropierea AlteiLumi. Ghicitorii sunt telepați, fiind capabili să deceleze cea mai mică minciună. Muți, ei comunică prin intermediul gnomilor albaștri, singurii care sunt capabili să le perceapă gândurile.

Gluton sugrumător

Așa cum o indică și numele său, glutonul sugrumător e un animal blănos, cu trupul alungit, care își utilizează corpul ca pe o frânghie pentru a-și sugruma victimele.

Glurpși

Saurieni cu capul ascuțit, verzi și gri, ei trăiesc în lacuri și mlaștini. Foarte lacomi, sunt în stare să-și petreacă mai multe ore sub apă fără să respire, pentru a înhăța animalul nevinovat venit să-și astâmpere setea. Își construiesc cuiburile în ascunzători de la marginea apei și își ascund prăzile în adâncul lacurilor.

Hidră

Cu trei, cinci sau șapte capete, hidrele din AltăLume trăiesc adesea în fluvii și lacuri.

Himeră

Adesea consilieră a suveranilor din AltăLume, himera e o alcătuire cu cap de leu, trup de capră și coadă de dragon.

Jurstal (pl.: jurstale)

Jurnalele din AltăLume pe care sorșitorii și nonso le recepționează pe globurile, ecranele, portabilele lor de cristal (mă rog, dacă sunt abonați...).

Kalornă

Încântătoare flori de pădure, Kalornele sunt alcătuite din petale roz cu alb, ușor dulcege, ceea ce face din ele niște alimente foarte apreciate de erbivorele și omnivorele din AltăLume.

Pentru a evita extincția, Kalornele și-au dezvoltat trei petale capabile să perceapă apropierea unui prădător. Aceste petale, de forma unor ochi mari, le permit să se ascundă foarte repede în pământ. Din păcate, Kalornele sunt și deosebit de curioase și își ițesc vârful petalelor adesea mult prea devreme pentru a mai putea scăpa de cei care vor să le culeagă. Nu se spune oare „curios ca o Kalornă?”

Kax

Folosită ca tizănă, această iarbă este cunoscută pentru virtuțile ei relaxante. Atât de relaxante de altfel, încât ești sfătuit să nu o consumi decât în pat. În AltăLume i se spune și molmol, ca o referire la acțiunea ei asupra mușchilor. Și există o expresie care spune: „Ești un adevărat kax” sau „Oh, molmolul”, pentru a califica pe cineva foarte moale.

Keltril

Metal luminos și argintiu folosit de elfi pentru platoșele și apărătorile lor. Ușor și rezistent totodată, keltrilul este aproape indestructibil.

Kidikoi

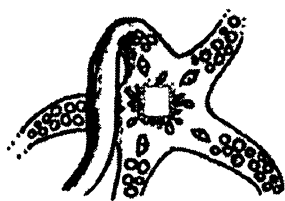
Acadelele create de p'abo, spiridușii farsori. Odată ce i-ai mâncat învelișul, în miezul ei apare o prezicere. Această prezicere se realizează întotdeauna, chiar dacă de cele mai multe ori cel căruia îi e destinată nu o înțelege. Înalți Magi de toate națiile s-au aplecat asupra misterioaselor kidikoi pentru a încerca să înțeleagă cum funcționează, dar n-au reușit decât să capete câteva carii și niște kilograme în plus. Secretul spiridușilor p'abo rămâne bine păzit.

Krakdent

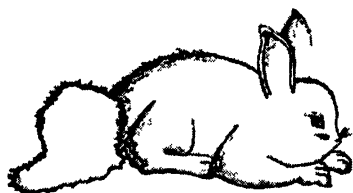
Animale originare din Krankar, țara troliilor, krakdenții seamănă cu niște jucării de pluș trandafirii cărora nu li se știe care e partea din față și care e cea din spate, dar sunt deosebit de periculoși, deoarece gura lor extensibilă își poate mări de cinci ori

volumul și le poate permite să înghită aproape orice. Mulți turiști în AltăLume și-au pierdut viața în timp ce spuneau: „Oh, uite, dragă, cât e de drăg...” Multe crime deghizate în accidente au fost comise pe seama existenței Krakdenților și au fost descoperite mulțumită Ghicitorilor de Adevăr.

Kraken

Imensă caracatiță cu tentacule negre, ea poate fi găsită, având în vedere mărirea sa, în mările din AltăLume, dar poate supraviețui și în apă dulce. Krakennii reprezintă un pericol bine cunoscut de către navigatori.

Krekrekre

Mici rozătoare cu blana galben-lămâie, asemănătoare cu iepurele, krekrekre scapă cu ușurință de prădătorii lor, datorită mediului înconjurător foarte colorat din AltăLume. Deși carnea lor e destul de fadă, ea potolește foamea călătorului sau a vânătorului răbdător. În AltăLume, krekrekre sunt crescuți și în captivitate.

Krel auriu

Arbori senzitivi din AltăLume, ei reflectă prin impresionante desfășurări de culoare simțămintele animalelor sau ale oamenilor care îi ating ușor sau care doar trec prin preajma lor.

Krikri

Un fel de lăcuste violet cu galben, pe care centaurii le consumă fără măsură, dar al căror strigăt cri-cri strident îl poate scoate din minți pe cel ce încearcă să doarmă.

Kroa

Broască bicoloră, kroa constituie principalul meniu al glurpșilor, care îi descoperă cu ușurință datorită cântecului lor deosebit de supărător.

Krok-rechin

Krok-rechinul este un prădător al mărilor din AltăLume. Enorm animal cu dinți ascuțiți, el nu ezită să-l atace pe celebrul kraken și, împreună cu acesta din urmă, face ca mările din AltăLume să fie puțin sigure.

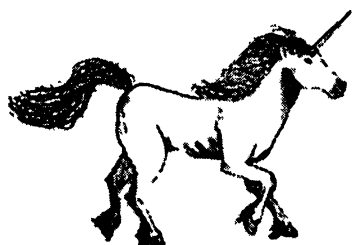

Krusă

Un fel de trandafiri mari, sălbatici, de toate culorile, deosebit de parfumați.

Lemn de velur

Lemn foarte apreciat în AltăLume pentru soliditatea și minunata sa culoare aurie, foarte utilizat în marchetărie și pentru fixarea solurilor. Textura sa aparte face ca la prima vedere să pară înghețat, dar la atingere e ca o mochetă moale în care te afunzi.

Licorn

Mic cal cu picioare bifurcate și cu un corn unic. Licornii sunt gânditori înțelepți grație ierbii Cunoașterii din Mentalir.

Mâncător de lut

Locuitori ai Mlaștinilor Dezolării din Gandis, Mâncătorii de Lut sunt niște sfere mari de păr care se hrănesc cu elementele nutritive aflate în lut, cu insecte și nuferi. Triburile primitive ale Mâncătorilor de Lut au puține legături cu ceilalți locuitori din AltăLume.

Manuril

Mlădițele de manuril, albe și mustoase, formează o garnitură foarte prizată de locuitorii din AltăLume.

Miam

Varietate de cireșe roșii de mărimea unei piersici.

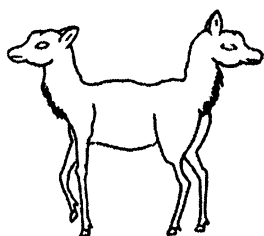
Mmrum

Fructe foarte greu de cules, căci mmrumierii sunt niște plante animate enorme, care acoperă uneori suprafața unei pădurici. Imediat ce un prădător se apropie de ei, mmrumierii se afundă în sol făcând acel zgomot caracteristic care le-a dat și numele. Ceea ce poate fi foarte

surprinzător... deoarece, plimbându-te prin AltăLume, vezi cum dispare o pădure întreagă de mmrumieri, lăsând în locul ei o întindere goală.

Muștic

Animăluț foarte agasant care înțeapă și suge sângele AltMundanilor.

Muuuu

Aceștia sunt niște elani fără coarne, cu două capete. Când un cap mănâncă, celălalt stă de pază pentru a-i supraveghea pe prădători. Pentru a se deplasa, Muuuuii fac niște salturi gigantice pe-o parte, ca și crabii.

Nonso

Nonso (contractie de la „non-sorșitor”) sunt oameni care nu dețin puterea de sorșitor.

Pasăre de foc

Curioasă formă de viață din AltăLume, ale cărei pene ard în-continuu și se reînnoiesc. Păsările de foc își fac cuiburile pe ignitori, singurii arbori ignifugați din AltăLume care le pot suporta cuiburile. Cu totul hidrofobe, cea mai mică picătură de apă le poate ucide.

Pasăre-rocă

Păsări uriașe care pot trăi în golul spațiului și sunt utilizate pentru plasarea pe orbită a sateliților sau pentru a călători între AltăLume și Tadix sau Madix, cele două luni ale planetei magice.

Păianjen

Originari din Smallcountry, ca și spalenditalii, păianjenii sunt folosiți și ca monturi de către gnomi, iar mătasea lor e reputată pentru soliditatea sa. Înzestrați cu opt picioare și opt ochi, ei au particularitatea de a poseda o coadă, ca aceea a scorpionilor, prevăzută cu un ac cu otravă. Păianjenii sunt deosebit de inteligenți și le place tare mult să le spună șarade viitoarelor lor prăzi.

Pegas

Cai înaripați, cu o inteligență apropiată de aceea a câinelui. Ei nu au copite, ci gheare, pentru a se putea cățăra ușor, și își fac adesea culcușurile în vârful Uriașilor de Oțel.

Piqqq

Așa cum indică numele, piqqqii sunt insectele din AltăLume care, ca și tăunii, se hrănesc cu sângele victimelor lor. Deosebirea este că ei injectează un venin puternic pentru a fluidiza sângele prăzilor lor, și așa se face că mulți traduci, muuui sau beee au fost pur și simplu goliți de sânge după ce au fost atacați de piqqqi. Din fericire, ei își fac veacul mai ales în preajma mlaștinilor, unde își depun ouăle.

Plllop

Broască alb cu bleu, foarte veninoasă, care își linge spinarea pentru a avea viziuni ale viitorului.

Puf-puf

Mici cutii prevăzute cu labe, cu un capac mare, care înghit toate deșeurile ce cad pe jos. În AltăLume ești sfătuit să ai grijă să nu scapi fără voie ceva, dacă vrei să nu fii nevoit să-l cauți în gura unui puf-puf. Cercetătorii care au inventat puf-puf-urile (este un organism pe jumătate magic, pe jumătate tehnologic) le-au programat în așa fel, încât deșeurile pe care nu le pot utiliza nutrițional să fie transferate automat de mini-Portile de transfer într-o gaură neagră din galaxia Andromeda.

Puic

Șoricei roșii capabili să se teleporteze fizic dintr-un loc în altul și înzestrați cu două cozi. Dușmanul lor natural este mrrrul, un soi de pisică mare, portocalie, cu urechi verzi, care are aceeași aptitudine.

Prrutt

Plante carnivore din AltăLume, de un galben cadaveric, ele răspândesc o puternică miasmă de stârv pentru a-i atrage pe cei ce se hrănesc cu hoituri și pe prădători. Și îi înghit de îndată ce se află îndeajuns de aproape de tentaculele lor. În AltăLume, insulta „pute ca un prrut” rivalizează cu „pute ca un traduc”.

Roș-banană

Echivalent al bananelor noastre, cu excepția culorii și a mărimii lor mai mari.

Saccat

Insectă mare zburătoare, de obicei roșie cu galben, veninoasă și foarte agresivă, producătoare a unei mieri deosebit de apreciate în AltăLume. Numai piticii pot consuma larvele de sacat de care ei sunt foarte amatori, toți ceilalți riscă să se pomenească prostește cu un roi în burtă, carapacea larvelor neputând fi dizolvată de sucul digestiv al oamenilor sau al elfilor.

Scoop

Este o cameră mică prevăzută cu aripi, produs al tehnologiei din AltăLume. Semi-inteligent, scoop-ul nu trăiește decât pentru a filma și a transmite cristalistului său imaginile pe care le-a surprins.

Scrogneupluf

Mic animal deosebit de stupid a cărui specie nu-și datorează supraviețuirea decât faptului că se reproduce foarte repede. Aduce cu o încrucișare între un fel de castor sud-american și un iepure căruia i s-au administrat anxiolitice. „Scrogneupluf!” e o înjurătură frecventă în AltăLume, pentru a denumi pe cineva sau ceva cu adevărat stupid.

Snuffy hoinar

Semănând cu o vulpe bipedă, îmbrăcat cel mai adesea în zdrențe, cu un sac mare atârănându-i pe-o parte, snuffy-ul hoinar fură de prin cotețe și spașuniere, ceea ce face să nu fie prea iubit de fermierii din AltăLume. Are particularitatea, rar întâlnită, de a se dedubla, ceea ce îi permite să scape din închisorile în care este adeseori aruncat.

Slurp

Sucul de slurp, plantă originară din câmpiile din Mentalir, are în mod ciudat gustul de bou delicat piperat. Planta a reprodus această savoare de carne pentru a scăpa de turmele de licorni, erbivore înverșunate. Totuși, locuitorii din AltăLume, descoperind această asemănare gustativă a slurpului, și-au făcut obiceiul să asezoneze mâncărurile lor cu jus de slurp. Ceea ce nu e un noroc pentru slurpi...

Sopor

Plante înzestrate cu niște flori mari, înmiresmate, acestea atrag în capcană insectele și animalele cu polenul lor soporific. Odată insecta sau animalul adormit, o stropesc cu polen pentru ca acesta să joace rolul de agent fecundant. Insecta sau animalul se trezește după un timp și, trecând în alte câmpuri, fecundează astfel alte flori. Motiv pentru care pot fi văzute adesea, în vecinătatea lanurilor de sopor, animale carnivore care au învățat să-și țină respirația cât înșfacă prada și o scot din lan. În AltăLume se zice adesea: „Acest tip e la fel de adormitor ca un lan de sopor”.

Sortitor

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care posedă arta magiei.

Spalendital

Un fel de scorpioni, spalenditalii sunt originari din Smallcountry. Domesticiți, ei servesc drept monturi gnomilor care se folosesc și de pielea lor foarte rezistentă. Gnomii, cărora le plac foarte mult păsările (în sensul gustativ al termenului), și-au depopulat literalmente ținutul, deschizând astfel o nișă ecologică pentru insecte și alte gănganii. Într-adevăr, debarasate de dușmanii lor naturali, acestea s-au putut înmulți fără pericol, fiecare generație fiind mai numeroasă decât precedenta. Rezultatul pentru gnomi e că țara lor este năpădită de scorpioni uriași, de păianjeni uriași, de miriapode uriașe.

Spășun

Spășunii sunt niște curcani uriași, aurii, care cârâie mereu în timp ce se fudulesc, și care sunt foarte ușor de vânat. Se zice adesea în AltăLume „prost ca un spășun” sau „îngâmfat ca un spășun”. De asemenea, spășunierul este echivalentul unui coteț în AltăLume.

Stridulă

Echivalent al lăcustelor noastre. Stridulele pot fi foarte distrugătoare când migrează ca un nor, devastând atunci toate culturile care se găsesc în calea lor. Stridulele produc niște bale foarte fertile, folosite curent în magie.

Șaman sau Chaman

Șamanii sunt vracii, medicii din AltăLume. Căci dacă toți sorșitorii pot aplica un Reparus, există numeroase boli care nu pot fi tratate cu ajutorul acestui sorș atât de practic. Șamanii sunt de asemenea meșteri în administrarea ierburilor și a poți-unilor.

Tak

Varietate de șoricei verzi sau cenușii, pe care îi poți întâlni în porturi. Marinarii se tem de taki, căci aceștia pot roade o navă în câteva zile. Ceea ce dovedește că nu au un instinct de conservare prea mare, căci, odată nava roasă, takii se îneacă.

Taludi

Taludi-urile sunt niște animăluțe cu trei ochi, de forma unei căști albe, care sunt capabile să înregistreze orice. Se hrănesc cu pelicule sau cu electricitate și văd dincolo de iluzii, ceea ce face din ei niște martori prețioși și care nu pot fi corupți. E suficient să-i pui pe cap ca să vezi tot ce-au văzut și ei.

Taormi

Redutabili șoricei cu cap de furnică, a căror înțepătură e cumplit de dureroasă, taormii sunt capabili să decimeze o pădure întreagă atunci când unul dintre furnicare/cuiburi se decide să migreze. Produc, de asemenea, o miere foarte dulce, apreciată de animalele din AltăLume, dar greu de obținut fără să-ți lași viața acolo.

Tatrolî

Pentru ușurința traducerii altmundane-terestre, autorul a convertit direct tatrolîi în kilometri și batrolîi în metri. Un trol având o înălțime de trei metri, înseamnă că un batrol echivalează cu un metru și jumătate, iar un tatrol cu un kilometru și jumătate.

Tatșum

Floare galbenă al cărei polen, echivalent al piperului în AltăLume, e deosebit de iritant. Mirosirea unei flori de tatșum desfundă orice nas.

Tăun

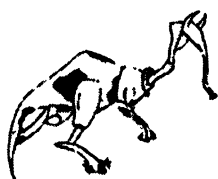
Sunt un fel de muște a căror înțepătură este foarte dureroasă. Nu puține dintre animale și-au dezvoltat cozi lungi pentru a-i putea omori cu ele pe tăuni.

Teodir

Un fel de șampanie a dragonilor. Oamenii consideră că aceasta are un ușor gust de antigel.

Tolis

Echivalentul migdalelor noastre în AltăLume.

Traduc

Sunt niște animale mari, crescute de către centauri pentru carnea și lâna lor. Au particularitatea de a mirosi foarte urât, ceea ce le protejează de prădători, cu excepția creekilor,

niște lupi mici și lacomi care sunt capabili să-și astupe nările pentru a nu le simți mirosul. „Duhnești ca un traduc bolnav” e o insultă foarte răspândită în AltăLume.

Treee

Mici păsări de culoarea rubinului în pădurile din AltăLume și verzi în aceea a trolilor. Numele lor se datorează strigătului foarte aparte (treeeeee) pe care-l scot.

Tricroci

Arme fermecate ce-și găsesc fără greș ținta, compuse din trei vârfuri mortale, muiate adesea în otravă sau într-un anestezic, în funcție de planul agresorului, dacă vrea să-i ia victimei sale viața sau doar s-o adoarmă.

T'sil

Viermi din deșertul Salterens, t'silii se scufundă în nisip și așteaptă să treacă un animal. Se agață atunci de el și-i străpung pielea sau carapacea. Ouăle pătrund în sistemul sanguin și se răspândesc în corpul gazdei. O sută de ore mai târziu, ouăle eclozează și t'silul mănâncă trupul victimei sale pentru a ieși afară. În AltăLume, moartea provocată de t'sil e una dintre cele mai cumplite. Aceasta e pricina pentru care nu există mulți turiști ispitiți de trekking în deșertul Salterens. Dacă există un antidot împotriva t'sililor obișnuiți, nu există unul împotriva celor aurii, al căror atac duce negreșit la moarte.

Trr roșu

Lemn care nu putrezește, ale cărui bucăți sunt adesea folosite la construirea caselor și mai ales a hanurilor pentru că e greu de sfârâmat și nu se teme de sicriu.

Tzinpaf

Delicioasă băutură gazoasă pe bază de cola, mere și portocale sau cireșe, Tzinpaf-ul e o băutură răcoritoare și energizantă.

Uriaș de oțel

Arbori gigantici din AltăLume, Uriașii de Oțel pot atinge două sute de metri în înălțime, iar circumferința trunchiului lor poate ajunge până la cincizeci de metri! Pegașii folosesc adesea Uriașii de Oțel pentru a-și face în ei culcușul, punându-și astfel progenitura la adăpost de prădători.

Usucă-trupul

Entități imateriale, sub-elementari ai vântului, usucă-trupurile sunt folosite în băi, dar și la navigația din AltăLume, caz în care se numesc „suflă-vânt”.

Vierme-pisălog

Viermele-pisălog se reproduce infiltrându-și larvele sub pielea animalelor, în timp ce acestea dorm. Deși nu e mortală, mușcătura lui e dureroasă și trebuie dezinfectată imediat, înaintea ca larvele să se propage în organism.

Vlir

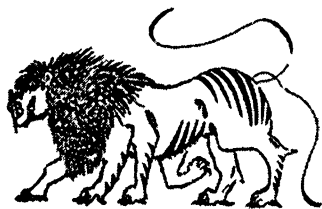
Mici prune aurii din AltăLume, destul de apropiate de codușe, dar mai dulci.

Vlutur

Pasăre din Altă Lume care se hrănește cu stârvuri, gri cu galben, și care zboară cu mare greutate, Vluturul e capabilă să digere aproape orice. Intestinele acestuia pot supraviețui morții sale și pot continua să digere diverse lucruri, luni întregi.

Vuivă

Șopârlă cu aripi, care zboară mai ales noaptea, putând măsura până la treizeci de metri în lungime și care se hrănește cu pește. Vuivra are o piatră prețioasă incrustată în frunte, care neutralizează efectele anumitor otrăvuri, și diferitele părți ale corpului ei sunt folosite adesea pentru poțiuni. Se șoptește că prima vuivă ar fi apărut dintr-un ou de cocoș, o imposibilitate biologică, dar care la acea vreme ar fi stârnit mare vâlvă în coțelul de găini și ar fi declanșat o serie de întrebări foarte neplăcute pentru sărmana orătanie.

Vrrir

Feline cu alb și auriu, cu șase labe, favorite ale Împărătesei. Aceasta le-a aruncat un sorț ca să nu vadă că sunt prizoniere în palatul ei. Acolo unde există mobile și divane, Vrririi văd arbori și pietre confortabile. Pentru ei, curtenii sunt invizibili, și când sunt mângâiați, ei cred că e vântul care le zburlește blana.

Wyvernă

Servitoare ale dragonilor, wyvernele sunt un fel de șopârle uriașe, cu solzi aurii, capabile să stea în poziție bipedă grație soldurilor care se răsucesc. Mai puțin inteligente decât dragonii, ele alcătuiesc o bună parte a forțelor lor armate și n-au niciun simț al umorului, mai ales cu o armă cu neutroni în labe. Ele ar fi luat naștere ca urmare a experiențelor biologice ale dragonilor asupra propriilor celule și ar fi deci niște verișoare foarte depărtate.

Zinvizibil

Cameleon inteligent capabil să se confunde complet cu decorul, așa încât să devină invizibil. Protector al familiei imperiale din Omois, el servește de înregistrator viu și spionează pentru Împărăteasă.

Cuprins

Prolog. Dușmani de moarte	11
I. Trolii	15
II. Pădurea, vizită în ținutul mușticilor	23
III. Fabrice	40
IV. Cal	67
V. Magister	82
VI. Krasalvia	87
VII. Elfa violetă	117
VIII. Elful stilist	137
IX. Balul vampyrilor	156
X. Femeia-vampyr	177
XI. Răzbunarea Neagră	207
XII. Inelul lui Kraetovir	214
XIII. Tukill	225
XIV. Salterensii	241
XV. Covorul	269
XVI. Judecata din Omois	287
XVII. Mic voiaj neprevăzut în Salterens	301
XVIII. Răzbunarea	317

XIX. Inelul...	357
XX. Jar.....	382
XXI. Regatul Dragonilor.....	401
XXII. Chem.....	433
XXIII. Obiectele demonice	442
XXIV. Ce fac două obiecte demonice atunci când se întâlnesc?	500
XXV. Atentatul.....	528
XXVI. Ținta	542
XXVII. Chenivourichivu	552
XXVIII. Magister demascat...în fine, oarecum.....	581
XXIX. Când vrei să te joci de-a cine e mai puternic dintre noi doi	597
XXX. Nu trebuie să vinzi niciodată pielea vrrirului	601
XXXI. Fantomele din AltăLume.....	605
 Anterior în <i>Tara Duncan</i>	611
Lexic detaliat al AlteiLumi (și al altor lumi)	617

Pentru comenzi și informații adresați-vă la:

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții:

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, cod poștal 060012, București

Tel.: 021 319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.

Fax: 021.319.88.66.

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

Format 16/70x100

Coli tipo: 41

Tipărit la Bucureștii Noi

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

În splendidul palat din Omois, tânăra Tara este furioasă. Scânteile albastre ale magiei sale vibrează din pricina mâniei pe care nu și-o poate stăpâni.

Și toate acestea pentru că demonicul Magister a atacat-o din nou.

Mai exact, a atacat-o pe mama ei, ceea ce e și mai rău. El a încercat s-o răpească de sub nasul gărzilor, din grădinile palatului imperial.

De data aceasta, Tarei i-a fost de-ajuns.

Nu mai vrea să trăiască tot timpul în pericol, în așteptarea următoarei manevre a dușmanului său din umbră.

Are cincisprezece ani, este moștenitoarea unui imperiu, magia sa este poate mai puternică decât a oricărui om, este înconjurată de prieteni devotați...

Se va lupta. Îl va învinge pe Magister. Îl va distruge.

Și-atunci, în loc să se refugieze în brațele prietenului ei Robin, Tara cea cu ochii de cristal va recurge la darul ei de a spiona. Și desigur la Cal – talentatul Hoț, la gingașa Moineau – jumătate prințesă, jumătate bestie, la Fabrice – vârcolacul, la Fafnir – pitica roșcată...

Și aventura începe... la tot pasul îi pândesc trădări, pericole mortale și minciuni. Prietenia dintre ei și chiar legăturile de dragoste care începuseră să se înfiripeze între ei sunt puse la grea încercare.

Vor reuși ei oare să scape din ghearele acestui geniu al răului?

CORINT JUNIOR

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-347-0

9 789731 283470